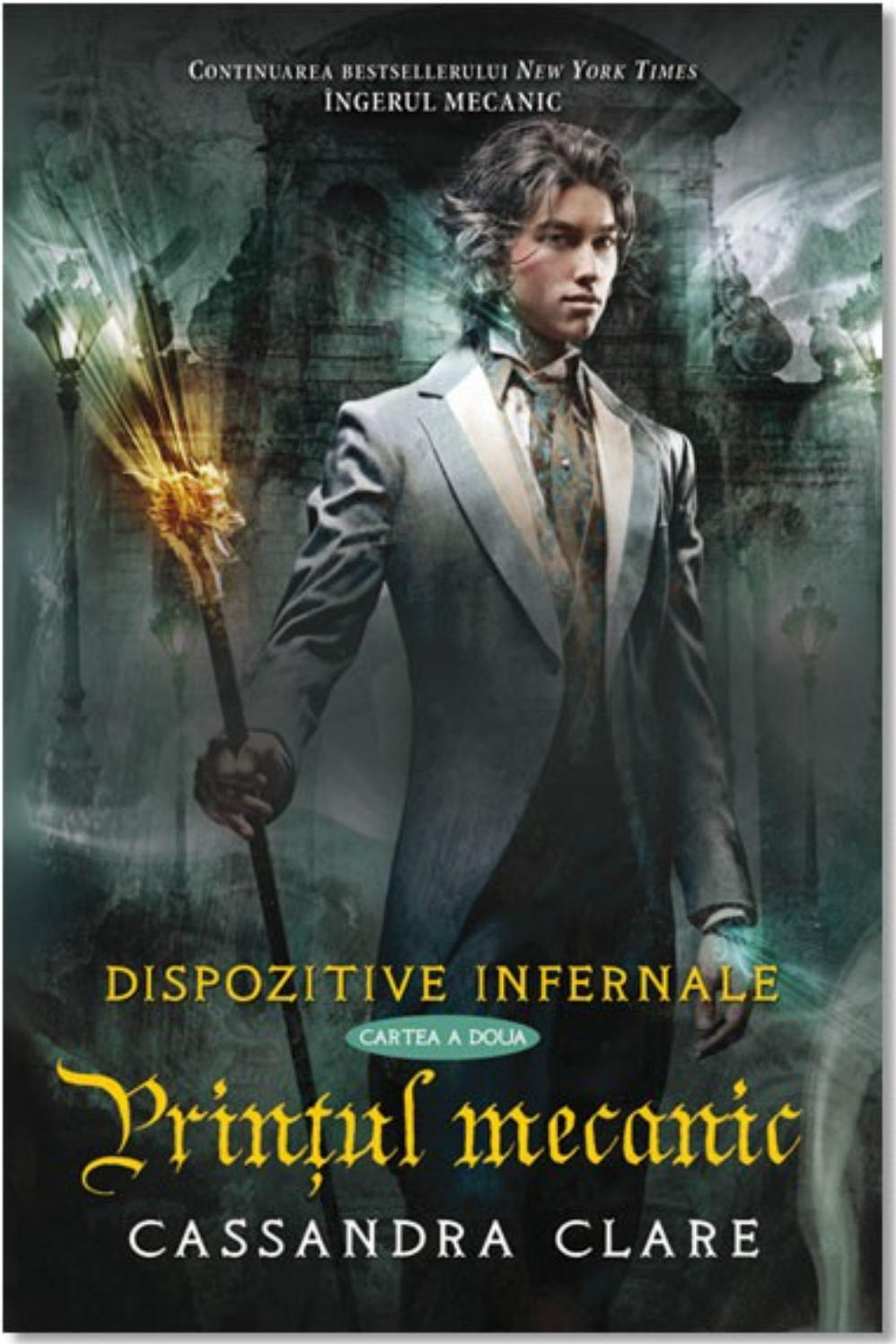
CONTINUAREA BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
ÎNGERUL MECANIC
DISPOZITIVE INFERNALE
CARTEA A DOUA
Prințul mecanic
CASSANDRA CLARE

Cassandra Clare

PRINȚUL MECANIC

[Dispozitive infernale 02]

Traducerea
SHAUKI AL-GAREEB ȘI BOGDAN ALEXANDRU SASU

GRUPUL EDITORIAL CORINT
LEDA
București, 2012

PROLOG
MORȚII PROSCRIȘI

Ceața era densă, înăbușind sunetele și îngreunând vizibilitatea. Unde se rărise, Will Herondale vedea strada desfășurându-se în fața lui, lucioasă, umedă și neagră de la ploaie, și auzea vocile celor morți.

Nu toți vânătorii de umbre puteau auzi fantomele - doar dacă nu cumva fantomele alegeau să fie auzite -, dar Will era unul dintre cei care puteau. Pe măsură ce se apropia de vechiul cimitir, vocile lor creșteau într-un cor disonant - bocete și rugăminți, plânsete și mormăieli. Acesta nu era un loc de veci liniștit, dar Will știa asta; nu era prima sa vizită la cimitirul Cross Bones de lângă Podul Londrei. Făcea tot posibilul să nu asculte zgomotele, ținându-și umerii ridicați și capul aplecat, astfel încât gulerul să-i acopere urechile, o burniță fină umezindu-i părul negru.

Intrarea în cimitir era chiar la mijlocul drumului: o poartă dublă, din fier forjat, încastrată într-un zid înalt de piatră, și totuși orice mundan care trecea pe-acolo nu observa decât un petic de pământ năpădit de buruieni, parte a unui șantier deținut de un constructor fără nume. În timp ce Will se apropia de poartă, din negură apăru încă ceva ce niciun mundan nu ar fi putut vedea: un inel de ușă masiv din bronz, sub formă de mână, cu degete osoase, scheletice. Zâmbind, Will apucă inelul cu una dintre mâinile sale înmănușate și bătu o dată, de două ori, de trei ori, zgomotul sec răsunând în noapte.

Dincolo de porți, ceața se ridica din pământ precum aburii, estompând licărirea oaselor de pe pământul bolovănos. Încet, ceața începu să se adune, căpătând o strălucire albastră stranie. Will își puse mâinile pe barele

porții; răceala metalului se strecură prin mănușile sale, ajungându-i până la oase, iar el se înfioră. Era mai mult decât o răceală oarecare. Când fantomele apăreau, își trăgeau energia dimprejur, făcând ca aerul să fie lipsit de căldură. Lui Will i se zbârli părul pe ceafă când ceața albastră începu să capete încet forma unei femei bătrâne, cu capul plecat, purtând o rochie zdrențăroasă și un șorț alb.

— Bună, Mol, spuse Will. Arăți splendid în seara asta, dacă-mi permiți să-ți spun.

Fantoma își înălță capul. Bătrâna Molly era un spirit puternic, unul dintre cele mai puternice pe care Will le întâlnise vreodată. Când lumina lunii se strecură printre nori, aproape că ea nu mai era străvezie. Avea un corp solid, părul cenușiu-gălbui împletit într-o coadă groasă peste unul dintre umeri; mâinile, roșii, și le ținea proptite în șolduri. Doar ochii îi erau goi, o pereche de flăcări albastre pâlpâind în adâncurile acestora.

— William ’erondale, spuse ea. Ai revenit așa de repede?

Se apropie de poartă cu acea mișcare plutitoare caracteristică fantomelor. Picioarele îi erau desculțe și murdare, în ciuda faptului că nu atingeau niciodată pământul.

Will se sprijini de poartă:

— Știi că mi-a lipsit chipul tău frumos.

Ea rânji, cu ochii scăpărând, iar el zări o frântură de craniu sub pielea semitransparentă. Deasupra lor, norii se adunau laolaltă, acoperind luna. Will se întrebă în treacăt ce făcuse oare bătrâna Molly de fusese îngropată aici, departe de un pământ sfințit. Majoritatea vocilor plângăcioase le aparțineau prostituatelor, sinucigașilor și copiilor născuți morți - acei morți proscriși care nu puteau fi îngropați în cimitirul bisericii. Însă Molly reușise să transforme situația într-una profitabilă pentru ea, așa că poate nu o deranja.

Ea chicoti:

— Ce vrei atunci, tinere vânător de umbre? Venin de malphas? Am gheara unui demon morax, lustruită foarte fin, cu otrava din vârf întru fericirea ta.

— Nu, spuse Will. Nu de asta am nevoie. Îmi trebuie pulbere de demon foraii, măcinată fin.

Molly înclină capul într-o parte și scuipă un șuvoi de foc de culoare albastră.

— De ce-ar vrea un tânăr ca tine așa ceva?

Will se mulțumi doar să ofteze, aproape neauzit; protestele lui Molly făceau parte din procesul de târguire. Magnus îl mai trimisese de câteva ori pe Will la bătrâna Molly, o dată pentru lumânări negre urât mirositoare, care se lipeau de pielea lui precum smoala, altă dată pentru oasele unui copil nenăscut, iar o dată pentru un săculeț de ochi de zâne, din care picurase sânge pe cămașa sa. Prin comparație, pulberea de demon foraii suna plăcut.

— Mă crezi proastă, continuă Molly. E-o capcană, nu-i așa? Voi, nefilimilor, mă prindeți că vând astfel de lucruri, și s-a zis cu bătrâna Mol, s-a zis!

— Ești *deja* moartă.

Will se strădui să nu pară irascibil.

— Nu știu ce crezi tu că ar putea să-ți mai facă acum Conclavul.

— Pfiii!

Ochii ei goi scăpărară.

— Închisorile de su’ pământ ale Fraților Tăcuți po’ să-nghită și viii, și morții; și tu știi asta, vânătorule de umbre.

Will ridică mâinile.

— Fără trucuri, bătrâno. Cu siguranță că ai auzit zvonurile din Lumea de Jos. Conclavul are alte lucruri de făcut decât depistarea fantomelor ce fac trafic cu pulberi de demon și sânge de zâne.

Se aplecă în față.

— Îți ofer un preț bun.

Scoase un săculeț din chembrică și îl legănă în aer. Acesta zornăi de parcă ar fi conținut o grămadă de

monede.

— Toate se potrivesc descrierii tale, Mol.

O expresie de nerăbdare apăru pe fața ei moartă și bătrâna se materializă îndeajuns cât să ia săculețul. Băgă mâna în el și o scoase plină cu inele - verighete de aur, fiecare având nodul îndrăgostiților. Bătrâna Mol, ca multe alte fantome, era mereu în căutarea acelui talisman, acea ultimă piesă a trecutului ei, care i-ar fi permis în sfârșit să moară, ancora care o ținea captivă pe această lume. În cazul ei, era însăși verigheta sa. Era un mit, îi spusese Magnus lui Will, deoarece inelul era de mult pierdut, îngropat în mâlul de pe fundul Tamisei, dar, între timp, accepta orice săculeț de inele găsite, sperând ca vreunul să se dovedească a fi al ei.

Puse inelele înapoi în săculeț, iar acesta dispăru undeva în umbra ei de om mort-viu, și îi înmână în schimb o punguliță împăturită, care conținea o pulbere. Will o băgă în buzunarul jiletcii, în timp ce fantoma începu să pâlpâie și să dispară.

— Stai așa, Mol! Azi nu am venit doar pentru atât.

Spiritul pâlpâi în timp ce lăcomia se războia cu nerăbdarea și cu efortul de a rămâne vizibil. Într-un târziu, mârâi:

— Prea bine. Ce al’ceva mai vrei?

Will ezită. Magnus nu-l trimisese pentru asta; era ceva ce-și dorea să știe numai pentru sine.

— Poțiuni de dragoste…

Bătrâna Mol izbucni într-un râs strident.

— *Poțiuni de dragoste*? Pentru Will ’erondale? Nu obișnuiesc să refuz o plată, da’ orice bărbat care-arată ca tine n-are nevoie de poțiuni de dragoste, iar asta-i cât se poate de adevărat.

— Nu, spuse Will, o nuanță de disperare simțindu-i-se în voce. De fapt, caut opusul - ceva care ar putea pune capăt dragostei.

— O poțiune de ură? întrebă Mol încă amuzată.

— Speram mai degrabă ceva mai apropiat de indiferență? Toleranță?

Scoase un pufnet, un sunet surprinzător de uman pentru o fantomă.

— Nu-mi place să-ți spun așa ceva, nefilimule, da’ dacă vrei ca o fătucă să te urască, există căi mai ușoare pentru a obține asta. Nu ai nevoie de ajutorul meu cu biata fată.

Și, zicând acestea, dispăru, răsucindu-se în ceața dintre morminte. Uitându-se după ea, Will oftă.

— Nu pentru ea, spuse el în șoaptă, deși nu era nimeni care să-l mai audă, ci pentru *mine*…

Și-și rezemă capul de poarta rece din fier.

1
CAMERA CONSILIULUI

Deasupra, tavanul maiestuos îl așezară
Și o arcadă în văzduh fu ridicată,
Și îngerii se-nalță și coboară,
Și schimbă între ei ofranda dată.
— Alfred, Lord Tennyson, „Palatul Artei”

— O, da! Chiar arată cum mi-am imaginat, spuse Tessa, întorcându-se să-i zâmbească băiatului de lângă ea.

Tocmai o ajutase să pășească peste o băltoacă, iar mâna lui era încă așezată politicos pe brațul ei, exact deasupra cotului.

James Carstairs îi întoarse zâmbetul, arătând elegant în costumul său negru, cu părul alb-argintiu răvășit de vânt. Cealaltă mână era sprijinită pe bastonul cu mâner de jad, și, chiar dacă cineva din mulțimea de oameni care mișuna în jurul lor se gândea că era ciudat pentru o persoană atât de tânără să aibă nevoie de sprijin sau că paloarea ori trăsăturile lui James păreau neobișnuite, nu se oprea nimeni să-l privească lung.

— O să consider asta o binecuvântare, spuse Jem. Vezi tu, începusem să mă îngrijorez că tot ce ai întâlnit în Londra s-a dovedit a fi o dezamăgire.

O dezamăgire. Fratele Tessei, Nate, îi promisese cândva totul la Londra - un nou început, un loc minunat în care să trăiască, un oraș cu clădiri înalte și parcuri încântătoare. În schimb, ceea ce găsise Tessa nu era nimic altceva decât groază și trădare și pericole mai mari decât și-ar fi putut imagina. Și totuși…

— N-a fost chiar totul așa.

Îi zâmbi lui Jem.

— Sunt încântat să aud asta.

Tonul lui era serios, fără vreo urmă de tachinare. Ea privi spre construcția somptuoasă care se ridica în fața lor. Catedrala Westminster, cu turlele sale gotice, care aproape atingeau cerul. Soarele făcuse tot ce putuse ca să iasă din spatele norilor întunecați, iar catedrala era scăldată într-o lumină slabă.

— Chiar aici e? întrebă ea în timp ce Jem o conducea spre intrarea în abație. Pare atât de…

— Mundană?

— Voiam să spun aglomerată.

Azi, catedrala era deschisă pentru turiști, iar grupurile de oameni roiau preocupați pe ușile enorme, majoritatea ținând în mână ghiduri Baedeker. Un grup de turiști americani - femei de vârstă mijlocie, în haine demodate, șoptind cu accente care o făcură pe Tessa, pentru o clipă, nostalgică - trecu pe lângă ei în timp ce urcau treptele, urmând în grabă un ghid care oferea un tur al abației. Jem și Tessa se strecurară fără efort în spatele lor.

În catedrală mirosea a piatră și a metal rece. Tessa privi în sus și în jur, uluită de dimensiuni. Făcea ca Institutul să semene cu o biserică de țară.

— Observați cele trei diviziuni ale navei, rosti monoton un ghid, continuând să explice cum capelele mai mici mărgineau stranele estice și vestice ale Abației.

Locul era liniștit, nu avea loc nicio slujbă. În timp ce Tessa îl lăsa pe Jem s-o conducă spre partea estică a bisericii, își dădu seama că pășea pe dale de piatră gravate cu date și nume. Știa că regi, regine, soldați și poeți faimoși erau îngropați în Catedrala Westminster, dar nu-și imaginase că avea să treacă pe deasupra lor.

În cele din urmă, la colțul sud-estic al bisericii, ea și Jem își încetiniră pașii. Lumina slabă a zilei se infiltra prin rozeta de deasupra.

— Știu că ne grăbim să ajungem la întrunirea Consiliului, spuse Jem, dar am vrut să vezi asta.

Gesticulă, arătând în jurul lor:

— Colțul Poeților.

Desigur, Tessa citise despre acel loc unde erau îngropați marii scriitori ai Angliei. Acolo se afla piatra de mormânt cenușie a lui Chaucer, cu acoperământul său, precum și cele ale altor nume cunoscute.

— Edmund Spenser, ah, și Samuel Johnson, icni ea, și Coleridge, și Robert Burns, și Shakespeare…

— De fapt, nu e îngropat aici, spuse Jem iute. E doar un monument. Precum cel al lui Milton.

— Da, știu, dar…

Se uită la el și simți cum roșește.

— Nu-mi pot explica. Mă simt ca între prieteni printre aceste nume. E o prostie, știu…

— Nu e deloc o prostie.

Ea îi zâmbi.

— De unde ai știut exact ce voiam să văd?

— Cum să nu știu? zise el Când mă gândesc la tine, și nu ești lângă mine, în mintea mea te văd cu o carte în mână.

Întoarse capul în altă parte când îi spuse aceste cuvinte, dar nu înainte ca Tessa să-i vadă obrajii ușor îmbujorați. Era atât de palid, încât nu putea ascunde nici cea mai vagă îmbujorate, gândi ea - și fu surprinsă de cât de tandru era gândul ei.

Devenise foarte apropiată de Jem în ultimele două săptămâni; Will o evitase cu grijă, Charlotte și Henry erau prinși cu problemele Conclavului și ale Consiliului și cu cele privind conducerea Institutului - și chiar și Jessamine părea preocupată. Dar Jem era mereu prezent. Părea să-și fi luat în serios rolul de ghid al ei prin Londra. Fuseseră în Hyde Park și în Grădinile Kew, la Galeria Națională și la Muzeul Britanic, la Turnul Londrei și la Poarta Trădătorilor. Fuseseră să vadă cum erau mulse vacile în St. James’s Park și cum vânzători de fructe și legume își

vindeau mărfurile în Covent Garden. Priviseră de la Debarcader cum bărcile navigau pe Tamisa scăldată în lumina soarelui și mâncaseră niște chestii numite *doorstop*-uri, ceea ce suna oribil, dar se dovediseră a fi unt, zahăr și pâine. Și, pe măsură ce zilele treceau, Tessa se simțea ieșind treptat din starea ei de nefericire mută și densă legată de Nate și Will și de pierderea vieții sale de dinainte, precum o floare care răsare din pământul înghețat. Ba chiar se trezise râzând. Iar pentru asta trebuia să-i mulțumească lui Jem.

— Tu chiar *ești* un prieten bun! exclamă ea.

Și când, spre surprinderea ei, el nu spuse nimic, adăugă:

— Cel puțin sper că suntem prieteni buni. Și tu crezi asta, nu-i așa, Jem?

Se întoarse către ea s-o privească, însă înainte să-i poată răspunde, o voce mormântală se auzi din întuneric:

Mortalitate, privește temătoare!
Cât de mare e a trupului schimbare:
Gândește-te câte regești oseminte
Dorm acum în aste morminte.[1]

O siluetă întunecată ieși dintre cele două monumente. În timp ce Tessa clipea surprinsă, Jem vorbi pe un ton de amuzament resemnat:

— Will! Până la urmă te-ai hotărât să ne onorezi cu prezența ta?

— N-am spus niciodată că n-o să vin.

Will păși în față, și lumina rozetelor căzu pe el, luminându-i chipul. Nici măcar acum Tessa nu putea să-l privească fără să i se taie respirația, o durere crudă în inima ei. Părul negru, ochii albaștri, pomeții grațioși, genele dese, negre, buzele pline - ar fi fost frumos dacă n-

[1] Versuri din poemul „*On the Tombs in Westminster Abbey*" („Pe mormintele din Abați a Westminster"), de Francis Beaumont (1584-1616).

ar fi fost atât de înalt și musculos. Ea își trecuse mâinile peste acele brațe. Știa cum erau - ca fierul, cu mușchi duri; mâinile lui, când îi cuprindeau ceafa, erau subțiri și flexibile, dar aspre, cu bătături…

Se strădui să alunge amintirile. Amintirile nu ajutau pe nimeni, nu acum când adevărul era cunoscut. Will era frumos, dar nu era al ei; nu era al nimănui. Ceva din el era distrus, și din acea distrugere rezulta o cruzime oarbă, o nevoie de a răni și de a îndepărta.

— Ai întârziat la întrunirea Consiliului, spuse Jem pe un ton blând.

El era singurul care nu părea niciodată atins de răutatea iritantă a lui Will.

— Am avut treabă, zise Will.

De-aproape, Tessa văzu că arăta obosit. Avea ochii roșii și cearcăne aproape violete. Hainele îi erau șifonate, de parcă dormise îmbrăcat, iar părul trebuia tuns. *Nu e treaba ta*, își spuse ea cu asprime, luându-și privirea de la buclele negre care-i încadrau chipul. *Nu contează ce crezi despre cum arată sau cum alege să-și petreacă timpul. Te-a făcut să-nțelegi asta cât se poate de clar*.

— Nici voi nu sunteți tocmai punctuali.

— Am vrut să-i arăt Tessei Colțul Poeților, zise Jem. M-am gândit că o să-i placă.

Vorbea atât de clar și de concis, încât nimeni nu putea să se îndoiască sau să-și imagineze că spunea altceva decât adevărul. Față de această simplă dorință de a fi binevoitor, nici măcar Will nu părea capabil să se gândească la ceva neplăcut de zis; ridică pur și simplu din umeri și porni în fața lor cu pași grăbiți prin catedrală, ieșind pe East Cloister.

Acolo era o grădină pătrată, împrejmuită cu ziduri mănăstirești, și lumea se plimba de-a lungul lor, vorbind șoptit de parcă s-ar fi aflat deja în biserică. Nimeni nu-i observă pe Tessa și pe însoțitorii acesteia în timp ce se apropiau de o ușă dublă de stejar, încastrată într-unul din

ziduri. După ce privi în jur, Will își scoase stela din buzunar și desenă cu vârful acesteia pe lemn. Pentru o clipă, ușa sclipi într-o culoare albastră, apoi se deschise. Will păși înăuntru, urmat îndeaproape de Jem și Tessa. Ușa era grea și se închise cu un zgomot răsunător în spatele Tessei, aproape prinzându-i fustele; le trase la timp și se îndepărtă repede, întorcându-se spre ceea ce părea a fi un întuneric aproape de nepătruns.

— Jem?

O lumină se aprinse deodată; era Will, ținând în mână o lampa-vrăjitoarei. Se aflau într-o încăpere mare de piatră, cu tavan boltit. Podeaua părea a fi din cărămidă, iar la un capăt al încăperii se afla un altar.

— Suntem în Camera Pyx, spuse el. A fost cândva vistierie. Plină de cufere cu aur și argint.

— O vistierie a vânătorilor de umbre? zise Tessa, cât se poate de nedumerită.

— Nu, vistieria regală britanică - asta explică zidurile groase și ușile, apuse Jem. Dar noi, vânătorii de umbre, am avut dintotdeauna acces în interior.

Zâmbi când îi văzu expresia.

— De-a lungul secolelor, monarhiile au plătit în secret pe nefilimi pentru a le păzi regatele de demoni.

— Nu și în America, rosti Tessa entuziasmată. Noi nu avem monarhie…

— Stai fără grijă, aveți o ramură guvernamentală care negociază cu nefilimii, spuse Will, pășind către altar. Cândva făcea parte din Departamentul de Război, dar acum este o ramură a Departamentului de Justiție…

Vocea i se frânse când altarul se mișcă în lateral scârțâind, lăsând să se vadă gaura neagră, goală, din spatele lui. Tessa zări licăriri slabe de lumină prin întuneric. Will se aplecă în gaură, lampa lui luminând în beznă.

Urmându-l, Tessa își dădu seama că se afla într-un coridor lung, din piatră, care cobora. Piatra pereților,

podelei și a tavanului era la fel, dând impresia că pasajul fusese sculptat direct în stâncă, deși aceasta era fină, nu aspră. La fiecare câțiva metri, lampa-vrăjitoarei ardea în sfeșnice de perete, sub forma unor mâini care ieșeau din zid, degetele ținând câte o torță.

Altarul se închise în urma lor, iar ei porniră. În timp ce mergeau, pasajul se înclina din ce în ce mai tare. Torțele ardeau cu o nuanță albastru-verzuie, luminând scobiturile din pereți - același motiv, ce se tot repeta, al unui înger ridicându-se în flăcări dintr-un lac, ținând o sabie într-o mână și un pocal în cealaltă.

În cele din urmă, se treziră în fața unei uși masive din argint, cu două canaturi. Fiecare canat era gravat cu un model pe care Tessa îl mai văzuse înainte - patru *C*-uri intercalate. Jem arătă cu degetul spre ele.

— Reprezintă Conclavul și Consiliul, Legământul[2] și Consulul, spuse el, înainte ca ea să apuce să întrebe.

— Consulul. E… conducătorul Conclavului? Ca un fel de rege?

— Nu se merge pe cale ereditară, așa cum se întâmplă în monarhia obișnuită, zise Will. Este ales, precum președintele sau prim-ministrul.

— Iar Consiliul?

— O să vezi în curând, zise Will și deschise ușile.

Tessa rămase cu gura deschisă; o închise repede, însă nu înainte să observe privirea amuzată a lui Jem, care stătea în dreapta ei. Încăperea din fața lor era una dintre cele mai mari pe care le văzuse vreodată, un lăcaș cu boltă, pe care erau desenate stele și constelații. Un candelabru uriaș, sub formă de înger ce ținea torțe arzânde, atârna din cel mai înalt punct al bolții. Restul încăperii arăta ca un amfiteatru, cu bănci lungi, arcuite. Will, Jem și Tessa stăteau în capul unor scări ce treceau prin centrul zonei cu bănci, care erau pe trei sferturi ocupate. La baza scărilor se ridica o platformă, iar pe acea

[2] în engleză, *Covenant*.

platformă erau câteva scaune de lemn, cu spătare înalte, ce păreau destul de incomode.

Pe unul dintre ele ședea Charlotte; lângă ea era Henry, care părea mirat și agitat. Charlotte stătea liniștită, cu mâinile în poală; doar cineva care o cunoștea bine ar fi văzut că avea umerii încordați și maxilarele încleștate.

În fața lor, la un soi pupitru - era mai lat și mai lung decât un pupitru obișnuit -, stătea un bărbat înalt, cu păr blond, lung, și cu barbă deasă; era lat în umeri și purta pe deasupra hainelor sale o robă neagră, lungă, precum cea a unui judecător, pe mâneci strălucindu-i runele țesute. Lângă el, pe un scaun scund, stătea un bărbat mai în vârstă, cu păr castaniu încărunțit, proaspăt bărbierit, cu trăsături ferme. Roba sa era de un albastru-închis, iar nestematele de pe degetele sale sclipeau atunci când îți mișca mâna. Tessa îl recunoscu pe dată: Inchizitorul Whitelaw, cu ochii reci și cu vocea așijderea, cel care interoga martorii în numele Conclavului.

— Domnule Herondale, spuse bărbatul blond, uitându-se la Will, iar gura sa schiță un zâmbet. Cât de amabil din partea dumitale să ni te alături. Și domnul Carstairs, de asemenea. Iar însoțitoarea dumneavoastră trebuie să fie…

— Domnișoara Gray, zise Tessa, înainte ca acesta să termine de vorbit. Domnișoara Theresa Gray din New York.

Un murmur se auzi în încăpere, asemenea zgomotului unui val care se retrage. Îi simți pe Will încordându-se și pe Jem trăgând aer în piept ca și când ar fi dorit să vorbească. *Întrerupându-l pe Consul* păru ea să audă pe cineva spunând. Deci acesta era Consulul Wayland, ofițerul-șef al Conclavului. Privind prin încăpere, Tessa văzu câteva fețe familiare - Benedict Lightwood, cu trăsăturile sale ascuțite, acviline, și alura rigidă; și fiul său, Gabriel Lightwood, cu părul răvășit, privind în față, împietrit. Lilian Highsmith, cu ochii săi negri. Prietenosul George Penhallow; și chiar și formidabila mătușă a lui

Charlotte, Callida, cu părul aranjat în onduleuri groase, cărunte. Erau, de asemenea, și multe alte fețe, pe care ea nu le cunoștea. Era ca și cum ai privi o carte ilustrată menită să-ți descrie toate popoarele lumii. Erau vânători de umbre blonzi, arătând precum vikingii, un bărbat cu pielea mai închisă la culoare, care semăna cu un calif din ediția ilustrată a cărții *O mie și una de nopți*, și o indiancă îmbrăcată într-un sari minunat, împodobit cu rune argintii. Stătea lângă o altă femeie, care-și întorsese capul și-i privea lung, Purta o rochie elegantă din mătase, iar fața ei era ca a lui Jem - aceleași trăsături frumoase, aceleași linii ale ochilor și obrajilor, numai că părul și ochii lui erau argintii, iar ai ei negri.

— Atunci, bine-ai venit, domnișoară Tessa Gray din New York, spuse Consulul, părând amuzat. Apreciem că ni te-ai alăturat nouă astăzi. Am înțeles că ai răspuns deja la multe întrebări ale Enclavei din Londra. Sperăm să ne mai răspunzi la câteva.

În spațiul care le despărțea, privirea Tessei o întâlni pe cea a lui Charlotte. *Trebuie*?

Charlotte dădu din cap aproape imperceptibil. *Te rog*.

Tessa își îndreptă umerii.

— Dacă aceasta este cerința dumneavoastră, desigur că așa voi face.

— În acest caz, apropie-te, te rog, de banca Consiliului, spuse Consulul, iar Tessa își dădu seama că acesta se referea la banca de lemn, lungă și îngustă, din fața pupitrului. Iar domnii tăi prieteni ni se pot alătura, adăugă el.

Will bombăni ceva, dar atât de încet, încât Tessa nu-l auzi; flancată de Will în stânga și de Jem în dreapta, Tessa coborî scările către banca din fața pupitrului. Stătea nesigură în spatele acestuia. De la această distanță, vedea că ochii Consulului erau de un albastru prietenos, nu precum cei ai Inchizitorului, care erau de un cenușiu trist și furtunos, asemenea unei mări agitate.

— Domnule Inchizitor Whitelaw, spuse Consulul către bărbatul cu ochii cenușii, Sabia Mortală, vă rog.

Inchizitorul se ridică și scoase de sub roba sa o spadă uriașă. Tessa o recunoscu instantaneu. Era lungă, din argint mat, cu plăsea în formă de aripi desfăcute. Era sabia din *Codex*, cea purtată de îngerul Raziel atunci când ieșise din lac, și dată lui Jonathan Vânătorul de umbre, primul dintre ei toți.

— Maellartach, spuse ea, rostind numele Sabiei.

Luând Sabia, Consulul păru din nou amuzat.

— Tu chiar ai învățat, zise el. Care dintre voi doi i-ați fost profesor? William? James?

— Tessa învață de una singură, domnule.

Tonul tărăgănat al lui Will era amabil și voios, nepotrivindu-se deloc cu atmosfera sumbră din încăpere.

— E foarte curioasă.

— Un alt motiv pentru care n-ar trebui să se afle aici.

Tessa nu trebui să se întoarcă; recunoscuse vocea. Cel care vorbise era Benedict Lightwood.

— Acesta este Consiliul Citadelei. Nu aducem locuitori ai Lumii de Jos aici.

Vocea sa era rigidă.

— Sabia Mortală nu poate fi folosită pentru a o face să spună adevărul; nu e o vânătoare de umbre. Ce folos are aici chestia asta, adică ea?

— Răbdare, Benedict!

Consulul Wayland ținea Sabia ușor, de parcă aceasta n-ar fi fost câtuși de puțin grea. Privirea sa ațintită asupra Tessei era mai grea decât zăpada. Ea simțea cum îi cerceta fața, cum îi citea frica din ochi.

— Nu te vom răni, micuță magiciană, spuse el. Acordurile interzic acest lucru.

— N-ar trebui să mă numiți magiciană, zise Tessa. Nu am niciun semn de magician.

Era straniu că trebuia să spună aceste cuvinte din nou, dar când mai fusese interogată anterior, de fiecare dată o

făcuseră membrii Conclavului, și nu însuși Consulul. El era un bărbat înalt, lat în umeri, care emana putere și autoritate. Întocmai acel soi de putere și autoritate care-i plăceau lui Charlotte, motiv pentru care Benedict Lightwood o ura.

— Atunci, ce ești? întrebă el.

— Nu știe.

Tonul Inchizitorului era sec.

— Nici Frații Tăcuți nu știu.

— Poate să se așeze, spuse Consulul. Și poate să declare, dar mărturisirea ei va conta doar pe jumătate față de cea a unui vânător de umbre. Se întoarse către cei doi membri ai familiei Branwell. Deocamdată, Henry, nu vei mai fi interogat. Charlotte, rămâi!

Tessa își înghiți indignarea și merse să se așeze pe primul rând de bănci, însoțită de Henry, încordat, cu părul lui roșcat vâlvoi. Jessamine era acolo, îmbrăcată cu o rochie de lână de un maro-deschis, părând plictisită și enervată. Tessa se așeză lângă ea, iar Will și Jem în cealaltă parte a ei. Jem era chiar lângă ea, și cum scaunele erau înguste, îi simțea umărul cald atingându-l pe-al ei.

La început, Consiliul procedă aproape la fel ca la celelalte întâlniri ale Enclavei. Charlotte a fost rugată să povestească întâmplările petrecute în noaptea în care Enclava atacase fortăreața vampirului de Quincey, ucigându-l pe acesta și pe adepții lui care se nimeriseră acolo, în timp ce fratele Tessei, Nate, trădase încrederea acordată și-i permisese Magistrului, Axel Mortmain, accesul în Institut, unde omorâse doi dintre servitori și fusese cât pe ce s-o răpească pe Tessa. Când îi veni rândul, Tessa spuse aceleași lucruri pe care le mai spusese, cum că nu știa unde era Nate, că nu-l suspectase, că nu știuse nimic despre puterile sale până când Surorile întunecate nu i le dezvăluiseră, și că ea crezuse dintotdeauna că părinții ei fuseseră simpli mundani.

— Richard și Elizabeth Gray au fost atent investigați,

zise Inchizitorul. Nu există dovezi care să sugereze faptul că erau altceva decât niște oameni simpli. Băiatul, fratele - de asemenea, om. S-ar putea, așa cum Mortmain a sugerat, ca tatăl fetei să fi fost demon, dar în acest caz se pune întrebarea de ce lipsește semnul de magician.

— Totul e foarte bizar în ceea ce te privește, mai ales această putere a ta, rosti Consulul, uitându-se la Tessa cu ochii lui calmi și albaștri. Nu știi nimic despre limitele ei, despre felul în care funcționează? Ai folosit vreun obiect de-al lui Mortmain? Să vezi dacă poți pătrunde în amintirile sau în gândurile sale?

— Da, am… încercat. Cu un nasture pe care l-a uitat. Ar fi trebuit să funcționeze.

— Dar?

Scutură din cap.

— Nu am reușit. Nu avea sclipire, nu avea… viață. Nimic de care să mă pot lega.

— Avantajos, mormăi Benedict, prea încet ca să fie auzit, dar Tessa înțelese și roși.

Consulul îi spuse că putea să se întoarcă la locul ei. Îi văzu fața lui Benedict Lightwood; avea buzele strânse, ca o linie subțire, de furie. Se întrebă ce spusese oare de-l mâniase.

— Și nu a mai dat nimeni de urma acestui Mortmain de când cu… altercația domnișoarei Gray din Sanctuar, continuă Consulul în timp ce Tessa se așeză.

Inchizitorul răsfoi niște foi din teancul de pe pupitru.

— Casele lui au fost cercetate și s-a descoperit că au fost golite de toate bunurile acestuia. Depozitele sale au fost cercetate, iar rezultatul a fost același. Chiar și prietenii noștri de la Scotland Yard au făcut investigații. Omul a dispărut. Literalmente, așa cum ne spune tânărul nostru prieten William Herondale.

Will zâmbi radiind, de parcă i se făcuse un compliment, deși Tessa, văzând răutatea din spatele zâmbetului, se gândi la el ca la lumina care strălucește pe tăișul unei

lame.

— Sugestia mea, spuse Consulul, este ca Charlotte și Henry Branwell să fie declarați vinovați, iar pentru următoarele trei luni, acțiunile lor oficiale, inițiate în numele Conclavului, să fie aprobate de către mine înainte…

— Domnule Consul!

O voce fermă, clară, se auzi din mulțime. Capetele se întoarseră, cei prezenți privind lung; Tessa avu senzația că acest lucru - cineva să-l întrerupă pe Consul în mijlocul discursului - nu se întâmpla foarte des.

— Dacă-mi permiteți să vorbesc…

Consulul își arcui sprâncenele.

— Benedict Lightwood, zise el. Ai avut șansa să vorbești mai devreme, în timpul declarațiilor.

— Nu am avut nicio obiecție la declarațiile date, spuse Benedict Lightwood.

Profilul său acvilin părea și mai ascuțit în lumina aruncată de lampa-vrăjitoarei.

— Cu sentința dumneavoastră am o problemă.

Consulul se aplecă peste pupitru. Era un bărbat masiv, cu gâtul gros șt cu pieptul lat, iar mâinile sale mari arătau de parcă ar fi fost capabil să-i cuprindă gâtul lui Benedict cu ușurință, numai cu o singură mână.

Tessa își cam dorea s-o facă. Din câte-l cunoscuse ea pe Benedict Lightwood, nu prea-l plăcea.

— Și de ce anume?

— Cred că ați lăsat lunga dumneavoastră prietenie cu familia Fairchild să vă încețoșeze mintea în fața eșecurilor lui Charlotte ca director al Institutului, spuse Benedict, și în sală se auzi un icnet puternic. Gafele din noaptea de cinci iulie au făcut mai mult decât să deranjeze Conclavul și să ne lipsească de Pyxis. Prin atacarea gratuită a lui de Quincey, am prejudiciat relația cu locuitorii Lumii de Jos ai Londrei.

— Au fost deja o serie de plângeri depuse la

Despăgubiri, bâigui Consulul. Dar vor fi soluționate așa cum prevede Legea. Despăgubirile nu sunt tocmai grija ta, Benedict…

— Și, continuă Benedict, ridicând vocea, cel mai rău dintre toate, a lăsat să scape un criminal periculos, care plănuiește să-i rănească și să-i distrugă pe vânătorii de umbre, și habar n-avem unde s-ar putea afla. Iar responsabilitatea găsirii lui nu este pusă în sarcina cui ar trebui, și anume pe umerii celor care l-au pierdut!

Vocea lui crescu în intensitate. De fapt, toată adunarea devenise gălăgioasă; Charlotte părea îngrozită, Henry confuz, iar Will furios. Consulul, ai cărui ochi se întunecaseră alarmant atunci când Benedict menționase numele familiei Fairchild - Tessa se gândi că probabil aceasta era familia lui Charlotte -, tăcu până când zarva se liniști. Apoi spuse:

— Benedict, dușmănia ta față de conducătorul Enclavei tale nu te onorează.

— Scuzele mele, domnule Consul. Nu cred că menținerea lui Charlotte Branwell ca șefă a Institutului - căci știm cu toții că implicarea lui Henry Branwell este în cel mai bun caz una oficială - slujește cel mai bine interesele Conclavului. Eu sunt de părere că o femeie nu poate conduce un Institut; femeile nu gândesc logic și cu înțelepciune, ci cu inima. Nu am nicio îndoială că Charlotte este o femeie bună și decentă, dar un bărbat nu ar fi fost păcălit de un amărât de spion ca Nathaniel Gray…

— *Eu* am fost păcălit?

Will sări în picioare și privi împrejur, cu ochii înflăcărați.

— Cu toții am fost. Ce insinuări faceți la adresa mea, a lui Jem și Henry, *domnule* Lightwood?

— Tu și Jem sunteți copii, spuse Benedict pe un ton tăios. Iar Henry nu-și ridică niciodată ochii de la masa de lucru.

Will începu să se cațere pe spătarul scaunului; Jem îl trase cu forță înapoi în scaun, bombănind. Jessamine bătea

din palme, cu ochii scânteind.

— *În sfârșit*, e interesant, exclamă ea.

Tessa se uită la ea dezgustată.

— Tu ai auzit ceva din ce s-a spus? O insultă pe Charlottei șopti ea, dar Jessamine o ignoră fluturând din mână.

— Și cine sugerezi că ar trebui să conducă Institutul în locul ei? întrebă Consulul, cu o voce plină de sarcasm. Dumneata, poate?

Benedict își întinse larg brațele, parcă scuzându-se:

— Dacă spuneți dumneavoastră…

Înainte să poată termina de vorbit, alte trei persoane se ridicară, de comun acord, în semn de susținere; pe două dintre acestea Tessa le recunoscu drept membre ale Enclavei din Londra, deși nu le știa numele; prima era Lilian Highsmith.

Benedict zâmbi. Acum, toate privirile erau ațintite asupra sa; lângă el stătea fiul său cel mai mic, Gabriel, care privea în sus la tatăl său, cu ochii săi verzi de nepătruns. Degetele lui subțiri strângeau spătarul scaunului din față.

— Trei îmi susțin pretenția. Acest lucru, conform Legii, mă obligă să o contest formal pe Charlotte Branwell în funcția de director al Enclavei din Londra.

Charlotte icni ușor, dar rămase nemișcată în scaunul ei, refuzând să se întoarcă. Jem încă îl ținea pe Will de încheietură. Și Jessamine arăta în continuare de parcă se uita la o piesă de teatru incitantă.

— Nu, spuse Consulul.

— Nu mă puteți opri să contest…

— Benedict, ai contestat numirea lui Charlotte din momentul în care am desemnat-o. Ai vrut dintotdeauna Institutul. Acum, când Enclava trebuie să lucreze împreună mai mult ca oricând, tu aduci dezbinare și neînțelegeri în dezbaterile Consiliului.

— Schimbarea nu este obținută întotdeauna în mod

pașnic, dar asta nu o face mai puțin folositoare. Contestația mea rămâne.

Benedict își împreună mâinile.

Consulul bătea cu degetele în pupitru. Inchizitorul stătea lângă el, cu ochii reci. Într-un târziu, Consulul spuse:

— Benedict, sugerezi ca responsabilitatea găsirii lui Mortmain să fie pusă pe umerii celor care consideri tu că „l-au pierdut”. Presupun că ești de acord că să-l găsim pe Mortmain este prioritatea noastră?

Benedict încuviință scurt din cap.

— Atunci, propunerea mea este următoarea: Charlotte și Henry Branwell să conducă investigația pentru găsirea ascunzătorii lui Mortmain. Dacă în două săptămâni aceștia nu-l vor fi găsit pe el sau cel puțin niște dovezi solide care să indice locui în care se află, atunci contestația ta se admite.

Charlotte sări din scaun.

— Să-l găsim pe Mortmain? întrebă ea. Singuri, doar eu și Henry… fără niciun ajutor din partea Enclavei?

Ochii cu care Consulul o privi nu erau dușmănoși, dar nici întru totul iertători.

— Puteți cere ajutorul altor membri ai Enclavei în cazul în care aveți vreo nevoie imperioasă, și, bineînțeles, Frații Tăcuți și Surorile de Fier vă stau la dispoziție, spuse el. Dar în ceea ce privește investigația, da, voi sunteți cei care trebuie s-o ducă la bun sfârșit.

— Nu-mi place asta, se plânse Lilian Highsmith. Transformați căutarea unui nelegiuit într-un joc al puterii…

— Atunci, dorești să-ți retragi susținerea lui Benedict? întrebă Consulul. Contestația sa ar fi anulată și nu ar mai fi nevoie ca soții Branwell să fie puși la încercare.

Lilian deschise gura… dar apoi, văzând privirea lui Benedict, o închise. Clătină din cap.

— Tocmai ne-am pierdut servitorii, spuse Charlotte cu voce pierită. Fără ei…

— Vă vom asigura alți servitori, așa cum prevede

regulamentul, rosti Consulul. Cyril, fratele răposatului vostru servitor, Thomas, a pornit din Brighton să se alăture gospodăriei voastre, iar Institutul din Dublin a renunțat la al doilea bucătar în favoarea voastră. Ambii sunt luptători bine pregătiți - și, trebuie s-o spun, Charlotte, ai tăi ar fi trebuit să fie la fel.

— Atât Thomas, cât și Agatha *erau*, antrenați, protestă Henry.

— Dar aveți câțiva în casă care nu sunt, spuse Benedict. Nu numai că domnișoara Lovelace este foarte în urmă cu pregătirea sa, dar camerista ta, Sophie, și fata aceea din Lumea de Jos… zise arătând spre Tessa. Ei bine, deoarece pari hotărâtă s-o faci locuitoare permanentă în gospodăria ta, n-ar strica dacă ea - și camerista - ar învăța elementele de bază ale apărării.

Tessa se uită uimită la Jem.

— Se referă la mine?

Jem încuviință din cap. Expresia sa era sumbră.

— Nu pot… O să-mi ciopârțesc piciorul!

— Dacă e să ciopârțești piciorul cuiva, ciopârțește-l pe-al lui Benedict, mormăi Will.

— O să te descurci, Tessa. Nu este nimic ce nu poți face, începu Jem, dar restul cuvintelor lui fură acoperite de cele ale lui Benedict.

— De fapt, spuse Benedict, cum voi doi veți fi atât de ocupați să-l găsiți pe Mortmain, sugerez să ți-i împrumut pe fiii mei - Gabriel și Gideon, care se întoarce din Spania în seara asta - ca antrenori. Ambii sunt luptători excelenți și și-ar putea folosi experiența în a preda.

— Tată! protestă Gabriel.

Arăta oripilat; în mod evident, Benedict nu discutase cu el înainte despre acest lucru.

— Ne putem instrui și singuri servitorii, răbufni Charlotte, dar Consulul scutură din cap spre ea.

— Benedict Lightwood îți oferă un dar generos. Acceptă-l!

Charlotte era roșie de furie. După un timp îndelungat, plecă fruntea, aprobând vorbele Consulului. Tessa se simți ametită. Urma să fie instruită? Instruită să lupte, să arunce pumnale și să mânuiască sabia? Bineînțeles, una dintre eroinele sale favorite fusese dintotdeauna Capitola din *The Hidden Hand*[3] care era capabilă să lupte ca un bărbat - și să se îmbrace ca unul. Dar asta nu însemna că dorea să fie ca ea.

— Prea bine, zise Consulul. Întrunirea Consiliului s-a terminat și va fi reluată în două săptămâni, în același loc. Sunteți liberi.

Bineînțeles, nu toată lumea plecă imediat. Oamenii începură să vocifereze subit, în timp ce se ridicau de pe scaune, și să discute nerăbdători cu vecinii lor. Charlotte rămase nemișcată; Henry stătea lângă ea, de parcă voia neapărat să-i spună ceva mângâietor, dar nu-i venea nimic în minte. Își ținea nesigur mâna deasupra umărului soției sale. Will privi de-a lungul camerei la Gabriel Lightwood, care se uita urât în direcția lui.

Charlotte se ridică încet în picioare. Henry își pusese mâna pe spatele ei, șoptindu-i ceva. Jessamine era deja în picioare, învârtindu-și noua umbrelă de soare din dantelă albă. Henry o înlocuise pe cea care fusese distrusă în lupta cu automatele lui Mortmain. Părul îi era aranjat în dreptul urechilor în bucle mărunte și dese, ca niște ciorchini de struguri. Tessa se ridică iute în picioare, și grupul lor se îndreptă către culoarul principal al camerei Consiliului. Tessa prinse șoapte venind din ambele părți, frânturi ale acelorași cuvinte, repetându-se necontenit; „Charlotte”, „Benedict”, „nu-l vor găsi niciodată pe Magistru”, „două săptămâni”, „contestația”, „Consulul”, „Mortmain”, „Enclava”, „umilitor”.

---

[3] E.D.E.N. (Emma Dorothy Eliza Nevitte) Southworth (1819-1899), inspirat din propria sa biografie, în care povestește aventurile Capitolei Black, o tânără cu apucături de băiat. *The Hidden Hand* = Mână ascunsă.

Charlotte mergea cu spatele drept, cu obrajii roșii și cu ochii ațintiți în față de parcă nu auzea bârfa. Will părea pregătit să se avânte să facă dreptate cu pumnul printre cei care șopteau, dar Jem îl ținea strâns pe *parabatai*-ul său de spatele hainei. Să fii Jem, se gândi Tessa, seamănă mult cu a fi proprietarul unui câine dresat căruia îi place să-i muște pe musafiri. Trebuia să ții mâna pe zgardă mereu. Jessamine părea din nou plictisită. Nu era grozav de interesată de ceea ce gândea Enclava despre ea sau despre oricare dintre ei.

Când ajunseră la ușile camerei Consiliului, aproape că alergau. Charlotte se opri preț de o clipă pentru a permite grupului s-o ajungă din urmă. Majoritatea mulțimii se îndrepta spre stânga, de unde Tessa, Jem și Will tocmai veniseră, dar Charlotte coti la dreapta și, după câțiva pași pe coridor, trecu de un colț și se opri brusc.

— Charlotte! Henry, care o ajunsese din urmă, părea îngrijorat. Draga mea…

Fără vreun avertisment, Charlotte ridică piciorul și lovi peretele cât de tare putu. Cum peretele era din piatră, nu produse stricăciuni, dar Charlotte scăpă un țipăt înăbușit.

— Vai mie! făcu Jessamine, învârtindu-și umbrela.

— Dacă-mi permiți să-ți fac o sugestie, spuse Will. La vreo douăzeci de pași în spate, în camera Consiliului, este Benedict. Dacă dorești să te întorci acolo și să încerci să-l lovești pe el, îți recomand să ții mai sus și puțin mai la stânga…

— Charlotte!

Vocea aceea groasă și gravă fu imediat recunoscută. Charlotte se întoarse, cu ochii ei căprui larg deschiși.

Era Consulul. Runele cusute cu fir argintiu pe poalele și pe mânecile pelerinei sale licăriră când veni spre micul grup de la Institut, cu privirea ațintită asupra lui Charlotte. Aceasta nu se mișcă, sprijinită cu o mână pe perete.

— Charlotte, spuse din nou Consulul Wayland, știi ce-ți spunea mereu tatăl tău despre pierderea cumpătului.

— Da, îmi spunea asta. Și-mi mai spunea că ar fi trebuit să aibă un fiu, răspunse Charlotte, plină de amărăciune. Dacă ar fi avut - dacă aș fi fost bărbat -, m-ai mai fi tratat așa cum tocmai ai făcut-o?

Henry puse mâna pe umărul soției sale, șoptind ceva, dar ea i-o dădu la o parte. Ochii ei căprui, mari, răniți, erau fixați asupra Consulului.

— Și cum mai exact te-am tratat? întrebă el.

— De parcă aș fi un copil, o fetiță care are nevoie de o mustrare.

— Charlotte, eu sunt cel care te-a numit conducător al Institutului și al Enclavei.

Consulul părea iritat.

— Și n-am făcut acest lucru fiindcă îl apreciam pe Granville Fairchild și fiindcă știam că-și dorea ca fiica lui să-l urmeze, ci pentru că m-am gândit că tu vei face o treabă bună.

— L-ai numit și pe Henry, spuse ea. Și, când ai făcut-o, chiar ne-ai spus că ai procedat așa deoarece Enclava accepta un cuplu căsătorit, dar nu o femeie singură.

— Păi, felicitări, Charlotte. Nu cred că vreun membru al Enclavei din Londra trăiește cu impresia că sunt conduși în vreun fel de Henry.

— E-adevărat, zise Henry, uitându-se la pantofii săi. Toți știu că sunt destul de nefolositor. E vina mea că s-au întâmplat toate astea…

— Ba nu e vina ta, spuse Consulul Wayland. E o combinație de complezență generală din partea Conclavului, ghinion, nesincronizare și câteva decizii greșite de-ale tale, Charlotte. Da, te consider răspunzătoare pentru ele…

— Deci ești de acord cu Benedict! strigă Charlotte.

— Benedict Lightwood este un profitor și un ipocrit, spuse Consulul, obosit. Toată lumea știe asta. Dar este puternic din punct de vedere politic, și este mai bine să te împaci cu acest spectacol decât să continui să-l dezaprobi

ignorându-l.

— Un spectacol? Așa numești tu toată tevatura asta? întrebă Charlotte cu amărăciune. Mi-ai dat o sarcină imposibilă.

— Ți-am dat sarcina de a-l găsi pe Magistru, spuse Consulul Wayland. Bărbatul care a pătruns în Institut, ți-a ucis servitorii, ți-a furat Pyxis-ul și plănuiește să construiască o armată de monștri mecanici care să ne distrugă pe toți - pe scurt, un om care trebuie oprit. Charlotte, ca șefă a Enclavei, *este* de datoria ta să-l oprești. Dacă crezi că e imposibil, atunci poate că ar trebui să te întrebi de ce ai vrut de la bun început această funcție.

2
DESPĂGUBIRI

Împărtășește-apoi durerea, primește-n tine împăcarea tristă.

Ah, dar mai mult decât s-o-mpărtășești! dă-mi mie toată suferința.

- Alexander Pope, „*Eloisa și Abelard*”

Lampa-vrăjitoarei care lumina marea bibliotecă părea să pâlpâie cu o intensitate scăzută, ca o lumânare arsă până aproape de sfeșnic, deși Tessa știa că era doar imaginația ei. Lampa-vrăjitoarei, spre deosebire de foc sau de gaz, nu părea să pălească sau să ardă complet niciodată.

Pe de altă parte, ochii ei începeau să obosească și, după privirile prietenilor ei, nu era singura. Erau cu toții adunați în jurul uneia dintre mesele lungi, cu Charlotte în capul ei, iar Henry în dreapta Tessei. Will și Jem stăteau mai departe, unul lângă altul; doar Jessamine se retrăsese la capătul cel mai îndepărtat, separată de ceilalți. Masa era în întregime acoperită cu hârtii de tot felul - articole vechi din ziare, cărți, foi de pergament acoperite cu un scris fin, foarte mărunt. Erau genealogii ale deferitelor familii Mortmain, cronici ale automatelor, nenumărate cărți de vrăji de invocare și de legare, și fiecare investigație despre clubul Pandemonium pe care Frații Tăcuți reușiseră să le scoată din arhivele lor.

Tessa fusese însărcinată să citească articolele de ziar, în căutarea reportajelor despre Mortmain și despre firma sa de transport maritim, iar ochii începeau să i se încețoșeze, cuvintele dansând pe pagini. Fu ușurată când Jessamine

puse jos cartea pe care o citea - *Despre mecanismele vrăjitoriei* - și spuse:

— Charlotte, eu cred că ne pierdem vremea.

Charlotte se uită la ea cu o privire îndurerată.

— Jessamine, nu e nevoie să rămâi dacă nu dorești. Sincer, mă îndoiesc că cineva dintre noi se aștepta la ajutorul tău în această problemă, și cum tu nu te-ai ocupat prea mult de studiile tale, nu pot decât să mă întreb dacă măcar știi ce să cauți. Dacă pun în fața ta două vrăji, una de legare și una de invocare, poți să le deosebești?

Tessa nu putu să nu fie surprinsă. Charlotte era rareori așa de înțepată cu ei.

— Vreau să ajut, spuse Jessie bosumflată. Acele chestii mecanice ale lui Mortmain aproape că m-au ucis. Îl vreau prins și pedepsit.

— Nu, nu vrei.

Will, desfăcând un pergament atât de vechi încât scârțâi, miji ochii la simbolurile negre de pe el.

— Îl vrei pe fratele Tessei prins și pedepsit, pentru că te-a făcut să crezi că te iubește, când, de fapt, nu te iubea.

Jessamine se îmbujoră.

— Nu cred. Adică, nu l-am crezut. Adică… ahh! Charlotte, Will e enervant.

— Iar soarele a răsărit în est, spuse Jem, neadresându-se cuiva anume.

— Nu vreau să fiu dată afară din Institut dacă nu-l găsim pe Magistru, continuă Jessamine. Este atât de greu de înțeles?

— N-o să fii dată afară din Institut. Charlotte o să fie. Sunt sigură că familia Lightwood o să te lase să rămâi. Iar Benedict are doi fii buni de însurătoare. Ar trebui să fii încântată, zise Will.

Jessamine făcu o grimasă.

— Vânători de umbre. De parc-aș vrea să mă căsătoresc cu vreunul.

— Jessamine, tu *ești* de-a lor.

Înainte ca Jessamine să apuce să răspundă, ușa bibliotecii se deschise și intră Sophie, cu fruntea plecată, purtând pe cap o bonetă albă. Îi șopti ceva lui Charlotte, care se ridică în picioare.

— Fratele Enoch este aici, le spuse Charlotte celor din grup. Trebuie să vorbesc cu el. Will, Jessamine, încercați să nu vă ucideți cât timp sunt plecată. Henry, dacă ai putea…

Vocea ei se stinse. Henry privea într-o carte - *Cartea cunoștințelor despre dispozitive mecanice ingenioase* de Al-Jazari - și nu era atent la nimic altceva. Charlotte își ridică mâinile în aer și ieși din încăpere împreună cu Sophie.

În clipa în care ușa se închise în urma lui Charlotte, Jessamine îi aruncă o privire dușmănoasă lui Will.

— Dacă tu crezi că nu am experiența necesară să ajut, atunci ea de ce e aici? Arătă către Tessa. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar tu crezi că nu poate deosebi o vrajă de legare de una de invocare?

Se uită către Tessa.

— Ei bine, poți? Și că tot veni vorba, Will, tu, care de-abia ești atent la lecții, tu poți deosebi o vrajă de legare de o rețetă de sufleu?

Will se lăsă pe spate în scaunul său și spuse visător:

— „Nu sunt nebun decât dinspre nord-nord-vest: când bate vântul dinspre sud, știu să deosebesc un uliu de un bâtlan.”[4]

— Jessamine, Tessa a fost amabilă să ne ajute, iar noi avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem găsi, spuse Jem pe un ton aspru. Will, nu cita din *Hamlet*. Henry… Jem își drese vocea: HENRY!

Henry ridică privirea, clipind.

— Da, draga mea. Clipi din nou, uitându-se în jur: Unde-i Charlotte?

— S-a dus să vorbească cu Frații Tăcuți, zise Jem, care

[4] *Hamlet, prinț al Danemarcei* de W. Shakespeare, actul II, scena 2.

nu părea enervat că fusese luat de Henry drept soția sa. Între timp, mă tem că… sunt de acord cu Jessamine.

— Iar soarele răsare în vest, spuse Will, care părea că auzise comentariul anterior al lui Jem.

— Dar de ce? întrebă Tessa. Nu ne putem da bătuți acum. Ar fi ca și cum i-am da Institutul afurisitului de Benedict Lightwood.

— Înțelege, nu sugerez să stăm degeaba. Dar încercăm să aflăm ce are de gând Mortmain să facă. Încercăm să prezicem viitorul în loc să înțelegem trecutul.

— Știm trecutul lui Mortmain și îi știm și planurile.

Will arătă cu mâna în direcția ziarelor.

— Născut în Devon, fost medic pe navă, devine un negustor bogat, se implică în magia neagră și acum plănuiește să conducă lumea cu armata lui uriașă de creaturi mecanice, care se află sub comanda sa. O poveste nu tocmai atipică pentru un tânăr hotărât…

— Nu cred că a spus vreodată ceva despre conducerea lumii, îl întrerupse Tessa. Doar Imperiul Britanic.

— Admirabil de precisă, spuse Will. Ideea e că noi știm de unde vine Mortmain. Nu e vina noastră că acest lucru nu e foarte interesant… Vocea i se curmă. Ah!

— Ah, ce? întrebă Jessamine, uitându-se enervată de la Will la Jem. Vă spun, modul în care voi doi păreți să vă citiți reciproc gândurile îmi dă fiori.

— Ah! spuse Will. Jem tocmai se gândea - și eu tind să fiu de acord - că povestea vieții lui Mortmain este pur și simplu o prostie. Niște minciuni, ceva adevăr, dar foarte probabil că nu vom găsi nimic aici care să ne ajute. Acestea sunt doar povești pe care le-a născocit ca să aibă ziarele ce publica despre el. De altfel, nu ne pasă câte nave are; noi vrem să știm unde a învățat magie neagră și de la cine.

— Și de ce îi urăște pe vânătorii de umbre? spuse Tessa.

Ochii albaștri ai lui Will se îndreptară leneși către ea.

— E ură? întrebă el. Am presupus că e o simplă lăcomie

pentru putere. Dacă ne înlătură pe noi, cu o armată mecanică sub comanda sa ar putea să preia puterea, cum dorește.

Tessa scutură din cap.

— Nu, e mai mult de-atât. E greu să explic, dar… îi *urăște* pe nefilimi. E ceva foarte personal. Și are ceva de-a face cu acel ceas. Parcă… parcă dorește să primească daune pentru o greșeală sau pentru o durere pe care i-au provocat-o.

— Despăgubiri, spuse Jem deodată, punând jos tocul pe care îl ținea în mână.

Will se uită la el buimăcit.

— Ăsta e cumva un joc? Scoatem pe gură orice cuvânt ne vine în minte? În acest caz, al meu este „genufobie”. Înseamnă frică irațională de genunchi.

— Ce cuvânt desemnează frica perfect rațională de idioți enervanți? întrebă Jessamine.

— Secțiunea de Despăgubiri din arhivă, spuse Jem, ignorându-i pe amândoi. Consulul a menționat-o ieri și de-atunci mi-a rămas în minte. Nu ne-am uitat acolo.

— Despăgubiri? întrebă Tessa.

— Când un locuitor al Lumii de Jos sau un mundan pretinde că un vânător de umbre a încălcat Legea prin comportamentul lui față de ei, acesta depune o plângere la Despăgubiri. Urmează un proces, iar locuitorului Lumii de Jos îi este acordat un soi de plată, dacă-și susține cauza cu probe.

— Ei bine, pare puțin prostesc să ne uităm acolo, spuse Will. Nu e ca și cum Mortmain ar depune o plângere împotriva vânătorilor de umbre pe cale oficială. „Foarte supărat că vânătorii de umbre au refuzat să moară cu toții atunci când am vrut eu. Cer daune. Vă rog, trimiteți caii către A. Mortmain, Kensington Road, numărul 18…”

— Destul cu persiflarea, spuse Jem. Poate că nu i-a urât dintotdeauna pe vânătorii de umbre. Poate că a fost un timp în care a încercat să capete despăgubiri prin sistemul

oficial, dar a fost dezamăgit. Ce-are dacă întrebăm? În cel mai rău caz, nu găsim nimic, exact ca în situația de față.

Se ridică în picioare, dându-și pe spate părul argintiu.

— Am plecat s-o găsesc pe Charlotte, înainte ca fratele Enoch să plece, și să-i spun să-i roage pe Frații Tăcuți să verifice arhivele.

Tessa se ridică în picioare. Nu-i plăcea ideea de a fi lăsată singură în bibliotecă cu Will și Jessamine, care erau hotărâți să se ia la harță. Bineînțeles, Henry era acolo, dar el părea să tragă un pui de somn pe o grămadă de cărți, și, oricum, nu era tocmai un împăciuitor strălucit. Să te afli în preajma lui Will era incomod în majoritatea situațiilor; doar cu Jem acolo devenea mai suportabil. Jem era cumva capabil să mai potolească din ironiile lui Will și să-l facă aproape uman.

— Jem, am să merg cu tine, spuse ea. Vreau… Oricum, voiam să vorbesc ceva cu Charlotte.

Jem păru surprins, dar mulțumit; Will se uită de la unul la altul și-și trase scaunul înapoi.

— Am stat destule zile printre aceste cărți vechi ce mucegăiesc, declară el. Ochii mei frumoși sunt obosiți și am tăieturi de la hârtii. Vedeți? Își flutură degetele. Mă duc la plimbare.

Tessa nu putu să se abțină:

— Poate-ar trebui să folosești un *iratze* ca să ai grijă de ele.

Se uită la ea. Ochii lui erau frumoși.

— Tessa, întotdeauna de ajutor.

Ea îi întoarse privirea.

— Singura mea dorință este să fiu de ajutor.

Jem își puse mâna pe umărul ei, vocea sa părând îngrijorată.

— Tessa, Will. Nu cred că…

Dar Will, luându-și haina, plecă valvârtej din bibliotecă, cu destulă forță încât să zgâlțâie tocul ușii.

Jessamine se rezemă de spătarul scaunului, mijindu-și

ochii căprui.

— Foarte interesant.

Mâinile Tessei tremurau în timp ce ea își așeză o șuviță de păr după ureche. Ura că Will avea acel efect asupra ei. Ura asta. Știa foarte bine. Știa ce gândește el despre ea. Că era un nimic, că nu valora nimic. Și totuși, o privire de-a lui putea s-o facă să tremure de ură amestecată cu dorință. Era ca o otravă în sângele ei, la care Jem era singurul antidot. Doar cu el se simțea sigură pe sine.

— Vino! zise Jem și o luă delicat de mână.

În mod normal, un gentleman n-ar fi atins o doamnă în public, dar aici, la Institut, vânătorii de umbre erau mult mai familiari unii cu ceilalți decât mundanii de-afară. Când se întoarse să-l privească, el îi zâmbi. Jem punea întreaga sa esență în fiecare zâmbet, așa că părea să zâmbească cu ochii, cu inima, cu toată ființa lui.

— Hai s-o căutăm pe Charlotte!

— Și eu ce-ar trebui să fac cât timp voi sunteți plecați? întrebă Jessamine îmbufnată, când ei se îndreptară spre ușă.

Jem privi peste umăr.

— Ai putea să-l trezești pe Henry. Se pare că iar mănâncă hârtie în somn, și știi cât de tare urăște Charlotte asta.

— Ei, *drăcie*, spuse Jessamine, oftând exasperată. De ce primesc mereu sarcinile cele mai prostești?

— Pentru că nu le vrei pe cele importante, zise Jem, părând mai aproape de exasperare decât îl auzise Tessa vreodată.

Niciunul dintre ei nu observă privirea glacială pe care ea le-o aruncă în timp ce ei ieșeau din bibliotecă.

— Domnul Bane vă așteaptă, domnule, spuse lacheul, și se dădu la o parte pentru a-i permite lui Will să intre.

Numele lacheului era Archer - sau Walker, sau ceva asemănător, gândi Will -, și era unul dintre subjugații

umani ai lui Camille. Ca toți cei care erau înrobiți de voința unui vampir, arăta bolnăvicios, cu pielea de culoarea pergamentului, și avea părul subțire, unsuros. Părea aproape la fel de bucuros să-l vadă pe Will, ca un invitat la cină care vede un melc târându-se de sub salata lui.

În clipa în care Will intră în casă, fu izbit de un iz. Era mirosul de magie neagră, precum sulful amestecat cu apă din Tamisa, într-o zi toridă. Will strâmbă din nas. Lacheul se uită la el cu și mai mare dezgust.

— Domnul Bane e în salon.

Vocea sa indica faptul că nu era nicio șansă să-l însoțească pe Will acolo.

— Să vă iau haina?

— Nu e nevoie.

Cu haina pe el, Will urmă mirosul de magie pe coridor. Se intensifica pe măsură ce se apropia de ușa salonului, care era închisă bine. Fuioare de fum se ridicau de sub ușă. Will trase aer în piept și deschise ușa.

Salonul era ciudat de gol. După o clipă, Will își dădu seama că Magnus mutase tot mobilierul greu din lemn de tec, chiar și pianul, împingând totul lângă perete. Un candelabru cu gaz, ornamentat, atârna de tavan, dar lumina din încăpere venea de la zecile de lumânări negre așezate în cerc în mijlocul camerei. Magnus stătea lângă cerc, cu o carte deschisă în mâini; nodul de la cravata sa demodată era lărgit, iar părul negru îi stătea ridicat de parcă era încărcat cu electricitate statică. Când Will intră, Magnus ridică privirea și zâmbi.

— La țanc! strigă el. Chiar că de data asta l-am nimerit. Will, fă cunoștință cu micul demon thammuz din a opta dimensiune. Thammuz, fă cunoștință cu Will, un mic vânător de umbre din… Țara Galilor, parcă?

— *O să-ți smulg ochii*, sâsâi creatura, stând în mijlocul cercului care ardea.

Era cu siguranță un demon, nu mai înalt de un metru, cu pielea de culoare albastru-deschis, trei ochi arzători de

nuanța tăciunelui și gheare lungi, însângerate, la fiecare dintre cele opt degete ale mâinilor lui.

— *O să-ți sfâșii pielea de pe față*.

— Nu fi nepoliticos, thammuzule, spuse Magnus și, deși tonul său era calm, cercul de lumânări izbucni în flăcări pe neașteptate, ridicându-se strălucitoare, făcându-l pe demon să se ghemuiască țipând. Will are niște întrebări de pus. Tu o să-i răspunzi.

Will scutură din cap.

— Nu știu, Magnus, zise el. Nu mi se pare că este cel potrivit.

— Tu ai spus că era albastru. Ăsta e albastru.

— O fi el albastru, recunoscu Will, apropiindu-se de cercul de foc. Dar demonul de care am nevoie… ei bine, era mai degrabă albastru de cobalt. Ăsta e mai… violet.

— *Cum mi-ai spus*?

Demonul zbiera de furie.

— *Vino mai aproape, micuțule vânător de umbre, și lasă-mă să mă înfrupt din ficatul tău! O să ți-l smulg din trup în timp ce vei urla de durere*.

Will se întoarse către Magnus.

— Nici nu sună cum trebuie. Vocea este diferită. Și numărul de ochi.

— Ești sigur…

— Sunt foarte sigur, spuse Will pe un ton care nu accepta nicio contrazicere. Nu e ceva ce-aș putea uita vreodată… n-aș putea.

Magnus oftă și se uită la demon.

— Thammuz, spuse el, citind cu voce tare din carte, prin puterea clopotului și a cărții și a lumânării, și prin mărețele nume ale lui Sammael și Abbadon și Moloch, cer să spui adevărul. L-ai mai întâlnit pe vânătorul de umbre Will Herondale înainte de această zi, pe oricare dintre neamurile sale sau descendenții săi?

— *Nu știu*, spuse demonul iritat. *Toți oamenii arată la fel pentru mine*.

Vocea lui Magnus crescu, aspră și autoritară.

— Răspunde-mi!

— *Of, prea bine. Nu, nu l-am mai văzut niciodată în viața mea. L-aș ține minte. Arată de parcă are gust bun*. Demonul rânji, arătându-și dinții ascuțiți. *Nu am mai fost în această lume de o sută de ani, poate chiar mai mult. Nu pot ține minte niciodată diferența dintre o sută și o mie de ani. Oricum, ultima dată când am fost aici, toată lumea trăia în cocioabe de lut și mânca gândaci. Așa că mă îndoiesc că el era prin preajmă* - arătă spre Will cu degetul său cu multe articulații -, *doar dacă nu cumva locuitorii de pe Pământ trăiesc mai mult decât am fost lăsat să cred*.

Magnus își dădu ochii peste cap.

— Nu vrei să fii deloc de ajutor, nu-i așa?

Demonul ridică din umeri, un gest cât se poate de uman.

— *M-ai forțat să spun adevărul. L-am spus*.

— Ei bine, atunci, ai auzit vreodată de un demon precum cel pe care l-am descris? interveni Will, cu o nuanță de disperare în voce. Albastru-închis, cu o voce aspră, precum șmirghelul… și cu o coadă lungă, cu țepi.

Demonul se uită la el, plictisit.

— *Nefilimule, ai tu habar cât de multe soiuri de demoni sunt în Neant? Sute și sute de milioane. Londra pare un sat pe lângă Pandemonium, marele oraș al demonilor. Demoni de toate formele și mărimile și culorile. Unii pot să-și schimbe înfățișarea la comandă…*

— Of, taci odată, dacă nu vrei să fii de ajutor, spuse Magnus și închise cartea cu zgomot. Instantaneu, lumânările se stinseră, demonul dispăru țipând, lăsând în urma lui doar o dâră de fum urât mirositor.

Magicianul se întoarse către Will.

— Eram atât de sigur că de data asta l-am nimerit!

— Nu e vina ta.

Will se aruncă pe una dintre canapelele puse lângă perete. Se simțea înfierbântat și înfrigurat în același timp, nervos din pricina unei dezamăgiri pe care încerca s-o

ascundă fără prea mare succes. Neliniștit, își scoase mănușile și le vârî în buzunarele hainei sale încă încheiate.

— Măcar încerci. Thammuz avea dreptate. Nu ți-am dat prea multe informații ca să continui.

— Presupun, spuse Magnus încet, că mi-ai spus tot ce-ți amintești. Ai deschis Pyxis-ul și ai eliberat un demon. Acesta te-a blestemat. Vrei ca eu să-l găsesc pe-acest demon și să vedem dacă o să te elibereze de blestem. Și asta e tot ce-mi poți spune?

— E tot ce-ți pot spune, zise Will. Nu mi-ar fi de folos să ascund ceva degeaba, mai ales când știu ce-ți cer. Să găsești un ac… Dumnezeule, nu e nici măcar un car cu fân. Un ac într-o grămadă de ace.

— Bagă-ți mâna într-o grămadă de ace, spuse Magnus, și e posibil să te rănești grav. Ești sigur că asta vrei?

— Sunt sigur că alternativa este și mai rea, zise Will, holbându-se la locul înnegrit de pe podea, unde demonul se ghemuise.

Era extenuat. Runa de energie pe care și-o desenase în acea dimineață, înainte să plece la întrunirea Consiliului, dispăruse, iar capul îi zvâcnea.

— Am avut cinci ani de trăit cu asta. Gândul de a mai trăi cu ea fie și numai un an mă înspăimântă mai mult decât ideea de moarte.

— Ești vânător de umbre, nu te temi de moarte.

— Bineînțeles că mă tem, spuse Will. Toată lumea se teme de moarte. Poate că suntem descendenți ai îngerilor, dar nu știm mai multe decât voi despre ceea ce urmează după moarte.

Magnus se apropie și se așeză la capătul opus al canapelei. Ochii săi verzi-aurii străluceau precum cei ai unei pisici în întuneric.

— Nu știi că dincolo de moarte este doar uitare.

— Nu știi că nu e, nu-i așa? Jem crede că suntem cu toții reîncarnați, că viața este o roată. Murim, ne schimbăm și ne naștem așa cum meritățm să fim renăscuți, în funcție de

ce am făcut în această lume.

Will se uită la unghiile sale roase.

— Eu probabil că mă voi reîncarna într-un melc pe care cineva va pune sare.

— Roata Reîncarnărilor, spuse Magnus.

Schiță un zâmbet.

— Gândește-te în felul acesta. Trebuie să fi făcut ceva bun în viața ta anterioară, ca să renaști așa cum ești. Nefilim.

— O, da, făcu Will pe un ton posac. Am fost foarte norocos.

Extenuat, își rezemă capul de canapea.

— Să înțeleg că o să ai nevoie de mai multe… ingrediente? Cred că bătrâna Mol de la Cross Bones începe să se satură de prezența mea.

— Am alte contacte, spuse Magnus, făcându-i-se clar milă de acesta, și înainte de toate trebuie să fac mai multe cercetări. Dacă ai putea să-mi spui care e natura blestemului…

— Nu.

Will se ridică în picioare.

— Nu pot. Ți-am mai spus, am riscat mult doar pomenind de existența sa. Dacă ți-aș spune mai multe…

— Atunci, ce? Lasă-mă să ghicesc. Nu știi, dar ești sigur că va fi grav.

— Nu mă face să cred că am făcut o greșeală apelând la tine…

— Asta are legătură cu Tessa, nu-i așa?

În ultimii cinci ani, Will învățase să nu-și arate emoțiile - mirarea, afecțiunea, speranța, bucuria. Era destul de sigur că nu se citea nimic pe fața sa, dar încordarea din voce se făcu simțită atunci când spuse:

— Tessa?

— Sunt cinci ani, rosti Magnus. Însă, cumva, în tot acest timp ai reușit să nu spui nimănui. Ce disperare te-a împins către mine, în toiul nopții, în mijlocul unei furtuni? Ce s-a

schimbat la Institut? Mă pot gândi la o singură posibilitate - și la una chiar frumoasă, cu ochi mari și cenușii…

Will se ridică în picioare atât de brusc, că aproape răsturnă canapeaua.

— Sunt alte lucruri la mijloc, spuse el, încercând să-și păstreze tonul neutru. Jem e pe moarte.

Magnus se uită la el - o privire rece și calmă.

— E pe moarte de ani de zile, zise el. Niciun blestem aruncat asupra ta nu ar putea cauza sau rezolva problema lui.

Will își dădu seama că mâinile-i tremurau; își strânse pumnii.

— Nu înțelegi…

— Știu că sunteți *parabatai*, spuse Magnus. Știu că moartea sa va fi o mare pierdere pentru tine. Dar ce nu știu…

— Știi ce trebuie să știi.

Will se simți înfrigurat din cap până-n picioare, deși în încăpere era cald, iar el încă avea haina pe el.

— Te pot plăti cu mai mult, dacă asta o să te facă să nu mai pui întrebări.

Magnus își ridică picioarele pe canapea.

— Nimic n-o să mă oprească să pun întrebări, spuse el. Dar o să-ncerc să-ți respect reticența.

Ușurat, Will își descleștă pumnii.

— Atunci, vei continua să mă ajuți.

— O să te-ajut în continuare.

Magnus își puse mâinile la ceafă și se lăsă pe spate, uitându-se la Will cu ochii mijiți.

— Deși te-aș putea ajuta mai bine dacă mi-ai spune adevărul; o să fac tot ce pot. Mă interesezi într-un mod foarte ciudat, Will Herondale.

Will ridică din umeri.

— Ăsta e un motiv destul de bun. Când plănuiești să încerci din nou?

Magnus căscă.

— Probabil că la acest sfârșit de săptămână. Dacă există… vreun progres, îți trimit un mesaj până sâmbătă.

Progres. Blestem. Adevăr. Jem. Moarte. Tessa, Tessa, Tessa, Tessa. Numele ei răsuna în mintea lui Will precum clinchetul unui clopoțel; se întreba dacă vreun alt nume de pe Pământ avea o asemenea rezonanță inevitabilă. Nu putea și ea să aibă un nume oribil, cum ar fi Mildred? N-ar fi putut să se-nchipuie pe sine stând treaz noaptea, holbându-se la tavan, în timp ce voci invizibile îi șopteau la ureche: „Mildred”. Dar Tessa…

— Mulțumesc, spuse el deodată.

Trecuse de la a-i fi prea rece la prea cald; în încăpere era înăbușeală și încă mirosea a ceară arsă.

— Așadar, voi aștepta nerăbdător vești de la tine.

— Da, așa să faci, zise Magnus și închise ochii.

Will n-ar fi putut spune dacă acesta chiar dormea sau pur și simplu aștepta ca el să plece; oricum ar fi stat lucrurile, era în mod clar un indiciu că aștepta ca Will să plece. Will, nu tocmai cu inimă ușoară, făcu întocmai.

Sophie era în drum spre camera domnișoarei Jessamine, să adune cenușa și să curețe grătarul șemineului, când auzi voci pe coridor. La fostul ei loc de muncă fusese învățată să „facă loc” - să se întoarcă și să privească pereții în timp ce angajatorii ei treceau pe lângă ea, și să încerce să semene cât mai mult cu o piesă de mobilier, ceva atât de neînsuflețit încât să poată fi ignorat.

Când sosise la Institut, fusese șocată să vadă că lucrurile nu erau la fel. În primul rând, o surprinsese faptul că o casă atât de mare avea atât de puțini slujitori. La început, nu-și dăduse seama că vânătorii de umbre făceau ei înșiși multe dintre lucrurile pe care membrii unei familii din înalta societate considerau că era sub demnitatea lor să le facă: își făceau singuri focul, se aprovizionau singuri cu o parte din cele necesare și își păstrau curate și ordonate dormitoarele, precum și zona de antrenament și sala

armelor. Fusese șocată de relația de prietenie cu care Agatha și Thomas își trataseră angajatorii, fără să-și dea seama că ceilalți servitori se trăgeau din familii care-i slujiseră pe vânătorii de umbre generații întregi la rând - sau că erau și ei deținătorii unor puteri magice.

Ea se trăgea dintr-o familie săracă; i se spunea „tâmpită” și era pălmuită des pe vremea când începuse să lucreze prima dată ca servitoare - deoarece nu fusese obișnuită cu mobilă fină sau argintărie adevărată, ori porțelanuri atât de fine încât puteai să vezi culoarea ceaiului prin pereții ceștilor. Dar învățase, și când devenise clar că avea să fie foarte frumoasă, fusese promovată cameristă. Sarcinile unei cameriste erau dificile. Trebuia să fie o prezență frumoasă în gospodărie, și, prin urmare, începând de la optsprezece ani, pe măsură ce înainta în vârstă, salariul ei începuse să scadă an de an.

Fusese o ușurare să vină să lucreze la Institut - nimănui nu-i păsa că avea aproape douăzeci de ani, nimeni nu-i cerea să se holbeze la pereți, nimănui nu-i păsa dacă vorbea fără permisiune - se gândise că mutilarea frumoasei sale fețe de către ultimul angajator aproape că meritase. Încă evita, dacă putea, să se uite în oglinzi, dar oroarea îngrozitoare a pierderii trecuse. Jessamine o batjocorea pentru cicatricea lungă ce-i desfigura obrazul, dar ceilalți nu păreau să bage de seamă, excepție făcând Will, care ocazional spunea ceva neplăcut, dar într-un mod aproape indiferent, de parcă lumea se aștepta ca el să facă acest lucru; însă nu o spunea cu răutate.

Dar asta fusese înainte să se îndrăgostească de Jem.

Îi recunoscu vocea, în timp ce acesta mergea pe coridor, râzând zgomotos, iar cea care-i răspundea era domnișoara Tessa. Sophie simți o apăsare ușoară, ciudată, în piept. Gelozie. Se ura pentru acest lucru, dar nu se putea abține. Domnișoara Tessa fusese întotdeauna bună cu ea; în ochii ei mari și cenușii era așa de multă vulnerabilitate - atâta nevoie de un prieten -, încât era imposibil să nu o placi. Și

totuși, felul în care conașul Jem o privea… și Tessa nici măcar nu părea să observe.

Nu. Sophie pur și simplu nu putea să-i întâlnească pe cei doi pe coridor - Jem care o privea pe Tessa în modul în care o făcea în ultimul timp. Strângând la piept peria și găleata, Sophie deschise cea mai apropiată ușă și se ascunse înăuntru, închizând-o apoi aproape de tot. Era - ca majoritatea camerelor din Institut - un dormitor nefolosit, destinat vânătorilor de umbre aflați în trecere. Obișnuia să curețe camerele o dată la două săptămâni, sau mai rar, când nu erau folosite; altminteri, nu intra nimeni în ele. Aceasta era destul de prăfuită; particule de praf dansau în lumina infiltrată prin geamuri, și Sophie se chinuia să nu strănute în timp ce privea prin crăpătura ușii.

Avusese dreptate. Erau Jem și Tessa, venind pe coridor către ea. Arătau de-a dreptul concentrați unul la celălalt. Jem căra ceva - părea un echipament strâns -, iar Tessa râdea de ceva ce-i spusese el. Ea privea ușor în jos, iar el o admira, în modul în care cineva face asta când nu este observat. Avea acea privire anume, privirea pe care o căpăta doar când cânta la vioară, de parcă era complet absorbit și fermecat.

O durea inima. El era atât de frumos! Așa considerase ea dintotdeauna. Majoritatea oamenilor trăncăneau despre Will, cât de frumos era, dar ea gândea că Jem era de o mie de ori mai chipeș. Avea acel aspect diafan al îngerilor din picturi, și deși ea știa că părul său argintiu era rezultatul medicamentelor pe care le lua pentru boala sa, nu putea să nu-l considere atrăgător. Și era blând și bun și amabil. Gândul la mâinile sale mângâindu-i părul, dându-i-l la o parte de pe față, o făcea să se simtă alinată, în timp ce de obicei gândul că un bărbat, chiar și un băiat, o atinge o făcea să se simtă rău și vulnerabilă. El avea cel mai atent și mai frumos create mâini…

— Nu pot să cred că vin mâine, spuse Tessa, uitându-se la Jem. Mă simt de parcă Sophie și cu mine îi suntem

aruncate lui Benedict Lightwood ca să-l potolim, precum un os unui câine. Lui chiar nu-i pasă dacă suntem antrenate sau nu. El își vrea fiii în casă doar ca s-o enerveze pe Charlotte.

— Într-adevăr, o aprobă Jem. Dar de ce să nu profităm de antrenament când ne este oferit? De-asta încearcă Charlotte s-o încurajeze pe Jessamine să ia parte. În ceea ce te privește, având în vedere talentul tău, chiar dacă - ar trebui să spun, când - Mortmain nu va mai fi o amenințare, vor fi alții atrași de puterea ta. Ai face bine să înveți cum să te aperi.

Tessa întinse mâna spre colierul în formă de înger de la gâtul ei, un gest obișnuit pe care Sophie îl suspecta că nu era unul conștient.

— Știu ce-o să spună Jessie. O să spună că singurul motiv pentru care are nevoie de ajutor să se apere îl reprezintă pretendenții arătoși.

— N-ar spune mai degrabă că acceptă ajutor ca să se apere de cei urâți?

— Nu dacă sunt mundani. Tessa zâmbi. Ar prefera oricând un mundan urât decât un vânător de umbre arătos.

— Asta mă scoate pe mine din joc, nu-i așa? spuse Jem cu falsă amărăciune și Tessa râse din nou.

— E păcat, zise ea. O persoană atât de frumoasă precum Jessamine ar trebui să aleagă, dar e atât de sigură că un vânător de umbre nu e bun…

— Tu ești mai frumoasă, spuse Jem.

Tessa se uită la el surprinsă, îmbujorându-se. Sophie simți cum o rodea gelozia în piept, dar era de acord cu Jem. Jessamine avea o frumusețe obișnuită - o Venus în miniatură, dacă existase vreodată -, dar obișnuita sa expresie acră dăuna farmecelor ei. Tessa, pe de altă parte, cu părul ei negru, des și ondulat, și cu ochii ei cenușii ca marea, avea o înfățișare caldă, pe care ajungeai să o îndrăgești cu cât o cunoșteai mai bine. Pe fața ei se vedeau inteligență și umor, calități pe care Jessamine nu le avea

sau cel puțin nu le arăta.

Jem se opri în fața camerei domnișoarei Jessamine și ciocăni. Cum nu primi niciun răspuns, acesta ridică din umeri, se aplecă și puse un morman de material închis la culoare - echipamentul - în fața ușii.

— N-o să-l poarte niciodată.

Pe fața Tessei apărură gropițe.

Jem se ridică.

— Nu am fost niciodată de acord s-o oblig să se-mbrace cu el, ci doar să i-l livrez.

Porni din nou pe hol, cu Tessa lângă el.

— Nu știu cum poate Charlotte să vorbească cu fratele Enoch atât de des. Mă sperie, spuse ea.

— Nu știu. Eu prefer să cred că atunci când sunt acasă, Frații Tăcuți sunt destul de asemănători cu noi. Fac farse în Orașul Tăcut, gătesc brânză prăjită pe pâine…

— Sper că joacă șarade, spuse Tessa pe un ton sec. S-ar părea că profită de talentele lor naturale.

Jem izbucni în râs, apoi dădură colțul și dispărură. Sophie se rezemă de ușă. Se gândi că nu-l făcuse niciodată pe Jem să râdă astfel; că nimeni nu-l făcuse, exceptându-l pe Will. Trebuia să cunoști bine pe cineva până a-l face să râdă în felul ăsta. Îl iubea de atât de mult timp, gândi ea. Cum de nu-l cunoștea deloc?

Oftând resemnată, se pregăti să iasă din ascunzișul ei - când ușa camerei domnișoarei Jessamine se deschise, iar locuitoarea acesteia apăru.

Sophie se ascunse înapoi în întuneric. Domnișoara Jessamine purta o pelerină lungă de călătorie, din catifea, care-i ascundea aproape tot corpul, din cap până-n picioare. Părul îi era prins strâns la spate și într-o mână ținea o pălărie bărbătească. Sophie înlemni de uimire când Jessamine privi în jos, văzu echipamentul de la picioarele ei și făcu o grimasă, îl împinse iute cu piciorul în cameră - oferindu-i lui Sophie ocazia să-i vadă piciorul încălțat cu o gheată bărbătească -, și închise ușa în urma ei, fără să facă

vreun zgomot. Se uită în stânga și-n dreapta pe coridor, își puse pălăria pe cap, își lăsă bărbia în piept și se pierdu în întuneric, iar Sophie rămase privind intrigată în urma ei.

3
MOARTE NEJUSTIFICABILĂ

Oh, vai!, fuseseră prieteni într-a lor tinerețe;
Dar cleveteli în șoaptă pot otrăvi-adevărul;
Credința sălășluiește în regatul de deasupra;
Și viața e spinoasă; deșartă-i tinerețea;
Și când pe cel ce îl iubim noi ne vărsăm mânia
În mintea noastră pare că se strecoară nebunia.
- Samuel Taylor Coleridge, „*Christabel*”

În ziua următoare, după micul dejun, Charlotte le spuse Tessei și lui Sophie să se întoarcă în camerele lor, să se îmbrace cu echipamentul recent primit și să se întâlnească cu Jem în sala de antrenament, unde aveau să-i aștepte pe frații Lightwood. Jessamine nu venise la micul dejun, pretinzând că o durea capul, iar Will, de asemenea, nu fusese de găsit nicăieri. Tessa bănuia că se ascundea, într-o încercare de a evita să fie forțat să se poarte politicos cu Gabriel Lightwood și cu fratele acestuia. Nu putea să-l învinuiască decât parțial.

Înapoi în camera ei, luându-și echipamentul, simți o neliniște în stomac; nu semăna cu nimic din ceea ce mai purtase vreodată până atunci. Sophie nu era acolo s-o ajute cu noile haine. Desigur, făcea parte din antrenament să fii în stare să te îmbraci și să te obișnuiești cu echipamentul; încălțări cu talpa joasă, o pereche de pantaloni largi dintr-

un material negru gros; și o tunică lungă, cu centură, care-i ajungea aproape până la genunchi. Erau aceleași haine cu care o văzuse pe Charlotte îmbrăcată când lupta, și care erau ilustrate în *Codex*; i se păruse ciudat atunci, dar acum, îmbrăcată în ele, i se părea și mai ciudat. Dacă mătușa Harriet ar fi putut s-o vadă acum, se gândi Tessa, probabil că ar fi leșinat.

Se întâlni cu Sophie la baza scărilor care duceau către sala de antrenament a Institutului. Nici ea, și nici fata nu spuseră nimic, ci doar își zâmbiră. După o clipă, Tessa urcă prima pe scări, o rampă îngustă de lemn, cu stâlpi atât de vechi, încât lemnul începuse să crape. Era ciudat, gândi Tessa, să urci scările fără grija de a-ți ridica fustele sau de a te împiedica de poale. Deși corpul ei era complet acoperit, se simțea ciudat de goală în echipamentul ei de antrenament.

O ajuta faptul că Sophie era cu ea, simțindu-se în mod evident la fel de inconfortabil în echipamentul ei de vânător de umbre. Când ajunseră la capătul de sus al scărilor, Sophie deschise larg ușa și, împreună, își croiră drum în tăcere către sala de antrenament.

Se aflau în mod evident în partea superioară a Institutului, într-o încăpere alăturată podului, gândi Tessa, și aproape de două ori mai mare ca acesta. Podeaua era din lemn lustruit, ici și colo având diferite modele desenate cu cerneală neagră - cercuri și careuri, unele numerotate. Frânghii lungi și flexibile atârnau de grinzile mari de deasupra, pe jumătate cufundate în întuneric. Torțe cu lampa-vrăjitoarei ardeau de-a lungul zidurilor, pe acestea fiind prinse arme de tot felul - buzdugane și securi și tot soiul de alte obiecte ce arătau înfiorător.

— Îhh, făcu Sophie, uitându-se la ele înfiorată. Nu-i așa că-s îngrozitoare?

— De fapt, recunosc câteva din *Codex*, spuse Tessa, arătând cu degetul. Asta e o sabie lungă, iar asta e o sabie scurtă, o floretă de antrenament, și cealaltă, care pare că

necesită două mâini pentru a fi ținută, cred că este o sabie scoțiană.

— Pe-aproape, se auzi o voce, foarte tulburătoare, de deasupra capetelor lor. E o sabie de călău. Folosită pentru decapitări. Îți poți da seama, fiindcă nu are vârf.

Sophie scăpă un scâncet de uimire și făcu un pas în spate când una dintre frânghiile atârnate începu să se miște și o siluetă întunecată apăru deasupra lor. Era Jem, coborând pe funie cu agilitatea grațioasă a unei păsări. Ateriză ușor în fața lor și zâmbi.

— Îmi cer scuze. Nu am vrut să vă sperii.

Era și el îmbrăcat în echipament, însă în locul tunicii purta o cămașă care-i ajungea doar până la brâu. Un șnur de piele îi trecea peste piept, iar plăseaua unei săbii se vedea în spate, pe umăr. Culoarea închisă a echipamentului îi făcea pielea să pară și mai palidă, iar părul și ochii, mai argintii ca niciodată.

— Ba da, ai vrut, spuse Tessa zâmbind ușor, dar e-n regulă. Începusem să cred că Sophie și cu mine aveam să fim lăsate să ne antrenăm singure.

— Ah, frații Lightwood vor ajunge curând, zise Jem. Întârzie doar ca să demonstreze ceva. Nu sunt nevoiți să facă ce le spunem noi, și nici ce le spune tatăl lor.

— Aș vrea ca tu să fi fost cel care ne antrenează, spuse Tessa la repezeală.

Jem păru surprins.

— Nu aș putea… nu mi-am finalizat încă antrenamentul.

Însă ochii lor se întâlniră și, într-un alt moment de comunicare fără cuvinte, Tessa auzi ceea ce el voise de fapt să spună: *Nu mă simt suficient de bine atât de des, încât să vă antrenez eficient*. Deodată, simți un nod în gât și se uită la Jem, sperând ca acesta să poată citi compasiunea din ochii ei. Nu voi să se uite în altă parte și se trezi întrebându-se dacă modul în care-și dăduse părul pe spate, prinzându-l atent într-un coc fără șuvițe răzlețe, arăta extrem de neatrăgător. Nu că ar fi contat,

bineînțeles. La urma urmei, era doar *Jem*.

— Nu vom face un stagiu *întreg* de antrenament, nu-i așa? întrebă Sophie, vocea ei îngrijorată făcându-și loc în gândurile Tessei. Consiliul a spus doar că trebuie să știm să ne apărăm cât de cât…

Jem își luă privirea de la Tessa; când o făcu, tresări.

— N-ai de ce să te temi, Sophie, spuse el cu vocea sa blândă. Și te vei bucura de el; e întotdeauna folositor pentru o fată frumoasă să fie capabila să se apere de insistențele nedorite ale bărbaților.

Fața lui Sophie se crispă, cicatricea ei lividă de pe obraz ieșind în evidență atât de roșie, de parcă fusese pictată.

— Nu râde, spuse ea. Nu-i amuzant.

Jem păru surprins.

— Sophie, nu am…

Ușa sălii de antrenament se deschise. Tessa se întoarse în timp ce Gabriel Lightwood păși în cameră, urmat de un băiat pe care nu-l cunoștea. Pe când Gabriel era zvelt și brunet, celălalt băiat era musculos și avea un păr blond auriu, des. Amândoi erau îmbrăcați în echipament de luptă, cu mănuși negre ce păreau scumpe, și aveau ținte metalice deasupra monturilor pumnului. Ambii purtau brățări de argint în jurul încheieturilor - Tessa știa că erau teci de cuțite - și aveau același model de rune, de culoare albă, țesute pe mâneci. Era limpede nu doar din asemănarea veșmintelor, dar și din forma fețelor și a culorii verde-deschis a ochilor, că cei doi erau rude, așa că Tessa nu fu deloc surprinsă când Gabriel, în maniera sa nepoliticoasă, spuse:

— Ei bine, suntem aici așa cum am promis. James, presupun că-l știi pe fratele meu Gideon. Domnișoară Gray, domnișoară Collins…

— Încântat de cunoștință, mormăi Gideon, fără să se uite la vreunul dintre ei.

Toanele proaste păreau a fi o trăsătură de familie, gândi Tessa, aducându-și aminte că Will spusese că, pe lângă

fratele său, Gabriel părea drăguț.

— Stai liniștit Will nu e aici, spuse Jem către Gabriel, care se uita prin încăpere.

Gabriel se uită urât, dar Jem se întorsese deja spre Gideon.

— Când te-ai întors de la Madrid? întrebă el politicos.

— Tata m-a chemat acasă de curând, zise Gideon cu voce monotonă. Probleme de familie.

— Sincer, sper că totul e bine…

— Totul e cât se poate de bine, mulțumesc, James, spuse Gabriel, pe tonul său tăios. Acum, înainte de a trece la partea de antrenament a vizitei noastre, trebuie să vă fac cunoștință cu două persoane.

Întoarse capul și strigă:

— Domnule Tanner, domnișoară Daly! Vă rog, urcați.

Se auzi zgomot de pași pe scări, iar doi străini intrară, niciunul în echipament de luptă. Amândoi purtau haine de servitori. Unul dintre ei era o femeie tânără, întruchiparea cuvântului „osos” - oasele ei păreau prea mari pentru constituția ei zveltă, ciudată. Părul ei era de un roșu aprins, strâns într-un coc sub o pălărie modestă. Mâinile ei fără mănuși erau roșii și păreau aspre. Tessa bănui că avea în jur de douăzeci de ani. Lângă ea stătea un bărbat tânăr, cu păr șaten-închis cârlionțat, înalt și musculos…

Sophie icni. Se făcu palidă la față.

— Thomas…

Tânărul părea extrem de stânjenit.

— Sunt fratele lui Thomas, domnișoară. Cyril. Cyril Tanner.

— Aceștia sunt înlocuitorii pe care vi i-a promis Consiliul în schimbul servitorilor decedați, spuse Gabriel. Cyril Tanner și Bridget Daly. Consulul ne-a întrebat dacă-i puteam aduce aici de la gara King’s Cross și, bineînțeles, am fost de acord. Cyril îl va înlocui pe Thomas, iar Bridget o va înlocui pe Agatha, bucătăreasa voastră decedată. Ambii sunt antrenați în gospodării excelente de vânători de

umbre și sunt recomandați cu deosebită căldură.

Sophie începu să se îmbujoreze. Înainte ca ea să poată spune ceva, Jem zise:

— Gabriel, nimeni nu-i poate înlocui pe Agatha sau pe Thomas pentru noi. Ne-au fost atât prieteni, cât și servitori.

Dădu din cap spre Bridget și Cyril.

— Fără supărare.

Bridget doar clipi din ochii ei căprui, dar Cyril spuse:

— Nu e nicio problemă.

Chiar și vocea sa semăna cu a lui Thomas - era chiar sinistru de asemănătoare.

— Thomas a fost fratele meu. Nici în ceea ce mă privește nu-l poate înlocui nimeni.

O tăcere stranie se așternu în cameră. Gideon se rezemă de unul dintre pereți, cu mâinile încrucișate la piept, având o privire ușor tăioasă. Era destul de arătos, ca și fratele său, gândi Tessa, dar privirea nu-l prea ajuta.

— Prea bine, spuse Gabriel. Charlotte ne-a rugat să-i aducem aici, sus, ca să faceți cunoștință cu ei. Jem, te rog să-i conduci înapoi în salon, deoarece Charlotte așteaptă să le facă instrucția…

— Deci niciunul nu are nevoie de antrenament în plus? întrebă Jem. De vreme ce oricum le veți antrena pe Tessa și pe Sophie, dacă Bridget sau Cyril…

— Așa cum a spus și Consulul, au fost destul de eficient antrenați în gospodăriile anterioare, spuse Gideon. Dorești o demonstrație?

— Nu cred că e necesar, zise Jem.

Gabriel rânji.

— Haide, Carstairs. Fetele pot să vadă că, dacă are instruirea potrivită, un mundan poate lupta aproape la fel ca un vânător de umbre. Cyril?

Se duse mândru către perete, alese două săbii lungi și aruncă una către Cyril, care o prinse îndemânatic din aer și păși către centrul încăperii, unde se afla un cerc vopsit

pe scândurile podelei.

— Știm deja asta, mormăi Sophie, cu voce îndeajuns de joasă, încât doar Tessa s-o audă. Thomas și Agatha erau amândoi antrenați.

— Gabriel încearcă doar să te enerveze, spuse Tessa, tot în șoaptă. Nu-l lăsa să vadă că te deranjează.

Sophie își încleștă maxilarele în timp ce Gabriel și Cyril se întâlniră în mijlocul încăperii, cu săbiile scânteind.

Tessa fu nevoită să recunoască faptul că era ceva frumos în acea luptă, felul în care-și dădeau târcoale unul altuia, lamele zăngănind în aer, o pată de negru și argintiu. Zgomotul metalului lovind metalul, modul în care se mișcau, atât de repede, încât ea abia îi putea urmări cu privirea. Și totuși Gabriel era mai bun; acest lucru era clar chiar și pentru un ochi neantrenat. Reflexele lui erau mai iuți, mișcările mai grațioase. Nu era o luptă dreaptă; Cyril, cu părul lipit de frunte din pricina transpirației, își dădea în mod clar toată silința, în timp ce Gabriel pur și simplu bătea pasul pe loc. La sfârșit, când Gabriel îl dezarmă iute pe Cyril cu o mișcare frumoasă din încheietură, aruncându-i zgomotos sabia băiatului pe podea, Tessa nu putu să nu se simtă aproape indignată în numele lui Cyril. Niciun om nu putea învinge un vânător de umbre. Nu asta era ideea?

Vârful lamei lui Gabriel se afla la doi centimetri de gâtul lui Cyril. Cyril ridică mâinile să se predea; un zâmbet se răspândi pe fața sa, asemănător cu rânjetul vag al fratelui său.

— Mă predau…

Fu o mișcare neclară. Gabriel icni și căzu, scăpând sabia din mână. Trupul său lovi pământul, Bridget punându-și genunchiul pe pieptul său, arătându-și dinții. Se strecurase în spatele său și-i pusese piedică atunci când nimeni nu privea. Acum scoase un pumnal mic din corsajul său și îl puse la gâtul acestuia. Gabriel se uită la ea pentru o clipă, buimăcit, clipind din ochii săi verzi. Apoi începu să râdă.

Tessa îl plăcu mai mult ca niciodată în acel moment. Nu

că asta ar fi însemnat ceva.

— Foarte impresionant, rosti o voce cunoscută, din cadrul ușii.

Tessa se întoarse. Era Will, arătând - așa cum ar fi spus mătușa ei - de parcă fusese târât cu spatele printr-un tufiș. Cămașa îi era ruptă, părul răvășit, iar ochii lui albaștri erau înroșiți. Se aplecă, apucă de jos sabia lui Gabriel și o îndreptă în direcția lui Bridget cu o expresie amuzată.

— Dar poate găti? adăugă el.

Bridget se ridică în picioare, înroșindu-se imediat. Se uita la Will așa cum o făceau fetele de obicei - cu gura întredeschisă, de parcă nu-și putea crede ochilor. Tessa vru să-i spună că Will arăta mai bine când era mai puțin murdar și că a fi fascinată de frumusețea sa era ca și cum ai fi fascinată de o bucată de oțel ascuțită brici - periculos și nechibzuit. Dar ce rost avea? Urma să-și dea seama și singură, destul de repede.

— Sunt o bucătăreasă bună, domnule, spuse ea cu un accent irlandez vioi. Foștii mei angajatori nu s-au plâns.

— Dumnezeule, ești irlandeză, zise Will. Știi să gătești mâncăruri care nu conțin cartofi? Am avut un bucătar irlandez odată, pe când eram un băiețandru. Plăcintă cu cartofi, cremă de cartofi, cartofi cu sos de cartofi…

Bridget păru nedumerită. Cumva, între timp, Jem traversase încăperea și-l apucase pe Will de braț.

— Charlotte vrea să-i vadă pe Cyril și pe Bridget în salon. Ce-ar fi să le arătăm unde este?

Will șovăi. Acum se uita ia Tessa. Aceasta înghiți în sec. O privea de parcă avea ceva să-i spună. Gabriel, uitându-se pe rând la ei, zâmbi superior. Ochii lui Will se întunecară, iar apoi se întoarse, Jem conducându-l către scări, ieșind țanțoș din încăpere. După un moment de surprindere, Bridget și Cyril îi urmară.

Când Tessa se întoarse către centrul încăperii, îl văzu pe Gabriel cum luase o sabie și i-o înmânase fratelui său.

— Totuși, spuse el. Ar fi timpul să începem

antrenamentul, doamnelor, nu credeți?

Gideon luă sabia.

— *Esta es la idea mas estupida que nuestro padre ha tenido*[5], rosti el. *Nunca*.[6]

Sophie și Tessa făcură schimb de priviri. Tessa nu era chiar sigură de ceea ce Gideon spusese, dar *estupida* părea un cuvânt destul de cunoscut. Avea să-și amintească toată ziua de el.

Următoarele ore le petrecură făcând exerciții de echilibru și de parare. Gabriel își asumase responsabilitatea instruirii Tessei, iar Gideon îi fusese desemnat lui Sophie. Tessa era sigură că Gabriel o alesese pe ea ca să-l enerveze pe Will într-un mod subtil, chiar dacă Will avea să afle sau nu despre acest fapt Gabriel nu era un profesor tocmai rău - destul de răbdător, binevoitor să ridice armele în repetate rânduri atunci când ea le scăpa, până când acesta îi arăta cum să apuce corect, și chiar să o laude când făcea ceva bine. Ea era prea concentrată ca să bage de seamă dacă Gideon era la fel de priceput în instruirea lui Sophie, deși Tessa îl auzea bombănind în spaniolă din când în când.

După ce terminase antrenamentul, se spălase și se îmbrăcase pentru cină, Tessa era lihnită de foame într-un fel cât se poate de nepotrivit pentru o doamnă. Din fericire, în ciuda temerilor lui Will, Bridget știa să gătească, și chiar foarte bine. La cină le servi lui Henry, Will, Tessa și Jem o friptură fierbinte cu legume, și o tartă cu gem și cremă. Jessamine încă era în camera sa pentru că o durea capul, iar Charlotte se dusese în Orașul Oaselor, să caute ea însăși în arhivele Despăgubirilor.

Era ciudat să-i vadă pe Sophie și Cyril intrând și ieșind din salon cu platouri de mâncare, Cyril tăind friptura întocmai cum ar fi făcut-o Thomas, iar Sophie ajutându-l în

---

[5] „Asta e cea mai proastă idee pe care a avut-o tatăl nostru” (în lb. spaniolă în original).

[6] „Niciodată” (în lb. spaniolă în original).

tăcere. Tessa abia putea să se abțină să nu se gândească la cât de greu trebuia să-i fie lui Sophie, pentru care cei mai apropiați camarazi din Institut fuseseră Agatha și Thomas, dar de fiecare dată când Tessa încerca să-i prindă privirea, Sophie se uita în altă parte.

Tessa își aduse aminte de privirea lui Sophie ultima dată când Jem fusese bolnav, modul în care-și învârtea boneta în mâini, cerșind vești despre starea acestuia. Tessa tânjea să o-ntrebe, dar știa că nu ar putea niciodată s-o facă. Iubirile dintre mundani și vânătorii de umbre erau interzise; mama lui Will era o mundană, iar tatăl său fusese forțat să-i părăsească pe vânătorii de umbre, pentru a fi cu ea. Probabil că fusese foarte îndrăgostit, de vreme ce făcuse un asemenea lucru - iar Tessa nu simțise niciodată că Jem era atras de Sophie în același fel. Și apoi mai era și problema bolii lui…

— Tessa, spuse Jem cu voce joasă, ești bine? Parcă te afli la un milion de kilometri depărtare.

Ea îi zâmbi.

— Doar obosită. Antrenamentul… nu sunt obișnuită cu el.

Era adevărat. Brațele o dureau de cât de mult ținuse sabia de instrucție și, deși ea și Sophie nu făcuseră mare lucru în afară de exerciții de echilibru și de parare, o mai dureau și picioarele.

— Există o alifie pentru febră musculară, pe care o fac Frații Tăcuți. Să bați la ușa camerei mele înainte să te culci și am să ți-o dau.

Tessa se îmbujoră ușor, apoi se întrebă de ce se îmbujorase. Vânătorii de umbre aveau metodele lor stranii. Mai fusese în camera lui Jem și înainte, chiar și singură cu el, chiar și cu el în haine de noapte, și nu se făcuse tam-tam din cauza asta. Tot ce făcea el acum era să-i ofere un medicament și totuși simți cum fața i se încălzea - și Jem păru să observe și se îmbujoră și el, o culoare foarte vizibilă pe pielea sa palidă. Tessa se uită degrabă în altă

parte, și îl văzu pe Will privindu-i pe amândoi, ochii lui albaștri fiind întunecați. Doar Henry, care încerca să ia în furculiță mazărea pasată din farfurie, păru să nu-și fi dat seama.

— Mulțumesc frumos, spuse ea. Voi…

Charlotte dădu buzna în încăpere ținând un rulou lung de hârtie în mână, părul ei negru căzându-i din agrafe într-o vâltoare de bucle.

— Am găsit-o! strigă ea.

Căzu fără suflare pe scaunul de lângă Henry, fața sa luminoasă devenind rozalie de la efort. Îi zâmbi lui Jem.

— Ai avut dreptate cu arhivele Despăgubirilor - l-am găsit după câteva ore de căutat.

— Dă-mi să văd, spuse Will, punând jos furculița.

Tessa nu putu să nu observe că mâncase foarte puțin. Inelul său cu un desen ce reprezenta niște păsări în zbor licări pe degetul lui în timp ce Will se întinse după ruloul din mâna lui Charlotte.

Îi dădu ușor peste mână, fără răutate.

— Nu. Ne vom uita împreună, în același timp. A fost ideea lui Jem, nu-i așa?

Will se încruntă, dar nu spuse nimic; Charlotte desfășură ruloul pe masă, dând la o parte cestile de ceai și farfuriile goale, ca să facă loc, și ceilalți se ridicară și se îngrămădiră în jurul ei, să se uite la document. Hârtia era mai degrabă un pergament gros scris cu cerneală roșie de o nuanță mai închisă, precum culoarea runelor de pe robele Fraților Tăcuți. Scrisul de mână era în engleză, înghesuit și plin de prescurtări; Tessa nu putu să deslușească nimic.

Jem se aplecă aproape de ea - brațul său atingându-l pe-al ei - și citi peste umărul ei. Privirea sa era gânditoare.

Întoarse capul către el; o șuviță din părul lui o gâdilă pe față.

— Ce scrie? șopti ea.

— E o cerere de recompensă, spuse Will, ignorând faptul

că ea îi adresase întrebarea lui Jem. Trimisă la Institutul din York în 1825 de către Axel Hollingworth Mortmain, cerând despăgubiri pentru moartea nejustificată a părinților săi, John Thaddeus și Anne Evelyn Shade, cu aproape un deceniu mai înainte.

— John Thaddeus Shade, spuse Tessa, *JTS*, inițialele de pe ceasul lui Mortmain. Dar dacă el era fiul lor, de ce nu are același nume de familie?

— Cei din familia Shade erau magicieni, zise Jem, citind jos pe pagini. El n-avea cum să fie copilul lor natural; probabil că l-au adoptat și l-au lăsat să-și păstreze numele de mundan. Se întâmplă din când în când.

Se uită la Tessa, apoi își mută privirea în altă parte; ea se întrebă dacă el își aducea aminte, ca și ea, de conversația lor din sala de muzică despre faptul că magicienii nu puteau să aibă copii.

— El a afirmat că a învățat magia neagră în timpul călătoriilor făcute, spuse Charlotte. Dar dacă părinții săi erau magicieni…

— Părinții adoptivi, rosti Will. Da, sunt sigur că a știut exact pe cine să contacteze în Lumea de Jos pentru a-l învăța artele întunecate.

— Moarte nejustificabilă, spuse Tessa pe un ton coborât. Ce înseamnă mai exact?

— *Înseamnă* că vânătorii de umbre i-au ucis părinții în ciuda faptului că ei nu încălcaseră nicio Lege, zise Charlotte.

— Ce Lege se presupune că au încălcat?

Charlotte se încruntă.

— Aici se spune ceva despre legături nefirești și ilegale cu demoni - asta poate însemna aproape orice -, și că au fost acuzați de crearea unei arme care ar fi putut să-i distrugă pe vânătorii de umbre. Pedeapsa pentru asta era moartea. Trebuie să ținești cont de faptul că asta a fost înainte de Acorduri. Vânătorii de umbre puteau ucide orice locuitor al Lumii de Jos doar pe baza unei suspiciuni de

fărădelege. Asta ar explica lipsa detaliilor sau a lucrurilor mai importante din acest document. Mortmain a cerut despăgubirea prin Institutul din York, sub egida lui Aloysius Starkweather. Nu a cerut bani, ci a cerut ca vinovații - vânătorii de umbre - să fie judecați și pedepsiți. Dar procesul a fost respins aici, în Londra, pe motiv că familia Shade era vinovată „fără doar și poate”. Și doar atât scrie. E doar o simplă consemnare a evenimentului, și nu există alte documente explicite. Acelea ar trebui să fie încă la Institutul din York. Charlotte își dădu la o parte părul ud de pe frunte. Și totuși... Asta *ar explica* ura lui Mortmain față de vânătorii de umbre. Ai avut dreptate, Tessa. A fost - *este* - ceva personal.

— Și ne oferă un punct de plecare. Institutul din York, spuse Henry, ridicându-și ochii din farfurie. Familia Starkweather îl conduce, nu-i așa? Ei au toate scrisorile, documentele...

— Iar Aloysius Starkweather are optzeci și nouă de ani, zise Charlotte. Era tânăr când familia Shade a fost ucisă. Ar putea să-și aducă aminte ce s-a întâmplat. Oftă. Aș face bine să-i trimit un mesaj. Vai, mie... O să fie ciudat.

— De ce, draga mea? o întrebă Henry în felul său blând și absent.

— El și tatăl meu au fost cândva prieteni, dar apoi s-au certat - ceva îngrozitor, acum mulți ani, dar de-atunci, nu și-au mai vorbit.

— Cum era poezia aia?

Will, care-și învârtise ceașca goală de ceai pe deget, se ridică în picioare și recită:

> *Cuvinte de dispreț cei doi aruncând*
> *Și fiecare insultându-și fratele cel mai bun,*
> *de suflet...*

— În numele Îngerului, Will, te rog, taci, spuse Charlotte, ridicându-se. Trebuie să mă duc și să-i scriu o

scrisoare lui Aloysius Starkweather, care să fie plină de remușcare și stăruință. Nu am nevoie ca tu să-mi distragi atenția.

Și, adunându-și fustele, ieși din cameră.

— Niciun pic de recunoștință pentru artă, șopti Will, punând jos ceașca de ceai.

Își ridică privirea și Tessa își dădu seama că se uitase stăruitor la el. Ea, desigur, știa poemul. Era Coleridge, unul dintre preferații ei. Acesta, evident, continua despre dragoste, moarte și nebunie, dar nu putea să-și amintească versurile; nu acum, cu ochii albaștri ai lui Will uitându-se într-ai ei.

— Și, bineînțeles, Charlotte nu a mâncat deloc la cină, spuse Henry, ridicându-se în picioare. Mă duc să văd dacă Bridget poate să-i pregătească o farfurie cu pui rece. Cât despre voi…

Se opri preț de o clipă, de parcă avea să le dea un ordin - să-i trimită la culcare, poate, sau înapoi în bibliotecă, să mai facă cercetări. Momentul trecu, și o privire exprimând confuzie apăru pe fața sa.

— Fir-ar să fie, nu pot să-mi aduc aminte ce voiam să spun, zise el, și dispăru în bucătărie.

În clipa în care Henry plecă, Will și Jem începură o discuție aprinsă despre despăgubiri, locuitori ai Lumii de Jos, Acorduri, legăminte și legi, care o amețea pe Tessa. Se ridică în picioare discret și plecă, îndreptându-se către bibliotecă.

În ciuda dimensiunilor uriașe și a faptului că puține dintre cărțile așezate de-a lungul pereților erau în engleză, era locul ei preferat din Institut. Era ceva legat de mirosul de cărți, izul de cerneală, hârtie și piele la un loc, modul în care arăta praful, altfel decât în orice altă încăpere - era auriu în lumina slabă a pietrelor de lampa-vrăjitoarei, așezându-se ca polenul pe suprafețele lustruite ale meselor lungi. Motanul, Church, dormea pe un raft înalt de cărți, cu coada încovrigată peste cap; Tessa îl evită cu grijă în timp

ce se deplasa către mica secțiune de poezie de jos, de-a lungul peretelui din partea dreaptă. Church îl adora pe Jem, dar se știa că-i mușca pe ceilalți, uneori din senin.

Tessa găsi cartea pe care o căutase și îngenunche lângă raft, răsfoind-o până când găsi pagina care-i trebuia, scena în care bătrânul din „Christabel” își dă seama că fata care stă în fața sa e fiica bunului său prieten de odinioară, acum cel mai urât dușman al său, bărbatul pe care nu-l poate ierta niciodată:

> *Oh, vai! fuseseră prieteni într-a lor tinerețe;*
> *Dar cleveteli în șoaptă pot otrăvi-adevărul;*
> *Credința sălășluiește în regatul de deasupra;*
> *Și viața e spinoasă, deșartă-i tinerețea;*
> *Și când pe cel ce îl iubim noi ne vărsăm mânia*
> *În mintea noastră pare că se strecoară nebunia.*
> *.....*
> *Cuvinte de dispreț cei doi aruncând*
> *Și fiecare insultându-și fratele cel mai bun, de suflet,*
> *Se despărțiră - nu se vor mai întâlni nicicând!*

Vocea care se auzi deasupra ei era atât suavă, cât și tărăgănată - o recunoscu imediat.

— Îmi verifici citatul pentru acuratețe?

Cartea alunecă din mâinile Tessei și căzu pe podea. Fata se ridică în picioare și privi, înlemnind, în timp ce Will se aplecă să ridice volumul, oferindu-i-l într-un mod cât se poate de politicos.

— Te asigur că-mi amintesc perfect, îi spuse el.

Și eu îmi amintesc la fel de bine, se gândi ea. Asta era

prima dată în ultimele săptămâni când era singură cu el. Nu mai fuseseră singuri de când cu scena îngrozitoare de pe acoperiș, când el i se confesase că o vedea ceva mai bine decât pe o prostituată, ce-i drept, una stearpă. Lucrurile continuaseră de parcă totul era normal, politicoși unul cu celălalt în prezența altora, niciodată singuri. Cumva, când erau cu alți oameni, era capabilă să-și ascundă trăirile undeva în mintea ei, să uite. Dar stând față-n față cu Will, doar cu Will - frumos ca-ntotdeauna, gulerul desfăcut al cămășii sale dezvăluind pecețile negre răsucindu-se pe claviculă și urcând pe pielea albă a gâtului său, lumina slabă pâlpâitoare dansând pe chipul său elegant -, amintirea rușinii și furiei o făcea să i se pună un nod în gât, oprindu-i cuvintele.

El își privi mâna în care încă ținea volumul mic, îmbrăcat în piele verde.

— Ai de gând să-l iei pe Coleridge înapoi sau vrei să stau aici pentru totdeauna, în poziția asta prostească?

Tăcută, Tessa întinse mâna și luă cartea de la el.

— Dacă dorești să folosești biblioteca, spuse ea, dând să plece, cu siguranță poți. Am găsit ceea ce căutam, și cum se face târziu…

— Tessa, spuse el, întinzând mâna s-o oprească.

Se uită la el, dorindu-și să-l poată ruga să-i spună „domnișoara Gray”. Simplul mod în care-i rostise numele o tulbură, simțindu-se ca și când ar fi fost strâns legată la piept de ceva ce o lăsa fără respirație. Dorea ca el să nu-i fi zis pe numele mic, dar știa cât de ridicol ar fi fost să-l roage acest lucru. Cu siguranță, ar fi anulat tot efortul ei de a se purta indiferent cu el.

— Da? întrebă ea.

Când o privi, ea își dădu seama că-n ochii lui era o expresie nostalgică. Tot ce putea să facă era să nu se uite. Will, nostalgic? Trebuie că se prefăcea.

— Nimic. Eu…

El scutură din cap; o șuviță neagră de păr îi căzu pe

frunte și și-o dădu la o parte enervat.

— Nimic, spuse el din nou. Prima dată când ți-am arătat biblioteca, mi-ai spus că romanul tău preferat e *The Wide, Wide World*. Am vrut să-ți spun că… l-am citit.

Ținea capul plecat, ochii săi albaștri privind-o printre genele negre și dese; Tessa se întreba de câte ori obținuse ceea ce-și dorise doar clipind din gene.

Vocea ei deveni politicoasă și distantă.

— Și a fost pe placul tău?

— Deloc, zise Will. Îl consider plin de aiureli și sentimentalisme.

— Păi, gusturile nu se discută, spuse Tessa pe un ton amabil, știind că el voia s-o enerveze și refuzând să muște momeala. Gunoiul unuia este comoara altuia, nu crezi?

I se părea ei sau el chiar părea dezamăgit?

— Ai alte recomandări de romane americane pentru mine?

— De ce ai dori așa ceva, dacă îmi disprețuiești gusturile? Cred că trebuie să accepți faptul că suntem destul de diferiți în ceea ce privește cărțile, așa cum suntem diferiți și în alte privințe, deci găsește-ți recomandările în altă parte, domnule Herondale.

Își mușcă buzele imediat ce vorbele îi ieșiră din gură. Știa că fusese prea mult.

Și Will era atent, ca un păianjen înaintând spre o musculiță gustoasă.

— *Domnule Herondale*! întrebă el. Tessa, am crezut că…

— Ai crezut ce? zise, și tonul ei era rece.

— Că putem să vorbim măcar despre cărți.

— Am discutat, spuse ea. Mi-ai insultat gustul. Și ar trebui să știi că *The Wide, Wide World*[7] nu e cartea mea *preferată*. E pur și simplu o poveste care mi-a plăcut, ca *The Hidden Hand* sau… Știi, poate-ar trebui să-mi sugerezi tu ceva, ca să pot judeca și eu gusturile *tale*. Altminteri, nu

[7] Roman (The Wide, Wide World = *În lumea largă*) scris de Susan Warner (1819-1885), publicat sub pseudonimul Elizabeth Wetherell.

e prea corect.

Will sări pe cea mai apropiată masă și se așeză, legănându-și picioarele, gândindu-se evident la un răspuns.

— *Castelul din Otranto*[8]…

— Nu e cumva acea carte în care fiul eroului moare zdrobit de un coif gigantic căzut din cer? Și ai spus că *Poveste despre două orașe* este un caraghioslâc! continuă Tessa, care mai degrabă ar fi murit decât să recunoască faptul că citise *Otranto* și-i plăcuse.

— *Poveste despre două orașe*, repetă Will. Am recitit-o, să știi, deoarece discutaserăm despre ea. Ai avut dreptate. Nu e deloc un caraghioslâc.

— Nu?

— Nu, spuse el. Are prea multă disperare în ea.

Se uită fix la el. Ochii lui erau ca două lacuri albastre; simțea că se scufundă în ei.

— Disperare?

— Sydney nu are viitor, cu sau fără dragoste, nu-i așa? zise cu fermitate. El știe că nu se poate salva fără Lucie, dar să o lase în preajma lui ar însemna să o umilească.

Tessa scutură din cap.

— Eu nu așa îmi amintesc. Sacrificiul său este nobil…

— E tot ce i-a mai rămas, spuse Will. Nu-ți amintești ce-i spune lui Lucie? „Dacă ar fi fost cu putință să răspunzi iubirii omului pe care-l vezi în fața dumitale - așa dărâmat, irosit, bețiv cum îl știi că este -, el ar fi fost conștient, în această zi și în acest ceas, în pofida fericirii sale, că n-ar fi putut decât să te târască în mizerie, în durere și căință, că te-ar fi vătămat, te-ar fi distrus, te-ar fi tras după el în…”[9]

Un buștean căzu în șemineu, împrăștiind o ploaie de scântei, speriindu-i pe amândoi și făcându-l pe Will să tacă; inima Tessei tresări și, cu greu, tânăra se uită în altă parte. *Proasto*, își spuse înfuriată. *Ești atât de proastă!* Își aduse

---

[8] *The Castle of Otranto*, de Horace Walpole (1717-1787), considerat primul roman gotic, gen literar foarte răspândit in sec. XVIII, XIX.

[9] Charles Dickens - *Poveste despre două orașe.*

aminte de cum o tratase, de lucrurile pe care i le spusese, și acum i se înmuiau genunchii de la un citat din Dickens.

— Păi, spuse ea. Cu siguranță, ai memorat o mare parte din roman. Impresionant!

Will își trase la o parte gulerul cămășii, arătând linia grațioasă a claviculei. Îi luă o clipă Tessei să-și dea seama că el îi arăta o pecete la câțiva centimetri deasupra inimii sale.

— *Mnemosyne*, zise el. Runa Amintirii. E permanentă.

Tessa se uită iute în altă parte.

— E târziu. Trebuie să mă retrag - sunt epuizată.

Păși pe lângă el și se îndreptă spre ușă. Se întreba dacă era rănit, apoi înlătură gândul din mintea ei. Era vorba despre Will; atât de schimbător și mereu cu toane, atât de fermecător când se afla în dispoziție bună, pentru ea - pentru oricine - el era otravă.

— *Vathek*, spuse el, dându-se jos de pe masă.

Ea se opri în ușă, realizând că încă ținea cartea de Coleridge în mână, dar apoi hotărî că putea la fel de bine s-o ia cu ea. Avea să fie un lucru bun să mai lase *Codexul* deoparte.

— Ce anume?

— *Vatbek*, repetă el. De William Beckford. Dacă-ți place *Otranto* - deși, gândi ea, nu recunoscuse că-i plăcea -, cred o să-l găsești pe gustul tău.

— Aha, făcu ea. Păi, mulțumesc. O să țin minte.

El nu-i răspunse; încă stătea unde-l lăsase, lângă masă. Se uita în jos, părul său negru acoperindu-i fața. Inima ei se înmuie puțin și, fără să se mai poată opri, spuse:

— Noapte bună, Will.

Acesta ridică privirea.

— Noapte bună, Tessa.

Părea din nou melancolic, dar nu la fel de mohorât ca înainte. Se întinse să-l mângâie pe Church, care dormise cu labele în sus pe raftul de cărți tot timpul cât ei conversaseră, chiar și atunci când bușteanul căzuse în foc.

— Will… începu Tessa, dar deja era prea târziu.

Din cauză că fusese trezit, Church mieună și sări să-l zgârie pe Will, iar acesta începu să înjure. Tessa plecă, neputând să-și ascundă deloc zâmbetul, în timp ce se îndepărta.

4
O CĂLĂTORIE

Prietenia este o minte în două trupuri.
- Meng-tzu[10]

Charlotte trânti furioasă hârtia pe biroul său.

— Aloysius Starkweather este cel mai încăpățânat, ipocrit, îndărătnic…

Se opri, luptându-se în mod evident să se calmeze. Tessa n-o mai văzuse niciodată pe Charlotte atât de nervoasă.

— Vrei un dicționar? întrebă Will.

Era tolănit pe unul dintre fotoliile cu spătar înalt de lângă șemineul din salon, cu cizmele ridicate pe canapea. Acestea erau murdare de noroi, iar acum și canapeaua se murdărise. În mod normal, Charlotte l-ar fi luat la rost, dar, din pricina scrisorii primite de la Aloysius în acea dimineață, pentru care îi chemase pe toți în salon să discute, părea complet neatentă.

— Mi se pare că ai rămas fără cuvinte.

— Și chiar e *degenerat*? întrebă pe un ton calm Jem, care era cufundat în celălalt fotoliu. Vreau să spun, moșneagul are aproape nouăzeci de ani - cu siguranță că a depășit stadiul unui comportament deviant.

— Nu știu, spuse Will. Ai fi surprins de ceea ce ar face unii bătrâni de la Taverna Diavolului.

— Will, nimic din ce ar face cineva cunoscut de tine nu ne-ar surprinde pe noi, zise Jessamine, care stătea întinsă pe șezlong, cu o cârpă umedă pe frunte, căci durerea de

[10] Meng-tzu, sau Mencius (372-289 î.H.), a fost un filosof chinez, cel mai faimos confucianist de după Confucius.

cap încă nu-i trecuse.

— Draga mea, spuse Henry îngrijorat, ducându-se în spatele biroului unde stătea soția sa, ești bine? Ești cam… roșie.

Avea dreptate. Pete roșii de furie apăruseră pe fața și gâtul lui Charlotte.

— Eu cred că este fermecătoare, spuse Will. Am auzit că bulinele polka sunt ultima modă în acest sezon.

Henry o mângâie îngrijorat pe umăr.

— Să-ți aduc o compresă rece? Ce pot să fac să te ajut?

— Ai putea să te duci la Yorkshire și să-i tai capul acelui bătrân nesuferit.

Charlotte părea răzvrătită.

— N-ar face ca relațiile cu Conclavul să devină puțin ciudate? întrebă Henry. Nu sunt în general prea receptivi, știi tu, când e vorba de decapitări și astfel de lucruri.

— Of, spuse Charlotte disperată. E vina mea, nu-i așa? Nu știu de ce am crezut că aș putea să-l atrag de partea mea. Bărbatul ăsta e un coșmar.

— Ce a spus *mai exact*? întrebă Will, Vreau să spun… în scrisoare.

— Refuză să ne vadă pe mine sau pe Henry, spuse Charlotte. Spune că nu-mi va ierta niciodată familia pentru ceea ce a făcut tatăl meu. Tatăl meu… Oftă. Era un bărbat dificil. A respectat Legea *ad litteram*, însă familia Starkweather nu a procedat la fel întotdeauna. Tatăl meu gândea că trăiau ca sălbaticii acolo, în nord, și nu se sfia să-și spună părerea. Nu știu ce altceva a mai făcut, dar bătrânul Aloysius încă pare că se simte jignit. Să nu mai menționez faptul că a spus că dacă într-adevăr îmi păsa de opinia sa, l-aș fi invitat la ultima întrunire a Consiliului. De parcă aș fi eu răspunzătoare de asta!

— De ce *nu* a fost invitat? întrebă Jem.

— E prea bătrân… nu e deloc potrivit să conducă un Institut. Pur și simplu refuză să cedeze locul, iar până acum, Consulul Wayland nu l-a obligat, însă nici nu-l invită

la întruniri. Eu cred că speră ori ca Aloysius să înțeleagă aluzia, ori să moară de bătrânețe. Dar tatăl lui Aloysius a trăit o sută nouă ani. Am avea încă cincisprezece ani cu el, zise Charlotte scuturând din cap în disperare.

— Dar dacă nu vrea să te vadă pe tine sau pe Henry, nu poți trimite pe altcineva în loc? întrebă Jessamine cu voce plictisită. Tu conduci Institutul; membrii Enclavei trebuie să facă ce le spui.

— Dar mulți dintre ei sunt de partea lui Benedict, spuse Charlotte. *Vor* să mă vadă eșuând. Pur și simplu, nu știu în cine să am încredere.

— Poți avea încredere în noi, zise Will. Trimite-mă pe mine. Și pe Jem.

— Și *eu*? spuse Jessamine indignată.

— Și tu *ce*! Nu vrei cu adevărat să mergi, nu-i așa?

Jessamine ridică un colț al cârpei umede de pe ochi, ca să se uite urât.

— Într-un tren urât mirositor, tocmai până în plictisitorul Yorkshire? Nu, bineînțeles că nu. Pur și simplu, voiam ca Charlotte să spună că poate avea încredere în mine.

— Am încredere în tine, Jessie, dar e limpede că nu te simți suficient de bine să mergi. Ceea ce e regretabil, deoarece Aloysius a avut dintotdeauna o slăbiciune pentru un chip frumos.

— Un motiv în plus pentru care să mă trimiți pe mine, spuse Will.

— Will, Jem… Charlotte își mușcă buza. Sunteți siguri? Cei din Consiliu nu au fost tocmai încântați de acțiunile voastre independente în cazul doamnei Dark.

— Ar fi trebuit să fie. Am ucis un demon periculos! protestă Will.

— Și l-am salvat pe Church, spuse Jem.

— Cumva, mă îndoiesc că asta contează în favoarea noastră, zise Will. Seara trecută, pisica aia m-a mușcat de trei ori.

— Probabil contează în favoarea voastră, spuse Tessa.

Cel puțin, pentru Jem.

Will se strâmbă, dar nu părea furios; era o față pe care ar fi făcut-o dacă Jem l-ar fi insultat. Poate că reușeau să fie civilizați unul cu celălalt, gândi Tessa. Fusese chiar politicos cu ea în bibliotecă în seara precedentă.

— Pare un lucru zadarnic, rosti Charlotte.

Petele roșii de pe fața ei începeau să dispară, dar tot arăta într-un mod deplorabil.

— Dacă știe că v-am trimis eu, n-o să vă spună nimic. Doar dacă…

— Charlotte, spuse Tessa, există o cale prin care-l putem face să ne spună.

Charlotte se uită la ea nedumerită.

— Tessa, ce vrei să…

Glasul ei se pierdu, însă ochii i se luminară.

— A, Tessa, ce idee minunată!

— A, ce? întrebă Jessamine din șezlong. Ce idee?

— Dacă am reuși să punem mâna pe ceva de-al lui, zise Tessa, aș reuși să mă Transform. Și poate să pătrund în amintirile sale. Aș putea să-ți zic ce-și aduce aminte despre Mortmain și despre familia Shade, asta dacă-și aduce aminte ceva.

— Atunci, vii cu noi în Yorkshire, spuse Jem.

Deodată, toți ochii din cameră fură ațintiți asupra Tessei. Cu totul surprinsă, preț de o clipă nu spuse nimic.

— Nu e nevoie să ne însoțească, spuse Will. Putem obține un obiect pe care să-l aducem înapoi aici.

— Dar Tessa a mai spus înainte că are nevoie de ceva cu o legătură puternică cu proprietarul, zise Jem. Dacă ceea ce alegem noi se dovedește a fi insuficient…

— De asemenea, a mai spus că poate folosi o unghie tăiată sau un fir de păr…

— Deci tu sugerezi să mergem cu trenul la York, să ne întâlnim cu un bărbat de nouăzeci de ani, să sărim pe el și să-i smulgem părul? Sunt sigur că cei din Conclav vor fi în extaz.

— Vor spune doar că sunteți nebuni, spuse Jessamine. Ei deja cred acest lucru, așa că, sincer, nu văd unde e problema.

— E decizia Tessei, spuse Charlotte. Ai nevoie de puterea ei; ea ar trebui să decidă.

— Ai spus că o să mergem cu trenul? întrebă Tessa, uitându-se la Jem.

Acesta încuviință din cap, ochii săi argintii mișcându-se cu repeziciune.

— Compania The Great Northern are zilnic curse care pleacă din gara King's Cross, zise el. E vorba doar de câteva ore.

— Atunci, merg, spuse Tessa. N-am mai călătorit niciodată cu trenul.

Will ridică mâinile în aer.

— Asta e tot? Vii cu noi doar pentru că n-ai mai mers niciodată cu trenul?

— Da, rosti ea, știind cât de mult îl enerva comportamentul ei calm. Îmi doresc foarte mult să merg cu trenul.

— Trenurile sunt niște lucruri mari și murdare și pline de fum, spuse Will. N-o să-ți placă.

Tessa nu se clinti.

— Nu voi ști dacă-mi place până când nu încerc, nu-i așa?

— Nu am înotat niciodată gol în Tamisa, dar știu că nu mi-ar plăcea.

— Dar gândește-te ce priveliște ar fi pentru spectatori, zise Tessa, și-l văzu pe Jem coborându-și privirea pentru a-și ascunde zâmbetul. Oricum, nu contează. Vreau să merg, și voi merge. Când plecăm?

Will își dădu ochii peste cap, dar Jem încă zâmbea.

— Mâine-dimineață. Astfel, vom ajunge înainte de căderea serii.

— Va trebui să-i trimit lui Aloysius un mesaj să se aștepte la sosirea voastră, spuse Charlotte, luând tocul în

mână. Se opri și se uită la ei. E o idee groaznică? Eu… eu mă simt de parcă nu sunt chiar așa de sigură.

Tessa se uită la ea îngrijorată - văzând-o pe Charlotte în acest fel, îndoindu-se de propriile instincte, o făcu să-i urască și mai mult decât până atunci pe Benedict Lightwood și pe acoliții săi.

Henry se ridică și puse o mână pe umărul soției sale.

— Singura alternativă este să nu facem nimic, draga mea Charlotte, spuse el. Iar eu zic că dacă nu faci nimic, rareori reușești ceva. În plus, ce-ar putea să meargă prost?

— Ah, în numele Îngerului, aș vrea să nu fi întrebat asta, răspunse Charlotte înflăcărată, dar se aplecă peste coala de hârtie și începu să scrie.

În acea după-amiază se desfășura a doua sesiune de antrenament a Tessei și a lui Sophie, cu frații Lightwood. După ce se schimbase în echipamentul ei, Tessa ieși din camera sa, dându-și seama că Sophie o aștepta pe coridor, la ușă. Era îmbrăcată și ea pentru antrenament, cu părul bine strâns la spate și cu o expresie sumbră pe față.

— Sophie, ce s-a întâmplat? întrebă Tessa, mergând alături de cealaltă fată. Nu pari în apele tale.

— Ei bine, dacă chiar trebuie să știi…

Sophie își coborî vocea.

— E vorba de Bridget.

— Bridget?

Fata de origine irlandeză fusese aproape invizibilă în bucătărie de când sosise, spre deosebire de Cyril, care umbla prin casă, făcând treburi, asemenea lui Sophie. Ultima amintire a Tessei legată de Bridget era cu aceasta aflată deasupra lui Gabriel Lightwood, ținând un cuțit în mână. Pe moment, se delectă cu acest gând.

— Ce a făcut?

— Ea doar… Sophie oftă țâfnoasă. Nu e foarte amabilă. Agatha era prietena mea, dar Bridget… ei bine, de obicei, noi, servitorii, avem un mod de a vorbi între noi, știți

dumneavoastră, dar Bridget pur și simplu nu vrea. Cyril e suficient de prietenos, dar Bridget își vede de treburile ei în bucătărie, cântând acele groaznice balade irlandeze ale ei. Fac rămășag că asta face în acest moment.

Nu se aflau departe de ușa camerei de spălat vase; Sophie îi făcu semn fetei să o urmeze și, împreună, se furișară mai aproape și priviră înăuntru. Camera era destul de mare, cu uși ce dădeau către bucătărie și cămară. Bufetul era plin de mâncare pentru cină - pește și legume curățate și pregătite. Bridget stătea la chiuvetă, cu părul desfăcut - bucle roșcate răsfirate, încrețite de umezeală. De asemenea, cânta; Sophie avusese dreptate în această privință. Vocea sa, care acoperea sunetul apei, era subțire, plăcută:

O, tatăl ei pe scări o purtase,
Mama ei părul bălai i-l pieptănase.
Sora ei Ann o conduse spre cruce,
Și frate-su John pe cal porni s-o urce.
„Acum tu ești sus, iar eu jos am rămas,
Dă-mi un sărut să-ți iei bun rămas.”
Ea se plecă să-i dea sărutarea,
El o răni fără a rata mișcarea.
Și cu un cuțit ca un pumnal o ajunse,
Și frate-su inima adânc i-o străpunse.

Chipul lui Nate trecu prin fața ochilor Tessei, iar ea se cutremură. Sophie, privind dincolo de ea, păru să nu bage de seamă.

— Doar despre asta cântă, șopti ea. Crimă și trădare. Sânge și durere. E odios.

Din fericire, vocea lui Sophie acoperi finalul cântecului. Bridget începuse să șteargă farfuriile, cântând o nouă baladă, melodia fiind chiar mai melancolică decât prima:

De ce se scurge sânge de pe sabia ta,

Edward, Edward?
De ce se scurge sânge de pe sabia ta?
Și de ce ești atât de trist?

— Destul!

Sophie se întoarse și porni cu pași rapizi pe hol; Tessa o urmă.

— Totuși, ați înțeles ce vreau să spun? E teribil de morbidă, și e îngrozitor să împărți camera cu ea. Nu spune niciun cuvânt dimineața sau seara; geme doar…

— Împarți camera cu ea?

Tessa era uluită.

— Dar Institutul are atâtea camere…

— Pentru vânătorii de umbre care vin în vizită, spuse Sophie. Nu pentru servitori.

Vorbea de parcă nu îndrăznise vreodată să conteste sau să se plângă de faptul că erau zeci de camere mari, goale, iar ea împărțea camera cu Bridget, cântăreața de balade sângeroase.

— Aș putea să vorbesc cu Charlotte… începu Tessa.

— O, nu! Vă rog, nu!

Ajunseseră la ușa sălii de antrenament. Sophie se întoarse, tulburată.

— Nu vreau să creadă că m-am plâns de ceilalți servitori. Chiar nu vreau, domnișoară Tessa.

Tessa era pe punctul de a o asigura pe fată că nu avea să-i spună nimic lui Charlotte, dacă asta își dorea Sophie cu adevărat, când auzi voci pătimașe de dincolo de ușa sălii de antrenament. Făcându-i semn lui Sophie să tacă, se aplecă spre ușă și ascultă.

Vocile aparțineau, destul de evident, fraților Lightwood. Tessa recunoscu vocea mai groasă și mai aspră a lui Gideon care spunea:

— Va exista un moment de răfuială, Gabriel. Poți fi sigur de asta. Ceea ce contează este poziția noastră când acest lucru se va întâmpla.

Gabriel răspunse pe un ton enervat:

— Vom sta alături de tata, bineînțeles. Unde în altă parte?

Urmă o pauză. Apoi:

— Nu știi totul despre el, Gabriel. Nu știi tot ce a făcut.

— Știu că noi facem parte din familia Lightwood și că el este tatăl nostru. Știu că se aștepta să fie numit șeful Institutului când Granville Fairchild a murit…

— Poate Consulul știe mai multe despre el decât tine. Și mai multe despre Charlotte Branwell. Nu e atât de proastă precum crezi.

— Zău?

Vocea lui Gabriel era plină de dispreț.

— Faptul că ne-a lăsat să venim aici să le antrenăm pe prețioasele ei fete nu arată că e o netoată? N-ar fi trebuit și presupună că vom spiona pentru tatăl nostru?

Sophie și Tessa se uitară una la alta, uimite.

— A fost de acord pentru simplul fapt că a fost forțată de Consul. Și oricum, suntem întâmpinați la ușă, suntem escortați în sala asta și apoi escortați afară. Iar domnișoara Collins și domnișoara Gray nu știu nimic important. Îmi poți spune cu ce anume ar deranja-o prezența noastră aici?

În liniștea care se lăsă, Tessa aproape că îl auzi pe Gabriel pufnind supărat. Într-un târziu, spuse:

— Dacă-l disprețuiești atât de mult pe tata, de ce te-ai mai întors din Spania?

Gideon răspunse, părând exasperat:

— M-am întors pentru tine…

Sophie și Tessa se rezemaseră de ușă, cu urechile lipite de lemnul acesteia. În acel moment, ușa cedă și se deschise. Amândouă se redresară iute, Tessa sperând ca fețele lor să nu trădeze faptul că trăseseră cu urechea.

Gabriel și Gideon stăteau față-n față, într-un petic de lumină, în mijlocul camerei. Tessa observă ceva ce nu mai observase până atunci: Gabriel, deși fratele mai mic, era mai înalt cu câțiva centimetri și mai slab decât Gideon.

Gideon era mai musculos și mai lat în umeri. Își trecu mâna prin păr, dând scurt din cap către fete, când acestea apărură în prag.

— Bună ziua.

Gabriel Lightwood păși țanțoș către ele. Era într-adevăr înalt, gândi Tessa, ridicându-și ochii să-l privească. Fiind la rândul ei înaltă, nu era nevoie să-și ridice capul pentru a se uita în sus la bărbați, cu toate că atât Will, cât și Jem erau mai înalți decât ea.

— Din nefericire, domnișoara Lovelace încă lipsește? întrebă el fără să se sinchisească să le salute.

Fața sa era calmă, singurul semn al agitației anterioare fiind o venă zvâcnind exact sub o rună de Curaj în Luptă desenată pe gâtul său.

— Încă suferă de durere de cap, spuse Tessa, urmându-l în sala de antrenament. Nu știm cât timp va fi bolnavă.

— Până când se termină antrenamentele, cred eu, zise Gideon, atât de sec, încât Tessa fu surprinsă când Sophie râse.

Sophie redeveni imediat serioasă, dar nu înainte ca Gideon s-o privească surprins, aproape recunoscător, de parcă nu era obișnuit ca lumea să râdă la glumele sale.

Cu un oftat, Gabriel se întinse și luă două bâte din suportul lor de pe perete. Îi dădu una Tessei.

— Astăzi, începu el, vom lucra la parare și blocare…

Ca de obicei, Tessa rămase trează mult timp în acea seară, înainte să fie cuprinsă de somn. În ultima vreme, era chinuită de coșmaruri - de obicei, vise cu Mortmain, cu ochii lui cenușii și reci, spunându-i cu o voce și mai rece că el o crease, că „nu există nicio Tessa Gray”.

Se aflase față-n față cu acesta, cu bărbatul pe care-l căutau, și totuși, ea nu știa ce voia de la ea. Să se căsătorească cu ea, dar de ce? Să aibă puterea ei, dar cu ce scop? Gândul la ochii ca de șopârlă ai acestuia ațintiți asupra ei o făcu să tremure; gândul că el ar fi avut ceva de-

a face cu nașterea sa era și mai chinuitor. Nu credea că cineva - nici măcar Jem, care era foarte înțelegător - chiar îi înțelegea dorința arzătoare de a afla cine era, sau teama de a nu fi cumva un fel de monstru, o frică ce o trezea în toiul nopții, gâfâind și zgâriindu-se, de parcă ar fi putut să-și sfâșie pielea și să descopere că sub ea se ascundea un diavol.

Tocmai atunci auzi un freamăt la ușa ei și un hârșâit vag de parcă ceva era împins ușor către ușă. După o clipă de așteptare, coborî din pat și se îndreptă spre ea.

Deschise ușa, găsind un coridor gol, umplut de sunetul vag al viorii, care venea dinspre camera lui Jem. La picioarele ei se afla o carte verde, mică. O ridică și se uită la cuvintele imprimate cu litere aurii pe cotor.

— *Vathek*, de William Beckford.

Închise ușa după ea și luă cartea în pat, unde se așeză să o poată examina. Will trebuie să o fi lăsat pentru ea. Era evident că nu putea să fi fost altcineva. Dar *de ce*? De ce aceste mici atenții ciudate pe întuneric, discuția despre cărți și răceala din restul timpului?

Deschise cartea la pagina cu titlul. Will mâzgălise niște cuvinte pentru ea - de fapt, nu doar niște cuvinte. Ci un poem.

Pentru Tessa Gray, cu ocazia primirii unui exemplar din Vathek.

Califul Vathek și hoarda sa afurisită
Meniți sunt iadului nu vei fi plictisită!
Credința ta în mine va fi din nou mărturisită…
Doar dacă a mea atenție va fi nedeslușită,
Iar biata mea surpriză va fi doar azvârlită.

- Will

Tessa izbucni în râs, dar apoi își duse mâna la gură. Lua-l-ar naiba pe Will, pentru că putea s-o facă să râdă chiar și când ea nu voia, chiar și când știa că, dacă-și deschidea sufletul pentru el, era ca și cum ar fi înghițit un vârf de cuțit din vreun drog mortal ce crea dependență. Puse pe noptieră exemplarul din *Vathek*, dimpreună cu poemul deliberat groaznic al lui Will, și se băgă în pat ascunzându-și fața în perne. Încă mai auzea muzica viorii lui Jem, încântător de tristă, intrând pe sub ușa ei. Încercă din răsputeri să și-l scoată din minte pe Will; și, într-adevăr, când în cele din urmă adormi și visă, de data aceasta el nu-și mai făcu apariția.

În ziua următoare ploua și, în ciuda umbrelei, Tessa simțea cum minunata pălărie împrumutată de la Jessamine începea să se încovoaie în jurul urechilor sale, ca o pasăre udă, în timp ce ei - ea, Jem, Will și Cyril, care le căra bagajele - se grăbeau de la trăsură către gara King’s Cross. Prin perdeaua cenușie de ploaie nu vedea decât o clădire înaltă, impozantă, un turn mare cu ceas înălțându-se deasupra fațadei. Era împodobit cu o giruetă care arăta că vântul bătea dinspre nord - câtuși de puțin blând, împroșcând-o pe față cu stropi de ploaie reci.

În gară era haos: oameni care se grăbeau care-ncotro, băieți cu ziare care strigau titlurile, bărbați care se plimbau de colo-colo cu pancarte prinse de piepturile lor, făcând reclamă la orice, de la tonic de păr la săpun. Un băiețel îmbrăcat cu o haină largă alerga prin forfotă, mama sa urmărindu-l îndeaproape. După ce îi spuse ceva lui Jem, Will dispăru imediat în mulțime.

— A plecat și ne-a lăsat, nu-i așa? întrebă Tessa, chinuindu-se cu umbrela sa, care refuza să se închidă.

— Dă-mi voie.

Jem se întinse cu dexteritate și smuci mecanismul; umbrela se închise cu un pocnet. Dându-și la o parte din ochi părul umed, Tessa îi zâmbi exact când Will se întoarse

cu un hamal ce părea ofensat, care-l despovără pe Cyril de bagaje și se răsti la aceștia să se grăbească, deoarece trenul nu avea să aștepte.

Will se uită de la hamal la bastonul lui Jem și înapoi. Își mijì ochii albaștri.

— Pe *noi* ne va aștepta, zise Will cu un zâmbet amenințător.

Hamalul păru tulburat, dar spuse „Domnule” pe un ton cu mult mai puțin agresiv, conducându-i către peronul de plecare. Oamenii - atât de mulți oameni! - se îmbulzeau pe lângă Tessa în timp ce ea își croia drum prim mulțime, ținându-se cu o mână de Jem și cu cealaltă de pălăria lui Jessamine. La capătul îndepărtat al gării, unde liniile ieșeau în câmp deschis, vedea că cerul era de un gri metalic, mânjit de funingine.

Jem o ajută să urce în compartiment; era multă agitație în jurul bagajelor, iar Will, printre strigături și fluierături, îi dădu bacșiș hamalului în timp ce trenul se pregătea de plecare. Ușa se închise în spatele lor exact când trenul porni, iar aburii treceau pe lângă geamuri în valuri albe, roțile țăcănind voioase.

— Ți-ai adus ceva să citești în timpul călătoriei? întrebă Will, așezându-se în scaunul din fața Tessei; Jem era lângă ea, iar bastonul său era rezemat de perete.

Se gândi la exemplarul din *Vathek* și la poemul din interior; ca să evite tentația, o lăsase la Institut, în felul în care lași în urmă o cutie de bomboane când ții cură de slăbire.

— Nu, spuse ea. Nu am dat de nimic ce m-ar interesa în mod special să citesc.

Will deschise gura, dar nu spuse nimic.

— Întotdeauna există ceva atât de incitant la începutul unei călătorii, nu crezi? continuă Tessa, cu privirea pe geam, deși nu putea să vadă mare lucru dincolo de fum, de funingine și de ploaia cenușie care cădea zgomotoasă; Londra era doar o umbră vagă în ceață.

— Nu, zise Will în timp ce se lăsă pe spate și își trase pălăria pe ochi.

Tessa își ținu fața lipită de geam în timp ce cenușiul Londrei începu să dispară în urma lor și, împreună cu acesta, și ploaia. Curând, treceau pe ogoare verzi pline cu oi albe și ici-colo câte o clopotniță a vreunui sat răsărea în zare. Cerul se schimbase de la cenușiu la un albastru deprimant și cețos, iar nori negri, mici, treceau pe deasupra. Tessa privea totul fascinată.

— N-ai mai fost niciodată în provincie? zise Jem, iar întrebarea lui, spre deosebire de cea a lui Will, avea o tentă de curiozitate adevărată.

Tessa scutură din cap.

— Nu-mi aduc aminte să fi plecat vreodată din New York, exceptând Coney Island, dar asta nu înseamnă chiar provincie. Cred că am străbătut peisaje rurale atunci când am venit din Southampton cu Surorile Întunecate, dar era întuneric, și oricum țineau perdelele trase la geamuri.

Își dădu jos pălăria, din care picura apă, și o puse pe scaunul dintre ei să se usuce.

— Dar mă simt de parcă am mai văzut-o înainte. În cărți. Îmi tot imaginez că voi vedea Thomfield Hall răsărind dincolo de copaci sau Wuthering Heights cocoțat pe un colț de stâncă…[11]

— Wuthering Heights e în Yorkshire, rosti Will de sub pălăria sa, și nu suntem nici pe-aproape de Yorkshire încă. Nici măcar nu am ajuns la Grantham. Și nu e nimic impresionant în Yorkshire. Dealuri și vâlcele, fără munți adevărați, așa cum avem în Țara Galilor.

— Îți lipsește Țara Galilor? întrebă Tessa.

Nu era tocmai sigură de ce o făcuse; știa că întrebându-l pe Will despre trecutul său era ca și cum ar fi lovit un câine suferind, dar se părea că nu putea să se abțină.

---

11 Este vorba despre casele în care se desfășoară o mare parte din acțiunile romanelor *Jane Eyre* de Charlotte Brönte, respectiv *La răscruce de vânturi*, de Emily Brönte.

Will ridică ușor din umeri.

— Ce să-mi lipsească? Oi și cântece, spuse el. Și limba ridicolă. *Fe hoffwn i fod mor feddw, fyddai ddim yn cofio fy enw*.

— Ce înseamnă?

— Înseamnă „Vreau să mă îmbăt atât de tare, încât să nu-mi mai amintesc cum mă cheamă”. Destul de folositor.

— Nu ești foarte patriot, observă Tessa. Nu-ți aduceai aminte adineauri de munți?

—Patriot?

Will păru îngâmfat.

— Îți spun eu ce înseamnă să fii patriot, zise el în onoarea locului meu de naștere, am dragonul galez tatuat pe…

— Ești într-o dispoziție *fermecătoare*, nu-i așa, William? îl întrerupse Jem, deși vocea sa nu era tăioasă. Totuși, știindu-i de ceva vreme, împreună și separat, Tessa știu că însemna ceva când se strigau pe numele lor întreg în locul formelor familiare prescurtate. Adu-ți aminte, Starkweather nu o suportă pe Charlotte, așa că dacă asta e starea în care te afli…

— Îți promit că o să mă folosesc de farmecele mele ca să scot dracu din el, spuse Will, ridicându-se și aranjându-și pălăria mototolită. Îl voi vrăji cu atâta forță, încât atunci când voi termina, va rămâne fără vlagă la pământ, încercând să-și aducă aminte cum îl cheamă.

— Omul are optzeci și nouă de ani, mormăi Jem. S-ar putea să aibă deja această problemă.

— Presupun că acum tu-ți concentrezi tot șarmul? întrebă Tessa. Nu ai vrea să-l irosești pe noi?

—Întocmai.

Will păru mulțumit.

— Și, Jem, familia Starkweather nu pe Charlotte nu o suportă. Ci pe tatăl ei.

— Păcatele taților, spuse Jem. Nu sunt predispuși să-l placă pe vreun Fairchild sau pe cineva prieten cu unul

dintre aceștia. Charlotte nu l-a lăsat nici măcar pe Henry să vină…

— Asta deoarece, de fiecare dată când cineva îl lasă pe Henry să iasă din casă de capul lui, există riscul unui incident internațional, zise Will. Dar, da, ca să răspund la întrebarea ta nerostită, înțeleg câtă încredere are Charlotte în noi și chiar intenționez să mă port cuviincios. Nici eu nu vreau să-l văd pe Benedict Lightwood cu ochii săi chiorâși și pe hidoșii lui fii la conducerea Institutului.

— Nu sunt hidoși, spuse Tessa.

Will clipi către ea.

— Poftim?

— Gideon și Gabriel, zise Tessa. Sunt chiar arătoși, nicidecum hidoși.

— Vorbeam, spuse Will monoton, despre adâncurile întunecoase ale sufletelor pe care le posedă.

Tessa răsuflă zgomotos.

— Și ce culoare crezi că are adâncul sufletului tău, Will Herondale?

— Mov, zise Will.

Tessa se uită către Jem după ajutor, dar acesta doar zâmbi.

— Poate că ar trebui să discutăm despre o strategie, spuse acesta. Starkweather o urăște pe Charlotte, dar știe că ea ne-a trimis. Deci cum vom face să-i intrăm în grații?

— Tessa își poate utiliza șiretlicurile feminine, rosti Will. Charlotte a spus că-i place un chip frumos.

— Cum a explicat Charlotte prezența mea? întrebă Tessa, dându-și seama cu întârziere că ar fi trebuit să întrebe asta mai devreme.

— Nu a făcut-o; pur și simplu, i-a trimis numele noastre. A fost destul de concisă, spuse Will. Cred că ne revine nouă sarcina să născocim o poveste plauzibilă.

— Nu putem spune că sunt o vânătoare de umbre; va ști imediat că nu sunt. Nu am peceți.

— Și nici semnul de magician. Va crede că e o mundană,

zise Jem. Ar putea să se Transforme, dar…

Will o privi meditativ. Deși Tessa știa că nu însemna nimic - de fapt, mai rău decât nimic -, încă simțea că privirea sa era ca o atingere ușoară cu degetul pe ceafă, făcând-o să tremure. Se forță să-i întoarcă privirea sa de piatră.

— Eventual, putem spune că e o mătușă nebună necăsătorită, care dorește să ne însoțească peste tot.

— Mătușa mea sau a ta? întrebă Jem.

— Într-adevăr, chiar nu seamănă cu niciunul din noi, nu-i așa? Poate că e o fată care s-a îndrăgostit nebunește de mine și continuă să mă urmărească oriunde m-aș duce.

— Talentul meu e metamorfoza, Will, nu actoria, spuse Tessa, și când auzi asta, Jem izbucni în hohot de râs; Will se încruntă.

— Ți-a dat o replică frumoasă, Will, spuse Jem. Se mai întâmplă uneori, nu-i așa? Poate că ar trebui s-o prezint ca fiind logodnica mea. Îi putem spune nebunului de Aloysius că înălțarea sa este în desfășurare.

— Înălțarea?

Tessa nu-și aducea aminte nimic din *Codex* despre acest termen.

Jem zise:

— Când un vânător de umbre dorește să ia în căsătorie o mundană…

— Dar credeam că este interzis, se miră Tessa în timp ce trenul intră într-un tunel.

Deodată, compartimentul lor fu cufundat în întuneric, deși avea impresia că Will se uita la ea - acea senzație cutremurătoare că privirea sa era ațintită asupra ei cumva.

— Într-adevăr, este. Doar *dacă* Pocalul Mortal nu este folosit să transforme mundanul într-un vânător de umbre. Nu e un rezultat obișnuit, dar se întâmplă. Dacă vânătorul de umbre în cauză i-a cerut Conclavului o înălțare a partenerului său, Conclavul trebuie să delibereze timp de cel puțin trei luni. Între timp, mundanul e obligat să

urmeze un ciclu de studii, să învețe despre cultura vânătorilor de umbre…

Vocea lui Jem fu înăbușită de fluierul trenului când locomotiva ieși din tund. Tessa se uită la Will, dar acesta privea fix pe geam, fără să se uite deloc la ea. Își imaginase doar.

— Presupun că nu e o idee rea, spuse Tessa. Știu destul de multe; am terminat aproape tot *Codexul*.

— Ar părea normal să te fi adus cu mine, zise Jem. Ca posibilă înălțată, poate dorești să înveți și despre alte Institute, nu numai despre cel din Londra. Se uită către Will. Tu ce părere ai?

— Pare o idee la fel de bună ca oricare.

Will încă se uita pe geam; provincia devenise mai puțin verde și mai stearpă. Nu mai erau sate vizibile, doar întinderi de iarbă verde spre cenușiu și roci negre.

— Câte Institute mai sunt, în afară de cel din Londra? întrebă Tessa.

Jem le numără pe degete.

— În Marea Britanie? Londra, York, unul în Cornwall - aproape de Tintagel -, unul în Cardiff și unul în Edinburgh. Sunt mai mici însă, și raportează Institutului din Londra, care la rândul său raportează Idrisului.

— Gideon Lightwood a spus că a fost la Institutul din Madrid. Ce Dumnezeu a făcut acolo?

— Cel mai probabil a pierdut vremea, spuse Will.

— De-ndată ce ne terminăm antrenamentul, la optsprezece ani, zise Jem, de parcă Will nu vorbise, suntem încurajați să călătorim, să petrecem timpul la alte Institute, să aflăm din locuri noi câte ceva din cultura vânătorilor de umbre. Întotdeauna sunt tehnici diferite, trucuri locale de învățat. Gideon a fost plecat doar câteva luni. Dacă Benedict l-a chemat înapoi atât de repede, trebuie să se gândească la faptul că poziția sa la Institut este asigurată.

Jem părea tulburat.

— Dar se înșeală, spuse Tessa hotărâtă, și când privirea îngrijorată nu părăsi ochii cenușii ai lui Jem, se gândi la ceva, în încercarea de a schimba subiectul. Unde este Institutul din New York?

— Nu am memorat toate adresele lor, Tessa.

Era ceva în vocea lui Will, un subînțeles periculos. Jem se uită la el chiorâș și spuse:

— E totul în regulă?

Will își dădu jos pălăria și o puse pe scaunul de lângă el. Se uită hotărât la amândoi pentru o clipă, privirea fiindu-i calmă. Era frumos ca întotdeauna, gândi Tessa, dar avea ceva cenușiu în jurul său, aproape șters. Pentru cineva care părea să ardă luminos atât de des, acea lumină părea că ar fi terminat, de parcă ar urca o piatră la deal, ca Sisif.

— Am băut prea mult aseară, zise el într-un târziu.

Sincer, de ce te mai chinui, Will? Nu-ți dai seama că noi știm că tu minți? aproape că spuse Tessa, dar, uitându-se la Jem, se potoli. Privirea îndreptată către Will era îngrijorată - într-adevăr, foarte îngrijorată, deși Tessa știa că el nu-l credea pe Will în legătură cu băutul, mai mult decât îl credea ea.

— Of, spuse el vesel, dacă ar fi existat o Rună de Sobrietate.

— Da. Will se uită la el, iar încordarea de pe fața sa se mai domoli. Dacă am putea să ne întoarcem la discuția despre planul tău, James. E o idee bună, mai puțin un singur lucru. Se aplecă. Dacă se presupune că este logodită cu tine, Tessa va avea nevoie de un inel.

— M-am gândit la asta, zise Jem, surprinzând-o pe Tessa, care-și imaginase că ideea cu înălțarea îi venise pe loc. Acesta băgă mâna în buzunarul de la brâu și scoase un inel de argint, pe care i-l oferi Tessei. Nu era diferit de inelul de argint pe care Will îl purta adeseori, deși, în timp ce al lui Will avea un model cu păsări în zbor, acesta era atent gravat împrejur cu crenelurile unui turn de castel. Inelul familiei Carstairs, spuse el. Dacă vrei…

Ea îl luă și îl puse pe inelarul mâinii sale stângi, unde, ca prin minune, părea să se potrivească. Simți că ar fi trebuit să spună ceva precum *E minunat* sau *Mulțumesc*, dar bineînțeles că nu era o cerere în căsătorie, nici măcar un cadou. Era pur și simplu un obiect de recuzită.

— Charlotte nu poartă un inel de căsătorie, zise ea. Nu știam că vânătorii de umbre o fac.

— Nu o facem, spuse Will. E o tradiție să-i dai fetei inelul familiei tale când te logodești, dar ceremonia de căsătorie concretă implică schimbul de rune în loc de inele. Una pe mână și una deasupra inimii.

— „Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău; căci dragostea este tare ca moartea, și gelozia este neînduplecată ca locuința morților”[12], îi zise Jem. Cântarea Cântărilor.

— „Gelozia este neînduplecată ca locuința morților”? Tessa ridică din sprâncene. Nu e… foarte romantic.

— „Jarul ei este jar de foc, o flacără a îngerului”[13], spuse Will, ridicând la rândul său din sprâncene. Întotdeauna am crezut că femeile consideră romantică ideea de gelozie. Bărbații care se luptă pentru tine…

— Păi, în ceremoniile de căsătorie ale mundanilor, nu există *morminte*, zise Tessa. Deși abilitatea voastră de a cita din Biblie e impresionantă. Mai bună decât a mătușii mele Harriet.

— Ai auzit asta, James? Tocmai ne-a comparat cu mătușa ei Harriet.

Jem, ca întotdeauna, era liniștit.

— Trebuie să cunoaștem toate textele religioase, spuse acesta. Pentru noi sunt manuale de instrucții.

— Deci le-ați memorat pe toate în școală? Își dădu seama că de când era la Institut, ea nu-i văzuse nici pe Will, și nici pe Jem învățând. Sau, de fapt, când sunteți școliți?

— Da, deși Charlotte a rămas în urmă cu instruirea

---

12 *Cântarea Cântărilor* 8:6.

13 *Ibidem*.

noastră, așa cum îți poți imagina, spuse Will. Trebuie ori să ai un dascăl, ori să fii școlit în Idris - asta după ce devii major, la optsprezece ani. Ceea ce, din fericire, se va întâmpla în curând pentru amândoi.

— Care dintre voi este mai mare?

Jem zise „Will”, iar Will zise „Jem”, după care izbucniră amândoi în râs, iar Will adăugă:

— Însă doar cu trei luni.

— Știam că o să te simți obligat să spui asta, rosti Jem rânjind.

Tessa se uită de la unul la celălalt. Nu existau doi băieți care să arate mai diferit sau care să aibă personalități mai diferite de-ale lor. Și totuși…

— Ce înseamnă să fii *parabatai*? spuse ea. Să vă terminați propozițiile unul celuilalt și altele de genul ăsta? Pentru că în *Codex* nu se spun multe despre asta.

Will și Jem se uitară unul la celălalt. Will ridică din umeri nepăsător.

— E destul de greu de explicat, rosti el mândru. Dacă nu ai simțit-o…

— Am vrut să spun, zise Tessa, nu poți… nu știu… să citești gândurile celuilalt sau ceva asemănător?

Jem scoase un sunet ca o bolboroseală. Ochii albaștri sclipitori ai lui Will se făcură mari.

— Să ne citim în minte unul celuilalt? Dumnezeule, nu!

— Atunci, care e scopul? Jurați să vă protejați unul pe celălalt, înțeleg asta, dar nu se presupune că toți vânătorii de umbre trebuie să facă asta pentru ceilalți?

— E mai mult de-atât, spuse Jem, care încetase să mai vorbească nedeslușit și devenise solemn. Ideea de *parabatai* vine dintr-o relatare veche, povestea lui Ionatan și David. „David sfârșise de vorbit cu Saul. Și de atunci, sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David, și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el. Și apoi, Ionatan a făcut legământ cu David, pentru că-l iubea ca pe sufletul

lui.”[14] Ei erau doi războinici, iar sufletele lor erau legate unul de celălalt de Ceruri, și de acolo a preluat Jonathan Vânătorul de umbre ideea de *parabatai* și a introdus ceremonia în Lege.

— Dar nu trebuie să fie doi bărbați? Pot fi un bărbat și o femeie sau două femei?

— Bineînțeles. Jem dădu din cap. Ai doar optsprezece ani să găsești și să alegi un *parabatai*. Când treci de această vârstă, ritualul nu mai este disponibil pentru tine. Și nu este doar o promisiune de a vă păzi unul pe celălalt. Trebuie să stai în fața Consiliului și să juri că-ți vei da viața pentru *parabatai*-ul tău. Să mergi unde merge el, să fii îngropat unde este îngropat el. Dacă o săgeată s-ar îndrepta spre Will, aș fi obligat de jurământ să mă așez în fața ei.

— E convenabil, spuse Will.

— Iar el, bineînțeles, este obligat și facă la fel pentru mine, zise Jem. Orice-ar spune în contradictoriu, Will nu încalcă jurămintele sau Legea.

Se uită lung la Will, care zâmbi ușor și se uită pe geam.

— Măi să fie, spuse Tessa. Totul e foarte înduioșător, dar eu tot nu văd care sunt avantajele.

— Nu toată lumea are un *parabatai*, zise Jem. Foarte puțini dintre noi găsesc unul în timpul alocat. Dar cei care o fac își pot trage putere în luptă de la *parabatai*-ul lor. O rună pusă pe tine de către *parabatai*-ul tău va fi întotdeauna mai puternică decât una desenată de tine sau de altcineva. Și sunt unele rune pe care le putem utiliza și care nu pot fi folosite de niciun alt vânător de umbre, deoarece își trag puterea din forța noastră dublată.

— Dar dacă vă hotărâți să nu mai fiți *parabatai*! întrebă Tessa curioasă. Poate fi ritualul rupt?

— Doamne Dumnezeule, femeie, spuse Will. Există vreo întrebare la care să nu vrei să afli răspunsul?

— Nu văd niciun pericol în a-i spune. Jem își ținea

[14] Samuel 18:1.

mâinile pe baston. Cu cât știe mai multe, cu atât va fi mai capabilă să pretindă că are de gând să se Înalțe. Se întoarse către Tessa. Ritualul nu poate fi anulat decât în câteva situații. Dacă unul dintre noi devine locuitor al Lumii de Jos sau mundan, atunci, legătura este ruptă. Și, bineînțeles, dacă unul dintre noi moare, celălalt este liber. Dar nu să aleagă un alt *parabatai*. Un vânător de umbre nu poate lua parte la ritual decât o dată.

— E ca și căsătoria în biserica catolică, spuse Tessa. Ca Henric al VIII-lea; a trebuit să facă o nouă religie doar ca să scape de jurămintele sale.

— Până când moartea ne va despărți, spuse Will, privirea sa fiind încă ațintită asupra peisajului care se vedea pe geam.

— Păi, Will nu trebuie să creeze o nouă religie doar ca să scape de mine, zise Jem. Va fi liber destul de repede.

Will se uită urât, dar Tessa fu cea care vorbi:

— Nu spune asta, îl dojeni ea pe Jem. Un leac încă poate fi găsit. Nu văd niciun motiv să-ți pierzi speranța.

Aproape că se micșoră când văzu privirea pe care i-o aruncă Will: albastră, aprinsă, furioasă. Jem păru să nu bage de seamă, când răspunse calm și neafectat:

— Nu mi-am pierdut speranța, spuse el. Eu doar sper la alte lucruri decât tine, Tessa Gray.

Trecură ore întregi după ultima conversație, ore pe care Tessa le dormise, cu capul așezat pe mână, cu sunetul surd al roților trenului făcându-și loc în visele sale. Se trezi într-un târziu că Jem o zgâlțâie de umeri, fluierul trenului răsunând și șeful de tren strigând numele gării York. Coborâră pe peron într-o agitație de genți, pălării și hamali. Nu era nici pe departe la fel de aglomerată precum gara King’s Cross, și era acoperită de un paravan din sticlă și fier, mult mai impresionant, prin care se putea vedea cerul întunecat.

Peroanele se întindeau cât vedeai cu ochii; Tessa, Jem și

Will stăteau pe cel care era cel mai apropiat de clădirea gării, unde ceasuri mari de aur arătau ora șase. Erau mai în nord acum, iar cerul deja începuse să se întunece către asfințit.

Abia se adunaseră sub unul dintre ceasuri când un bărbat ieși din întuneric. Tessa abia putu să-și ascundă surprinderea când îl văzu. Purta o mantie groasă, o pălărie neagră, ce părea a fi de mușama, și bocanci precum cei ai unui marinar bătrân. Barba lui era lungă și albă, iar ochii îi erau străjuiți de sprâncene albe stufoase. Se întinse și puse o mână pe umărul lui Will.

— Nefilimi? întrebă el, cu voce aspră și accent puternic. Voi sunteț'?

— Doamne Dumnezeule, spuse Will, ducându-și mâna la inimă într-un gest teatral. E marinarul bătrân care a oprit un drumeț din ceata lui de trei[15].

— Îs aci din ordinele lu' Aloysius Starkweather. Sunteț' or ba flăcăii pe care-i aștept? Nu po' să sau toată noaptea aci.

— Ai o întâlnire importantă cu un albatros? întrebă Will. Nu te reținem.

— Ceea ce vrea prietenul meu nebun să spună, zise Jem, este că noi suntem într-adevăr vânătorii de umbre de la Institutul din Londra. Charlotte Branwell ne-a trimis. Și dumneavoastră sunteți…?

— Gottshall, zise bărbatul pe un ton morocănos. Familia me' slujește vânătorii de umbre ai Institutului din York d-aproape trei secole. Po' să văd dincolo de iluziile voastre magice, tinereilor. Da' nu și la ea, adăugă acesta, și se uită la Tessa. Dacă-i vr'o vrajă pe ea, e ceva ce n-am mai văz't pân-acu'.

— E o mundană… Înălțătoare, spuse Jem iute. Va fi soția mea.

Îi luă mâna Tessei în mod protector și o întoarse astfel

[15] Aluzie la primele versuri din „*Balada bătrânului marinar*" de Samuel Taylor Coleridge.

încât Gottshall să poată vedea inelul de pe degetul ei.

— Consiliul a considerat că ar fi benefic pentru ea să mai vadă un Institut în afară de cel din Londra.

— A fo' domnul Starkweather anunțat despre asta? întrebă Gottshall, ochii săi negri privind atenți pe sub marginea pălăriei.

— Depinde ce i-a spus doamna Branwell, zise Jem.

— Păi, sper că i-a spus ceva, de dragu' vostru, spuse bătrânul servitor, ridicând din sprâncene. Dacă există vr'un om în astă lume care urăște surprizele mai mult decât Aloysius Starkweather, eu nu l-am cunoscut pe nenoro… cerșetor. Îmi cer scuze, domn'șoară.

Tessa zâmbi și își înclină capul, dar înlăuntrul ei era agitată. Se uită la Jem, apoi la Will, dar ambii băieți erau calmi și zâmbitori. Erau obișnuiți cu astfel de subterfugii, se gândi, iar ea, nu. Mai jucase roluri înainte, dar nu ca propria persoană, niciodată cu fața ei și nu a altcuiva. Dintr-un oarecare motiv, gândul de a minți fără o imagine falsă după care să se ascundă o îngrozea. Putea doar să spere că Gottshall exagerase, deși ceva - poate strălucirea din ochii săi când o privise - îi spunea că nu era așa.

5
UMBRE ALE TRECUTULUI

Dar strigoi cerniți - prădalnic
Iureș dau puterii Lui;
Plângeți, vai! Soarele falnic
Nu-i mai luce Craiului!
Iar în preajma casei, Faima
Care-n purpură-nflorea
Azi e-un basm umbrit de spaima
Moartei vremi, de-a pururea.[16]
- Edgar Allan Poe, „Palatul bântuit de strigoi”

Tessa de-abia observă interiorul gării în timp ce îl urmară pe servitorul lui Starkweather prin sala aglomerată de la intrare. Forfotă, oameni ciocnindu-se de ea, mirosul de fum de cărbune și de mâncare, semne începătoșate ale companiei Great Northern Railway și circuitele York și North Midland. Ieșiră din gară destul de repede, sub un cer ce se întuneca deasupra capetelor lor, amenințând să plouă. La un capăt al gării, un hotel grandios se înălța spre cerul întunecat; Gottshall îi grăbi înspre acesta, unde o trăsură neagră cu cele patru C-uri ale Conclavului pictate pe ușă aștepta la intrare. După ce așezară bagajele și se urcară, porniră la drum, trăsura mergând pe Tanner Row,

[16] Citat din volumul *Prăbușirea casei Usher și alte povestiri*, traducere de Ion Vinea, Editura Adevărul, București, 2011.

intrând în fluxul traficului.

O mare parte a drumului, Will rămase tăcut, bătând cu degetele lui subțiri pe genunchii săi acoperiți cu pantaloni negri, cu privirea gânditoare. Jem rupse tăcerea, aplecându-se peste Tessa să tragă draperiile din dreptul ei. Îi arătă locurile de interes - cimitirul unde victimele unei epidemii de holeră fuseseră înhumate și zidurile cenușii, străvechi, ale orașului, care se înălțau în fața lor, cu creneluri la capătul de sus, asemănătoare modelului de pe inelul său. Odată trecuți de ziduri, străzile se îngustară. Semăna cu Londra, se gândi Tessa, dar la o scară mai redusă; chiar și magazinele pe lângă care treceau - o măcelărie, o postăvărie - păreau mai mici. Pietonii grăbiți, majoritatea bărbați, cu bărbiile ascunse în gulere ca să se ferească de ploaia ușoară ce începuse să cadă, nu erau la fel de elegant îmbrăcați; păreau mai „rurali”, ca fermierii care veneau în Manhattan uneori, ușor de recunoscut după roșeața de pe mâinile lor dar și după pielea dură, arsă de soare, de pe fețe.

Trăsura ieși dintr-o străduță îngustă și intră într-un scuar uriaș; Tessa căscă de uimire. În fața lor se înălța o catedrală magnifică, turlele sale gotice străpungând cerul gri, la fel ca săgețile Sfântului Sebastian. Un turn masiv din calcar depășea în înălțime structura, iar de-a lungul fațadei clădirii, câteva nișe adăposteau statui sculptate, fiecare diferită de cealaltă.

— Ăsta e Institutul? Dumnezeule, e mai fastuos decât cel din Londra…

Will râse.

— Uneori, o biserică este doar o biserică, Tess.

— Acolo este Catedrala York, spuse Jem, Mândria orașului. *Nu* Institutul. Institutul este pe Goodramgate Street.

Cuvintele sale fură confirmate când trăsura ocoli catedrala, înaintă pe Downgate, și apoi intră pe o alee îngustă, prăfuită, de pe Goodramgate, unde merseră pe

sub o poartă mică de fier dintre două clădiri în stil Tudor înclinate.

Când ajunseră de cealaltă parte a porții, Tessa văzu de ce râsese Will. Ceea ce se înălța în fața lor era o biserică destul de plăcută la vedere, înconjurată de ziduri și de iarbă netedă, deși nu avea deloc grandoarea Catedralei York. Când Gottshall se dădu jos să deschidă portiera trăsurii și să o ajute pe Tessa să coboare, aceasta văzu câteva pietre de mormânt ițindu-se din iarba umezită de ploaie, de parcă cineva intenționase să înceapă un cimitir acolo, dar își pierduse interesul în mijlocul acțiunii.

Cerul era aproape negru acum, cu pete de argint ici și colo de la norii transparenți în lumina stelelor. În spatele ei, îi auzi pe Jem și Will murmurând; în fața ei, ușile bisericii erau deschise și dincolo de ele vedea lumânări pâlpâind. Deodată se simți eterică, de parcă era fantoma Tessei, bântuind acest loc ciudat, atât de diferit de viața pe care o dusese în New York. Se înfioră, și nu doar de frig.

Simți atingerea unei mâini pe brațul său, și o respirație caldă îi mișcă părul. Știa cine era, fără să se întoarcă.

— Logodnica mea, intrăm? îi șopti Jem la ureche.

Simți amuzamentul lui, vibrând prin oasele sale, transmițându-i-se ei.

— Ea aproape că zâmbi. Hai să intrăm împreună în gura lupului!

Tessa își puse mâna pe brațul său. Își croiră drum pe scările bisericii; se uită în spate și-l văzu pe Will privindu-i insistent, fără ca, aparent, să-i dea atenție lui Gottshall care-l bătea pe umăr, șoptindu-i ceva la ureche. Privirea ei se întâlni cu a lui, dar ea se uită repede în altă parte; schimburile de priviri cu Will erau derutante în cel mai bun caz, și amețitoare în cel mai rău.

Interiorul bisericii era mic și întunecos în comparație cu cel de la Institutul din Londra. Șiruri de bănci străvechi erau așezate de-a lungul pereților și deasupra lor, pietrele de lampa-vrăjitoarei ardeau în suporturi de fier înnegrit. În

naos, în fața unei cascade veritabile de lumânări arzânde, stătea un bătrân îmbrăcat cu totul în negrul vânătorilor de umbre. Părul sălbatic și barba sa erau dese și sure, ochii negri fiindu-i începețoșați și ascunși pe jumătate de sprâncene mari, pe pielea sa văzându-se trecerea anilor. Tessa știa că avea aproape nouăzeci de ani, dar spatele său încă era drept, iar pieptul îi era la fel de masiv precum trunchiul unui copac.

— Tu ești tânărul Herondale? strigă acesta în timp ce Will păși în față să se prezinte. Pe jumătate mundan, pe jumătate galez, și caracteristicile cele mai proaste din ambele, din câte-am auzit.

Will zâmbi politicos.

— *Diolch*[17].

Starkweather se înfioră.

— Limbă corcită, mormăi el, și își întoarse privirea către Jem. James Carstairs, spuse el. Un alt plod al Institutului. Ar trebui să vă spun să vă duceți naibii. Acea fetiță impertinentă, acea Charlotte Fairchild, trimițându-vă pe capul meu fără a-mi cere permisiunea. Dezvăluia puțin din accentul de Yorkshire pe care servitorul său îl avea, deși mult mai subtil; totuși, când pronunța „i” suna puțin ca un „a”. Niciun membru din acea familie, continuă el, nu a fost vreodată cât de cât manierat. M-am lipsit de taică-său, și mă pot lipsi și de…

Ochii săi scăpărători se îndreptară spre Tessa; și se opri deodată, cu gura deschisă, de parcă fusese plesnit peste față în mijlocul propoziției. Tessa se uită la Jem; acesta părea la fel de surprins ca și ea de tăcerea subită a lui Starkweather. Dar Will salvă situația.

— Ea este Tessa Gray, domnule, spuse el. E mundană, Înălțătoare, logodită cu domnul Carstairs aici de față.

— O mundană, zici? întrebă Starkweather, deschizând ochii larg.

— O Înălțătoare, spuse Will, pe cel mai mieros și

[17] „Mulțumesc” (în lb. galeză în original).

liniștitor ton al lui. A fost o prietenă credincioasă a Institutului din Londra și sperăm să o primim în rândurile noastre cât de curând.

— O mundană, repetă bătrânul din nou, și avu un acces de tuse. Păi, timpurile s-au… Da, în acest caz…

Își trecu din nou privirea peste fața Tessei, apoi peste Gottshall, care părea chinuit printre bagaje.

— Ia-i pe Cedric și Andrew să te ajute să duceți lucrurile musafirilor noștri în camerele lor, spuse acesta. Și spune-i lui Ellen să-i dea dispoziție bucătăriei să mai pună trei tacâmuri pentru cină, în seara asta. Se poate să fi uitat să-i spun că vom avea musafiri.

Servitorul se uită lung la stăpânul său înainte să dea din cap, cu o aparentă zăpăceală; Tessa nu putea să-l învinuiască. Era evident că Starkweather intenționase să-i trimită înapoi, dar își schimbase decizia în ultimul moment. Se uită la Jem, care părea la fel de buimăcit ca și ea; doar Will, cu ochii săi albaștri mari și fața inocentă precum cea a unui băiat din corul bisericesc, părea să nu se fi așteptat la altceva.

— Haideți, atunci, spuse Starkweather cu voce groasă, fără să se uite la Tessa. Nu stați acolo. Urmați-mă, am să vă conduc în camerele voastre.

— În numele Îngerului, spuse Will, mișcând furculița prin mâncarea maronie din farfuria sa. Ce este chestia asta?

Tessa trebui să fie de acord că era greu de deslușit. Servitorii lui Starkweather - majoritatea bătrâni și bătrâne gârbovite, și o menajeră acră - făcuseră întocmai cum ordonase acesta și mai puseseră încă trei tacâmuri pentru cină, care consta într-o supă închisă la culoare, cu cocoloașe mari, oferită generos dintr-o supieră de argint de o femeie purtând o rochie neagră și o bonetă albă, atât de gârbovită, încât Tessa trebui să facă eforturi să nu sară de pe scaun pentru a o ajuta la servit. Când femeia

termină, se întoarse și plecă, lăsându-i pe Jem, Tessa și Will singuri în sufragerie, privind lung unii la ceilalți, peste masă.

Fusese de asemenea pus și un tacâm pentru Starkweather, dar acesta nu era prezent. Tessa fu nevoită să recunoască că, dacă ar fi fost în locul lui, nici ea nu s-ar fi grăbit să mănânce supa. Avea din abundență legume mult prea fierte și carne ațoasă, și arăta chiar și mai neatrăgătoare în lumina slabă din sufragerie. Doar câteva sfeșnice luminau spațiul strâmt; tapetul era maro-închis, iar oglinda de deasupra șemineului în care nu ardea niciun foc era pătată și decolorată. Tessa se simțea groaznic de inconfortabil în rochia sa albastră de seară, din tafta țeapănă, împrumutată de la Jessamine și lărgită de Sophie, și care, în lumina slabă căpătase o nuanță vânătă.

Și totuși, pentru o gazdă era un comportament groaznic de ciudat să insiste atât de mult ca ei să-i țină companie la cină și apoi să nu apară. Un servitor la fel de plăpând și de bătrân precum cel care pusese supa o condusese pe Tessa în camera ei mai devreme, o cavernă mare și sărăcăcios luminată, plină cu mobilă excesiv sculptată. Era mult prea slab luminată, de parcă Starkweather încerca să economisească banii pentru petrol sau lumânări, dar, din câte știa Tessa, lampa-vrăjitoarei nu costa nimic. Poate că pur și simplu îi plăcea întunericul.

Găsise camera rece și întunecată și mai mult decât ușor amenințătoare. Focul ce ardea mocnit în cămin nu încălzise încăperea. Un fulger era gravat pe ambele părți ale șemineului. Același simbol se găsea și pe ulciorul plin cu apă rece, pe care Tessa o folosise să se spele pe mâini și pe față. Se uscase repede, întrebându-se de ce nu-și putea aduce aminte de simbol din *Codex*. Întregul Institut din Londra era decorat cu simbolurile Conclavului, precum îngerul ieșind din lac sau C-urile înlănțuite ce reprezentau Conclavul și Consiliul, Legământul și Consulul.

Peste tot se găseau portrete vechi, grele - în dormitorul

ei, pe coridoare, de-a lungul scărilor. După ce se schimbă în rochia de seară și auzi clopoțelul de cină, Tessa coborâse scara, o monstruozitate sculptată, de pe timpul lui Iacob I al Angliei, și se opri să privească portretul unei fete foarte tinere, cu păr blond și lung, îmbrăcată cu o rochie demodată, pentru copii, și având o fundă mare deasupra capului ei micuț. Fața ei era slabă și palidă și bolnăvicioasă, dar ochii îi erau luminoși - singurul lucru luminos din acel loc întunecat, se gândi Tessa.

— Adele Starkweather, se auzi o voce de lângă ea, citind plăcuța de pe rama portretului. 1842.

Nu întoarse să-l privească pe Will, care stătea cu picioarele depărtate și cu mâinile la spate, privind portretul, încruntat.

— Ce e? Arăți de parcă nu-ți place de ea, însă mie îmi place. Trebuie să fie fiica… Ba nu, cred că nepoata lui Starkweather.

Will dădu din cap, privind de la portret la Tessa.

— Fără-ndoială. Acest loc este decorat aidoma unui cămin. Este clar că familia Starkweather a fost la Institutul din York de generații întregi. Ai observat fulgerele de peste tot?

Tessa dădu din cap aprobator.

— Acela este simbolul familiei Starkweather. Există mai multe simboluri ale familiei Starkweather decât ale Conclavului. Este o lipsă de maniere să te comporți de parcă deții un loc precum acesta. Nimeni nu moștenește un Institut. Custodele Institutului este numit de către Consul. Locul în sine aparține Conclavului.

— Părinții lui Charlotte au condus Institutul din Londra înaintea ei.

— De aceea bătrânul Lightwood este atât de pornit în legătură cu toată treaba, îi răspunse Will. Institutele nu sunt în mod necesar menite să rămână în familie. Dar Consulul nu i-ar fi dat postul lui Charlotte dacă n-ar fi crezut că ea era persoana potrivită pentru asta. Și e doar o

generație. Aceasta… Arătă cu brațul în jurul său de parcă voia să cuprindă portretele, spațiul și pe ciudatul și singuraticul Aloysius Starkweather, toate cu un gest. Ei bine, nu-i de mirare că bătrânul crede că are dreptul să ne dea afară.

— Zărghit de-a binelea, ar fi spus mătușa mea. Coborâm la masă?

Arătând o politețe rară, Will îi oferise brațul. Tessa nu se uitase la el când îl luase de braț. Will îmbrăcat de cină era destul de chipeș cât să-i taie respirația, iar ea avea impresia că va avea nevoie de toate simțurile sale.

Jem era deja în sufragerie când intrară ei, iar Tessa se așeză lângă el să aștepte gazda. Tacâmul său fusese așezat, farfuria sa umplută cu supă, chiar și paharul de vin fusese umplut cu vin roșu-închis, dar nu era nici urmă de el. Will fusese primul care ridicase din umeri și începuse să mănânce, deși, la scurt timp arătase de parcă și-ar fi dorit să nu fi făcut asta.

— Ce este asta? zise el acum, străpungând cu furculița un obiect nefericit și ridicându-l în fața ochilor. Acest… acest… lucru?

— Păstârnac? sugeră Jem.

— Păstârnac plantat în grădina proprie a Diavolului, spuse Will. Se uită în jur. Cred că nu este niciun câine să i-l dau.

— Se pare că nu sunt animale de companie prin jur, observă Jem, care iubea toate animalele, chiar și pe umilul și țâfnosul Church.

— Probabil, toate otrăvite cu păstârnac, spuse Will.

— Vai mie, spuse Tessa tristă, punând furculița jos. Și îmi era atât de foame!

— Există întotdeauna chifle la cină, zise Will, arătând către coșul acoperit. Deși, te avertizez, sunt tari ca piatra. Le poți folosi să omori gândacii negri de casă, dacă vreunul te deranjează în toiul nopții.

Tessa făcu o grimasă și luă o gură de vin. Era la fel de

acru ca oțetul.

Will își puse furculița jos și începu să recite voios, în maniera *Cărții de absurdități* a lui Edward Lear.

A fost odată o fată din New York
Care era flămândă-n York.
Dar pâinea era tare ca piatra,
Iar păstârnacul precum…

— Nu poți să rimezi „York” cu „York”, întrerupse Tessa. Trișezi.

— Are dreptate, să știi, spuse Jem, degetele sale delicate jucându-se cu piciorul paharului de vin. Mai ales când „furculiță”[18] este evident alegerea potrivită…

— Bună seara.

Umbra mătăhăloasă a lui Aloysius Starkweather apăru deodată în ușă; îmbujorându-se, Tessa se întrebă de cât timp stătea acolo.

— Domnule Herondale, domnule Carstairs, domnișoară, ăăă…

— Gray, spuse Tessa. Theresa Gray.

— Într-adevăr.

Starkweather nu-și ceru scuze, ci doar se așeză greoi în capul mesei. Luă o cutie pătrată, plată, de tipul celor pe care bancherii le foloseau să păstreze documente, și o puse lângă farfuria sa. Emoționată, Tessa văzu că era un an marcat pe aceasta - 1825 -, și chiar mai bine, trei rânduri de inițiale. *JTS, AES, AHM*.

— Fără îndoială că tânăra domnișoară va fi încântată să afle că am cedat cererilor sale și am căutat prin arhive toată ziua și jumătate din noaptea trecută, începu Starkweather pe un ton ofensat.

Dură o clipă până când Tessa își dădu seama că, în acest caz, „tânăra domnișoară” însemna Charlotte.

— Are noroc, tatăl meu nu a aruncat niciodată nimic. Și

[18] Joc de cuvinte intraductibil - în engleză, *Jork*, care rimează cu *York*.

în clipa în care am văzut hârtiile, mi-am adus aminte. Își lovi ușor tâmpla. Optzeci și nouă de ani, și nu am uitat niciun lucru. Îi puteți spune domnului Wayland asta când mai vorbește despre înlocuirea mea.

— Cu siguranță o vom face, domnule, spuse Jem, ochii săi mișcându-se cu repeziciune.

Starkweather luă o gură sănătoasă din vinul său și se strâmbă.

— În numele Îngerului, chestia asta e dezgustătoare.

Puse paharul jos și începu să scoată hârtiile din cutie.

— Ce avem noi aici este o cerere de despăgubire din partea a doi magicieni. John și Anne Shade. Un cuplu căsătorit. Aici este partea ciudată, continuă bătrânul. A fost completată de fiul lor, Axel Hollingworth Mortmain, douăzeci și doi de ani. Însă, bineînțeles, magicienii sunt sterpi…

Will se foi incomodat în scaun, luându-și privirea de la Tessa.

— Acest fiu a fost adoptat, spuse Jem.

— Nu ar trebui să se permită asta, zise Starkweather, luând încă o gură din vinul pe care-l numise dezgustător. Obrajii lui începură să se înroșească. Exact cum ai da un copil uman să fie crescut de lupi. Înaintea Acordurilor…

— Dacă există vreo dovadă privind locul în care se află… spuse Jem, încercând cu delicatețe să îndrepte conversația către calea dorită. Avem foarte puțin timp…

— Foarte bine, foarte bine, se răsti Starkweather. Aici sunt foarte puține informații legate de prețiosul vostru Mortmain. Mai mult despre părinți. Se pare că suspiciunea a căzut asupra lor când s-a descoperit că magicianul, John Shade, avea în posesia sa Cartea Albă. O carte de vrăji destul de puternică, înțelegeți voi; a dispărut din biblioteca Institutului din Londra în circumstanțe ciudate în anul 1752. Cartea se axează pe vrăji de legare și dezlegare - să legi un suflet de un corp sau să îl dezlegi, în funcție de caz. S-a dovedit că magicianul încerca să însufletească lucruri.

Dezgropa cadavre sau le cumpăra de la studenții de la medicină și înlocuia părțile mai deteriorate cu mecanisme. Apoi încerca să le aducă la viață. Necromanție - o încălcare majoră a Legii. Și pe timpuri nu aveam Acordurile. Un grup al Enclavei a intrat și i-a ucis pe ambii magicieni.

— Și copilul? întrebă Will. Mortmain?

— Nici urmă de el, spuse Starkweather. Am căutat, dar nimic. Am presupus că era mort, până când a apărut această hârtie, pe cât de obraznică v-o puteți imagina, în care erau pretinse despăgubiri. Chiar și adresa sa…

— *Adresa sa*? întrebă Will. Această informație nu fusese inclusă în pergamentul pe care-l văzuseră la Institut. În Londra?

— Nu. Chiar aici, în Yorkshire.

Starkweather bătu ușor în pagina mototolită. Conacul Ravenscar.

— O clădire veche, uriașă, la nord de noi. Este abandonată acum, cred, de zeci de ani. Acum, că stau și mă gândesc, nu pot să-mi dau seama cum o fi putut s-o cumpere de la bun început. Familia Shade nu a locuit acolo.

— Totuși, spuse Jem. Pentru noi, este un punct excelent de unde să începem căutarea. Dacă este părăsit încă de când a fost închiriat, poate că a lăsat lucruri în urmă. De fapt, ar putea la fel de bine să folosească și acum casa.

— Presupun.

Starkweather nu părea deloc entuziasmat de toată povestea.

— Majoritatea bunurilor familiei Shade au fost luate ca trofee.

— Trofee, repetă Tessa ușor.

Își aduse aminte de termen din *Codex*. Orice obiect luat de către un vânător de umbre de la un locuitor al Lumii de Jos, care fusese prins încălcând Legea, îi aparținea. Acelea erau trofeele de război. Se uită la Jem și la Will, care stăteau de cealaltă parte a mesei; ochii blânzi ai lui Jem o

priveau cu îngrijorare, iar cei albaștri și bântuiți ai lui Will își păstrau expresia. Oare chiar aparținea unei rase de creaturi care se războia cu ceea ce Jem și Will se războiau?

— Trofee, mormăi Starkweather.

Acesta își terminase vinul și se apucase de paharul neatins al lui Will.

— Te interesează asta, domnișoară? Avem o colecție chiar bunicică aici, la Institut. O face de râs pe cea de la Londra, sau cel puțin așa mi s-a spus.

Se ridică, aproape răsturnându-și vinul.

— Vino! O să ți-o arăt și o să vă spun și restul acestei povești jalnice, deși nu mai este chiar atât de mult de povestit.

Tessa se uită rapid la Will și la Jem după vreun semn, dar amândoi erau în picioare, urmându-l pe bătrân, care ieșea din cameră. Starkweather vorbea în timp ce mergea, vocea făcându-i-se auzită peste umăr, obligându-i pe ceilalți să se grăbească și să mențină ritmul cu pașii mari ai acestuia.

— Nu am avut niciodată o părere prea bună despre afacerea cu Despăgubirea, spuse acesta în timp ce parcurgeau un alt coridor de piatră slab luminat și interminabil. Îi face pe locuitorii Lumii de Jos îngâmfați, îi face să creadă că au dreptul să ia ceva de la noi. Toată munca pe care o depunem și nicio mulțumire, doar mâini întinse așteptând mai mult, și mai mult, și mai mult. Nu credeți la fel, domnilor?

— Nemernici cu toții, spuse Will, care arăta de parcă mintea sa era la mii de kilometri depărtare.

Jem se uită la el pieziș.

— Categoric! lătră Starkweather, evident mulțumit. Nu că cineva ar trebui să rostească astfel de cuvinte în prezența unei doamne, bineînțeles. Așa cum spuneam, acest Mortmain protesta față de moartea lui Anne Shade, soția magicianului - a spus că ea nu avusese de-a face cu protestele soțului său, că nu știuse de ele, asta pretindea

el. Moartea ei fusese în zadar. A vrut un proces în care să-i condamne pe cei vinovați de ceea ce numea el „uciderea ei”, și a vrut înapoi bunurile părinților săi.

— Cartea Albă era printre cele cerute de acesta? întrebă Jem. Știu că este o încălcare a legii ca un magician să dețină un astfel de volum…

— Era. A fost recuperată și dusă la biblioteca Institutului din Londra, unde fără îndoială este și în ziua de azi. Cu siguranță, nimeni nu avea să i-o dea *lui*.

Tessa făcu un calcul rapid în minte. Dacă Starkweather avea acum optzeci și nouă de ani, ar fi trebuit să aibă douăzeci și șase la vremea decesului familiei Shade.

— Ați fost acolo?

Ochii săi înroșiți o priviră; ea observă că și acum, ușor beat, nu părea să vrea să o privească prea direct.

— Unde să fiu?

— Ați spus că un grup al Enclavei a fost trimis să se ocupe de familia Shade. Dumneavoastră ați fost printre aceștia?

Ezită o clipă, apoi ridică din umeri.

— Da, spuse el, accentul său de Yorkshire fiind mai evident pentru un moment. Nu a durat mult până ce i-am ucis pe amândoi. Nu erau pregătiți. Deloc. Mi-i aduc aminte zăcând acolo în sângele lor. A fost pentru prima dată când am văzut magicieni morți și eram surprins ci aveau sânge roșu. Puteam să jur că avea altă culoare, albastru, verde sau ceva asemănător. Ridică din umeri. Le-am luat mantiile ca blana de pe un tigru. Am fost însărcinat să le păstrez sau, mai bine zis, tatăl meu a fost. Glorios, glorios. Acelea erau vremurile.

Rânji precum un schelet, și Tessa se gândi la camera lui Barbă-Albastră[19], unde acesta păstra rămășițele soțiilor ucise. Se simți în același timp și foarte înfierbântată, și foarte înfrigurată.

— Mortmain nu a avut nicio șansă, nu-i așa? spuse ea. Să

[19] *La Barbe Bleu*, basm tradițional scris de Charles Perrault.

completeze o plângere ca asta. Nu avea să primească niciodată vreo despăgubire pentru ea,

— Bineînțeles că nu! se răsti Starkweather. Prostii, numai prostii - să pretinzi că soția nu era implicată. Care soție nu este implicată până-n gât în treburile soțului? În plus, el nici măcar nu era fiul lor biologic, n-avea cum. Poate mai degrabă era ca un animal de companie pentru ei. Aș face rămășag că, dacă s-ar fi ivit ocazia, taică-său l-ar fi folosit pentru piese de schimb. I-a fost mai bine fără ei. Ar fi trebuit să ne mulțumească, nu să ceară un proces…

Când ajunse la o ușă grea din capătul coridorului și se lipi cu umărul de ea, bătrânul tăcu rânjindu-le de sub sprâncenele stufoase.

— Ați fost vreodată la Palatul de Cristal? Ei bine, asta arată mai ceva ca ăla.

Deschise ușa cu umărul și lumina luci în jurul lor când păși în încăperea de dincolo. Cu siguranță, era singura încăpere bine luminată din acel loc.

Sala era plină de dulapuri cu pereți de sticlă, iar deasupra fiecărui dulap era așezată o lampa-vrăjitoarei care lumina conținuturile acestora.

Tessa văzu cum spatele lui Will se încorda, iar Jem se întinse spre ea, mâna sa încleștându-se în jurul ei, mai-mai să o învinețească.

— Nu, începu el să vorbească, dar ea păși deja în față și privea fascinată conținutul dulapurilor.

Trofee. Un medalion de aur, deschis, cu un dagherotip al unui copil care râdea. Medalionul era mânjit de sânge uscat. În spatele ei, Starkweather vorbea despre colectarea gloanțelor din cadavrele vârcolacilor uciși și topirea lor pentru a fi turnate din nou. De fapt, în unul din dulapuri existau o mulțime de astfel de gloanțe, care umpleau un bol pătat de sânge. Șiruri de colți de vampiri erau aliniate, rând pe rând. Presate sub sticlă erau ceea ce părea a fi straturi de borangic sau o altă țesătură fină. La o

privire mai atentă, Tessa își dădu seama că erau aripi de zâne. Un goblin, precum cel pe care-l văzuse cu Jessamine la Hyde Park, plutea cu ochii deschiși într-un borcan plin cu un fluid pentru conservare.

Și rămășițe de magicieni. Mâini cu gheare mumificate, precum cele ale doamnei Black. Un craniu gol, complet descărnat, care părea uman, excepție făcând colții pe care-i avea în locul dinților. Recipiente cu sânge vâscos. Starkweather vorbea acum despre suma cu care puteau fi vândute rămășițele magicienilor - mai ales „semnele” de magician - pe piața Lumii de Jos. Tessa se simți amețită și înfierbântată, iar ochii o usturau.

Se întoarse din cauză că mâinile începuseră să-i tremure. Jem și Will stăteau în picioare, uitându-se cu fețe împietrite de groază; bătrânul ținea un alt trofeu de vânătoare - un cap de om montat pe un suport. Pielea se zbârcise și devenise gri, lipită de oase. Coarne spiralate fără carne ieșeau din vârful craniului.

— Am luat asta de la un magician pe care l-am ucis pe calea spre York, spuse el. N-o să vă vină să credeți ce luptă dârză…

Vocea lui Starkweather se stinse, și Tessa se simți deodată eliberată și plutind. Întunericul o învălui, și apoi simți o pereche brațe în jurul ei și auzi vocea lui Jem. Cuvintele treceau pe la urechea ei în fragmente întrerupte.

— Logodnica mea… n-a văzut niciodată trofee… nu poate suporta sângele… foarte sensibilă…

Tessa vru să se elibereze de Jem, să se repeadă la Starkweather și să-l lovească pe bătrân, dar știa că dacă o făcea, avea să distrugă totul. Închise ochii forțat și își ascunse fața la pieptul lui Jem, inspirând mirosul său. Mirosea a săpun și a lemn de santal. Apoi simți alte mâini pe ea, îndepărtând-o de Jem. Servitoarele lui Starkweather. Îl auzi pe Starkweather spunându-le să o ducă la etaj și să o bage în pat. Deschise ochii, văzând cum Jem o privea îngrijorat, până când ușile sălii cu trofee se

închiseră între ei.

În acea seară, Tessei îi luă mult timp să adoarmă, și când reuși, avu un coșmar. În vis stătea întinsă, încătușată pe patul de aramă din casa Surorilor Întunecate…

Prin geamuri pătrundea o lumină ca o supă subțire cenușie. Ușa se deschise și intră doamna Dark, urmată de sora sa, care nu avea cap, ci doar osul alb al coloanei care-i ieșea din gâtul crestat.

— Uite-o pe frumoasa, frumușica prințesă, spuse doamna Dark, bătând din palme. Gândește-te cât vom primi pentru toate părțile ei. O sută pentru fiecare mână albă și mică a ei, și o mie pe perechea sa de ochi. Desigur, am fi luat mai mult dacă erau albaștri, dar nu poți avea chiar tot.

Aceasta chicoti și patul începu să se învârtă, în timp ce Tessa țipa și se zvârcolea în întuneric. Deasupra ei apăreau fețe: Mortmain, trăsăturile sale înguste pline de amuzament.

— Și se zice că valoarea unei femei bune este mai mare decât cea a rubinelor, spuse el. Iar valoarea unei magiciene?

— Eu zic s-o puneți într-o cușcă și să lăsați spectatorii să se uite la ea pentru un penny, zise Nate și, deodată, barele unei cuști apărură în jurul ei, iar el râdea de ea din cealaltă parte, fața lui frumoasă fiind schimonosită de batjocură. Henry era și el acolo, dând din cap. Am desfăcut-o, spuse el, și tot nu-mi dau seama de ce bate acea inimă a ei. Totuși, e tare curios, nu-i așa? Acesta desfăcu pumnul și Tessa văzu că ținea ceva roșu și cărnos, pulsând și contractându-se ca un pește pe uscat care voia să respire. Vezi cum este împărțită în două părți aproape egale…

— Tess, se auzi o voce insistentă în urechea ei. Tess, visezi. Trezește-te! Trezește-te!

Simți niște mâini pe umerii săi, scuturând-o; deschise

ochii larg; respira greu în dormitorul cenușiu, urât și prost luminat, din Institutul din York. Așternuturile erau învălmășite în jurul ei, iar cămașa de noapte era lipită de spate, plină de sudoare. I se părea că pielea o ardea. Încă le vedea pe Surorile Întunecate, pe Nate, care râdea de ea, și pe Henry, care-i diseca inima.

— A fost un vis? întrebă ea. Mi s-a părut atât de real, din cale-afară de real…

Vocea i se stinse.

— Will, șopti ea.

El era încă îmbrăcat cu hainele de la cină, deși acum erau șifonate, părul său negru încâlcit, de parcă adormise fără să se mai schimbe. Continua să-și țină mâinile pe umerii ei, încălzindu-i pielea rece, prin țesătura cămășii de noapte.

— Ce-ai visat? o întrebă el.

Tonul lui era calm și normal, de parcă n-ar fi fost nimic neobișnuit în legătură cu trezitul ei și cu prezența lui la marginea patului ei.

Se cutremură când își aminti.

— Am visat că eram dezmembrată… că bucăți din mine erau puse la expoziție pentru ca vânătorii de umbre să râdă de…

— Tess!

Îi atinse ușor părul, dându-i șuvițele încâlcite pe după ureche. Se simți atrasă precum pilitura de fier de un magnet. Brațele ei tânjeau să-l îmbrățișeze, capul ei să stea pe umărul său.

— Lua-l-ar naiba pe diavolul de Starkweather pentru că ți-a arătat alea, dar trebuie să știi că nu mai este așa acum. Acordurile au interzis trofeele. A fost doar un vis.

Dar nu, se gândi ea. *Ăsta* era visul. Ochii ei se obișnuiseră cu întunericul; lumina cenușie din cameră îi făcea ochii să strălucească în albastru, aproape ireali, precum ai unei pisici. Când icni, plămânii i se umplură cu mirosul lui Will, cu miros de sare și de trenuri, de fum și de

ploaie, și ar întreba dacă el ieșise să hoinărească pe străzile din York, așa cum ieșea în Londra.

— Pe unde ai umblat? șopti ea. Miroși a noapte.

— Am făcut pe nebunul. Ca de obicei.

Îi atinse obrazul cu degetele sale calde pline de bătături.

— Poți dormi acum? Mâine trebuie să ne trezim devreme. Starkweather ne împrumută trăsura sa, ca să cercetăm Conacul Ravenscar. Tu, bineînțeles, ești binevenită să rămâi aici. Nu e nevoie să vii cu noi.

Ea se cutremură.

— Să stau aici fără voi? În acest loc mare și posomorât? Mai degrabă, nu.

— Tess! Vocea lui era atât de blajină. Trebuie să fi fost un coșmar tare urât de te-ai descurajat așa de mult. De obicei, tu nu te temi de prea multe lucruri.

— A fost îngrozitor. Chiar și Henry a fost prezent în visul meu. Îmi dezmembra inima de parcă era făcută din fragmente mecanice.

— Gata, s-a rezolvat, spuse el. Fantezie pură. De parcă Henry ar constitui vreun pericol pentru altcineva decât propria-i persoană. Când ea nu zâmbi, el adăugă feroce: Nu aș lăsa pe nimeni să te rănească. Știi asta, nu-i așa, Tess?

Se priviră lung. Ea se gândi la valul care părea să o poarte de fiecare dată când era lângă Will, cum se simțea împinsă și acoperită, atrasă către el de forțe care păreau să nu fie sub controlul ei - în pod, pe acoperișul Institutului. Ca și cum și el ar fi simțit aceeași atracție, se aplecă spre ea. Părea natural, la fel de normal precum respiratul, să-și ridice capul și buzele lor să se întâlnească. Simți respirația lui pe gura ei; ușurare, de parcă o piatră mare îi fusese luată de pe inimă. Mâinile lui urcară să-i mângâie chipul. Când ea închise ochii, îi auzi vocea în minte, din nou, spontană:

„Nu există niciun viitor pentru un vânător de umbre care-și pierde vremea cu magicieni.”

Ea își răsuci capul imediat, iar buzele lui îi sărutară obrazul în locul gurii. Se retrase, și îi văzu ochii albaștri, larg deschiși - și răniți.

— Nu, spuse ea. Nu, nu știu asta, Will! Vorbi mai încet. A fost foarte clar ce sentimente ai pentru mine. Crezi că sunt o jucărie pentru distracția ta. Nu ar fi trebuit să intri; nu se cuvine.

El își lăsă mâinile să cadă.

— Tu ai strigat…

— Nu după tine.

Rămase tăcut, i se auzea doar respirația greoaie.

— Will, regreți ce mi-ai spus în acea noapte pe acoperiș? În noaptea înmormântării lui Thomas și a Agathei?

Era pentru prima oară - de când se întâmplase - când unul dintre ei făcea vreo referire la incident.

— Îmi poți spune că nu ai vrut să-mi zici asta?

El își plecă fruntea; părul i se răsfiră, acoperindu-i fața. Ea își încleștă pumnul în lateral ca să se oprească din a se întinde și din a i-l da la o parte.

— Nu, spuse el foarte încet. Nu, să mă ierte Îngerul, nu pot să zic asta.

Tessa se dădu în spate, ghemuindu-se și întorcându-se.

— Te rog, pleacă, Will.

— Tessa…

— Te rog.

Urmă o tăcere lungă. El se ridică, patul scârțâind sub el în timp ce se mișca. Îi auzi pașii ușori pe scândurile dușumelei, și apoi ușa dormitorului care se închise în urma lui. De parcă sunetul rupsese o coardă ce o ținea dreaptă, ea căzu înapoi pe perne. Privi tavanul timp îndelungat, încercând în van să scape de întrebările care-i umpleau mintea - ce intenționase Will, venind în camera ei așa? De ce îi arătase atâta bunătate, când ea știa că el o disprețuia? Și de ce, când ea știa că el era cel mai rău lucru din lume pentru ea, făcându-l să plece, i se părea o greșeală atât de mare?

Dimineața următoare se dovedi a fi neașteptat de senină și de frumoasă, cu un cer albastru, un balsam pentru durerea de cap a Tessei și pentru trupul ei istovit. După ce se chinui să coboare din pat, unde își petrecuse o bună parte a nopții răsucindu-se și zvârcolindu-se, se îmbrăcă, nefiind capabilă să-și imagineze că putea să primească ajutorul vreuneia dintre servitoarele bătrâne și pe jumătate oarbe. În timp ce-și încheie nasturii rochiei, se privi în oglinda veche și pătată a camerei. Avea cearcăne, de parcă fuseseră desenate cu cretă.

Will și Jem ajunseseră deja în camera de zi pentru un mic dejun format din pâine prăjită, pe jumătate arsă, ceai diluat, gem și nici urmă de unt. Până când sosise Tessa, Jem deja mâncase, iar Will era ocupat să-și taie pâinea prăjită în fâșii subțiri și să formeze pictograme indecente din ele.

— *Asta* ce se presupune a fi? întrebă Jem curios. Arată aproape ca o…

Ridică privirea, o văzu pe Tessa și, zâmbind, nu mai vorbi.

— Bună dimineața.

— Bună dimineața.

Se așeză pe scaunul din fața lui Will; acesta o privi doar o dată în timp ce se așeză, dar în ochii săi sau în expresia sa nu era nimic care să indice că acesta își aducea aminte de ceva ce se petrecuse între ei doi în seara precedentă.

Jem o privi îngrijorat.

— Tessa, cum te simți? După noaptea trecută…

Se opri, tonul său urcând deodată.

— Bună dimineața, domnule Starkweather, spuse el repede, lovindu-l pe Will în umăr atât de tare, încât acesta scăpă furculița și firmituri de pâine se împrăștiată pe toată farfuria sa.

Domnul Starkweather, care intrase valvârtej în încăpere, încă îmbrăcat cu mantia neagră pe care o purtase în seara precedentă, îl privi încruntat.

— Trăsura vă așteaptă în curte, zise el, fiind la fel de înțepat ca-ntotdeauna. Ați face bine să vă luați tălpășița dacă doriți să vă întoarceți până la cină; o să am nevoie de trăsură în seara asta. I-am spus lui Gottshall să vă lase la gară când vă întoarceți, pentru că nu mai e nevoie să vă pierdeți vremea. Cred că ați obținut tot ceea ce vă trebuia.

Nu era o întrebare. Jem dădu din cap.

— Da, domnule. Ați fost foarte amabil.

Starkweather se uită la Tessa din nou, pentru ultima oară, înainte ca el să se întoarcă și să iasă repede din încăpere, cu mantia fluturând în urma sa. Tessa nu putea să-și scoată din minte imaginea unei păsări răpitoare mari și negre - un vultur, poate. Se gândi la dulapurile pline cu „trofee” și se cutremură.

— Mănâncă repede, Tessa, înainte să se răzgândească în legătură cu trăsura, o sfătui Will, dar Tessa scuturâ din cap.

— Nu mi-e foame.

— Măcar bea puțin ceai.

Will îi turnă și-i puse lapte și zahăr; era mai dulce decât și-ar fi dorit Tessa, dar era atât de rar când Will făcea un asemenea gest amabil precum acesta - chiar dacă era ca să o grăbească -, așa că oricum îl bău și reuși să ia și câteva guri de pâine prăjită. Băieții își luară hainele și bagajele; Tessa își căută mantia de călătorie, pălăria și mănușile și, curând, se aflau cu toții pe scările din fața Institutului din York, clipind des în lumina umedă a soarelui.

Starkweather se ținuse de cuvânt. Trăsura sa era acolo, așteptându-i, cu cele patru C-uri ale Conclavului pictate pe ușă. Bătrânul vizitiu cu barba lungă și albă era deja pe capră, fumând o țigară de foi; când îi văzu pe cei trei o aruncă, cufundându-se și mai mult în scaunul său, privindu-i pe sub pleoapele lăsate.

— Fir-ar să fie, e din nou bătrânul marinar, spuse Will, deși părea mai amuzat decât de orice altceva.

Deschise portiera trăsurii și o ajută pe Tessa să urce,

după care urcă și el; Jem fu ultimul, închise portiera în urma lui și se aplecă pe geam să strige la vizitiu să pornească. Tessa, așezându-se mai bine lângă Will, pe bancheta îngustă, simți că umerii li se atingeau; el se încordă imediat, iar ea se dădu la o parte, mușcându-și buza. Era de parcă în noaptea precedentă nu s-ar fi întâmplat nimic, iar el revenise la comportamentul anterior de parcă ea ar fi fost otravă.

Trăsura începu să se miște, cu o smucitură care aproape o aruncă pe Tessa din nou înapoi în Will, dar fata se propti în geam și rămase unde era. Cei trei tăcură cât timp trăsura parcurse Stonegate Street, îngustă și prăfuită, pe sub un semn care făcea reclamă Hanului Old Star. Și Jem și Will continuară să tacă, până când Will deschise gura - când trecură printre zidurile vechi, pe sub intrarea în oraș - doar ca să-i spună Tessei, cu o bucurie morbidă, că acolo erau înfipte în țepușe capetele trădătorilor. Ea făcu o grimasă, dar nu-i dădu nicio replică.

Odată ce trecură de ziduri, orașul făcu repede loc ruralului. Peisajul nu era grațios și unduios, ci aspru și amenințător. Dealuri înverzite pătate cu frunze cenușii făceau loc piscurilor de piatră de culoare închisă. Gardurile lungi de piatră, clădite fără mortar, menite să îngrădească oile, erau amplasate în zigzag pe pajiști; ici și colo, câte o colibă izolată. Cerul părea o întindere interminabilă de albastru, pe care erau pictați nori lungi și cenușii.

Tessa nu putea să spună cât timp călătoriseră, atunci când coșurile de piatră ale unui conac mare apărură în zare. Jem își scoase din nou capul pe geam și strigă la vizitiu; trăsura se opri brusc.

— Dar nu am ajuns încă la el, spuse Tessa perplexă. Dacă ăla e Conacul Ravenscar…

— Nu putem opri chiar în fața ușii; fii rațională, Tess, zise Will în timp ce Jem sări din trăsură și întinse mâna să o ajute pe Tessa să coboare.

Botinele i se murdăriră când ea aterizâ pe pământul ud și noroios. Will coborî ușor lângă ea.

— Trebuie să cercetăm locul. Folosește dispozitivul lui Henry să detectezi prezențele demonice. Să fim siguri că nu intrăm într-o capcană.

— Dispozitivul lui Henry chiar *funcționează*?

În timp ce mergeau toți trei pe drum, Tessa își ridică fustele să nu și le murdărească de noroi. Uitându-se înapoi, îl văzu pe vizitiu deja adormit, din câte se părea, cu pălăria trasă pe față. Tot peisajul din jurul lor era format din pete de culori gri și verde - dealuri înălțându-se brusc; versanții lor de marnă; iarbă netedă păscută de oi și, ici-colo, trunchiuri de copaci cioturoși și încolăciți. Era o frumusețe sobră, dar Tessa se cutremură la ideea de a trăi acolo, atât de departe de orice.

Jem, văzând-o tremurând, zâmbi pieziș.

— Fată de la oraș.

Tessa râse.

— Mă gândeam cât de ciudat ar fi să crești într-un asemenea loc, atât de departe de oamenii cunoscuți.

— Nu e foarte diferit de locul unde am crescut eu, spuse Will brusc, surprinzându-i pe amândoi. Nu e atât de solitar precum ați crede. În provincie, poți să fii sigur că oamenii se vizitează mai des între ei. Doar că au o distanță mai mare de traversat decât ar avea în Londra. Și, odată ajunși, uneori stau un timp mai îndelungat. Până la urmă, de ce să întreprinzi călătoria doar ca să stai o noapte sau două? Am avut de multe ori oaspeți care au stat săptămâni întregi.

Tessa se uită cu ochi mari spre Will. Se întâmpla atât de rar să facă vreo referire la orice lucru din viața lui fragilă, că uneori se gândea la el ca la o persoană fără niciun fel de trecut. Jem păru la fel de surprins, deși își reveni imediat.

— Împărtășesc opinia Tessei. Nu aș fi putut trăi nicăieri în altă parte decât într-un oraș. Nu văd cum aș putea dormi noaptea, știind că nu sunt înconjurat de alte mii de suflete adormite și visătoare.

— Și mizerie peste tot, și toată lumea respirând în ceafa celorlalți, răspunse Will. Când am ajuns prima dată la Londra, m-am plictisit atât de repede să fiu înconjurat de-atâția oameni, încât m-am abținut cu mare greutate să nu-l iau pe primul nefericit care mi-a ieșit în cale și să-l drenez.

— Unii ar spune că încă ai această problemă, spuse Tessa, dar Will doar râse - un sunet de amuzament, scurt și aproape surprins -, și apoi se opri, privind spre Conacul Ravenscar.

Jem fluiera în timp ce Tessa își dădu seama de ce până atunci putuse să vadă doar vârfurile coșurilor. Conacul fusese construit în mijlocul unei văi adânci dintre trei dealuri; pantele acestora urcau în jurul casei, înconjurând-o precum căușul unei palme. Tessa, Jem și Will își țineau echilibrul pe marginea unuia dintre dealuri, uitându-se la conac. Clădirea în sine era foarte mare, o grămadă mare de piatră cenușie care dădea impresia că se afla acolo de secole. O alee circulară, largă, se afla în fața uneia dintre uriașele uși principale. Nimic din acel loc nu dădea în vileag că ar fi fost o casă abandonată sau că ar fi avut nevoie de reparații - nicio buruiană nu creștea pe alee sau pe potecile care duceau către anexele de piatră, și nicio bucată de sticlă nu lipsea de la ferestrele cu menouri.

— Aici locuiește *cineva*, spuse Jem, dând glas gândurilor Tessei.

El începu să coboare dealul. Acolo, iarba era mai înaltă, ajungându-i aproape până la brâu.

— Poate dacă…

Tăcu atunci când se auzi zgomotul unor roți de trăsură; pentru o clipă, Tessa crezu că vizitiul venise după ei, dar nu, era o trăsură destul de diferită - o caleașcă solidă, care intra pe poartă și se îndrepta spre conac. Jem se ghemui imediat în iarbă, iar Will și Tessa i se alăturară.

Se uitau cum caleașca se opri în fața conacului și vizitiul sări să deschidă portiera.

Din ea coborî o fată tânără, de paisprezece sau

cincisprezece ani, presupuse Tessa - nu destul de mare cât să-și facă o coafură înaltă, căci părul îi era răsfirat pe umeri asemenea unei perdele de mătase neagră. Purta o rochie albastră, simplă, dar la modă. Dădu din cap către vizitiu și apoi, când începu să urce pe treptele conacului, se opri - se opri și se uită spre locul unde stăteau ghemuiți Jem, Will și Tessa, de parcă i-ar fi putut vedea, deși Tessa era sigură că erau bine ascunși de iarbă.

Distanța era prea mare pentru ca Tessa să-i distingă trăsăturile - doar ovalul feței sale palide încadrat de părul negru. Ea tocmai voia să-l întrebe pe Jem dacă avea un telescop la el, când Will scoase un sunet - un sunet pe care nu-l mai auzise la nimeni niciodată, un icnet bolnăvicios și îngrozitor, de parcă fusese lăsat fără aer de vreo lovitură îngrozitoare.

Dar nu era doar un icnet, își dădu ea seama. Era un cuvânt; și nu doar un cuvânt, ci un nume; și nu doar un simplu nume, ci unul pe care ea îl mai auzise rostit înainte.

— *Cecily*!

6
ÎN TĂCERE ÎNVĂLUITE

În suflet sunt ascunse comorile,
Ținute în secret, în tăcere învăluite;
Gândurile, speranțele, visele, plăcerile,
Doar farmece distruse, de-ar fi dezvăluite,
— Charlotte Brönte, „*Consolare pe-nserat*”

Ușa casei se deschise; fata dispăru înăuntru. Caleașca se îndepărtă hurducăind în cealaltă parte a conacului, către șopron, în timp ce Will se împletici dând să se ridice în picioare. Culoarea chipului său se schimbase într-un gri bolnăvicios, precum cenușa unui foc stins.

— Cecily, spuse el din nou.

— Din vocea sa răzbăteau atât uimirea, cât și groaza.

— Dumnezeule, *cine e* Cecily?

Tessa se ridică în picioare și își scutură rochia de iarbă și de ciulini.

— Will…

Jem era deja lângă Will, ținându-și mâna pe umărul prietenului său.

— Will, trebuie să vorbești cu noi. Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

Will inspiră adânc.

— Cecily…

— Da, ai spus asta deja! exclamă Tessa.

Își dădu seama că vocea-i era stridentă și făcu un efort să se calmeze. Era nepoliticos să vorbești așa cu cineva care era atât de evident zăpăcit, chiar dacă el insista să privească în gol, în depărtare și să rostească „Cecily” la

intervale regulate.

Oricum, nu prea conta; Will părea să nu o fi auzit.

— Sora mea, spuse el. Cecily. Avea… Dumnezeule, avea nouă ani când am plecat.

— Sora ta, zise Jem, și Tessa simți că ceva se ușurase în inima sa, și se blestemă în sinea ei pentru asta.

Ce conta dacă Cecily era sora lui Will sau cineva de care era îndrăgostit? Nu avea nimic de-a face cu ea.

Will începu să coboare dealul, fără să se uite după o potecă, pur și simplu mergând greoi prin buruieni și drobiță. După o clipă, Jem se duse după el și-l apucă de mânecă.

— Will, nu…

Will încercă să se elibereze.

— Dacă Cecily e înăuntru, înseamnă că și restul… familia mea… trebuie să fie și ei acolo.

Tessa se grăbi să-i ajungă din urmă, sărind de durere când aproape își luxă glezna alunecând pe-o piatră instabilă.

— Dar nu are niciun sens ca familia ta să fie acolo, Will. Asta este casa lui Mortmain, așa a spus Starkweather. Era scris în documente…

— Știu asta, spuse Will aproape țipând.

— Cecily ar putea să viziteze pe cineva de-aici…

Will îi aruncă o privire sceptică.

— În mijlocul Yorkshire-ului, de una singură? Și aia era caleașca noastră. Am recunoscut-o. Nu mai este altă caleașcă în șopron. Nu, familia mea este implicată cumva în asta. Ai mei au fost atrași în această afacere afurisită și… trebuie să-i avertizez.

Porni din nou să coboare dealul.

— Will! strigă Jem și îl urmă, apucându-l de haină.

Will se întoarse și-l îmbrânci pe Jem, dar nu foarte tare; Tessa îl auzi pe Jem spunându-i lui Will că se ținuse departe în toți acești ani și era de preferat să nu strice lucrurile acum, apoi totul se începoșă - Will înjură, iar Jem

îl trase înapoi, Will alunecă pe pământul ud și ambii căzură rostogolindu-se, un ghem de brațe și de picioare, până când se opriră într-un pietroi, Jem țintuindu-l pe Will la pământ, cu antebrațul pe gâtul acestuia.

— Dă-te jos!

Will îl împinse.

— Nu înțelegi. Familia ta e moartă…

— *Will*!

Jem îl luă pe prietenul său de guler și îl scuturâ.

— Eu *chiar* înțeleg. Și dacă nu vrei ca familia ta să moară, mă vei asculta.

Will se liniști. Spuse, cu vocea sufocată:

— Jem, tu nu-ți poți da… eu niciodată…

— Uite! Jem ridică cealaltă mână și-i arătă: Acolo. Uite!

Tessa se uită unde arăta Jem - și simți cum îi îngheață sângele. Erau aproape la jumătatea dealului de deasupra conacului, și acolo, deasupra lor, era un automat, stând ca un fel strajă la marginea dealului. Înțelese imediat ce era, deși nu arăta precum automatele pe care Mortmain le trimisese după ei înainte. Acelea aveau măcar un pretext să pară umane. Acesta era o creatură înaltă, fusiformă, cu picioare lungi cu pivot, un tors metalic răsucit și brațe ca niște fierăstraie.

Stătea locului, complet nemișcat, cumva mai înfricoșător prin pacea și liniștea sa. Tessa nici nu-și putu da seama dacă-i privea. Părea să fie îndreptat înspre ei și, deși avea cap, acel cap nu avea trăsături, doar o crestătură drept gură; înăuntru străluceau dinți de metal. Părea să nu aibă ochi.

Tessa își înăbuși țipătul din gât. Era un automat. Îi mai înfruntase înainte. Nu avea să țipe. Will, sprijinindu-se în cot, privea lung.

— În numele Îngerului…

— Acea chestie ne-a urmărit; sunt sigur, spuse Jem cu voce joasă și gravă. Am văzut o strălucire de metal mai devreme, din trăsură, dar nu eram sigur. Acum, sunt. Dacă

o să coborî dealul, riști să duci acea chestie chiar la ușa familiei tale.

— Înțeleg, spuse Will.

Tonul pe jumătate isteric dispăruse din vocea lui.

— N-o să mă apropii de casă. Lasă-mă să mă ridic.

Jem ezită.

— Jur pe numele lui Raziel, rosti Will printre dinții încleștați. Acum, lasă-mă să mă ridic!

Jem se dădu la o parte și se ridică; Will sări în picioare, dându-l pe Jem la o parte și, fără să se uite la Tessa, o luă la fugă - nu spre casă, ci în direcția opusă, către creatura mecanică de pe creastă. Jem șovăi o clipă, cu gura deschisă, apoi înjură și fugi după el.

— Jem, strigă Tessa.

Dar el era deja prea departe ca s-o audă, urmărindu-l pe Will. Automatul dispăruse. Tessa spuse un cuvânt nedemn de o doamnă, își ridica fustele și-i urmă.

Nu-i era ușor să urce un deal alunecos din Yorkshire îmbrăcată cu fuste grele, printre rugii care o zgâriau. Exercițiile îmbrăcată în hainele de antrenament îi oferiseră Tessei o nouă perspectivă asupra motivului pentru care bărbații puteau să se miște atât de iute și de ușor, și de ce puteau să alerge atât de repede. Materialul rochiei cântărea o tonă, tocurile botinelor nimereau numai în pietre, iar corsetul o lăsa inconfortabil fără suflare. Ajunse în vârful dealului la timp ca să-l vadă pe Jem - aflat cu mult înaintea ei - dispărând într-un crâng întunecos. Se uită în jur agitată dar nu reuși să vadă drumul sau trăsura familiei Starkweather. Cu inima bubuindu-i în piept, fugi după el.

Crângul era mare, întinzându-se de-a lungul liniei de creastă. În momentul în care Tessa intră printre copaci, lumina dispăru; crengi groase de copaci ce se încrucișau deasupra ei blocau lumina soarelui. Simțindu-se ca Albă-ca-Zăpada fugind în pădure, se uită neputincioasă după semne care să-i arate încotro dispăruseră băieții - crengi rupte, frunze călcate -, și văzu o licărire de metal, în timp

ce automatul ieși din întunericul dintre doi copaci și se avântă spre ea.

Tessa țipă, sări într-o parte, împiedicându-se imediat în fuste. Căzu pe spate, aterizând dureros pe pământul noroios. Creatura întinse către ea unul dintre brațele sale ca de insectă. Ea se rostogoli, și brațul de metal nimeri pământul. Văzu o creangă de copac căzută lângă ea; bâjbâi cu degetele după ea, o apucă bine și o ridică exact când celălalt braț al creaturii se îndrepta spre ea. Puse creanga între ei, aducându-și aminte de lecțiile de parare și blocare primite de la Gabriel.

Dar era doar o creangă. Brațul de metal al automatului o rupse în două. Capătul brațului se desfăcu într-o gheară de metal cu mai multe degete care se întinseră către gâtul ei. Dar înainte s-o atingă, Tessa simți un fâlfâit violent la gât. Îngerul ei. Stătu nemișcată în timp ce creatura își retrase gheara, unul dintre „degete” picurând un lichid negru. O clipă mai târziu, scoase un vaiet pătrunzător și căzu înapoi, iar un potop de lichid negru ieși din gaura care-i fusese făcută în piept.

Tessa se ridică și privi lung.

Will stătea cu sabia în mână, cu plăseaua mânjită de lichidul negru. Era cu capul gol, părul său negru și des fiind răvășit, plin de frunze și de fire de iarbă. Jem stătea lângă el, cu o lampa-vrăjitoarei luminând printre degetele sale. În timp ce Tessa privea, Will mai lovi o dată cu sabia, despicând automatul aproape în două. Căzu pe pământul noroios. Înăuntru era o încâlceală urâtă, oribilă, de tuburi și fire care păreau biologice.

Jem ridică privirea. Întâlni ochii Tessei. Pupilele lui erau argintii precum oglinzile. Will, deși o salvase, nu părea să observe că ea era acolo; își luă avânt și lovi sălbatic în coastele creaturii de metal. Gheata sa făcu metalul să răsune.

— Spune-ne, zise el printre dinți. Ce cauți aici? De ce ne urmărești?

Gura subțire a automatului se deschise. Vocea îi suna precum bâzâitul și scârțâitul unei mașinării stricate:

— *Sunt… un… avertisment… de la Magistru…*

— Un avertisment pentru cine? Pentru familia din conac? Spune-mi!

Will părea pe punctul să lovească din nou creatura; Jem îi puse o mână pe umăr.

— Nu simte durere, Will, spuse el cu voce joasă. Și spune că are un mesaj. Lasă-l să vorbească!

— *Un avertisment… pentru tine, Will Herondale… și pentru toți nefilimii…* Vocea spartă a creaturii continuă: *Magistrul spune… să oprești investigația. Trecutul… e trecut. Lasă-l pe al lui Mortmain îngropat, altminteri familia ta va plăti prețul. Nu încerca să-i contactezi sau să-i avertizezi. Dacă o faci, vor fi distruși.*

Jem se uită la Will; Will era în continuare palid-cenușiu la față, dar obrajii îi ardeau de furie.

— Cum mi-a adus Mortmain familia aici? I-a amenințat? Ce a făcut?

Creatura hurui și pocni, și începu să vorbească din nou.

— *Sunt… un avertisment… de la…*

Will mârâi precum un animal și lovi cu sabia. Tessa își aduse aminte de Jessamine, în Hyde Park, sfâșiind în bucăți un spirit al naturii cu umbrela ei specială. Will ciopârți automatul până când nu mai rămaseră decât niște fâșii de metal; Jem, punându-și brațele în jurul prietenului său și trăgându-l cu forța înapoi, îl opri într-un târziu.

— Will, zise el. Will, gata!

Tânărul își ridică privirea și ceilalți doi îi urmăriră căutătura. În zare, printre copaci, alte siluete se mișcau - alte automate ca acesta.

— Trebuie să plecăm, spuse Jem. Dacă vrem să le distragem atenția, să le îndepărtăm de familia ta, trebuie să plecăm.

Will șovăi.

— Will, știi că nu poți să te apropii de ei, zise Jem

disperat. Dacă nu din alte motive, atunci din pricina Legii. Dacă-i punem în pericol, Conclavul nu va face nimic să-i ajute. Nu mai sunt vânători de umbre. Will!

Will își lăsă încet mâna să cadă. Stătea, cu brațele lui Jem în jurul umerilor săi, uitându-se la grămada de metal de la picioarele sale. De pe lama sabiei sale picura lichid negru, ofilind iarba.

Tess expiră. Nu-și dăduse seama că, în tot acest timp, își ținuse respirația. Will trebuie s-o fi auzit, căci își ridică privirea și o întâlni pe-a ei de-a lungul poienii. Ceva o făcu să se uite în altă parte. Agonia atât de pură nu era pentru ochii ei.

Într-un târziu, ascunseră rămășițele automatului distrus cât de repede putură, îngropându-le în pământul afânat de sub un buștean putrezit. Tessa ajută din toate puterile, încurcându-se în fuste. La sfârșit, mâinile sale erau la fel de negre de pământ și de noroi precum cele ale lui Will și Jem.

Niciunul dintre ei nu vorbi; făcură treaba într-o tăcere mormântală. Când terminară, Will îi conduse spre ieșirea din crâng, ajutat de lumina lămpii-vrăjitoarei ținute de Jem. Ieșiră din pădure aproape de drum, unde aștepta trăsura lui Starkweather, Gottshall moțăind în scaunul vizitiului, de parcă trecuseră doar câteva clipe de când sosiseră acolo.

Dacă înfățișarea lor - murdari, mânjiți de noroi și cu frunze în păr - îl surprinse pe bătrân cât de cât, acesta nu o arătă, dar nici nu-i întrebă dacă găsiseră ceea ce căutau. Nu făcu decât să mormăie un salut, așteptând ca aceștia să se urce în trăsură, după care fluieră la cai să pornească pe lungul drum înapoi spre York.

Perdelele trăsurii erau date la o parte; cerul era acoperit de nori negricioși, întunecând orizontul.

— O să plouă, spuse Jem, dându-și părul argintiu la o parte din ochi.

Will nu zise nimic. Se uita pe geam. Ochii săi erau de culoarea oceanului Arctic pe timp de noapte.

— Cecily, spuse Tessa cu o voce mult mai blândă decât era obișnuită să aibă față de Will în ultimul timp. Părea atât de nefericit - la fel de mohorât și de dezolant precum mlaștinile prin care treceau. Sora ta… seamănă cu tine.

Will continuă să tacă. Tessa, așezată lângă Jem pe bancheta tare, tremura ușor. Hainele sale erau jilave de la pământul și crengile ude, iar în trăsură era rece. Jem se întinse și luă o pătură cam jerpelită și o puse peste amândoi. Ea simțea căldura emanată de corpul lui și se luptă cu impulsul de a nu se apropia de el ca să se-ncălzească.

— Will, ți-e frig? îl întrebă ea, dar el doar dădu din cap, ochii săi încă privind în gol la peisajul rural ce rămânea în urmă.

Tessa se uită la Jem cu disperare.

Jem vorbi, vocea fiindu-i clară și directă.

— Will, spuse el. Am crezut… am crezut că sora ta a murit.

Will își mută privirea de la geam și-i privi pe amândoi. Când zâmbi, era palid ca moartea.

— Sora mea *este* moartă, rosti el.

Aceste vorbe au fost singurele rostite de el. Pe tot drumul înapoi spre York, rămaseră cu toții tăcuți.

Cum nu dormise prea bine în seara precedentă, Tessa adormi și se trezi pe drumul către gara din York. Era ceață - coborî din trăsură și îi urmă pe ceilalți pe peronul unde era trenul pentru Londra; erau în întârziere și aproape că erau să-l piardă, dar Jem ținu ușa deschisă pentru ea și pentru Will, iar ei urcară în tren și apoi merseră în compartiment. Mai târziu avea să-și amintească de felul cum arăta Jem, agățându-se de ușă, cu capul gol, strigând la amândoi, și cum ea se uita pe geam în timp ce trenul pleca, pe Gottshall stând pe peron, privindu-i cu ochii săi

negri, tulburători, de sub pălăria trasă în jos. Tot restul se pierdea în ceață.

În timp ce trenul pufăia în drumul său prin provincia din ce în ce mai întunecată de nori, domnea tăcerea. Tessa își sprijini bărbia-n palmă și își rezemă capul de sticla rece a ferestrei. Dealuri verzi treceau pe lângă ei, și orășele, și sate, fiecare având câte o gară mică și îngrijită, cu numele scrise cu litere aurii pe un indicator roșu. Turle de biserici se înălțau în sate; orașe creșteau și dispăreau, și Tessa era conștientă că Jem îi șoptea lui Will ceva în latină, credea ea - *Me specta, me specta*, iar Will nu-i răspundea. Mai târziu, își dădu seama că Jem ieșise din compartiment și ea se uita la Will, spațiul dintre ei fiind îngust și întunecos. Soarele apunea, aruncându-i nuanțe de roz pe piele, contrastând cu ochii lui care priveau pierduți în zare.

— Will, spuse ea încet. Aseară…

Ai fost drăguț cu mine, voise ea să spună. *Îți mulțumesc*.

Ochii albaștri ai acestuia trecură prin ea.

— Nu a fost niciun aseară, rosti el printre dinții încleștați.

Auzind acestea, Tessa se ridică, aproape ieșind din starea ei de somnolență.

— Zău? Am trecut de la după-amiază direct la a doua zi dimineață? Cât de ciudat că nimeni altcineva nu a mai spus nimic despre asta! Cred că e un miracol, o zi fără noapte…

— Nu mă provoca, Tessa.

Mâinile lui Will erau încleștate pe genunchi, iar unghiile sale, cu semicercuri de murdărie sub ele, erau înfipte în materialul pantalonilor.

— Sora ta trăiește, spuse ea, știind bine că-l provoca. N-ar trebui și fii fericit?

El se albi la față.

— *Tessa*… începu el și se aplecă spre ea de parcă voia - ea nu știa ce era în mintea lui - ori să lovească geamul și să-l spargă, ori să o scuture de umeri, ori să o țină în brațe de parcă nu ar fi avut de gând să-i mai dea drumul

vreodată.

Era cât se poate de dat peste cap, nu? Apoi, ușa compartimentului te deschise și intră Jem, ținând o cârpă umedă.

Se uită când la Will, când la Tessa, și ridică din sprâncenele sale argintii.

— Un miracol, spuse el. L-ai făcut să vorbească.

— Sincer, doar ca să se răstească la mine, zise Tessa. Nimic nou.

Will se întoarse să se uite pe geam, fără să-i privească pe vreunul în timp ce ei vorbeau.

— E un început, spuse Jem, așezându-se lângă ea. Hai! Dă-mi mâinile!

Surprinsă, Tessa întinse mâinile spre el - și fu oripilată. Erau murdare, unghiile rupte și pline de pământ de la cum își înfipsese degetele în solul din Yorkshire. Apoi văzu o zgârietură sângerândă pe încheieturi, deși nu-și aducea aminte cum o căpătase.

Nu erau mâini de doamnă. Se gândi la palmele perfect rozalii și curate ale lui Jessamine.

—Jessie ar fi oripilată, spuse ea tristă. Ar spune că am mâini de servitoare.

— Și ce anume, rogu-te, spune-mi, e lipsit de onoare în legătură cu asta? întrebă Jem în timp ce-i ștergea cu atenție pământul de pe zgârieturi. Te-am văzut fugind după noi și după creatura aia mecanică. Dacă Jessamine încă nu a aflat că există onoarea sângelui și a pământului, atunci n-o va afla niciodată.

Cârpa rece îi dădea o senzație plăcută pe degete. Se uită la Jem, care era concentrat la sarcina sa, genele lui fiind ca o perdea de argint.

— Mulțumesc, spuse ea. Mă îndoiesc că am fost de vreun ajutor, mai degrabă un impediment, dar oricum, mulțumesc.

El îi zâmbi, iar soarele apăru din spatele norilor.

— De-asta te antrenăm, nu-i așa?

Ea își coborî vocea.

— Ai vreo idee ce s-ar fi putut întâmpla? De ce ar locui familia lui Will într-o casă deținută cândva de Mortmain?

Jem se uită la Will, care încă privea fără țintă, plin de amărăciune, pe geam. Intraseră în Londra, iar în jurul lor începeau să apară clădiri cenușii. Privirea pe care Jem i-o aruncă lui Will era obosită, iubitoare, o privire familială, și Tessa își dădu seamă că, deși ea își imaginase că erau ca frații, Will fiind cel mai mare, cel care avea grijă, iar Jem, cel tânăr, realitatea era cu mult mai complicată de-atât.

— Nu știu, spuse el, deși mă face să mă gândesc că jocul pe care-l face Mortmain este unul de lungă durată. Cumva, a știut exact unde vor ajunge investigațiile noastre și a aranjat această… întâlnire… ca să ne șocheze cât mai mult posibil. Dorește să ne amintească cine deține puterea.

Tessa se cutremură.

— Jem, nu știu ce vrea de la mine, zise ea cu voce joasă. Când a spus că el m-a făcut, a fost de parcă spunea că mă poate desface la fel de ușor.

Mâinile calde ale lui Jem le atinseră pe ale ei.

— Nu poți fi desfăcută, spuse el la fel de încet. Iar Mortmain te subestimează. Am văzut cum te-ai apărat de automat cu creanga aia…

— N-a fost suficient. Dacă n-aș fi avut îngerul… Tessa își duse mâna la pandantivul de la gât. Automatul l-a atins și s-a dat înapoi. Un alt mister pe care nu-l înțeleg. M-a protejat și înainte, și din nou de această dată, dar în alte situații rămâne latent. Un mister la fel de mare precum talentul meu.

— Pe care, din fericire, nu ai fost nevoită să-l folosești pentru a te Transforma în Starkweather. A părut destul de fericit să ne dea doar hârtiile despre Shade.

— Slavă Domnului, spuse Tessa. Nu așteptam cu nerăbdare s-o fac. Pare un om atât de neplăcut și ursuz! Dar dacă se dovedește a fi necesar…

Scoase un obiect din buzunar și-l ridică, ceva ce

strălucea în lumina slabă a compartimentului.

— Un nasture, zise ea mândră. A căzut de la manșeta jachetei sale în dimineața asta, iar eu l-am luat.

Jem zâmbi.

— Foarte inteligent, Tessa. Știam eu că am avut dreptate să te luăm cu noi…

Se opri brusc, tușind. Tessa se uită la el alarmată, și chiar și Will fu scos din melancolia sa tăcută, întorcându-se să-l privească pe Jem cu ochii mijiți. Jem tuși din nou, cu mâna la gură, iar când o dădu la o parte, nu era pătată de sânge. Tessa văzu umerii lui Will relaxându-se.

— Doar niște praf în gât, îi asigură Jem.

Nu părea bolnav, ci foarte obosit, deși extenuarea îi scotea în evidență delicatețea trăsăturilor. Frumusețea sa nu radia în culori aprinse și foc înăbușit ca a lui Will, dar își avea perfecțiunea sa discretă, drăgălășenia zăpezii care cădea dintr-un cer argintiu.

— Inelul tău! spuse ea deodată, când își aminti că încă îl purta. Puse nasturele înapoi în buzunar și scoase inelul familiei Carstairs de pe deget. Am vrut să ți-l dau înapoi mai devreme, zise ea, punând cerculețul de argint în palma lui. Am uitat…

El o prinse de degete. În ciuda gândurilor despre zăpadă și ceruri argintii, mâna sa era surprinzător de caldă.

— E-n regulă, spuse el cu voce joasă. Îmi place cum stă pe mâna ta.

Tessa simți cum i se încălzesc obrajii, înainte să poată răspundă, se auzi fluierul trenului. Glasuri vociferau că ajungeau în Londra, în gara King’s Cross. Trenul începuse să reducă din viteză, când peronul apăru în zare. Zarva din gară și sunetul trenului ce frâna luară cu asalt urechile Tessei, Jem spuse ceva, dar cuvintele sale fură înăbușite de zgomot; sunase ca un avertisment, dar Will era deja în picioare, întinzând mâna să apese pe clanța de la ușa compartimentului. O deschise, ieși pe culoar și coborî. Dacă nu ar fi fost vânător de umbre, se gândi Tessa, ar fi

căzut, chiar rău, dar așa, pur și simplu aterizâ în picioare și începu să alerge, făcându-și loc printre hamali care se înghesuiau, navetiști, aristocrați ce duceau cufere mari și câini de vânătoare în lese, care călătoreau în nord pentru sfârșitul de săptămână, băieți cu ziare, hoți de buzunare, vânzători și alți oameni din gara imensă.

Jem era în picioare, cu mâna pe ușă - dar se întoarse și o văzu pe Tessa, care observă expresia de pe fața acestuia, o expresie care dădea de înțeles că el știa că, dacă fugea după Will, ea nu putea să-l urmeze. După încă o privire lungă spre ea, acesta închise ușa și se așeză pe scaunul din fața ei în timp ce trenul se oprea de-a binelea.

— Dar Will… începu ea să zică.

— O să fie bine, spuse Jem cu fermă convingere. Știi cum e el. Uneori are nevoie să fie singur. Și mă îndoiesc că ar vrea să ia parte la relatarea întâmplărilor de azi, cu Charlotte și ceilalți.

Cum ea nu-și mută privirea de la el, acesta repetă, pe un ton blând:

— Tessa, Will își poate purta singur de grijă.

Ea se gândi la deprimarea din ochii lui Will când acesta-i vorbise, mai dezolantă ca mlaștinile din York pe care le lăsaseră în urmă. Spera ca Jem să aibă dreptate.

7
BLESTEMUL

Blestemul de copil orfan
Și-un sfânt prăvale-n iadu' 'ngrozitor.
Dar mult mai groaznic era cel
Ce îl citeam în ochii lor!
De zile și nopți șapte, tot priveam
Dar nu era chip să mor,[20]
- Samuel Taylor Coleridge, „*Balada bătrânului marinar*"

Magnus auzi ușa din față deschizându-se și zgomotul vocilor puternice care urmă, și se gândi imediat: Will. Și apoi se amuză că avusese acel gând. Băiatul vânător de umbre devenea ca o rudă enervantă, se gândi el în timp ce îndoi o pagină din cartea pe care o citea - *Dialogurile zeilor*, de Lucian; Camille ar fi fost furioasă că îndoia foile - obiceiurile cuiva pe care îl știai bine, dar pe care nu i le puteai schimba. Cineva a cărui prezență o putea recunoaște după sunetul din hol al bocancilor. Cineva care-și permitea să se certe cu lacheul când acesta primise ordine să spună tuturor că nu ești acasă.

Ușa salonului se deschise, iar Will stătea în prag, arătând pe jumătate triumfător, pe jumătate nefericit - o adevărată apariție.

— *Știam* că ești aici, anunță el în timp ce Magnus se ridică în fund pe canapea, punându-și picioarele jos. Acum, vrei să-i spui acestui... acestui liliac supradimensionat să

[20] Samuel Taylor Coleridge, „*Balada bătrânului marinar*".

nu mai stea pe capul meu?

Se referea la Archer, subjugatul lui Camille și lacheul temporar al lui care, într-adevăr, îl pândea pe Will. Fața lacheului arăta dezaprobarea, dar, la urma urmei, așa era dintotdeauna.

— Spune-i că vrei să mă vezi.

Magnus lăsă cartea jos, pe masa de lângă el.

— Dar poate că nu vreau să te văd, spuse el. I-am zis să nu lase pe nimeni înăuntru, nu pe nimeni în afară de tine.

— M-a amenințat, zise Archer cu vocea sa sâsâită, nu tocmai umană. Îi voi spune stăpânei mele.

— Chiar te rog, zise Will, dar ochii acestuia erau ațintiți asupra lui Magnus, albaștri și nerăbdători. Te rog. *Trebuie* să vorbesc cu tine.

Fir-ar să fie cu băiatul ăsta, gândi Magnus. După o zi obositoare, petrecută desfăcând o vrajă de blocare a memoriei pentru un membru al familiei Penhallow, el își dorea doar să se odihnească. Nu mai ascultă să vadă dacă se aud pașii lui Camille pe hol, și nici nu mai aștepta mesajul de la ea, dar tot prefera acea încăpere celorlalte - acea cameră unde gusturile ei păreau să constea în trandafirii cu țepi de pe tapet, în mirosul suav al draperiilor. Abia aștepta o seară petrecută în camera asta, lângă foc, cu un pahar de vin, o carte și să fie lăsat în pace.

Dar aici era vorba de Will Herondale, cu privirea sa constituită dintr-un amestec de durere și disperare, având nevoie de ajutorul lui Magnus. Chiar trebuia să facă ceva cu enervantul său impuls de bunătate de a-i ajuta pe cei disperați, se gândi Magnus. Asta, și slăbiciunea sa pentru ochii lui albaștri.

— Prea bine, spuse el cu un oftat chinuit. Poți să stai și să vorbești cu mine. Dar te avertizez, nu invoc niciun demon. Nu înainte să iau cina. Doar dacă nu ai dat de vreo dovadă solidă…

— Nu.

Will intră nerăbdător în încăpere și îi închise ușa în nas

lui Archer. Se întoarse și o încuie, ca să fie sigur, și apoi se duse lângă foc. Se uită afară. Bucata de fereastră neacoperită de draperii arăta cum scuarul se întuneca în amurgul negricios, frunzele fiind purtate pe trotuar de vântul aspru. Will își dădu jos mănușile și le puse pe haină, încălzindu-și mâinile la foc.

— Nu vreau să invoci un demon.

— Ha!

Magnus își puse picioarele încălțate cu ghete pe masa din lemn de trandafir din fața canapelei, un alt gest care ar fi înfuriat-o pe Camille, dacă ar fi fost acolo.

— Sunt vești bune, presupun…

— Vreau să mă trimiți dincolo. În tărâmurile demonilor.

Magnus se înecă.

— Vrei să fac *ce*?

Profilul lui Will se contura negru din cauza focului pâlpâitor.

— Să creezi un portal către tărâmurile demonilor și să mă trimiți prin el. Poți face asta, nu-i așa?

— Asta e magie neagră, spuse Magnus. Nu la fel ca necromanția, dar…

— Nimeni nu trebuie să știe.

— Nu zău!

Tonul lui Magnus era tăios.

— Aceste lucruri tind să se afle. Și dacă află Conclavul că l-am trimis pe unul de-al lor, cel mai promițător, să fie făcut bucăți de către demonii dintr-o altă dimensiune…

— Conclavul nu mă consideră promițător.

Vocea lui Will era rece.

— Nu sunt promițător. Nu sunt nimic și nici nu voi deveni vreodată ceva. Nu fără ajutorul tău.

— Încep să mă întreb dacă nu cumva ai fost trimis să mă controlezi, Will Herondale.

Will râse scurt și aspru.

— De către Dumnezeu?

— De către Conclav. Care ar putea la fel de bine să fie

Dumnezeu. Poate că pur și simplu încearcă să afle dacă sunt dispus să încalc Legea.

Will se întoarse și-l privi lung.

— Sunt foarte serios, spuse el. Nu e niciun fel de control. Nu mai pot continua așa, să invoc demoni la întâmplare, fără să fie cel corect, speranțe deșarte și dezamăgiri continue. Fiecare zi devine din ce în ce mai întunecată, și o voi pierde pentru totdeauna dacă tu nu…

— Să o pierzi?

Mintea lui Magnus se agață de acest cuvânt; își îndreptă spatele și își miji ochii.

— Despre Tessa *este* vorba. Știam eu că așa e.

Will se îmbujoră, o pată de culoare pe fața sa palidă.

— Nu doar ea.

— Dar o iubești.

Will îl privi lung.

— Bineînțeles că da, spuse el într-un târziu. Ajunsesem să cred că nu pot iubi pe nimeni, dar pe ea o iubesc.

— Blestemul tău are cumva de-a face cu privarea de abilitatea de a iubi? Că e cea mai mare prostie pe care am auzit-o. Jem e *parabatai*-ul tău. Te-am văzut cum te porți cu el. Îl iubești, nu-i așa?

— Jem e cel mai mare păcat al meu, spuse Will. Nu-mi vorbi de Jem.

— Să nu vorbesc despre Jem, să nu vorbesc despre Tessa. Tu vrei ca eu să deschid un portal către tărâmurile demonilor, și tu nu vorbești cu mine, să-mi spui măcar de ce? Nu o voi face, Will, zise Magnus și-și încrucișă brațele la piept.

Will se sprijini cu mâna de polița șemineului. Era foarte liniștit, flăcările luminându-i trăsăturile, profilul său clar și frumos, grația mâinilor sale lungi și subțiri.

— Mi-am văzut familia astăzi, spuse el, apoi se corectă singur. Pe sora mea. Am văzut-o pe sora mea mai mică. Cecily. Știam că ai mei trăiesc, dar nu m-am gândit că o să-i văd vreodată. Nu pot sta în preajma mea.

— De ce?

Magnus își domoli vocea; simțea că era pe punctul de a afla ceva, să facă o descoperire în legătură cu acest băiat ciudat, enervant, rănit și distrus.

— Ce au făcut atât de groaznic?

— Ce-au făcut ei? zise Will ridicând glasul. Ce-au făcut ei? Nimic. Eu sunt de vină. Sunt otravă. Otravă pentru ei. Otravă pentru toți cei care mă iubesc.

— Will…

— Te-am mințit, spuse Will, întorcându-se subit cu spatele la foc.

— Uluitor, murmură Magnus, dar Will era departe, departe în amintirile sale, ceea ce era mai bine.

Începu să meargă prin cameră, târșâindu-și ghetele pe minunatul covor persan al lui Camille.

— Știi ce ți-am spus. Mă aflam în biblioteca din casa părinților mei din Țara Galilor. Era o zi ploioasă; eram plictisit, mă uitam prin lucrurile vechi ale tatei. Păstrase câteva obiecte din vechea sa viață de vânător de umbre, lucruri pe care nu voia, din rațiuni sentimentale, cred eu, să le dea. O stelă veche, deși nu știam ce era la acea vreme, și o cutie mică, gravată, ascunsă într-un sertar cu fundul dubiu al biroului său. Presupun că el crezuse că asta va fi suficient să ne țină deoparte, dar nimic nu e suficient să țină la distanță niște copii curioși. Bineînțeles că primul lucru pe care l-am făcut când am găsit cutia a fost să o deschid. Din ea a ieșit o ceață care s-a transformat aproape instantaneu într-un demon. În clipa în care am văzut creatura, am început să țip. Aveam doar doisprezece ani. Nu mai văzusem nimic asemănător. Enorm, amenințător, numai dinți ascuțiți și o coadă cu țepi - iar eu nu aveam nimic. Nicio armă. Când a mugit, am căzut pe covor. Chestia aia stătea deasupra mea, sâsâind. Apoi a intrat sora mea.

— Cecily?

— Ella. Sora mea mai mare. Ținea ceva strălucitor în

mână. Acum știu ce era - un pumnal de seraf. Pe-atunci, n-aveam habar. Am țipat la ea să iasă, dar ea se interpusese între mine și creatură. Sora mea era absolut neînfricată. Așa era dintotdeauna. Nu-i era frică să se cațere în cel mai înalt copac, să călărească cel mai sălbatic cal - și nu-i era pic de frică acolo, în bibliotecă. I-a spus acelei creaturi să plece. Dar aceasta pândea precum o insectă uriașă și urâtă. Ea a spus „Te alung”, iar creatura n-a făcut decât să râdă.

Avea și de ce să râdă. Magnus simți un amestec de milă și admirație pentru fată, crescută fără nicio cunoștință despre demoni, despre invocarea și alungarea lor, însă care-și menținuse oricum poziția.

— A râs și a lovit-o cu coada, punând-o la pământ. Apoi, ochii săi s-au fixat asupra mea. Erau toți roșii, fără niciun pic de alb. A spus: „Pe tatăl tău aș fi vrut să-l distrug, dar cum el nu e aici, mă voi mulțumi cu tine.” Eram atât de șocat, încât tot ce făceam era să mă holbez. Ella se târa pe covor, căutând pumnalul de seraf căzut „Te blestem”, a spus creatura. „Toți cei care te iubesc vor muri. Dragostea va însemna totodată propria lor distrugere. Poate va dura câteva clipe, poate va dura câțiva ani, dar toți cei care te vor privi cu dragoste vor muri din această pricină, dacă tu nu te îndepărtezi de ei pentru totdeauna. Și voi începe cu ea.” A mârâit spre Ella, apoi a dispărut.

Magnus era fascinat de-a binelea.

— Și a murit?

— Nu.

Will încă pășea prin cameră. Își dădu jos jacheta și o aruncă pe un scaun. Părul său negru, lung, începuse să se onduleze de la căldura corpului său amestecată cu cea a focului; i se lipea de ceafă.

— Era teafără. M-a luat în brațe. *Ea* m-a liniștit pe *mine*. Mi-a spus că vorbele demonului nu însemnau nimic. A recunoscut că citise câteva cărți interzise din bibliotecă și că de-acolo știuse ce era un pumnal de seraf și cum să-l

folosească, și că acel lucru pe care-l deschisesem era numit Pyxis, deși nu-și putea imagina de ce tatăl meu avea unul. M-a pus să promit că nu voi mai atinge nimic de-al părinților noștri dacă ea nu era prezentă, apoi m-a dus în pat, unde mi-a citit până când am adormit. Cred că eram extenuat din pricina șocului. Îmi aduc aminte cum i-a șoptit mamei mele ceva despre cum mă îmbolnăvisem cât ei fuseseră plecați, o boală de copii. M-am bucurat de agitația din jurul meu, iar demonul începea să-mi pară o amintire oarecum incitantă. Îmi aduc aminte cum plănuiam să-i spun lui Cecily despre asta - fără să recunosc, bineînțeles, că Ella mă salvase în timp ce eu țipasem precum un copil…

— Erai un copil, sublinie Magnus.

— Eram destul de mare, spuse Will. Destul de mare ca să înțeleg ce însemna țipătul de durere al mamei, care m-a trezit în dimineața următoare. Era în camera Ellei, iar ea era în pat, moartă. Au încercat să mă țină departe, dar eu apucasem să văd ce era de văzut. Era umflată, avea o nuanță de negru-verzui, de parcă ceva putrezise înlăuntrul ei. Nu mai arăta precum sora mea. Nu mai părea om. Știam ce se întâmplase, chiar dacă ei nu știau. „Toți cei care te iubesc vor muri. Și voi începe cu ea.” Fusese blestemul meu. Știam că trebuia să fug de ei - de familia mea -, înainte să li se întâmple aceeași oroare. Am plecat către Londra în aceeași seară.

Magnus deschise gura și o închise la loc. Era prima dată când nu știa ce să spună.

— Așa că, vezi tu, spuse Will, blestemul meu nu poate fi numit o prostie. Am văzut cum lucrează. Și din acea zi m-am străduit să mă asigur că ceea ce i se întâmplase Ellei nu avea să se mai întâmple nimănui altcuiva din viața mea. Îți poți imagina asta? Poți? Își trecu mâinile prin părul său negru, lăsând șuvițele încâlcite să-i cadă înapoi peste ochi. Să nu lași pe nimeni să se apropie. Să faci pe toată lumea, care de altfel te iubește, să te urască. Mi-am părăsit familia pentru a mă distanța de ei, ca să mă uite. În fiecare

zi trebuie să fiu crud cu cei pe care i-am ales să-mi fie familie, ca nu cumva să simtă prea multă afecțiune pentru mine.

— Tessa…

Mintea lui Magnus fu deodată inundată de gândul la fata cu ochi cenușii, serioasă, care-l privea pe Will de parcă acesta era un soare răsărind la orizont.

— Crezi că nu te iubește?

— Nu cred. Am fost îndeajuns de idiot cu ea.

Vocea lui Will era plină de ură de sine și durere și nefericire.

— Cred că a fost odată când ea aproape… Vezi tu, credeam că murise, și i-am arătat… am lăsat-o să vadă ce simt. Cred că mi-ar fi împărtășit sentimentele după aceea. Dar am distrus-o, cât de brutal am putut. Îmi imaginez că acum pur și simplu mă urăște.

— Și Jem, zise Magnus, temându-se de răspunsul pe care de altfel îl știa.

—Jem oricum e pe moarte, spuse Will cu vocea sufocată. Jem e ceea ce mi-am îngăduit. Îmi tot spun că, dacă moare, nu e vina mea. El oricum moare și are dureri. Moartea Ellei măcar a fost rapidă. Poate că prin mine el va avea o moarte bună. Se uită în sus, plin de amărăciune, întâlnind privirea acuzatoare a lui Magnus. Nimeni nu poate trăi fără nimic, șopti el. Jem e tot ceea ce am.

— Ar fi trebuit să-i spui, zise Magnus. Te-ar fi ales drept *parabatai* oricum, chiar dacă știa riscurile.

— Nu-l pot împovăra cu această informație. Ar păstra secretul dacă l-aș ruga, dar l-ar îndurera să știe - iar durerea pe care le-aș provoca-o celorlalți l-ar răni și mai tare. Și dacă le-aș spune lui Charlotte, lui Henry și celorlalți, că felul în care mă comport este doar o fațadă - că toate lucrurile crude pe care le-am spus au fost o minciună, că bântui pe străzi doar să dau impresia că am fost la băut și prostituate, când în realitate nu vreau să fac nimic din toate astea - atunci voi fi eșuat să-i îndepărtez de

mine.

— Și, prin urmare, n-ai spus nimănui despre acest blestem? Nimănui în afară de mine, de când aveai doisprezece ani?

— N-am putut, spuse Will. Cum puteam să fiu sigur că nu s-ar atașat de mine, odată ce ar afla adevărul? O poveste ca asta ar atrage milă, iar mila ar putea deveni atașament, iar apoi…

Magnus ridică din sprâncene.

— Nu ești îngrijorat pentru mine?

— Că ai putea să mă iubești?

Glasul lui Will sună de-a dreptul surprins.

— Nu, căci tu urăști nefilimii, nu-i așa? Și, în plus, îmi imaginez că voi, magicienii, aveți metodele voastre de a vă feri de emoții nedorite. Dar pentru cei ca Charlotte, ca Henry, dacă ar afla că personajul pe care l-am jucat este fals, dacă mi-ar ști adevărata fire… ar putea să țină la mine.

— Și atunci ar muri, spuse Magnus.

Charlotte își ridică încet fața din mâini.

— Și nu aveți nicio idee unde este? întrebă ea pentru a treia oară. Will pur și simplu a… dispărut?

— Charlotte!

Vocea lui Jem era înduioșătoare. Erau cu toții în salonul cu tapet plin de flori și viță-de-vie. Sophie era lângă foc, folosind vătraiul pentru a aprinde cărbunii. Henry se afla la birou, meșterind la un set de instrumente din cupru; Jessamine stătea în șezlong, iar Charlotte în fotoliul de lângă foc. Tessa și Jem stăteau oarecum afectați pe canapea, ceea ce o făcu pe Tessa să se simtă, în mod ciudat, precum un musafir. Era ghiftuită de sandvișurile pe care Bridget le adusese pe o tavă și de ceaiul cald care o dezgheța încet pe dinăuntru.

— Nu e ceva așa de neobișnuit, continuă el. Când știm noi vreodată unde este Will în timpul nopții?

— Dar de data asta e altfel. Și-a văzut familia; sau sora, cel puțin. Săracul de Will! Vocea lui Charlotte era temătoare. Speram că poate în cele din urmă avea să-nceapă să uite de ei…

— Nimeni nu-și uită familia, spuse Jessamine înțepată.

Stătea în șezlong, având în față un șevalet și niște hârtii; luase de curând decizia că rămăsese în urmă cu practicarea artelor feminine, așa că începuse să picteze, să preseze flori și să cânte la spinetă în sala de muzică, deși Will îi spusese că vocea sa îi amintea de Church când acesta mieuna nemulțumit.

— Păi, nu, bineînțeles că nu, zise Charlotte grăbită, dar nu poate să trăiască tot timpul cu amintirea asta, precum o greutate îngrozitoare.

— De parcă am ști ce să facem cu el dacă n-ar avea zilnic hachițe, spuse Jessamine. Oricum, se vede că nu i-a păsat de-ai lui, altminteri nu i-ar fi abandonat.

Tessa icni ușor.

— Cum poți să spui asta? Nu știi de ce a plecat. Nu i-ai văzut fața la Conacul Ravenscar…

— Conacul Ravenscar.

Charlotte se uita absentă la șemineu.

— Din toate locurile la care m-am gândit că s-ar duce…

— Ei da, prostii, zise Jessamine, uitându-se furioasă la Tessa. Măcar familia sa trăiește. În plus, aș pune pariu că nu e trist deloc; aș pune pariu că se prefăcea. Întotdeauna face asta.

Tessa se uită la Jem după ajutor, dar acesta se uita la Charlotte, iar privirea sa era dură ca piatra.

— Ce-ai vrut să spui, zise el, despre toate locurile la care te-ai gândit că ne-am putea duce? Ai știut că familia lui Will s-a mutat?

Charlotte dădu să zică ceva, apoi oftă:

— Jem…

— E important, Charlotte.

Charlotte se uită la cutia care conținea dropsurile ei

preferate de lămâie.

— După ce părinții lui Will au venit aici să-l vadă, când avea doisprezece ani, și el i-a respins… L-am implorat să vorbească cu ei, doar pentru o clipă, dar n-a vrut. Am încercat să-i spun că dacă ei plecau, nu avea să-i mai vadă vreodată, și nu aș putea să-i dau vești despre ei. Mi-a luat mâna și a spus „Promite-mi doar că-mi vei spune dacă mor, Charlotte! Promite-mi!”. Ea se uită în jos, degetele sale făcându-și de lucru cu materialul rochiei. Era o rugăminte atât de stranie din partea unui băiețel! Eu… a trebuit să-i spun că da.

— Așa că ai verificat bunăstarea familiei lui Will? întrebă Jem.

— L-am angajat pe Ragnor Fell să facă asta, spuse Charlotte. Pentru primii trei ani. În al patrulea an, a venit la mine și mi-a spus că familia Herondale se mutase. Edmund Herondale - tatăl lui Will - pierduse casa la pariuri. Asta a fost tot ce Ragnor reușise să afle. Familia Herondale a fost nevoită să se mute. Iar el nu a mai putut găsi alte piste legate de ei.

— I-ai spus vreodată lui Will? întrebă Tessa.

— Nu. Charlotte scutură din cap. M-a pus să-i promit că o să-i vorbesc despre ei doar dacă vor muri, atât. De ce să-l împovărez și cu gândul că ai lui își pierduseră casa? Nu a mai pomenit niciodată de ei. Speram că i-a uitat…

— Nu i-a uitat niciodată.

În tonul lui Jem era o forță care-o făcu pe Charlotte să-și oprească mișcarea nervoasă a degetelor.

— N-ar fi trebuit să fac asta, spuse Charlotte. N-ar fi trebuit să-i fac acea promisiune. Este o încălcare a Legii…

— Când Will își dorește ceva cu adevărat, zise Jem încet, când simte ceva, e în stare să-ți frângă inima.

Se lăsă liniștea. Charlotte își ținea buzele strâns lipite, ochii ei fiind surprinzător de luminoși.

— A spus unde se duce, când a părăsit King’s Cross?

— Nu, zise Tessa. Am ajuns, iar el s-a ridicat și a șters-

o… Scuze, s-a ridicat și a luat-o la fugă, se corectă singură, privirile lor dezorientate dându-i de înțeles că vorbea în argoul american.

— S-a ridicat și a șters-o, spuse Jem. Îmi place. Sună de parcă a lăsat un nor de praf în urma sa[21]. Nu, n-a spus nimic - doar și-a făcut loc cu coatele prin mulțime și dus a fost. Aproape că l-a dărâmat pe Cyril, care venise să ne ia.

— Nu are nicio logică, se plânse Charlotte. De ce naiba ar trăi familia lui Will într-o casă care i-a aparținut lui Mortmain? Dintre toate locurile, în Yorkshire? Nu am crezut că pista ne va duce chiar acolo. L-am căutat pe Mortmain și am dat de familia Shade; l-am căutat din nou, și am dat de familia lui Will. Ne încercuiește, ca acel blestemat de *uroborum* care este simbolul lui.

— L-ai angajat pe Ragnor Fell să se intereseze de viața familiei lui Will înainte, spuse Jem. Poți s-o faci din nou? Dacă Mortmain este în cârdășie cu ei… indiferent care-ar fi motivul…

— Da, da, bineînțeles, zise Charlotte. Îi voi scrie imediat.

— Este un lucru pe care nu-l înțeleg, rosti Tessa. Cererea de despăgubire a fost depusă în 1825, iar reclamantul a fost trecut ca având douăzeci și doi de ani. Dacă atunci avea douăzeci și doi, acum ar avea șaptezeci și cinci de ani, or nu părea atât de bătrân. Poate patruzeci…

— Sunt tot felul de metode, spuse Charlotte încet, prin care mundanii care se ocupă cu magia neagră își pot prelungi viața. Că tot veni vorba, e exact tipul de vrajă pe care l-ai găsi în Cartea Albă. De aceea se consideră infracțiune ca altcineva în afară de Conclav să dețină Cartea.

— Toată publicitatea din ziare referitoare la faptul că Mortmain a moștenit compania de transport maritim de la tatăl său, spuse Jem. Crezi că a folosit trucul vampiric?

— Trucul vampiric? repetă Tessa, încercând în van să-și

[21] Joc de cuvinte intraductibil. *To dust* = a pleca, a o șterge (în argou) și *dust* = praf.

aducă aminte de un astfel de termen din *Codex*.

— E o modalitate prin care vampirii își păstrează banii de-a lungul timpului, spuse Charlotte. Când au stat prea mult într-un loc, destul de mult încât oamenii să bage de seamă că ei nu îmbătrânesc, își înscenează moartea și lasă totul moștenire unui fiu sau nepot de mult pierdut. *Voilà*[22] - nepotul apare, seamănă izbitor cu tatăl sau unchiul său, dar este prezent și primește banii. Și, uneori, fac asta de câteva ori. Mortmain și-ar fi putut lăsa singur compania, ca să ascundă faptul că nu îmbătrânește.

— Așa că a pretins că este propriul său fiu, spuse Tessa. Ceea ce i-ar fi dat un motiv să schimbe profilul companiei - să se întoarcă în Anglia și să înceapă afacerile cu mecanisme și astfel de lucruri.

— Și probabil că din același motiv a plecat și din casa din Yorkshire, spuse Henry.

— Deși asta nu explică de ce este locuită de familia lui Will, cugetă Jem.

— Sau unde este Will, adăugă Tessa.

— Sau unde este *Mortmain*, zise Jessamine, cu un fel de voioșie morbidă. Mai avem doar nouă zile, Charlotte.

Charlotte își sprijini capul în mâini.

— Tessa, spuse ea, urăsc să fiu nevoită să te rog, dar, în fond, de data asta te-am trimis în Yorkshire, și trebuie să verificăm toate posibilitățile. Mai ai nasturele de la haina lui Starkweather?

Tessa scoase nasturele din buzunar. Era rotund, din perle și argint, ciudat de rece în mâna ei.

— Vrei să mă Transform în el?

— Tessa, spuse Jem iute. Dacă nu vrei să faci asta, Charlotte… *noi*… nu te obligăm.

— Știu, zise Tessa. Dar eu m-am oferit, și nu-mi încalc promisiunea.

— Mulțumesc, Tessa.

Charlotte părea ușurată.

---

[22] „Iată”, „poftim”.

— Trebuie să știm dacă el ascunde ceva de noi - dacă te-a mințit în legătură cu ceva din toată afacerea asta. Cu implicarea sa în ceea ce s-a întâmplat cu familia Shade…

Henry se încruntă.

— Va fi o zi întunecată aceea în care nu vei putea avea încredere în vânătorul de umbre de lângă tine, Lottie.

— E deja întunecată, dragul meu Henry, răspunse Charlotte, fără să se uite la el.

— Deci nu mă vei ajuta, spuse Will pe un ton neutru.

Folosind magia, Magnus aprinse focul din șemineu. În lumina flăcărilor săltărețe, magicianul vedea mai mult din trăsăturile lui Will - părul negru ondulat de la ceafă, oasele delicate ale obrajilor și maxilarul proeminent, umbra dată de genele sale. Lui Magnus îi amintea de cineva; amintirea era undeva în străfundul minții sale, refuzând să devină clară. După atâția ani, era greu uneori să-ți amintești lucruri separate, chiar și cele pe care le-ai iubit cândva. Nu-și mai putea aduce aminte de fața mamei sale, deși el știa că arăta ca ea, un amestec din bunicul său olandez și bunica sa indoneziană.

— Dacă definiția pe care tu i-o dai cuvântului „ajutor” include să te arunc pe tărâmurile demonilor ca pe un șobolan într-o groapă plină cu oameni, atunci nu, nu te voi ajuta, spuse Magnus. E o nebunie, să știi. Du-te acasă. Culcă-te, și o să-ți treacă.

— Nu sunt beat.

— Ai putea la fel de bine să fii.

Magnus își trecu ambele mâini prin părul său des și se gândi deodată la Camille. Și era mulțumit. Aici, în această cameră, alături de Will, petrecuse aproape două ore fără să se gândească la ea deloc. Progres.

— Crezi că ești singura persoană care a pierdut pe cineva?

Fața lui Will se schimonosi.

— Nu interpreta astfel lucrurile. Ca și cum ar fi o durere

obișnuit! Nu-i așa. Se spune că timpul vindecă toate rănile, dar asta presupune că sursa durerii să fie finită. Trecută. Asta e o rană care se deschide în fiecare zi.

— Da, spuse Magnus, lăsându-se pe spate în pernele de pe canapea. Ăsta este geniul blestemelor, nu-i așa?

— Era altceva dacă blestemul ar fi fost ca aceia pe care-i iubesc să moară, zise Will. M-aș putea abține să nu-i iubesc. Dar să-i fac să nu țină la mine - e un procedeu ciudat și extenuant.

Părea extenuat, se gândi Magnus, și dramatic în felul în care doar adolescenții de șaptesprezece ani puteau fi. De asemenea, se îndoia și de adevărul afirmației lui Will cum că ar fi putut să se abțină să iubească, dar înțelese de ce băiatul ar fi vrut să-și spună sieși o astfel de poveste.

— Trebuie să joc rolul unei alte persoane în fiecare zi - ursuz și malițios și crud…

— Îmi plăcea mai mult de tine atunci. Și nu-mi spune că nu-ți place câtuși de puțin s-o faci pe diavolul, Will Herondale.

— Se spune că acel soi de umor negru îmi curge prin vene, spuse Will, privind flăcările. Ella îl avea. La fel și Cecily. Nu am crezut că-l am, până ce nu mi-am dat seama că am nevoie de el. În toți acești ani am învățat lecții bune despre cum să fiu antipatic. Dar mă simt de parcă m-aș pierde…

Își căuta cuvintele.

— Mă simt redus, părți din mine căzând în întuneric, că ceea ce e bun și sincer și adevărat… Dacă le izolezi suficient timp, le pierzi de-a binelea? Dacă nimănui nu-i pasă de tine, oare există?

Rosti ultima frază atât de încet, încât Magnus făcea eforturi să-l audă.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Ceva ce am citit undeva, odată. Will se întoarse către el. Ți-ai face o pomană trimițându-mă pe tărâmurile demonilor. Aș putea găsi ceea ce caut. Este

singura mea șansă - și fără ea, viața mea este oricum fără valoare.

— Ușor de spus la șaptesprezece ani, zise Magnus, cât se poate de ușor. Ești îndrăgostit și crezi că doar atâta există în lume. Dar lumea este mai mare decât tine, Will, și poate are nevoie de tine. Ești vânător de umbre, servești o cauza mai înaltă. Nu-ți poți irosi viața; ea nu-ți aparține.

— Atunci eu nu am nimic, spuse Will și se îndepărtă de șemineu, clătinându-se puțin, de parcă era beat. Dacă nici măcar viața nu-mi aparține…

— A spus cineva vreodată că merităm să fim fericiți! zise Magnus spre el, iar în minte revăzu casa copilăriei și pe mama sa care-l evita cu ochi înroșiți, și pe soțul ei, care nu era tatăl său, înfuriindu-se. Cum rămâne cu ceea ce le datorăm celorlalți?

— Le-am dat deja tot ce am, spuse Will, luându-și haina de pe spătarul scaunului. Au primit destul de la mine, și dacă asta este ceea ce o să-mi spui, atunci și tu ai auzit prea mult de la mine… magicianule…

Aruncă acel ultim cuvânt precum un blestem. Regretându-și asprimea, Magnus încercă să se ridice în picioare, dar Will trecu pe lângă el, îndreptându-se spre ușă. Aceasta se trânti în urma sa. Câteva clipe mai târziu, Magnus îl văzu trecând pe sub fereastra din față, chinuindu-se să se îmbrace, cu capul aplecat împotriva vântului.

Tessa se așeză în fața măsuței de toaletă, îmbrăcată în halat și jucându-se cu nasturele. Rugase să fie lăsată singură, să facă ceea ce Charlotte îi ceruse. Nu era prima dată când se transforma în bărbat; Surorile Întunecate o forțaseră s-o facă de mai multe ori și, deși era o senzație ciudată, nu asta o făcea să ezite. Era întunericul pe care-l văzuse în ochii lui Starkweather, ușoara sclipire de nebunie din tonul său când vorbea de trofeele pe care le strânsese de-a lungul vieții. Nu era o minte cu care dorea

să se familiarizeze mai mult.

Nu era nevoită s-o facă, se gândi ea. Putea să iasă din cameră și să le spună că încercase și nu funcționase. Dar știa, când îi trecuse gândul prin minte, că nu putea face asta. Cumva, se gândea la propria persoană ca la cineva legat prin onoare de vânătorii de umbre din Institut. Ei o primiseră, îi arătaseră bunătate și o învățaseră atât de multe despre ceea ce era, plus că aveau același scop ca ea - să-i găsească pe Mortmain și să-l distrugă. Se gândi la ochii blajini ai lui Jem ațintiți asupra ei, calmi și argintii și plini de credință. Inspiră adânc și strânse nasturele în pumn. Întunericul veni și o cuprinse, învăluind-o într-o tăcere rece. Sunetul slab al focului trosnind în cămin și vântul care se auzea prin obloanele ferestrelor dispărură. Întuneric și tăcere. Simți cum corpul i se Transforma: mâinile îi deveniră mari și umflate, și dureroase de la artrită. Spatele o durea, capul i se păru greu, picioarele îi zvâcneau, și avea un gust amar în gură. Dinți cariați, se gândi ea, și i se făcu rău, atât de rău, încât trebui să-și forțeze mintea să se întoarcă la întunericul din jurul ei, căutând lumina, legătura.

Aceasta apăru, dar nu era ca de obicei, constantă ca un far. Veni în fragmente disparate, de parcă privea o oglindă spărgându-se în bucăți. Fiecare bucată conținea o imagine care trecea pe lângă ea cu o viteză amețitoare. Văzu imaginea unui cal care se ridica pe două picioare, un deal întunecat acoperit de zăpadă, camera de Consiliu din bazalt negru, o piatră de mormânt spartă. Se chinuia să se agațe și să prindă o singură imagine. Și reuși cu una, o amintire: la un bal, Starkweather dansa cu o femeie care râdea și era îmbrăcată cu o rochie de seară cu talie înaltă. Tessa scăpă de ea, încercând alta.

Casa era mică, cuibărită la umbră, între două dealuri. Starkweather privea din întunericul unui crâng cum ușa din față se deschise și ieși un bărbat. Tessa simți cum inima lui Starkweather începea să bată mai tare, chiar și în

amintire. Bărbatul era înalt, lat în umeri - și cu pielea verde precum a unei șopârle. Părul său era negru. Prin contrast, copilul pe care-l ținea de mână părea la fel de normal ca oricare altul - micuț, cu mâini durdulii și pielea rozalie.

Tessa știa numele bărbatului, deoarece Starkweather îl cunoștea.

John Shade.

Shade săltă copilul pe umerii săi în timp ce pe ușă începu să iasă un șir de creaturi metalice ciudate, precum păpușile pentru copii, dar de mărimea unui om, și cu piele făcută din metal lucios. Creaturile nu aveau trăsături. În mod ciudat însă, purtau haine - unele, salopete zdrențăroase de fermier din Yorkshire, iar altele, rochii simple din muselină. Automatele se luară de mâini și începură să se miște de parcă erau la un dans țărănesc. Copilul râdea și bătea din palme.

— Privește cu atenție, fiul meu, spuse bărbatul cu pielea verde, căci într-o zi voi conduce un regat mecanic de astfel de creaturi, iar tu vei fi prințul lui; te voi numi Prințul mecanic.

— John! se auzi o voce din casă; o femeie se aplecă pe geam.

Avea un păr lung de culoarea unui cer fără nori.

— John, intră în casă. Să nu vadă cineva! Și să nu-l sperii pe băiat!

— Nu se sperie deloc, Anne.

Bărbatul râse și-l puse jos pe băiat, ciufulindu-i părul.

— Micuțul meu Prinț mecanic!

Un val de ură trecu prin inima lui Starkweather când își aduse aminte de întâmplare, atât de violent, încât o dădu pe Tessa la o parte, trimițând-o înapoi în întuneric. Începu să-și dea seama ce se-ntâmpla. Starkweather devenea senil, pierzând legătura dintre gând și amintire. Ceea ce venea și pleca din mintea sa părea să fie la voia întâmplării. Se strădui să canalizeze din nou familia Shade

și prinse finalul scurt al unei amintiri: camera răscolită, came și rotițe și echipamente și metal sfâșiat peste tot, fluid curgând negru precum sângele, iar bărbatul cu piele verde și femeia cu părul albastru zăceau morți printre ruine. Apoi și această amintire dispăru din nou, și văzu, iar și iar, fața fetei din portretul de lângă scări - copilul cu părul bălai și expresia îndărătnică -, o văzu călărind un ponei mic, cu fața ei hotărâtă, o văzu cum părul ei era răsfirat de vântul mlaștinii, o văzu cum țipa și se zbuciuma de durere în timp ce o stelă desena peceți negre pe pielea ei albă. La sfârșit, Tessa își văzu propria față apărând din întunericul vag al navei Institutului din York și simți cum unda șocului său trecea prin ea, atât de puternic, încât o aruncă din corpul lui înapoi într-al ei.

Se auzi o ușoară lovitură când nasturele-i căzu din mână, pe jos. Tessa își frecă fruntea și se uită în oglinda măsuței sale de toaletă. Era din nou ea însăși, iar gustul amar din gura ei era de la sângele curs când își mușcase buza.

Se ridică în picioare, simțindu-se rău, și se duse la fereastră, deschizând-o să simtă aerul rece al nopții pe pielea ei transpirată. Afară era întuneric; vântul bătea ușor, iar porțile negre ale Institutului păreau să se închidă în fața ei, *motto*-ul lor spunând mai multe ca niciodată despre mortalitate și moarte. O mișcare îi atrase atenția. Se uită în jos și văzu o figură albă privind în sus către ea, din curtea pietruită de dedesubt. O față diformă, dar ușor de recunoscut Doamna Dark.

Tessa icni și sări înapoi din reflex, îndepărtându-se de fereastră. Fu cuprinsă de un val de amețeală. Se luptă dârză cu acesta, mâinile sale apucând pervazul, și se apropie din nou, privind în jos cu groază…

Dar curtea era goală, doar umbrele mișcându-se. Închise ochii și apoi îi deschise din nou, încet, și puse mâna pe îngerul care ticăia la gâtul său. Nu fusese nimic acolo, își spuse ea, doar născocirile imaginației sale bogate. Spunându-și că ar face mai bine să-și țină în frâu fanteziile,

altminteri va ajunge la fel de nebună precum bătrânul Starkweather, închise fereastra.

8
O UMBRĂ ÎN SUFLET

O, drept, subtil și atotcuceritor opiu! Tu, care ești un balsam pentru inima bogatului, ca și pentru inima săracului; pentru rănile care nu se vindecă niciodată, la fel ca și pentru chinurile sufletești care „ispitesc spiritul la revoltă”! O, elocvent opiu, tu, care, cu elocința ta convingătoare, alungi pricinile de mânie, lupți victorios pentru compătimire și îndurare, iar în somnul divin de o noapte îl ajuți pe cel vinovat de crimă să retrăiască amintirile copilăriei și îi speli mâinile de sânge![23]

- Thomas De Quincey, *Confesiunile unui opioman englez*

Când Tessa coborî dimineață la micul dejun, descoperi cu stupoare că Will nu era acolo. Nu-și dăduse seama cât de mult îl așteptase să se întoarcă noaptea trecută, și se surprinse stând în ușă, scrutând scaunele din jurul mesei de parcă îl sărise accidental cu privirea. Abia când ochii săi se întâlniră cu ai lui Jem, îndurerată și îngrijorată, știu că era adevărat. Will încă nu venise.

— Of, în numele lui Dumnezeu, o să se întoarcă, spuse Jessamine îmbufnată, trântind ceașca de cafea pe farfurioară. Întotdeauna se întoarce acasă. Uitați-vă la voi doi! Arătați de parcă v-ați pierdut cățelușul preferat.

Tessa îi aruncă lui Jem o privire aproape vinovată, conspirativă, în timp ce se așeză la masă, în fața lui, și luă din coș o felie de pâine prăjită.

Henry era absent; Charlotte, în capul mesei, încerca în

[23] Thomas De Quincey, *Confesiunile unui opioman englez*, traducere de Corneliu Rudescu, Editura POLIROM, Iași, 2010.

mod evident să nu pară agitată, îngrijorată și neputincioasă.

— Bineînțeles că se va întoarce, zise ea. Will își poate purta singur de grijă.

— Crezi că s-ar fi putut întoarce în Yorkshire? întrebă Tessa. Să-și avertizeze familia?

— Eu… nu cred, răspunse Charlotte. Will și-a evitat ani buni familia. Și cunoaște Legea. Știe că nu poate vorbi cu ei. Știe ce are de pierdut.

Ochii i se opriră asupra lui Jem, care se juca întruna cu o lingură.

— Când a văzut-o pe Cecily la conac, a încercat să fugă spre ea… rosti Jem.

— Sub impulsul momentului, spuse Charlotte. Dar s-a întors cu tine la Londra; sunt încrezătoare că se va întoarce, de asemenea, și la Institut. Știe că ai acel nasture, Tessa. Va dori să afle ce știe Starkweather.

— Foarte puțin important, sincer, zise Tessa.

Încă se simțea în sinea sa vinovată că nu aflase mai multe informații din amintirile lui Starkweather. Încercase să explice cum era să te afli în mintea unei persoane al cărei creier îmbătrânea, dar fusese greu să găsească cuvintele, și își aduse aminte în primul rând de privirea dezamăgită a lui Charlotte când îi spusese că nu aflase nimic folositor despre Conacul Ravenscar. Le povestise totul despre amintirile lui Starkweather în legătură cu familia Shade și că, într-adevăr, dacă moartea lor fusese imboldul dorinței lui Mortmain de dreptate și răzbunare, se părea că era unul puternic. Dar păstră numai pentru ea șocul de a o fi văzut - încă era derutant, și părea oarecum personal.

— Dar dacă Will alege să părăsească Conclavul pentru totdeauna? spuse Tessa. S-ar întoarce la familia sa ca s-o protejeze?

— Nu, răspunse Charlotte pe un ton cam tăios. Nu. Nu cred că ar face asta.

I-ar fi dor de Will dacă ar pleca, gândi Tessa surprinsă. Will era întotdeauna extrem de dezagreabil - și deseori cu Charlotte -, încât Tessa uita câteodată de dragostea încăpățânată pe care Charlotte părea s-o aibă pentru toți cei pe care-i supraveghea.

— Dar dacă ei sunt în pericol… protestă Tessa, însă tăcu atunci când Sophie intră în încăpere cu un vas de apă fierbinte și-l puse jos.

Charlotte se lumină când o văzu.

— Tessa, Sophie, Jessamine, spuse ea. Nu uitați, aveți antrenament în dimineața asta cu Gabriel și Gideon Lightwood.

— Nu pot să merg, zise Jessamine imediat.

— De ce nu? Credeam că ți-a trecut durerea de cap…

— Da, dar n-aș vrea *să revină*, nu?

Jessamine se ridică în picioare în grabă.

— Aș prefera să te ajut pe tine, Charlotte.

— Nu am nevoie de ajutorul tău ca să-i scriu lui Ragnor Fell, Jessie. Aș prefera să profiți de avantajele antrenamentului…

— Dar în bibliotecă sunt zeci de răspunsuri adunate de la locuitorii Lumii de Jos pe care i-am întrebat de reședința lui Mortmain, spuse Jessamine. Aș putea să te ajut să le sortezi.

Charlotte oftă.

— Prea bine.

Se întoarse către Tessa și Sophie.

— Între timp, nu le spuneți nimic băieților Lightwood despre Yorkshire sau despre Will. Aș prefera să nu-i am în Institut chiar acum, dar nu am de ales. Este un semn de bunăvoință și încredere să continuați antrenamentul. Trebuie să vă comportați de parcă nu s-a întâmplat nimic. Fetelor, puteți face asta?

— Bineînțeles că putem, doamnă Branwell, spuse Sophie imediat.

Ochii ei erau luminoși, și zâmbea. Tessa oftă în sinea ei,

neștiind cum să se simtă. Sophie o adora pe Charlotte și ar fi făcut orice s-o mulțumească. Totodată, îl detesta pe Will și era puțin probabil să fie îngrijorată de lipsa lui. Tessa se uită peste masă la Jem. Simți un gol în stomac, suferea că nu știa unde era Will, și se întrebă dacă și el se simțea la fel. Înfățișarea sa normală era calmă și de nedeslușit, deși când el o văzu că uita la el, zâmbi ușor și încurajator. Jem era *parabatai*-ul lui Will, fratele său de sânge; cu siguranță că, dacă era cu adevărat îngrijorat de Will, Jem nu ar fi putut s-o ascundă - nu-i așa?

Din bucătărie se auzi vocea lui Bridget, cântând triluri înalte, armonioase:

De ce să fiu legată de tine, în timp ce liber ești?
De ce să te iubesc, când tu nu mă iubești?
De ce m-oi fi născut lipsită de noroc:
Să te iubesc iar tu să-mi sfâșii sufletul?

Tessa se ridică de la masă.

— Cred că mai bine m-aș duce să mă îmbrac.

După ce se schimbă din rochia ei de zi în echipament, Tessa se așeză pe marginea patului și luă exemplarul din *Vathek* pe care i-l oferise Will. Nu i-l aduse în minte pe Will zâmbind, ci alte imagini cu acesta - Will aplecându-se peste ea în Sanctuar, acoperit de sânge; Will uitându-se chiorâș la soare, de pe acoperișul Institutului; Will rostogolindu-se la vale cu Jem, în Yorkshire, murdărindu-se de noroi fără să-i pese; Will căzând de pe masa din sufragerie; Will îmbrățișând-o în întuneric. *Will, Will, Will*.

Azvârli cartea. Aceasta se lovi de polița șemineului și căzu pe podea. Ce bine ar fi fost dacă ar fi existat o metodă prin care să și-l scoată pe Will din minte, așa cum ai șterge noroiul de pe un papuci. Măcar de-ar fi știut unde era. Îngrijorarea îi înrăutățea starea; nu putea să se abțină să

nu se-ngrijoreze. Nu putea să uite privirea lui când se uitase la sora sa.

Distragerea atenției o făcu să întârzie la antrenament; din fericire, când ajunse în sală, ușa era deschisă și înăuntru nu era decât Sophie, ținând un cuțit lung în mână, examinându-l cu atenție, ca și cum ar fi studiat un pămătuf de șters praful ca să hotărască dacă mai era de folos sau era timpul să-l arunce.

Se uită la Tessa când aceasta intră în sală.

— Arătați de parcă vi s-au înecat corăbiile, domnișoară, spuse ea zâmbind. E totul în ordine? Își înclină capul într-o parte când Tessa dădu din cap. E din cauza conașului Will? A mai lipsit și înainte câteva zile. Se va întoarce, nu vă îngrijorați.

— E foarte amabil din partea ta să spui asta, Sophie, mai ales când știu că el nu este în grațiile tale.

— Eu credeam că nici într-ale dumneavoastră, zise Sophie, sau cel puțin *nu mai* e…

Tessa se uită urât. Nu mai avusese nicio discuție cu Sophie despre Will de când cu incidentul de pe acoperiș, se gândi ea, și, în plus, Sophie o avertizase în legătură cu el, comparându-l cu un șarpe veninos. Înainte ca Tessa să poată răspunde, ușa se deschise, și Gabriel și Gideon Lightwood intrară, urmați de Jem. Acesta îi făcu Tessei ai ochiul, înainte să dispară și să tragă ușa după el.

Gideon se duse direct la Sophie.

— Ai ales bine arma, spuse el, o ușoară surprindere resimțindu-se în cuvintele sale.

Ea roși, părând mulțumită.

— Așadar, spuse Gabriel, care reușise cumva să ajungă în spatele Tessei fără ca aceasta să bage de seamă.

După ce examină suporturile cu arme de pe pereți, luă un cuțit și i-l înmână.

— Simte greutate armei.

Tessa încercă să simtă greutatea lamei, chinuindu-se să-și aducă aminte ce-i spusese acesta despre unde și cum ar

trebui să balanseze arma în palmă.

— Ce crezi? întrebă Gabriel.

Se uită la el. Dintre cei doi băieți, cu siguranță că el semăna cel mai mult cu tatăl său, cu trăsăturile lui acviline și alura ușor arogantă. Gura lui cu buze subțiri se arcui într-un zâmbet.

— Sau ești prea preocupată de grija pentru Herondale ca să mai exersezi azi?

Tessa aproape scăpă cuțitul.

— Poftim?

— V-am auzit pe tine și pe domnișoara Collins vorbind, când urcam scările. A dispărut, zici? Nici nu este surprinzător, având în vedere faptul că eu cred că Will Herondale și simțul răspunderii sunt două lucruri paralele.

Tessa nu se lăsă bătută. Indiferent de sentimentele contradictorii pe care le avea pentru Will, ceva legat de criticile cuiva din afara micii familii din Institut nu făcea decât s-o enerveze.

— E un lucru normal, nimic care să te preocupe, spuse ea. Will e o… fire liberă. Se va întoarce curând.

— Sper că nu, zise Gabriel. Sper că a murit.

Mâna Tessei se încleștă pe cuțit.

— Tu chiar vorbești serios, nu-i așa? Ce i-a făcut surorii tale mai mici, de-l urăști atât de mult?

— De ce nu-l întrebi pe el?

— Gabriel!

Vocea lui Gideon era tăioasă.

— Vrei să ne întoarcem antrenament, te rog, și să nu mai pierdem timpul?

Gabriel se uită la fratele său mai mare, care stătea pașnic alături de Sophie, și, ascultător, își îndreptă atenția de la Will la antrenamentul zilei. Astăzi învățau cum să țină lamele și cum să le echilibreze în timp ce despicau aerul, fără ca vârful lamei să se încline sau mânerul să le alunece din mână. Era mai greu decât părea, iar Gabriel nu avea răbdare în acea zi. Tessa o invidie pe Sophie pentru că era

școlită de Gideon, care era mereu un dascăl atent și metodic, deși avea obiceiul de a bombăni în spaniolă ori de câte ori Sophie făcea ceva greșit.

— *Ay Dios mio*[24], zicea el, smulgând arma din podea, de unde se înfigea. Încercăm din nou?

— Stai dreaptă, îi spunea Gabriel în același timp Tessei, nerăbdător. Nu, *dreaptă*! Așa.

Îi arătă. Ea vru să se răstească la el și să-i spună că, spre deosebire de el, ea nu petrecuse o viață întreagă învățând cum să stea în picioare și să se miște; că vânătorii de umbre erau acrobați prin natura lor, iar ea nu era nici măcar pe-aproape.

— Hmm, făcu ea. Aș vrea să te văd pe *tine* cum te descurci să te așezi? Și să te ridici când porți corset și jupă și o rochie cu o trenă de un metru.

— Și eu aș vrea, zise Gideon din cealaltă parte a camerei.

— Of, în numele Îngerului, spuse Gabriel luând-o de umeri și răsucind-o, astfel încât ea să fie cu spatele la el.

Își puse brațele în jurul ei, îndreptându-i șira spinării, așezându-i cuțitul în mână. Ea îi simțea respirația în ceafă și se cutremură… plin de iritare. Dacă o atingea, era doar din cauză că el putea, fără să întrebe și din cauză că se gândea că l-ar enerva pe Will.

— Dă-mi drumul, spuse ea în șoaptă.

— Face parte din antrenament, zise Gabriel cu voce plictisită. În plus, uită-te la fratele meu și la domnișoara Collins. Ea nu se plânge.

Își aruncă privirea spre Sophie, care părea în mod sincer interesată de lecția ei cu Gideon. El stătea în spatele ei, cu brațul în jurul ei, arătându-i cum să țină un cuțit de aruncat, cu vârful ca de ac. O luă de mână și părea să-i vorbească în ceafă, unde părul ei negru îi ieșise din coc și se cârlionța frumos. Când acesta o văzu pe Tessa că se uită la ei, se îmbujoră.

[24] „Of, Dumnezeule!” (în lb. spaniolă în original).

Tessa era uluită. Gideon Lightwood, îmbujorat! O admira cumva pe Sophie? În afară de cicatricea ei, pe care Tessa abia o mai observa, ea era simpatică, dar era o mundană și o servitoare, iar membrii familiei Lightwood erau îngrozitori de snobi. În sinea ei, Tessa se încordă deodată. Sophie fusese tratată groaznic de angajatorul anterior. Ultimul lucru de care avea nevoie era un vânător de umbre chipeș, care să profite de ea.

Tessa se uită în jur, fiind pe punctul de a-i spune ceva băiatului care-și ținea brațele în jurul ei - dar se opri. Uitase că era Gabriel în spatele ei, și nu Jem. Se obișnuise atât de mult cu prezența lui Jem, cu ușurința cu care putea să converseze cu el, cu alinarea mâinii sale pe brațul ei când se plimbau, cu faptul că el era acum singura persoană din lume căreia îi putea spune orice. Fu surprinsă când își dădu seama că, deși îl văzuse la micul dejun, îi simțea lipsa, ca o durere ce mocnea înlăuntrul ei.

Era atât de prinsă de acest amalgam de sentimente - dorul de Jem și nevoia înflăcărată de a o proteja pe Sophie -, încât la următoarea aruncare ratată ținta cu câțiva metri, cuțitul zburând pe lângă capul lui Gideon și căzând pe pervaz.

Gideon privea calm, de la cuțitul căzut la fratele său. Nimic nu părea să-l deranjeze, nici măcar propria-i decapitare.

— Gabriel, care e problema ta, mai exact?

Gabriel se uită la Tessa.

— Nu mă ascultă, zise el cu dușmănie. Nu pot instrui pe cineva care nu mă ascultă.

— Dacă ai fi un dascăl mai bun, poate că ar asculta mai bine.

— Dacă ai fi fost mult mai atent la ceea ce se întâmplă în jurul tău și mai puțin la ceafa domnișoarei Collins, poate că ai fi văzut cuțitul venind, spuse Gabriel.

Deci chiar și Gabriel observase, se gândi Tessa, în timp ce Sophie roși. Gideon îl privi lung pe fratele său - ea simți

că acasă avea să urmeze o discuție între cei doi -, și apoi se întoarse către Sophie și-i șopti ceva, prea încet ca Tessa să audă.

— Ce se întâmplă cu tine? îl întrebă ea în șoaptă pe Gabriel și îl simți cum se încordează.

— Ce vrei să spui?

— De obicei, ești răbdător, rosti ea. Ești un profesor bun în mare parte a timpului, Gabriel, dar azi ești agitat și nerăbdător și… Se uită la mâna de pe brațul ei. Necuviincios.

Avu bunul-simț să-i dea drumul, părând rușinat de propria-i persoană.

— Mii de scuze. N-ar fi trebuit să te ating astfel.

— Nu, n-ar fi trebuit. Și după felul în care îl critici pe Will…

Se înroși.

— Mi-am cerut scuze, domnișoară Gray. Ce mai vrei de la mine?

— O schimbare în comportament, poate. O explicație a urii tale față de Will…

— Ți-am spus! Dacă dorești să știi de ce îl urăsc, îl poți întreba singură!

Gabriel îi întoarse spatele și ieși din încăpere.

Tessa se uită la cuțitele înfipte în perete și oftă.

— Și astfel, lecția mea s-a încheiat.

— Încearcă să nu te descurajezi prea tare, spuse Gideon, apropiindu-se de ea, împreună cu Sophie.

Era foarte ciudat, gândi Tessa; Sophie părea de obicei stânjenită în preajma bărbaților, chiar și când era vorba de blajinul de Henry. Cu Will era precum o pisică opărită, iar cu Jem, îmbujorată și atentă, dar lângă Gideon părea…

Ei bine, era greu de definit. Dar era foarte neobișnuit.

— Nu e vina ta că astăzi este în starea asta, continuă Gideon.

Ochii săi privind-o pe Tessa erau calmi. De-aproape, ea vedea că ochii acestuia nu erau exact de aceeași culoare ca

ai fratelui său. Erau de un verde mai întunecat, precum un ocean sub un cer înnorat.

— Acasă, lucrurile au fost… dificile pentru noi în ceea ce-l privește pe tata, iar Gabriel se răzbună pe tine sau, mai bine zis, pe oricine este prin preajmă.

— Îmi pare rău să aud asta. Sper că tatăl vostru este bine, șopti Tessa, rugându-se să nu fie trăsnită pe loc pentru această minciună strigătoare la cer.

— Presupun că aș face mai bine să mă duc după fratele meu, spuse Gideon, fără să-i răspundă la remarcă. Dacă nu, va lua trăsura și mă va lăsa de izbeliște. Sper ca la următoarea lecție să mă întorc cu el într-o dispoziție mai bună.

Făcu o plecăciune către Sophie, apoi către Tessa.

— Domnișoară Collins, domnișoară Gray.

Și plecă, lăsându-le pe cele două fete uitându-se după el într-o stare de confuzie amestecată cu uimire.

După ce, din fericire, ora de antrenament se termină, Tessa se grăbi să se schimbe înapoi în hainele normale, și apoi să coboare la masa de prânz, nerăbdătoare să vadă dacă Will se întorsese. Însă el nu venise. Scaunul lui, între Jessamine și Henry, era tot gol - dar în încăpere se afla o persoană necunoscută, o persoană care o făcu pe Tessa să se oprească în ușă, încercând să nu se uite fix. Un bărbat înalt stătea lângă Charlotte, și avea pielea de culoare verde. Nu un verde foarte închis - pielea acestuia avea o tentă verzuie, precum lumina care se reflectă din ocean. Iar părul îi era alb ca zăpada. Din fruntea sa ieșeau două coarne mari și elegante.

— Domnișoară Tessa Gray, spuse Charlotte, făcând prezentările, acesta este Înaltul Magician din Londra, Ragnor Fell. Domnule Fell, domnișoara Gray.

După ce murmură că era încântată de cunoștință, Tessa se așează la masă, lângă Jem, în diagonală față de Fell, încercând să nu tragă cu coada ochiului spre el. În vreme

ce ochii de pisică ai lui Magnus erau semnul lui de magician, Fell avea coarnele și pielea nuanțate. Nu se putea să nu fie fascinată de locuitorii Lumii de Jos, în special de magicieni. Ei de ce aveau semnul de magician, și ea nu?

— Deci, Charlotte, ce se-ntâmplă? întrebă Ragnor. Chiar m-ai chemat aici să discutăm despre fărădelegile întunecate, din mlaștinile din Yorkshire? Aveam impresia că în Yorkshire nu se petrecea niciodată nimic de mare însemnătate. De fapt, aveam impresia că în Yorkshire nu există nimic altceva în afară de oi și de mine.

— Așadar, nu i-ai cunoscut pe cei din familia Shade? întrebă Charlotte. Locuitorii magicieni ai Marii Britanii nu sunt chiar atât de mulți la număr…

— Îi știam. În timp ce Fell tăia jambonul din farfuria sa, Tessa văzu că avea o articulație în plus la fiecare deget. Se gândi la doamna Black, cu mâinile ei prelungi, cu gheare, și își reprimă un fior. Shade era cam nebun, cu obsesia lui pentru mecanisme și mașinării, zise Fell. Moartea lor a fost un șoc pentru Lumea de Jos. S-a auzit peste tot, și chiar au existat planuri de răzbunare, deși nu cred că s-a materializat vreunul.

Charlotte se apropie.

— Îți aduci aminte de fiul lor? De copilul lor adoptat?

— Știam de existența lui. Un cuplu de magicieni căsătoriți este rar. Unul care adoptă un copil uman de la orfelinat este și mai rar. Dar nu am văzut niciodată copilul. Magicienii… sunt nemuritori. O distanță de treizeci, ba chiar cincizeci de ani între întâlniri nu este neobișnuită. Bineînțeles că, acum că știu ce a devenit copilul, mi-aș fi dorit să-l fi întâlnit. Crezi că e important să încercăm să aflăm cine erau adevărații săi părinți?

— Bineînțeles, dacă se poate. Orice informație pe care o putem afla despre Mortmain este importantă.

— Îți pot spune că el însuși și-a dat numele, zise Fell. Sună ca numele unui vânător de umbre. Este genul de

nume pe care l-ar alege cineva care le poartă pică nefilimilor și posedă și umor negru. *Mort main*…

— Mâna morții, adăugă Jessamine, care era mândră de franceza sa.

— Te face să te întrebi, spuse Tessa. Dacă Conclavul i-ar fi dat lui Mortmain ceea ce-și dorea - despăgubiri -, oare ar fi devenit omul care este acum? Oare ar mai fi existat clubul Pandemonium?

— Tessa… începu Charlotte, dar Ragnor Fell îi făcu semn să tacă și se uită amuzat la Tessa.

— Ești fata metamorfică, nu-i așa? spuse el. Magnus Bane mi-a zis de tine. Nu ai niciun semn, din câte se pare.

Tessa înghiți și se uită fix în ochii lui. Erau niște ochi straniu de umani, normali, pe chipul său neobișnuit.

— Nu. Niciun semn.

Rânji, cu furculița în mână.

— Presupun că au căutat *peste tot*?

— Sunt sigură că Will a încercat, zise Jessamine pe un ton plictisit.

Tacâmul de argint al Tessei căzu pe farfurie cu zgomot. Jessamine, care își strivea mazărea cu latul cuțitului, își ridică privirea în timp ce Charlotte se uită înfricoșată la ea.

— *Jessamine*!

Jessamine ridică din umeri.

— Păi, așa e el.

Fell își întoarse privirea spre farfuria sa, cu un zâmbet vag pe față.

— Îmi aduc aminte de tatăl lui Will. Era un adevărat curtezan. Doamnele nu-i puteau rezista. Până când a întâlnit-o pe mama lui Will, bineînțeles. Apoi a lăsat totul baltă și s-a dus să trăiască în Țara Galilor, doar ca să fie cu ea. Ce figură!

— S-a îndrăgostit, spuse Jem. Nu e atât de ciudat.

— A căzut în patima dragostei, zise magicianul, cu același zâmbet pe față. Amorezat e mai bine spus. Până peste cap. Și totuși, întotdeauna bărbați de acest fel - doar

o singură femeie pentru ei, și doar ea, și nimeni altcineva, îi face fericiți.

Charlotte se uită la Henry, dar acesta părea complet pierdut în gândurile lui, numărând ceva - cine știe ce? - pe degete. Astăzi purta o jachetă roz cu violet, și avea sos pe mâneci. Umerii lui Charlotte căzură, iar ea oftă.

— Ei bine, zise ea. Judecând după aparențe, au fost foarte fericiți împreună…

— Până când și-au pierdut doi dintre cei trei copii, iar Edmund Herondale a pierdut la pariuri tot ce aveau, spuse Fell. Dar presupun că nu i-ai spus niciodată tânărului Will despre asta.

Tessa făcu un schimb de priviri cu Jem. „Sora mea e moartă", spusese Will.

— Deci au avut trei copii? spuse ea. Will a avut două surori?

— Tessa! Te rog! Charlotte părea agitată. Ragnor… nu te-am angajat niciodată ca să violezi intimitatea familiei Herondale sau pe a lui Will. Am făcut-o deoarece i-am promis lui Will că-i voi spune dacă se va întâmpla ceva rău cu familia lui.

Tessa se gândi la Will - un Will de doisprezece ani, agățându-se de mâna lui Charlotte, implorând să i se spună dacă membrii familiei sale aveau să moară. *De ce să fugi?* se gândi ea pentru a suta oară. *De ce să-i lași în urmă?* Se gândi că poate lui nu-i păsase, dar cu siguranță că îi păsase. Încă îi păsa. Nu putea să scape de gheara din inima sa când își aminti cum strigase după sora lui. Dacă o iubea pe Cecily la fel de mult cât îl iubise și ea pe Nate cândva…

Mortmain îi făcuse ceva familiei sale, se gândi ea. Așa cum făcuse cu a ei. Acest lucru îi lega pe ea și pe Will unul de celălalt, într-un mod ciudat. Chiar dacă el știa sau nu.

— Orice ar planifica Mortmain, se auzi spunând, o face de mult timp. De dinainte de nașterea mea, când i-a păcălit sau i-a constrâns pe părinții mei „să mă facă". Și acum

știm că în anii trecuți s-a implicat în afacerile familiei lui Will și i-a mutat în Conacul Ravenscar. Mă tem că suntem ca piesele de șah pe care le mută, și rezultatul jocului îi este cunoscut.

— Asta vrea el ca noi să credem, Tessa, spuse Jem. Dar e doar un om. Și cu fiecare descoperire pe care o facem despre el, devine mai vulnerabil. Dacă nu am fi fost o amenințare, n-ar fi trimis acel automat să ne avertizeze să plecăm.

— A știut exact unde urma *să fim*…

— Nu e nimic mai periculos decât un bărbat pus pe răzbunare, zise Ragnor. Un bărbat care este mânat de răzbunare de mai bine de șaptezeci de ani, care a hrănit-o pornind de la o sămânță mică și otrăvitoare până la o plantă vie, sufocantă. O va duce la capăt dacă nu-l terminați voi înainte.

— Atunci îl vom opri, spuse Jem.

Era lucrul care aducea cel mai mult a amenințare, pe care Tessa îl auzise vreodată venind de la Jem.

Tessa se uită la mâinile ei. Erau mai albe decât atunci când trăia în New York, dar erau mâinile ei, cunoscute, cu degetul arătător un pic mai mare decât cel mijlociu și semicercurile de pe unghii pronunțate… *Aș putea să mă Transform*, gândi ea. *Aș putea deveni orice, oricine*. Nu se mai simți niciodată mai schimbătoare, mai fluidă sau mai pierdută de-atât.

— Într-adevăr. Tonul lui Charlotte era ferm. Ragnor, vreau să afli de ce familia Herondale este în acea casă - acea casă care i-a aparținut lui Mortmain -, și vreau să ai grijă să fie în siguranță. Și mai vreau să faci asta fără ca Benedict Lightwood sau restul Conclavului să afle.

— Înțeleg. Vrei ca eu să am grijă de ei cât mai discret posibil, în timp ce fac și cercetări asupra lui Mortmain. Dacă i-a mutat acolo, trebuie să fi avut un motiv.

Charlotte expiră.

— Da.

Ragnor își învârti furculița.
— Va fi scump.
— Da, spuse Charlotte. Sunt pregătită să plătesc.
Fell râânji.
— Atunci, sunt pregătit să suport oile.

Își petrecură ce mai rămăsese din prânz cu discuții incomode, cu Jessamine care-și fărâmița iritată mâncarea, fără s-o mănânce, cu Jem care era neobișnuit de tăcut, cu Henry mormăind ecuații pentru sine și cu Charlotte și Fell finalizându-și planurile de a-i proteja pe membrii familiei lui Will. Oricât de mult ar fi fost în favoarea acestei idei - și era pentru -, ceva legat de magician o stânjenea pe Tessa într-un mod în care Magnus nu o făcuse niciodată; se simți fericită când prânzul luă sfârșit și putu să evadeze în camera ei, în compania unui exemplar din *Necunoscuta de la Wildfell Hall*.

Nu era favorita ei dintre toate cărțile surorilor Bronte - această onoare îi era rezervată lui Jane Eyre, apoi romanului *La răscruce de vânturi*, iar *Necunoscuta de la Wildfell Hall* se afla pe un loc trei, la distanță destul de mare -, dar le citise pe celelalte două de-atâtea ori, că nu o mai așteptau surprize pe nicio pagină, ci doar fraze atât de cunoscute, încât deveniseră precum prietenii vechi. Ceea ce voia cu adevărat să citească era *Poveste despre două orașe*, dar Will îl citase pe Sydney Carton de destule ori, astfel încât se temea că, dacă lua cartea, s-ar gândi la el și ar deveni și mai neliniștită. La urma urmelor, el nu îl citase niciodată pe Darnay, ci doar pe Sydney, bețiv și distrus și ușuratic. Sydney, cel care murise pentru dragoste.

Afară era întuneric, iar vântul arunca rafale de ploaie fină pe geamuri, când auzi o bătaie la ușă. Era Sophie, aducând o scrisoare pe o tavă de argint.

— O scrisoare pentru dumneavoastră, domnișoară.

Uimită, Tessa lăsă cartea la o parte.

— Corespondență pentru *mine*?

Sophie dădu din cap și se apropie, întinzând tava.

— Da, dar nu scrie de la cine e. Domnișoara Lovelace aproape că a șterpelit-o, dar am reușit să o țin departe de ea. Băgăcioasă ființă…

Tessa luă plicul. Îi era adresat ei, într-adevăr; era un scris înclinat necunoscut, pe o hârtie groasă, de culoare crem. O întoarse și dădu să deschidă, dar văzu reflecția lui Sophie în geam, privind-o curioasă, cu ochii larg deschiși. Se întoarse și-i zâmbi.

— Îți mulțumesc, Sophie, spuse ea.

În romanele pe care le citise, acesta era modul în care eroinele își lăsă servitorii să plece, și i se părea corect. Sophie, cu o privire dezamăgită luă tava de argint și ieși din cameră.

Tessa desfăcu scrisoarea și o întinse în poală:

Dragă gingașă domnișoară Gray,

Vă scriu în numele unui prieten comun, un anume William Herondale. Știu că este obiceiul său să vină și să plece - mai mult să plece - din Institut după cum poftește, și de aceea poate dura ceva timp înainte ca absența lui să trezească suspiciuni. Dar, vă rog, ca o persoană care vă apreciază înțelepciunea, să nu considerați absența sa de ordinul normalului. Eu însumi l-am văzut aseară, și era, puțin spus, distrat când a părăsit reședința mea. Am motive de îngrijorare cum că și-ar putea provoca singur ceva rău, și, prin urmare, sugerez ca dânsul să fie găsit, iar siguranța sa să fie vegheată permanent. Este un tânăr greu de îndrăgit, dar eu cred că dumneavoastră vedeți binele din el, așa cum îl văd și eu, domnișoară Gray, iar acesta este motivul pentru care eu, în mod umil, vă adresez această scrisoare…

Al dumneavoastră servitor,
Magnus Bane

Post-scriptum: Dacă aș fi în locul dumneavoastră, nu aș împărtăși conținutul acestei scrisori cu doamna Branwell. O simplă sugestie.
M.B.

Cu toate că după ce citi scrisoarea se simți de parcă venele îi erau pline de foc, Tessa supraviețui cumva restului după-amiezii și, de asemenea, cinei, fără - credea ea - să divulge vreun semn vizibil al suferinței sale. Lui Sophie părea să-i ia un timp agonizant de lung să o ajute să se dezbrace de rochie, să-i perie părul, să întrețină focul și să-i spună bârfa zilei. (Vărul lui Cyril lucra la casa familiei Lightwood și transmisese că Tatiana - sora lui Gabriel și a lui Gideon - urma să se întoarcă în orice moment din luna de miere de pe continent, alături de noul ei soț. Gospodăria era într-o agitație constantă, deoarece se zvonea că domnișoara avea o dispoziție extrem de neplăcută.)

Tessa mormăi ceva despre cum aceasta probabil că-i semăna tatălui. Nerăbdarea îi făcu vocea să pară un croncănit, iar Sophie fu oprită doar de insistențele Tessei să meargă și să-i aducă o infuzie de mentă, pretextând că era extenuată și avea nevoie mai mult de somn decât de ceai.

În clipa în care ușa se închise în urma lui Sophie, Tessa se ridică, dându-și jos cămașa de noapte și îmbrăcându-se cu o rochie, legându-se cât de bine putu și punându-și o jiletcă scurtă pe deasupra. După o privire prudentă pe coridor, ieși din cameră și păși către ușa lui Jem, unde bătu cât de încet putu. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic și avu senzația că el adormise deja, dar chiar atunci, ușa se deschise larg, iar Jem apăru în prag.

În mod evident, îl întrerupsese în mijlocul pregătirii pentru culcare; nu avea nici papuci, și nici jiletcă, cămașa îi era desfăcută la gât, iar părul său era o adorabilă

grămadă ciufulită și argintie. Vru să se întindă și să i-l netezească. Acesta clipi către ea.

— Tessa?

Îi întinse scrisoarea fără să-i spună vreun cuvânt. Jem se uită în stânga și în dreapta coridorului și-i făcu semn să intre în cameră. Ea închise ușa în timp ce acesta citea biletul de la Magnus o dată, și încă o dată, înainte să-l mototolească în palmă, hârtia fâșâind zgomotos în cameră.

— Știam, zise el.

Era rândul Tessei să clipească.

— Știai ce?

— Că nu e o absență normală.

Se așeză pe cufărul de la picioarele patului său și se încălță.

— Am simțit-o. Aici. Își duse mâna la piept. Știam că e ceva neobișnuit. Am simțit-o ca pe o umbră în suflet.

— Nu crezi că și-ar face rău singur, nu?

— Să se rănească, nu știu. Să se pună într-o situație în care ar putea să fie rănit… Jem se ridică. Trebuie să plec.

— N-ar trebui să zici „noi”? Nu te gândeai să-l cauți pe Will fără mine, nu-i așa? spuse ea șireată, și când el nu zise nimic, continuă: Scrisoarea asta mi-a fost adresată mie, James. Nu eram obligată să ți-o arăt.

Jem își miji ochii pentru o clipă și, când îi deschise, zâmbi strengărește.

— *James*, spuse el. De obicei, doar Will îmi spune așa.

— Îmi pare rău…

— Nu. Să nu-ți pară! îmi place cum sună pe buzele tale.

Buze. Era ceva straniu, delicat de indecent în legătură cu acel cuvânt, precum sărutul în sine. Părea să plutească în aerul dintre ei în timp ce ambii ezitară. Dar e *Jem*, se gândi ea uluită. Jem. Nu Will, care putea să o facă să simtă de parcă se plimba cu degetele pe pielea ei goală doar uitându-se la ea…

— Ai dreptate, spuse Jem, dregându-și glasul. Magnus nu ți-ar fi trimis ție scrisoarea dacă nu ar fi intenționat ca

tu să iei parte la căutarea lui Will. Poate se gândește că talentul tău va fi folositor. În orice caz…

Se întoarse cu spatele la ea, îndreptându-se către șifonier și deschizându-l.

— Așteaptă-mă în camera ta. Voi fi acolo într-o clipă.

Tessa nu era sigură dacă-l aprobase dând din cap - cel puțin așa credea - și, câteva clipe mai târziu, se afla înapoi în dormitorul ei, sprijinindu-se de ușă. Fața îi era fierbinte, de parcă se apropiase prea tare de un foc. Se uită în jur. De când începuse să se gândească la această camera ca fiind dormitorul *ei*? Acest spațiu mare și grandios, cu ferestrele sale cu menouri și sfeșnice ce țineau lampa-vrăjitoarei luminând slab, un loc atât de diferit de camera sa mică și pătrată din apartamentul de la New York în care dormise, cu bălțile de ceară de pe măsuța de lângă pat, provocate de faptul că stătuse toată noaptea să citească la lumina lumânării, și cu patul ieftin cu cadru de lemn, și cu păturile subțiri. Iarna, geamurile, prost poziționate, se cutremurau în ramele lor când bătea vântul.

O bătaie ușoară la ușa ei o scoase din visare; se întoarse și o deschise; în prag stătea Jem. Era îmbrăcat în echipament de vânător de umbre - haina neagră ce părea a fi din piele tare, pantaloni și bocanci. Își duse degetul la buze și-i făcu semn să-l urmeze.

Era probabil zece seara, presupuse Tessa, iar lampa-vrăjitoarei lumina slab. Pentru a ajunge la ușile din față, urmară o cale ciudată, întortocheată, de-a lungul coridoarelor, nu cea cu care era obișnuită. Confuzia ei se sfârși când ajunseră la o ușă de la un capăt de coridor lung. Spațiul în care se aflau îi dădea impresia unui cerc, și Tessa presupuse că erau într-unul din turnurile gotice aflate la fiecare colț al Institutului.

Jem deschise ușa și o invită pe Tessa înăuntru; închise ușa cu putere în urma lor, băgând înapoi în buzunar cheia pe care o folosise.

— Asta e camera lui Will, zise el.

— Doamne, spuse Tessa. Nu am mai fost aici, începeam să cred că doarme cu susul în jos, ca un liliac.

Jem râse și trecu pe lângă ea spre un birou de lemn; începu să scotocească printre lucrurile aflate pe acesta. Tessa privi în jur. Inima îi bătea repede, de parcă vedea ceva ce nu trebuia - o parte secretă, ascunsă, a lui Will. Își spuse să nu fie absurdă, era doar o cameră, cu aceeași mobilă întunecată din lemn masiv care se afla și în restul camerelor Institutului. Era, de asemenea, o cocină - așternuturi căzute la marginea patului; haine aruncate pe spătarele scaunelor, cești de ceai pe jumătate pline, care nu fuseseră golite, așezate unele peste altele, în mod precar, pe noptieră. Și peste tot, cărți - cărți pe mese, cărți pe pat, cărți stivuite pe podea, cărți așezate pe două rânduri pe rafturile aflate de-a lungul pereților. În timp ce Jem scotocea, Tessa păși spre rafturi și citi curioasă titlurile.

Nu era surprinsă deloc să vadă că aproape toate erau cărți de ficțiune și poezie. Unele titluri erau în limbi pe care nu putea să le citească. Recunoscu alfabetul latin și grecesc. Erau și cărți cu basme, *O mie și una de nopți*, operele lui James Payn, *The Vicar of Bullbampton*, de Anthony Trollupe, *Desperate Remedies* a lui Thomas Hardy, un teanc din operele lui Wilkie Collins - *The New Magdalen, The Law and the Lady, The Two Destinies*, și un roman nou de Jules Verne, intitulat *Indiile negre*, pe care de-abia aștepta să-l citească. Și atunci, o văzu - *Poveste despre două orașe*. Zâmbind melancolică, se întinse să o ia de pe raft. Când o luă, câteva hârtii mâzgălite, așezate între coperte, căzură pe podea. Îngenunche să le ridice - și îngheță. Recunoscu instantaneu scrisul de mână. Era al ei.

Simți un nod în gât în timp ce răsfoi paginile. *Dragă Nate*, citi ea. *Azi am încercat să mă Transform, și am dat greș. Mi-au dat o monedă și nu am putut să simt nimic la ea. Ori nu i-a aparținut niciodată nici unei persoane, ori puterea mea se diminuează. Nu că mi-ar păsa, însă m-au*

biciuit - ai fost vreodată biciuit? Nu, ce întrebare prostească! Bineînțeles că nu. Simți de parcă ți se așează dungi de foc pe piele. Îmi este rușine să spun că am plâns, și tu știi cât urăsc să plâng… Și: *Dragă Nate, azi mi-a fost atât de dor de tine, încât am crezut că voi muri. Dacă tu nu mai trăiești, nu mai există nimeni pe lume căruia să-i pese dacă trăiesc sau mor. Mă simt de parcă mă evapor, dispărând în nimicnicie, căci dacă nimănui din lumea întreagă nu-i pasă de tine, oare chiar exiști?*

Acestea erau scrisorile pe care i le scrisese fratelui său din Casa Întunecată, fără să se aștepte ca Nate să le citească - nu se aștepta să le mai citească cineva. Erau mai mult un jurnal decât scrisori, singurul loc unde-și putea revărsa groaza, tristețea și frica. Știa că fuseseră găsite, că Charlotte le citise, dar ce căutau tocmai în camera lui Will ascunse între paginile unei cărți?

— Tessa! Era Jem.

Se întoarse imediat, vârând în aceiași timp scrisorile în buzunarul hainei. Jem stătea lângă birou, ținând un cuțit de argint în mână.

— În numele Îngerului, acest loc este așa un dezastru, că nu eram sigur că-l voi găsi. Îl răsuci în mâna sa. Will nu a adus multe de-acasă când a venit aici, dar pe ăsta l-a adus. Este un pumnal pe care i l-a dat tatăl său. Pe lamă are păsările familiei Herondale. Ar trebui să aibă o urmă destul de puternică de-a lui, astfel încât să-l putem găsi.

În ciuda vorbelor sale încurajatoare, Jem era încruntat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tessa, traversând camera spre el.

— Am mai găsit și altceva, spuse el. Will a fost întotdeauna cel care îmi cumpăra… medicamentul. Știa că urăsc toată tranzacția asta - și găsesc locuitori ai Lumii de Jos dispuși să-l vândă, să plătesc… Pieptul i se ridică și coborî repede, de parcă Jem era mâhnit doar vorbind despre asta. Însă am găsit o chitanță a ultimei tranzacții. Se pare că drogul - medicamentul - nu costă cât am crezut.

— Vrei să spui că Will te-a înșelat la bani?

Tessa era surprinsă. Will putea să fie groaznic și crud, cugetă ea, dar cumva, ea se gândise la cruzimea sa ca fiind mai rafinată de-atât. Mai puțin meschină. Și să-i facă asta tocmai lui Jem…

— Exact opusul. Drogurile costă mult mai mult decât mi-a spus el, Tessa. Will a făcut ceva ca să acopere diferența. Încă încruntat, băgă pumnalul la brâu. Îl știu mai bine decât oricine din lume, zise el încrezător. Și totuși, aflu că Will are secrete care mă surprind.

Tessa se gândi la scrisorile băgate în cartea de Dickens și la ce avea să-i spună lui Will despre asta când urma să-l vadă din nou.

— Într-adevăr, spuse ea. Deși nu mai e tocmai un mister, nu-i așa? Will ar face orice pentru tine…

— Nu sunt sigur că ar face chiar orice.

Tonul lui Jem era ambiguu.

— Bineînțeles că ar face, zise Tessa. Oricine ar face. Ești atât de amabil și de bun…

Ea se opri, dar ochii lui Jem erau deja larg deschiși. Părea surprins, de parcă nu era obișnuit cu astfel de laude, dar cu siguranță trebuia să fie, gândi Tessa confuză. Cu siguranță, toți care-l cunoșteau știau cât de norocoși erau. Își simți din nou obrajii calzi și se blestemă. Ce se întâmpla?

Un zăngănit ușor se auzi dinspre geam; Jem se întoarse, după o clipă de ezitare.

— Ar trebui să fie Cyril, spuse el, în vocea sa simțindu-se ceva diferit, ceva ușor și aspru. L-am… l-am rugat să aducă trăsura. Ar fi mai bine să mergem.

Tăcută, Tessa încuviință din cap și îl urmă pe Jem afară din cameră.

Când Jem și Tessa ieșiră din Institut, vântul încă bătea, iar curtea era plină de frunze uscate ce se învârteau în cercuri ca niște zâne care dansează. Cerul era apăsător din

pricina ceții galbene, iar luna, un disc auriu dincolo de aceasta. Cuvintele în latină de pe porțile Institutului păreau strălucească, scoase în evidență de lumina lunii: *Suntem pulbere și umbre*.

Cyril - care aștepta cu trăsura și cu cei doi cai, Balios și Xanthos - păru ușurat să-i vadă; o ajută pe Tessa să urce, iar Jem o urmă, apoi se urcă pe capră. Tessa, stând față-n față cu Jem, privea cu fascinație cum acesta scoase pumnalul și stela de la brâu; ținând pumnalul în mâna dreaptă, desenă cu vârful stelei sale o rună pe dosul mâinii. Tessei i se păru exact la fel ca toate pecețile: o buclă de linii ondulate ilizibile, răsucindu-se ca să se lege unele cu altele, în modele negre, apăsate.

Jem se uită îndelung la mâna sa, apoi închise ochii, cu fața țeapănă de concentrare intensă. Exact când nervii Tessei începură să cedeze de nerăbdare, acesta deschise ochii.

— Brick Lane, lângă Whitechapel High Street, spuse el, oarecum pentru sine; punând pumnalul și stela înapoi la brâu, scoase capul pe geam, iar ea îl auzi repetându-i cuvintele lui Cyril.

O clipă mai târziu, Jem se trase înapoi, închizând geamul ca să se ferească de aerul rece, și ei lunecau și săltau, înaintând pe drumul pavat, Tessa inspiră adânc. Toată ziua fusese nerăbdătoare să-l caute pe Will, îngrijorată pentru el, întrebându-se unde era - dar acum, în timp ce se îndreptau către centrul întunecat al Londrei, tot ce simțea era frică.

9
NOPȚI CUMPLITE

Nopți cumplite și zile-nfometate,
Și dragostea ce completează și controlează
Toate bucuriile cărnii și toate cele întunecate
Ce sufletu-ți epuizează
- Algernon Charles Swinburne, „*Dolores*”

În trăsură, Tessa ținu draperia din dreptul său dată la o parte ațintindu-și privirea pe fereastră, în timp ce treceau pe Fleet Street către Landgate Hill. Ceața galbenă se îndesise, și fata reușea să deslușească greu prin ea - siluetele întunecate ale persoanelor care se grăbeau încolo și încoace, cuvintele neclare de pe reclamele scrise pe zidurile clădirilor. Din când în când, ceața se risipea și ea putea să vadă ceva clar - o fetiță care ducea mănunchiuri de lavandă ofilită, rezemându-se de un perete, extenuată; un bărbat care ascuțea cuțite, împingându-și obosit căruciorul către casă; un panou despre chibriturile luciferice ale lui Bryant și Blay, ivindu-se deodată din întuneric[25].

— Scăpărătoare[26], spuse Jem.

---

[25] Chibriturile prin fricțiune au fost inventate în 1826 de chimistul John Walker. O variantă a lor a fost brevetată de Samuel Jones și vândută sub numele de „chibrituri luciferice”, având o serie de probleme (inclusiv faptul că se puteau aprinde exploziv, uneori aruncând scântei la distanțe considerabile).

[26] În original *chuckaways,* cuvânt prin care, în secolul al XIX-lea, erau denumite atât chibriturile luciferice cât și lucrătoarele dintr-o astfel de fabrică.

Acesta se lăsase pe spate în scaunul din fața ei, ochii lui strălucind în întuneric. Ea se întrebă dacă acesta își luase drogul înainte să plece, și dacă da, cât anume.

— Poftim?

El mimă că aprinde un chibrit, stinge bățul și-l aruncă peste umăr.

— Așa se numesc chibriturile aici - scăpărătoare -, pentru că le arunci după o singură utilizare. Tot așa se numesc și fetele care lucrează la fabricile de chibrituri.

Tessa se gândi la Sophie, care ar fi putut deveni cu ușurință una dintre acele „scăpărătoare", dacă Charlotte nu ar fi găsit-o.

— E nemilos.

— În partea nemiloasă a orașului mergem noi acum. East End. Mahalaua. Se aplecă. Vreau să fii atentă și să stai aproape de mine.

— Știi cumva ce caută Will aici? întrebă Tessa, pe jumătate înfricoșată de răspuns.

Treceau pe lângă marea catedrală St. Paul, care avea deasupra lor precum piatra de mormânt a unui uriaș, cioplită din marmură strălucitoare.

Jem scutură din cap.

— Nu știu. Am avut doar un simțământ - o imagine trecătoare a străzii - de la vraja de localizare. Voi spune totuși că sunt puține motive nevinovate pentru un domn „să meargă pe Chapel" după lăsarea întunericului.

— Ar putea să fie la jocuri de noroc…

— S-ar putea, fu de acord Jem, dar vorbele lui sunând de parcă se îndoia de acest lucru.

— Ai spus că ai simțit ceva. Aici. Tessa se atinse deasupra inimii. Dacă ceva i s-ar întâmpla. E din cauză că sunteți *parabatai*?

— Da.

— Deci să fii *parabatai* înseamnă mai mult decât să jurați să aveți grijă unul de celălalt. Este ceva… mistic.

Jem îi zâmbi, acel zâmbet care era precum o lumină

aprinsă în fiecare cameră a casei.

— Suntem nefilimi. Fiecare parte a vieții noastre are ceva mistic - nașterea noastră, moartea, căsătoria, toate au o ceremonie. Este și una dacă dorești să devii *parabatai*-ul cuiva. Întâi trebuie să-l întrebi, bineînțeles. Nu e un angajament ușor…

— L-ai întrebat pe Will, ghici Tessa.

Jem scutură din cap, încă zâmbind.

— El m-a întrebat, spuse el. Sau, mai degrabă, mi-a spus. Exersam, în sala de antrenament, cu săbii lungi. M-a întrebat și i-am răspuns că da, că merita pe cineva care avea să trăiască, care putea să aibă grijă de el toată viața. A pariat că mă va dezarma și că, dacă reușea, trebuia să accept să fiu fratele său de sânge.

— Și te-a dezarmat?

— În fix nouă secunde. Jem râse. M-a țintuit la perete. Probabil că s-a antrenat fără ca eu să știu, căci n-aș fi fost niciodată de acord dacă știam era atât de bun la lupta cu sabia lungă. Aruncatul pumnalelor a fost întotdeauna specialitatea sa. Ridică din umeri. Aveam treisprezece ani. Au făcut ceremonia când aveam paisprezece. Sunt trei ani de-atunci, și nu-mi pot imagina să nu am *parabatai*.

— De ce nu ai fost de acord? întrebă Tessa ezitând ușor. Când te-a întrebat prima dată.

Jem își trecu o mână prin părul argintiu.

— Ceremonia te leagă, spuse el. Te face mai puternic. Fiecare își trage puterea din forța celuilalt. Te face mai conștient de prezența celuilalt, astfel încât să lucrați perfect într-o luptă. Sunt rune pe care le poți folosi doar dacă ești parte a unei perechi de *parabatai*, care nu ți-ar fi altfel posibile. Dar… poți alege un singur *parabatai* pentru tot restul vieții. Nu poți avea un al doilea, chiar dacă primul moare. Nu credeam că eram o alegere bună, având în vedere problema mea.

— Pare o regulă dură.

Jem îi spuse ceva atunci, într-o limbă pe care nu o

înțelese. Sunase oarecum *khalepa ta kala*.

Tessa se încruntă.

— Nu e latină?

— Greacă, spuse el. Are două înțelesuri. Înseamnă că tot ce merită efort - lucrurile bune, frumoase, onorabile și nobile - este greu de obținut. Acesta se aplecă în față, mai aproape de ea. Simțea mirosul dulce al drogului, și mirosul pielii sale. Mai înseamnă și altceva.

Tessa înghiți în sec.

— Ce anume?

— Înseamnă că „frumusețea este crudă”.

Ea se uită la mâinile lui. Subțiri, frumoase, îndemânatice, cu unghii tăiate și cicatrice pe încheieturile degetelor. Exista oare vreun nefilim fără cicatrice?

— Aceste cuvinte au o semnificație specială pentru tine, nu-i așa? întrebă ea încet. Aceste limbi moarte. De ce?

Se aplecase destul de aproape, astfel că ea îi simți respirația caldă pe obraz când el expiră.

— Nu pot fi sigur, spuse el, deși cred că are ceva de-a face cu claritatea lor. Greaca, latina, sanscrita conțin adevăruri pure, înainte ca noi să fi întinat limbile cu atâtea cuvinte inutile.

— Dar limba ta? spuse ea ușor. Cea cu care ai crescut?

Buzele sale zvâcniră.

— Am crescut vorbind engleză și chineza mandarină, zise el. Tatăl meu vorbea prost engleza și chineza. După ce ne-am mutat în Shanghai a fost și mai rău. Dialectul de-acolo este înțeles cu mare greutate de către cineva care vorbește mandarina.

— Spune ceva în mandarină, zise Tessa zâmbind.

Jem spuse ceva repede, care suna precum o grămadă de vocale șuierate și consoane la un loc, vocea sa urcând și coborând melodic.

— *Ni hen piao liang*.

— Ce-ai spus?

— Am spus că ți s-a desfăcut părul. Aici, zise el, și se

întinse ca să-i aranjeze o buclă ieșită de după ureche. Tessa simți cum sângele îi înfierbântă obrajii și se bucură de întunericul din trăsură. Trebuie să ai grijă cu el, zise Jem, retrăgându-și mâna încet, degetele sale atingându-i obrazul. Nu vrei să-i oferi inamicului ceva de care să te prindă.

— A, da, bineînțeles.

Tessa se uită repede pe geam… și privi lung. Ceața galbenă plutea apăsătoare pe străzi, dar putea să vadă destul de bine. Erau pe o stradă îngustă - deși lată, poate, după standardele Londrei. Aerul părea irespirabil și încărcat de praf de cărbune, iar străzile erau înțesate de oameni. Murdari, îmbrăcați în zdrențe, rezemându-se de pereții clădirilor strâmbe, ochii lor urmărind trăsura asemenea unor câini înfometați care râvnesc un os. Tessa văzu o femeie acoperită cu un șal, cu un coș de flori într-o mână și un copil legat în colțul șalului, susținut de umăr. Ținea ochii închiși, avea pielea palidă precum laptele bătut; părea bolnavă sau moartă. Copii desculți, murdari la fel ca pisicile vagaboande, se jucau pe străzi; femei sprijinindu-se unele de altele pe verandele clădirilor, evident în stare de ebrietate. Bărbații erau și mai rău, prăbușiți pe lângă case, îmbrăcați în jiletci și cu pălării, murdare și peticite, cu privirile lor lipsite de speranță erau asemenea gravurilor de pe pietrele de morminte.

— Londonezilor bogați din Mayfair și Chelsea le place să facă tururi în districte ca acestea, spuse Jem, vocea sa fiind neobișnuit de joasă. Le numesc incursiuni.

— Se opresc… să ajute în vreun fel?

— Majoritatea, nu. Vor doar să privească, ca apoi să se ducă acasă și să discute la următoarea lor serată despre cum au văzut „vânători-de-halbe” „borfete” sau „Jemmy Zgribulici” Cei mai mulți nu coboară niciodată din trăsurile lor sau din diligențe.

— Ce e un Jemmy Zgribulici?

Jem privi cu ochi argintii obosiți.

— Un cerșetor zdrențăros și înfrigurat, spuse el. Cineva care cel mai probabil va muri de frig.

Tessa se gândi la hârtia groasă îndesată în crăpăturile geamurilor din apartamentul ei din New York. Dar ea măcar avusese un dormitor, un pat în care să se întindă, și pe mătușa Harriet să-i facă supă caldă sau ceai pe plita mică. Fusese norocoasă.

Trăsura se opri la un colț ce nu prezenta interes. Peste drum, luminile unei cârciumi deschise se revărsau pe stradă, precum și un șuvoi constant de beți, unii ținând la braț femei cu obrajii puternic fardați și îmbrăcate cu rochii viu colorate, pătate și murdare. Undeva, cineva cânta „Cruel Lizzie Vickers”.

Jem o luă de mână.

— Nu te pot ascunde prin iluzii de privirile mundanilor, spuse el. Așa că ține capul plecat și stai aproape de mine.

Tessa zâmbi strengărește, dar nu-și trase mâna dintr-a lui.

— Ai spus asta deja.

El se aplecă și-i șopti la ureche. Respirația sa îi făcu întreg corpul să tremure.

— E foarte important.

Se întinse pe lângă ea să deschidă portiera. Sări jos pe pavaj și o ajută să coboare, ținând-o strâns lângă el. Tessa se uită în susul și-n josul străzii. Câțiva din mulțime le aruncară priviri nepăsătoare, dar cei mai mulți îi ignorară. Se îndreptară către ușa îngustă vopsită în roșu. Erau câteva trepte în fața acesteia, dar, spre deosebire de celelalte trepte din zonă, erau goale Nu stătea nimeni pe ele. Jem le urcă repede, trăgând-o după el, și bătu puternic la ușă.

După o clipă, deschise ușa o femeie într-o rochie roșie, lungă, atât de mulată pe corp, încât Tessa făcu ochii mari. Avea părul negru strâns în vârful capului, fixat cu o pereche de bețigașe aurii. Pielea îi era foarte deschisă, ochii fardați - dar la o privire mai atentă, Tessa își dădu

seama că era albă, nu străină. Gura acesteia era o fundă roșie bosumflată. Se lăsă la colțuri când îl privi pe Jem.

— Nu, spuse ea. Fără nefilimi.

Încercă să închidă ușa, dar Jem își ridicase bastonul, iar lama răsări din capătul acestuia, ținând ușa deschisă.

— Nu vrem probleme, spuse el. Nu suntem aici din partea Conclavului. E ceva personal.

Aceasta își miji ochii.

— Căutăm pe cineva, zise Jem. Un prieten. Du-ne la el, și nu vă vom mai deranja.

Când spuse acestea, ea își dădu capul pe spate și râse.

— Știu pe cine cauți, rosti ea. Aici este doar unul singur din neamul vostru.

Se dădu din ușă, ridicând din umeri. Lama intră înapoi în teaca sa cu un șuierat, și Jem se aplecă să intre pe sub buiandrugul scund, cu Tessa după el.

Dincolo de ușă exista un coridor îngust. Un miros dulce, apăsător, plutea în aer, ca mirosul hainelor lui Jem după ce-și lua drogul. Îți încleștă involuntar degetele în jurul mâinii lui.

— Aici vine Will să-mi cumpere… să cumpere ceea ce-mi trebuie, spuse el, înclinându-și capul astfel încât buzele sale aproape că-i atingeau urechea. Deși de ce să fi venit el aici, acum…

Femeia care le deschisese ușa se uită înapoi peste umăr în timp ce mergea pe coridor. Avea o despicătură la spatele rochiei, care dezvelea o bună parte din picioare - și capătul unei lungi cozi subțiri, bifurcate, cu însemne albe și negre precum solzii unui șarpe. E magiciană, gândi Tessa cu o tresărire a inimii. Ragnor, Surorile Întunecate, această femeie - de ce păreau magicienii atât de… siniștri? Cu excepția lui Magnus, poate, dar avea impresia că Magnus era excepția de la multe reguli.

Coridorul dădea într-o cameră uriașă, cu pereți colorați într-un roșu închis. Lămpi mari, cu marginile decupate și pictate cu motive ornamentale delicate, care desenau

umbre pe pereți, atârnau de tavan. De-a lungul pereților, paturi de cazarmă erau așezate ca în interiorul unei nave. O masă mare, rotundă, trona în centrul încăperii. În jurul ei stăteau câțiva bărbați cu pielea la fel de roșie precum pereții, părul lor negru fiind tuns până aproape de scalp. Mâinile li se terminau cu gheare negre-albăstrui, care fuseseră tăiate, probabil pentru a le ușura număratul, selectarea și combinarea diferitelor pulberi și amestecuri împrăștiate în fața lor. Pulberile păreau să strălucească și să pâlpâie sub lumina lămpii, precum giuvaerele pulverizate.

— Acesta e un bârlog pentru fumătorii de opiu? șopti Tessa în urechea lui Jem.

Ochii lui scrutară camera neliniștiți. Ea îi simțea încordarea, pulsul prin piele, precum inima rapidă a unei păsări colibri.

— Nu. Părea distras. Nu chiar… mai mult droguri demonice și pulbere de zâne. Bărbații ăia de la masă sunt ifriți. Magicieni fără puteri.

Femeia în rochie roșie se aplecă peste umărul unuia dintre ifriți. Cu toții își ridicară privirile și se uitară la Tessa și la Jem, ochii lor rămânând însă mai mult asupra lui Jem. Tessei nu-i plăcu felul în care se uitau aceștia la el. Magiciana zâmbea; privirea ifritului era calculată. Femeia se ridică și veni către ei, șoldurile sale mișcându-se precum un metronom sub satinul strâmt al rochiei.

— Madran spune că avem ceea ce vrei, băiat argintiu, spuse magiciana, atingându-l pe Jem pe obraz cu o unghie roșie ca sângele. Nu trebuie să te prefaci.

Jem tresări la atingerea ei. Tessa nu-l mai văzuse niciodată atât enervat.

— Ți-am spus, căutăm un prieten, se răsti el. Un nefilim. Ochi albaștri, păr negru… Vocea sa se ridică. *Ta xian zai zai na lǐ*?

Aceasta se uită la el pentru o clipă, apoi scuturǎ din cap.

— Ești nesăbuit, zise ea. Mai este puțin *yin fen* și, când o

să se termine vei muri. Încercăm să obținem mai mult, dar în ultimul timp cererea este…

— Scutește-ne de încercările tale de a-ți vinde marfa, spuse Tessa, deodată furioasă.

Nu putea suporta privirea lui Jem, de parcă fiecare cuvânt era tăietura unui cuțit. Nu era de mirare de ce Will îi cumpăra drogul.

— Unde este prietenul nostru?

Magiciana sâsâi, ridică din umeri și arătă cu degetul către unul dintre paturile prinse de perete.

— Acolo.

Jem se albi, în timp ce Tessa se uită lung. Ocupanții erau atât de nemișcați, încât, la început, ea crezu că paturile erau goale, dar își dădea seama acum, privind mai îndeaproape, că în fiecare se afla cineva tolănit. Unii stăteau pe-o parte, brațele atârnând peste marginile patului, cu mâinile întinse; majoritatea stăteau pe spate, cu ochii deschiși, privind tavanul sau patul de deasupra lor.

Fără niciun alt cuvânt, Jem alergă în cealaltă parte a încăperii, Tessa urmându-l. În timp ce se apropiau mai mult de paturi, își dădu seama că nu toți locatarii erau umani. Trecând pe lângă ei, observă că ocupanții aveau pielea albastră, violetă, roșie și verde; păr verde, la fel de lung și împletit precum o pânză de alge, răsfirat pe o pernă murdară; degete cu gheare apucau marginile de lemn ale patului, în timp ce cineva gemea. Altcineva chicotea ușor, fără speranță, un sunet mai trist decât plânsul; o altă voce repeta iar și iar o poezie pentru copii:

Lămâi și portocale -
Spun clopotele St. Clement cu jale.
Dar plata cerută când mi-o vei da? -
Clopotele de la Old Bailey încep a cânta
Când voi fi și eu bogat -
Clopotele de la Sboreditch au cântat…

— Will, șopti Jem.

Se opri lângă un pat și se sprijini de el, de parcă picioarele sale aveau să cedeze.

Will era întins pe pat, încurcat într-o pătură neagră, zdrențăroasă. Purta doar pantaloni și o cămașă, cureaua lui cu arme atârnând de un cui lângă pat. Era desculț, ținea ochii întredeschiși, albastrul lor fiind abia vizibil printre genele negre. Părul îi era umed de transpirație și lipit de frunte, iar obrajii, de un roșu aprins și fierbinți. Pieptul i se ridica și cobora la intervale inegale, de parcă avea probleme de respirație.

Tessa se întinse și-și puse dosul palmei pe fruntea lui. Era fierbinte.

— Jem, spuse ea ușor. Jem, trebuie să-l luăm de-aici.

Bărbatul din patul alăturat încă mai cânta. De fapt, nu era chiar un bărbat. Corpul său era scurt și contorsionat, picioarele sale desculțe terminându-se în copite despicate.

Și asta când o să fie? -
Clopotele de la Stepney au vrut să știe.
Nu am de unde știi -
Marele clopot din Bow începu a rosti.

Nemișcat, Jem încă se mai uita la Will. Părea încremenit. Pe față avea pete albe și roșii.

— *Jem*! șopti Tessa. Te rog! Ajută-mă să-l ridic!

Când Jem nu se mișcă, se întinse, îl apucă pe Will de umeri și-l scutură.

— Will, Will, trezește-te, te rog!

Will doar gemu și se întoarse cu spatele la ea, ascunzându-și capul sub braț. Era vânător de umbre, se gândi ea, un metru optzeci de oase și mușchi, prea greu să-l poată ridica singură. Doar dacă…

— Dacă nu mă ajuți, zise Tessa către Jem, îți jur, mă Transform în tine și-l ridic singură. Și-atunci, toată lumea va vedea cum arăți îmbrăcat în rochie. Se uită fix la el. Mă

înțelegi?

Foarte încet, acesta își ridică privirea către a ei. Nu părea deloc deranjat de ideea de a fi văzut de ifriți îmbrăcat în rochie; nu părea s-o privească deloc. Era prima dată când ei i se părea că acei ochi argintii nu aveau nicio sclipire în ei.

— Dar tu, înțelegi? spuse el, și se întinse pe pat, apucându-l pe Will de braț, trăgându-l într-o parte, fără să aibă grijă, și lovindu-l zdravăn cu capul de marginea patului.

Will gemu și deschise ochii.

— Dă-mi drumul…

— Ajută-mă, spuse Jem fără să se uite la Tessa, și, împreună, îl ridicară pe Will din pat. Acesta aproape căzu, punându-și brațul în jurul Tessei ca să se echilibreze, în timp ce Jem îi luă cureaua cu arme din cuiul de care atârna.

— Spune-mi că nu e un vis, șopti Will, frecându-și fața de gâtul ei.

Tessa tresări. Era fierbinte pe pielea ei. Buzele lui se frecau de pomeții obrajilor ei; erau la fel de moi cum și le amintea.

— Jem, zise Tessa disperată, iar Jem se uită la ei; își puse cureaua lui Will peste a sa, și părea evident că nu auzise niciun cuvânt rostit de Will.

Îngenunche și îi băgă picioarele lui Will în bocanci, și apoi se ridică să-l ia pe *parabatai*-ul său de braț. Will părea încântat de asta.

— Aaa, minunat, spuse el. Acum suntem toți trei.

— Taci din gură, zise Jem.

Will chicoti.

— Auzi, Carstairs, nu ai cumva niște gologani la tine, nu? Aș plăti, dar sunt lefter.

— Ce a spus? întrebă Tessa consternată.

— Vrea să-i plătesc drogurile.

Vocea lui Jem era aspră.

— Hai! îl ducem la trăsură și mă voi întoarce cu banii.

În timp ce se împleticeau către ușă, Tessa auzi vocea bărbatului cu copite despicate urmându-i, subțire și înaltă precum melodia cântată de un fluier, încheind cu un chicotit înalt.

Uite o lumânare, să-ți luminezi patul,
Uite un satâr, să-ți ciopârțești capul!

Chiar și aerul poluat din Whitechapel părea curat și proaspăt după putoarea prea dulceagă din bârlogul cu droguri de zâne. Coborând scările, Tessa aproape că se împiedică. Trăsura încă era, slavă Domnului, la marginea trotuarului, și Cyril coborî de pe capră, îndreptându-se către ei, îngrijorarea citindu-i-se pe chipul mare și larg.

— Deci, e bine? întrebă el, luând brațul lui Will care se sprijinea pe umerii Tessei și punându-l peste ai săi.

Tessa se dădu la o parte recunoscătoare; începuse s-o doară spatele.

Will, în mod previzibil, nu se arătă de acord cu asta.

— Dați-mi drumul, spuse el cu o iritare subită. Dați-mi drumul! Pot sta în picioare.

Jem și Cyril făcură schimb de priviri și se dădură la o parte. Will se clătină, dar rămase în picioare. Își ridică bărbia, vântul rece fluturându-i părul transpirat de pe gât și frunte, aruncându-i șuvițe în ochi. Tessa se gândi la el stând pe acoperișul Institutului. „Și privesc Londra, o îngrozitoare minune Umană a lui Dumnezeu.”

Se uită la Jem. Ochii săi erau mai albaștri decât albastrul, obrajii săi se îmbujorară, trăsăturile sale fiind angelice. El începu:

— Nu trebuia să vii să mă iei ca pe-un copil. Mă simțeam chiar bine.

Jem se uită la el.

— Lua-te-ar naiba, spuse el, și-l lovi pe Will peste față, aproape dărâmându-l.

Will nu căzu, ci se apucă de marginea trăsurii, ducându-și o mână la obraz. Gura îi sângera. Se uită la Jem plin de uimire.

— Urcă-l în trăsură, zise Jem către Cyril, și se întoarse și intră pe ușa roșie - să plătească ceea ce Will consumase, se gândi Tessa.

Will încă se holba după el, sângele înroșindu-i gura.

— James! strigă el.

— Haide, spuse Cyril, deloc neprietenos.

Chiar semăna mult cu Thomas, se gândi Tessa în timp ce acesta deschise portiera trăsurii și-l ajută pe Will să urce, apoi pe Tessa. Scoase o batistă din buzunar și i-o dădu. Era caldă și mirosea a colonie ieftină. Ea zâmbi și-i mulțumi în timp ce închidea portiera.

Will era ghemuit în colțul trăsurii, cu brațele petrecute în juru-i, cu ochii întredeschiși. Sângele i se prelingea pe bărbie. Ea se apropie de el și îi puse batista pe gură; el își puse mâna peste a ei, ținând-o acolo.

— Am dat-o-n bară, spuse el. Nu-i așa?

— Teribil, mă tem, zise Tessa, încercând să nu bage în seamă căldura mâinii acestuia pe mâna ei.

Chiar și în întunericul trăsurii, ochii lui erau de un albastru strălucitor. Dar ce spusese Jem despre frumusețe? „Frumusețea e crudă.” Oare Will ar fi fost iertat pentru lucrurile făcute, dacă ar fi fost urât? Și îl ajuta, în cele din urmă, să fie iertat? Însă ea nu putea să nu creadă că el făcea lucrurile pe care le făcea nu din prea multă dragoste pentru sine, ci din cauză că se ura. Iar ea nu știa de ce.

El închise ochii.

— Sunt atât de obosit, Tess, spuse el. Am vrut și eu o dată vise frumoase.

— Nu așa le capeți, Will, zise ea ușor. Nu poți să scapi de durere prin droguri sau vise.

Mâna lui se încleștă peste a ei.

Portiera trăsurii se deschise. Tessa se retrase imediat de lângă Will, Era Jem, cu o expresie amenințătoare; îi aruncă

o privire fugară lui Will, se așează pe banchetă și bătu cu degetele în tavan.

— Cyril, du-ne acasă, strigă el și, după o clipă, trăsura porni în noapte.

Jem se întinse și trase draperiile peste geamuri. În întuneric, Tessa băgă batista în mânecă. Încă era jilavă de sângele lui Will.

Jem nu spuse nimic tot drumul de la Whitechapel, ci se uită doar înainte, împietrit, cu mâinile încrucișate la piept, în timp ce Will dormea în colțul trăsurii, cu un zâmbet vag pe față. Tessa, în fața amândurora, nu se putea gândi la nimic ce ar fi putut să-l scoată pe Jem din tăcere. Era atât de neobișnuit pentru el - Jem, care era întotdeauna încântător, întotdeauna amabil, întotdeauna optimist. Chipul său arăta mai rău decât dac-ar fi avut o expresie goală, și își înfipsese unghiile în materialul echipamentului, cu umerii încordați și lăsați de furie.

În clipa în care ajunseră în fața Institutului, deschise portiera cu putere și coborî. Tessa îl auzi spunându-i lui Cyril să-l ajute pe Will să ajungă în camera sa, apoi păși furios pe trepte, fără să-i adreseze ei niciun cuvânt. Tessa era atât de șocată, încât nu reuși decât să-l privească o clipă. Se îndreptă către portiera trăsurii; Cyril era deja acolo, cu mâna întinsă pentru a o ajuta. Pantofii Tessei nici nu atinseră bine pavajul, când ea o și luă la goană după Jem, strigându-l pe nume, dar el era deja în Institut. Lăsase ușa deschisă, iar ea intră în urma lui, după ce privi înapoi să se asigură că Will era ajutat de Cyril. Se grăbi pe scări, domolindu-și glasul când își dădu seama, bineînțeles, că în Institut toată lumea dormea, lumina lămpii-vrăjitoarei fiind redusă la cea mai scăzută intensitate.

Se duse mai întâi la camera lui Jem și bătu la ușă; când nu primi niciun răspuns, căută câteva dintre locurile cele mai vizitate de el - sala de muzică, biblioteca -, dar, cum nu găsi nimic, se întoarse, neconsolată, în camera ei, să se

pregătească pentru noapte. Îmbrăcată cu cămașa de noapte - rochia ei fiind periată și atârnată pe umeraș -, se băgă în așternuturile patului ei și privi lung în tavan. Ridică de pe podea exemplarul *Vathek* de la Will, dar, pentru prima dată, poemul de pe prima pagină nu reuși s-o facă să zâmbească, și nu se putea concentra la poveste. Era surprinsă de propria-i nefericire. Jem era furios pe Will, nu pe ea. Și totuși, se gândi, poate că era prima dată când își pierduse cumpătul în fața ei. Era prima dată când fusese tăios cu ea sau nu-i răspunsese cu amabilitate, când păruse să nu se gândească mai întâi la ea, și de-abia apoi la el însuși…

Îl socotise bun, se gândi ea surprinsă și rușinată, privind lumina lumânării pâlpâind. Ea presupusese că amabilitatea sa era atât de naturală și înnăscută, încât nu se întrebase niciodată dacă îl costa ceva. Un efort să stea între lume și Will, protejându-i pe unul de celălalt. Orice efort să accepte cu calm pierderea familiei sale. Orice efort să rămână bine-dispus și calm în fața propriei sale morți.

Un zgomot frânt, sunetul a ceva rupt, se auzi în cameră. Tessa se ridică în capul oaselor. Ce-a fost asta? Părea să vină de dincolo de camera sa de vizavi…

Jem?

Se ridică în picioare și înșfacă halatul din cuier. Se îmbrăcă iute și fugi pe ușă, pe coridor.

Avusese dreptate - zgomotul venea dinspre camera lui Jem. Își aduse aminte de prima noapte când îl întâlnise, de muzica încântătoare a viorii care se revărsa pe sub ușă precum apa. Acest zgomot nu semăna deloc cu muzica lui Jem. Ea auzea arcușul scârțâind pe coarde, asemenea unei persoane țipând din cauza unei dureri agonizante. Voia să intre, dar, în același timp, o îngrozea gândul; într-un târziu, puse mâna pe clanța ușii și o deschise, apoi intră și o închise repede în urma ei.

— Jem, șopti ea.

Pe pereți, pietrele de lampa-vrăjitoarei luminau slab.

Jem stătea pe cufărul de la capătul patului său, îmbrăcat doar în cămașă și pantaloni, părul fiindu-i răvășit, cu vioara proptită în umăr. Cânta, mișcând enervat arcușul, scoțând sunete îngrozitoare, făcând-o să urle. În timp ce Tessa privea, una dintre coardele viorii se rupse cu zgomot.

— Jem! țipă ea din nou, și când el nu se uită, se îndreptă către el? Îi smulse arcușul din mână. Jem, oprește-te! Vioara ta… minunata ta vioară… o s-o strici.

Se uită la ea. Pupilele sale erau enorme, argintiul ochilor săi fiind redus la un cerc subțire în jurul negrului. Respira greu, cămașa fiindu-i deschisă la guler, transpirația ieșindu-i prin porii de pe clavicule. Obrajii îi erau roșii.

— Ce contează? spuse el cu voce atât de joasă, încât păru un sâsâit. Ce mai contează? Sunt pe moarte. Nu voi apuca sfârșitul deceniului. Ce contează dacă vioara se duce înaintea mea?

Tessa era îngrozită. El nu vorbise niciodată așa despre boală, niciodată…

Se ridică și se întoarse cu spatele la ea, îndreptându-se spre geam. Puțina lumină a lunii își croi drum prin ceață către cameră; în ceața albă de dincolo de geam, niște siluete păreau vizibile - fantome, umbre, fețe batjocoritoare.

— Știi că e adevărat.

— Nimic nu e bătut în cuie. Vocea ei tremura. Nimic nu e imposibil. Un leac…

— Nu există niciun leac. Nu mai părea furios, ci doar detașat, ceea ce era aproape mai rău. Voi muri, și tu știi asta, Tess. Probabil, în decursul următorului an. Sunt pe moarte, și nu am familie pe lumea asta, iar singura persoană în care am avut încredere mai mult decât în oricine altcineva a râs de ceea ce mă omoară pe mine.

— Dar, Jem, nu cred că asta s-a gândit Will să facă.

Tessa sprijini arcușul de marginea patului și se apropie de el, precaută, de parcă era un animal pe care se temea să nu-l sperie.

— El doar încerca să scape. Fuge de ceva, de ceva întunecat și groaznic, Jem, știi că așa e. Ai văzut cum a fugit după… după Cecily.

Stătea lângă el acum, destul de aproape cât să întindă mâna și să încerce să-i atingă brațul, dar nu o făcu. Din pricina transpirației, cămașa albă îi era lipită de omoplați. Vedea, prin material, pecețile de pe spatele său. El puse aproape neglijent vioara pe cufăr, și se întoarse spre ea.

— Știe ce înseamnă pentru mine, zise el. Să-l văd doar jucându-se cu ceea ce mi-a distrus viața…

— Dar nu se gândea la tine…

— Știu asta.

Ochii săi erau aproape negri acum.

— Îmi tot spun că e mai bun decât vrea el să pară, dar, Tessa, dacă nu e? Întotdeauna am crezut că, dacă nu aș avea nimic altceva, l-aș avea pe Will. Dacă nu am făcut nimic altceva ca viața mea să conteze, am fost întotdeauna de partea sa. Dar poate că nu ar fi trebuit.

Pieptul i se mișca atât de repede, încât o alarmă; își puse dosul palmei pe fruntea lui și aproape icni.

— Arzi. Ar trebui să te odihnești.

El se feri, iar ea, îndurerată, lăsă mâna să-i cadă.

— Jem, ce este? Nu vrei să te ating?

— Nu așa, izbucni el, și se înroși chiar mai puternic decât înainte.

— Așa cum?

Era sincer uluită; acesta era comportamentul de la care se putea aștepta de la Will, dar nu de la Jem - acest mister, această furie.

— De parcă ești infirmieră, iar eu sunt pacientul tău.

Vocea sa era hotărâtă, dar nesigură.

— Crezi că dacă sunt bolnav nu sunt ca și…

Respiră cu zgomot.

— Crezi că nu știu, spuse el, că, atunci când mă iei de mână, e doar ca să-mi simți pulsul? Crezi că nu știu că, atunci când te uiți în ochii mei, o faci doar ca să vezi cât

drog am luat? Dacă eram un alt bărbat, un bărbat normal, aș avea speranțe, chiar presupuneri; aș putea…

Cuvintele sale păreau să se fi curmat ori din cauză că își dăduse seama că spusese prea mult, ori că rămăsese fără aer; răsufla puternic, având obrajii roșii.

Ea scutură din cap, simțind cum părul îi gâdilă ceafa.

— Vorbește febra din tine, nu tu.

Ochii lui se întunecară; Jem dădu să se îndepărteze de ea.

— Tu nici măcar nu crezi că aș putea să te doresc, zise el, pe jumătate șoptind. Că sunt îndeajuns de puternic, îndeajuns de sănătos…

— Nu…

Fără să se gândească, îl apucă de braț. El se încordă.

— James, nu asta am vrut să spun…

El o prinse strâns de mână, cu degetele. Apoi o întoarse și o trase către el.

Stăteau față în față, piept lângă piept. Respirația lui îi făcea părul să se miște. Ea simțea febra ridicându-se de pe pielea lui precum ceața de pe Tamisa; simțea sângele zvâcnindu-i sub piele; vedea în mod ciudat de clar pulsul pe gâtul său, lumina de pe buclele deschise la culoare. Unde coborau pe gâtul și mai palid. Furnicături urcau și coborau pe pielea ei, uimind-o. Acesta era Jem - prietenul ei, la fel de calm și de nădejde precum bătaia inimii. Jem nu-i făcea pielea să ardă sau sângele să-i circule cu viteză prin vene, până când amețea.

— Tessa, spuse el.

Ea se uită la el. Nu era nimic calm sau de nădejde în expresia sa. Ochii îi erau negri, obrajii îmbujorați. Când ea își ridică fața, el și-o coborî, și gura sa se aplecă spre a ei și, în timp ce ea îngheță de surprindere, se sărutau. *Jem*. Îl săruta pe Jem. În timp ce săruturile lui Will erau înflăcărate, ale lui Jem erau la fel de proaspete precum aerul curat după ce ai fost închis mult timp într-un întuneric îmbâcsit. Gura sa era moale și fermă; o prinse

delicat de ceafă cu o mână, conducându-i gura către a sa. Cu cealaltă, îi cuprinse chipul, degetul mare mângâindu-i ușor obrazul. Buzele sale aveau gust de zahăr ars; dulceața drogului, presupuse ea. Atingerea lui, buzele sale erau nesigure, iar ea știa de ce. Spre deosebire de Will, lui i-ar *păsa* că asta era culmea indecenței, că el nu ar fi trebuit s-o atingă, s-o sărute, că ea ar trebui să se dea înapoi.

Dar ea nu voia să se retragă. Tocmai când se întreba dacă Jem era cel care o săruta, dacă Jem era cel care-i făcea capul să plutească și urechile să țiuie, simți cum brațele i se ridicau de parcă aveau minte proprie, încolăcindu-se în jurul gâtului său, trăgându-l mai aproape.

El gemu sub buzele ei. Trebuie să fi fost atât de sigur că ea avea să-l respingă încât, pentru o clipă, rămase nemișcat. Mâinile ei trecură peste umerii lui, îndemnându-l cu atingeri delicate, cu un tremurat pe buzele sale, să nu se oprească. El îi răspunse șovăielnic dezmierdării, apoi cu mai multă forță - sărutând-o din nou și din nou, de fiecare dată cu și mai multă insistență, cuprinzându-i fața în mâinile lui arzătoare, degetele sale subțiri de violonist mângâindu-i pielea, făcând-o să tremure. Mâinile sale coborâră pe spatele ei, trăgând-o mai aproape; picioarele ei desculțe alunecară pe covor și se împleticiră înapoi, iar ea căzu pe pat.

Degetele apucară strâns cămașa lui, trăgându-l pe Jem deasupra ei, simțind greutatea acestuia pe corpul ei de parcă primise înapoi ceva ce fusese al ei dintotdeauna, o parte din ea căreia îi dusese dorul, fără să știe acest lucru. Jem era ușor, cu oase goale precum ale unei păsări, și aceeași inimă ce bătea repede; își trecu mâinile prin părul lui, iar acesta era la fel de moale ca penele, exact cum își imaginase în visele ei cele mai tainice. El nu părea să vrea să se mai oprească să-și tot treacă, uimit, mâinile peste trupul ei. Acestea coborau pe corpul ei, el respirând neregulat în urechea ei, în timp ce mâinile găsiră funda halatului și se opriră acolo, cu degetele tremurându-i.

Incertitudinea lui îi făcu inima Tessei să pară că-i crește în piept, gingășia acesteia fiind suficient de mare cât să-i cuprindă pe amândoi. Ea voia ca Jem să o *vadă* exact cum era, Tessa Gray, fără nicio Transformare la ea. Se întinse și își desfăcu funda, trăgându-și halatul de pe umeri, apoi se descoperi în fața lui până la cămașa de noapte din batist.

Se uită la el, fără să respire, dându-și la o parte părul de pe față. Așezându-se deasupra ei, se uită în jos și-i spuse din nou, răgușit, ceea ce spusese în trăsură mai devreme, când îi atinsese părul.

— *Ni hen piao liang*.

— Ce înseamnă? șopti ea, și, de data aceasta, el zâmbi.

— Înseamnă că ești frumoasă, îi răspunse. N-am vrut să-ți spun mai devreme. N-am vrut să crezi că-mi permiteam anumite lucruri.

Ea se ridică și-i atinse obrazul, atât de aproape de-al ei, apoi pielea fragilă a gâtului său, unde sângele zvâcnea cu putere. Genele îi fluturau în timp ce urmărea mișcarea degetului ei cu ochii, asemenea unei ploi argintii.

— Permite-ți-le, șopti ea.

Se aplecă spre ea; gurile lor se întâlniră din nou, iar șocul senzației era atât de puternic, atât de copleșitor, încât își închise ochii de parcă se putea ascunde în întuneric. El gemu și o strânse în brațe. Se mișcară într-o parte, picioarele ei încrucișându-se cu ale lui, trupurile lor apropiindu-se tot mai mult și mai mult, încât le era greu să respire, și totuși nu se opreau. Ea găsi nasturii cămășii lui, dar când deschise ochii, mâinile îi tremurau prea tare ca să-i poată descheia. Îi descheie neîndemânatică, rupând materialul. În timp ce el își dezvelea umerii, ea văzu el ochii lui se luminau din nou spre un argintiu mai pur. Avu însă doar o clipă să se mire de acest fapt; era prea ocupată să se minuneze de realul trupului lui. Era atât de zvelt, fără să aibă musculatura lui Will, însă era ceva legat de fragilitatea sa minunată, ca în versul: „*Aur ca o bătaie de*

inimă diafană și delicată.[27]” Deși mușchii îi acopereau pieptul, ea îi vedea coastele. Pandantivul de jad primit de la Will atârna la gâtul lui.

— Știu, zise el, privindu-se jenat. Nu sunt… adică arăt…

— Minunat, spuse ea, și vorbea serios. Ești frumos, James Carstairs.

Ochii lui se făcură mari când ea se întinse să-l atingă. Mâinile ei se opriră din tremurat. Erau exploratoare acum, fascinate. Mama ei deținuse odată un exemplar foarte vechi al unei cărți, își aduse ea aminte, cu pagini atât de fragile, încât se puteau transforma în praf când le atingeai, și ea simți aceeași responsabilitate și grijă enormă când își trecu degetele peste pecețile de pe pieptul său, peste golurile dintre coaste și peste povârnișul abdomenului lui, care se cutremură sub atingerea ei; era ceva la fel de fragil, pe cât era de frumos.

Nici el nu părea să se poată abține să nu o atingă. Mâinile lui de muzician talentat o mângâiau, atingând în treacăt picioarele goale de sub cămașa ei de noapte. El o atingea așa cum făcea de obicei cu vioara lui îndrăgită, cu o grație delicată și imperioasă care o lăsă fără suflu. Acum părea să-i împărtășească febra; trupurile lor ardeau, iar părul le era transpirat, lipit de frunte și de gât. Tessei nu-i păsa; voia această căldură, această falsă durere. Nu era ea, aceasta era o altă Tessa, o Tessa din vise, care s-ar fi comportat astfel, și își aduse aminte de visul cu Jem într-un pat înconjurat de flăcări. Nu-și imaginase că va arde împreună cu el. Voia mai mult din această senzație, știa asta, mai mult din acest foc, dar niciunul dintre romanele pe care le citise nu-i spunea ce urma. Oare el știa? Will ar fi știut, gândi ea, dar Jem, ca și ea, din câte își dădea seama, trebuie că urma un instinct pe care și ea-l avea în adâncul ei. Degetele lui alunecară între ei, cum stăteau lipiți unul de celălalt, găsind nasturii cămășii de noapte; se

[27] Vers din poemul *„A Valediction: Forbiding Mouring*” („Adio: Tristețe-i interzisă”) de John Donne (1572-1631).

aplecă să-i sărute umărul gol când pânza căzu într-o parte. Nimeni nu-i mai sărutase pielea acolo, și senzația era atât uimitoare, încât întinse o mână să se apuce de ceva ca să-și adune puterile, lovind o pernă de pe pat; iar aceasta lovi măsuța de-alături. Ceva se auzi prăbușindu-se. Un miros subit, dulceag și întunecat, ca de mirodenii, cuprinse camera.

Jem își înălță capul, cu o privire oripilată. Tessa se ridică și ea, strângându-și cămașa, devenind deodată conștientă de starea ei. Jem privea insistent peste marginea patului, și ea îi urmă privirea. Cutia lăcuită care conținea drogul său căzuse și se deschisese. Un strat gros de pulbere strălucitoare era împrăștiat pe podea. O ușoară ceață argintie părea să se ridice din acesta, purtând cu ea mirosul dulce, condimentat.

Jem o trase înapoi, petrecându-și brațul în jurul ei, dar, în strânsoarea lui, în loc de pasiune era frică.

— Tess, spuse el pe un ton grav. Nu te poți atinge de acest praf. Să-ți ajungă pe piele ar fi… periculos. Chiar și să-l inspiri… Tessa, trebuie să pleci.

Se gândi la Will, ordonându-i să plece din pod. Așa avea să fie mereu - un băiat o sărută, apoi îi ordonă să plece de parcă era o servitoare nedorită?

— Nu plec, izbucni ea. Jem, te-ajut să strângi. Sunt…

Prietena ta, era pe cale să spună. Dar ce făceau nu era ceea ce fac prietenii. Ce era ea pentru el?

— Te rog, zise el blând.

Vocea sa era răgușită. Recunoscu sentimentul. Îi era rușine.

— Nu vreau să mă vezi în genunchi, adunând de pe podea drogul de care am nevoie ca să trăiesc. Niciun bărbat nu vrea ca fata pe care o…

Luă cutremurat o gură de aer.

— Îmi pare rău, Tessa.

Fata pe care o ce? Dar nu putea să întrebe; era copleșită de milă, de compasiune, de uluire pentru ceea ce făcuseră.

Se aplecă și-l sărută pe obraz. El nu se clinti când ea coborî din pat, își luă halatul și ieși tăcută din cameră.

Coridorul era la fel cum Tessa îl traversase cu câteva clipe - ore… minute? - mai devreme: întunecos, cu pietre de lampa-vrăjitoarei luminând slab în ambele direcții. Tocmai se furișase în propriul dormitor și era pe punctul de a închide ușa, când prinse cu coada ochiului o mișcare la capătul holului. Ceva o ținu în loc, cu ușa aproape închisă, cu fața lipită de crăpătura abia vizibilă.

Acea mișcare fusese făcută de cineva care se plimba pe hol. Un băiat blond, se gândi preț de o clipă, confuză, dar nu - era Jessamine, îmbrăcată în haine băiețești. Purta pantaloni și un palton deschis peste o jiletcă; în mână avea o pălărie, iar părul ei blond și lung era legat la spate. Se uită în urma ei în timp ce mergea pe coridor, de parcă se temea să nu fie urmărită. Câteva clipe mai târziu, dispăru după colț.

Tessa închise ușa, în timp ce gândurile-i galopau. Ce naiba era asta? Ce făcea Jessamine, de ce bântuia prin Institut în toiul nopții, îmbrăcată ca un băiat? După ce își puse halatul în cuier, Tessa se duse să se întindă pe pat. Se simțea extrem de obosită - acel fel de oboseală pe care o simțise în noaptea în care mătușa ei murise, de parcă epuizase capacitatea corpului ei de a simți emoția. Când închise ochii, văzu chipul lui Jem, apoi pe-al lui Will, ținându-și mâna pe gura însângerată. Gânduri cu ei doi se învârtiră în mintea ei până când, într-un târziu, adormi, nefiind sigură dacă visa că-l sărută pe unul sau pe celălalt.

10
VIRTUTEA ÎNGERILOR

Virtutea îngerilor este că nu pot deveni răi; defectul lor este că nu pot deveni mai buni. Defectul unui om este că poate deveni rău; iar virtutea sa este că poate deveni mai bun.
- Proverb hasidic

— Presupun că știți cu toții deja, spuse Will la micul dejun, în dimineața următoare, că am fost la un bârlog pentru fumătorii de opiu.

Era o dimineață posomorâtă. Începuse cu ploaie și cu cer cenușiu, iar Institutul părea să fie copleșit, de parcă cerul îl apăsa cu putere. Sophie intra și ieșea din bucătărie, ducând farfurii aburinde cu mâncare, fața ei părând slăbită și mică; Jessamine se prăbușea de oboseală peste scaunul ei; Charlotte părea plictisită și indispusă din cauza nopții petrecute în bibliotecă; ochii lui Will erau roșii, și obrazul vânăt, acolo unde Jem îl lovise. Doar Henry - citind ziarul pe care-l ținea cu o mână, în timp ce cu cealaltă își mărunțea oul - părea să mai aibă energie.

Jem era remarcabil doar prin absența sa. Când Tessa se trezise în acea dimineață, plutise pentru o clipă într-o stare fericită de uitare, evenimentele nopții anterioare fiind o pată începătoșată. Apoi se ridicase brusc în capul oaselor, oroarea revărsându-se asupra ei precum un val de apă fierbinte.

Oare într-adevăr făcuse ea acele lucruri cu *Jem*? Patul lui… mâinile acestuia pe ea… drogurile vărsate. Își ridicase mâinile și își atinsese părul. Era răsfirat pe umeri, unde Jem i-l despletise din cosițe. *Vai, Dumnezeule*, gândi ea.

Chiar am făcut acele lucruri; eu eram aceea. Își pusese mâinile la ochi, simțind un amestec copleșitor de confuzie, fericire îngrozitoare - căci nu putea să nege faptul că fusese minunat în felul său -, oroare de sine, și jenă și umilință totală.

Jem ar putea gândi că ea își pierduse complet autocontrolul. Nu era de mirare că nu putea s-o vadă la micul dejun. Ea de-abia putea să se privească în oglindă.

— M-ați auzit? spuse Will din nou, în mod evident dezamăgit de felul în care fusese primit anunțul său. Am spus că aseară am fost la un bârlog pentru fumătorii de opiu.

Charlotte își ridică privirea de la felia sa de pâine prăjită își împături încet ziarul și-l puse pe masă, scoțându-și ochelarii de la ochi.

— Nu, zise ea. De fapt, acest aspect, fără îndoială glorios, al activităților tale recente nu ne era cunoscut.

— Deci acolo ai fost în tot acest timp? întrebă Jessamine indiferentă, luând un cub de zahăr din bol și mușcând din el Acum ai devenit un dependent fără speranță? Se spune că o doză sau două sunt suficiente.

— Nu era chiar un bârlog pentru fumătorii de opiu, protestă Tessa înainte să se poată abține. De fapt… păreau să comercializeze mai mult pulberi magice și lucruri de acest fel.

— Deci poate nu tocmai un bârlog pentru fumătorii de opiu, spuse Will, dar totuși un bârlog. De vicii! adăugă el, accentuând această ultimă parte, împungând aerul cu arătătorul.

— Vai mie, nu unul dintre acele locuri deținute de ifriți, oftă Charlotte. Sincer, Will…

— Întocmai unul dintre acele locuri, zise Jem, intrând în încăpere și trăgând un scaun lângă Charlotte - mai departe de Tessa nici că se putea, observă ea, inima oprindu-i-se în loc. Nici el nu părea să o privească. De pe Whitechapel High Street.

— Și cum de tu și Tessa știți atât de multe despre asta? întrebă Jessamine, revitalizată fie de porția de zahăr, fie de nerăbdarea unei bârfe bune, fie de ambele.

— Aseară, ca să-l găsesc pe Will, am folosit o vrajă de localizare, spuse Jem. Eram tot mai îngrijorat de absența lui. Am crezut că a uitat drumul înapoi către Institut.

— Te îngrijorezi prea mult, zise Jessamine. E o prostie.

— Ai perfectă dreptate. Nu voi repeta greșeala, spuse Jem, întinzându-se după platoul cu *kedgeree*[28]. S-a dovedit că Will nu avea nevoie deloc de ajutorul meu.

Will se uită la Jem gânditor.

— Se pare că m-am trezit cu ochiul vânăt, zise el, arătând cu degetul spre contuzie. Ai vreo idee de unde-am căpătat-o?

— Niciuna, zise Jem, servindu-se cu ceai.

— Ouă, spuse Henry visător, uitându-se în farfurie. Chiar îmi plac ouăle. Aș putea să mănânc toată ziua numai ouă.

— Chiar a fost nevoie s-o iei pe Tessa cu tine la Whitechapel? îl întrebă Charlotte pe Jem, dându-și ochelarii jos și așezându-i pe ziar.

Ochii ei căprui erau acuzatori.

— Tessa nu e făcută din porțelan, spuse Tem. Nu se va sparge.

Dintr-un anumit motiv, această afirmație, deși spusă fără să se uite la ea, trimise în mintea Tessei un șuvoi de imagini din noaptea precedentă - îmbrățișându-l pe Jem în patul său, mâinile acestuia apucându-i umerii, gurile lor împreunate pasional. Nu, atunci nu o tratase de parcă ar fi fost fragilă. Un val fierbinte îi încălzi obrajii; se uită repede în jos, sperând ca îmbujorarea ei să dispară.

— Ai fi surprins să afli, zise Will, că am văzut ceva destul de interesant la bârlogul pentru fumătorii de opiu.

— Sunt sigură că ai văzut, rosti Charlotte cu asprime.

— Vreun ou? întrebă Henry.

---

[28] Fel de mâncare (probabil de origine indiană) cu pește, orez, pătrunjel, ouă fierte, curry și unt sau smântână.

— Locuitori ai Lumii de Jos, spuse Will. Aproape cu toții vârcolaci.

— Nu e nimic interesant legat de vârcolaci, rosti Jessamine mâhnită. Ne concentrăm să-l găsim pe Mortmain acum, Will, dacă nu ai uitat, nu niște locuitori ai Lumii de Jos, zăpăciți de droguri.

— Cumpărau *yin fen*, spuse Will. Grămezi întregi.

Când auzi asta, Jem ridică subit capul și-l privi pe Will.

— Deja au început să-și schimbe culoarea, zise Will. Destul de mulți au păr sau ochi argintii. Chiar și pielea lor a început să-și schimbe culoarea.

— Asta e foarte tulburător, se încruntă Charlotte. Ar trebui să vorbim cu Woolsey Scott cât mai repede cu putință, după ce terminăm cu Mortmain. Dacă există o problemă de dependență de pulberi magice în haita sa, va vrea să afle despre asta.

— Nu crezi că știe deja? spuse Will, lăsându-se pe spate în scaunul său. Păru mulțumit că primise în sfârșit o reacție la noutățile sale. Până la urmă, e haita lui.

— Haita lui înseamnă toți vârcolacii londonezi, obiectă Jem. Nu poate să-i țină pe toți sub observație.

— Nu sunt sigur că vrei să aștepți, zise Will. Dacă poți să-l contactezi pe Scott, ai face bine să vorbești cu el cât mai repede posibil.

Charlotte își înclină capul într-o parte.

— Și de ce aș face asta?

— Deoarece, spuse Will, unul dintre ifriți a întrebat un vârcolac de ce are nevoie de atât de mult *yin fen*. Se pare că funcționează precum un stimulent pentru vârcolaci. Răspunsul a fost că drogul îi era pe plac Magistrului, deoarece îi ținea treji ca să muncească toată noaptea.

Charlotte lăsă cu zgomot ceașca de ceai pe farfurie.

— Să lucreze la ce?

Will rânji, în mod evident mulțumit de efectul pe care-l avea.

— Habar n-am. Mi-am pierdut cunoștința atunci. Aveam

un vis frumos, cu o tânără domniță care își rătăcise aproape toate hainele…

Charlotte era albă la față.

— Dumnezeule, sper că Scott nu e în cârdășie cu Magistrul. De Quincey primul, acum vârcolacii - toți aliații noștri. Acordurile…

— Sunt sigur că totul va fi în regulă, Charlotte, spuse Henry ușor. Scott nu pare genul care să se încurce cu Mortmain.

— Poate că ar trebui să fii și tu de față când o să vorbesc cu el, zise Charlotte. Oficial, tu ești șeful Institutului…

— O, nu, refuză Henry, părând oripilat. Draga mea, te vei descurca foarte bine fără mine. Ești atât de genială în ceea ce privește negocierile, iar eu pur și simplu nu sunt. În plus, invenția asta la care lucrez acum ar putea distruge toată armata mecanică, dacă nimeresc corect calculele!

Se uită mândru peste masă. Charlotte îl privi pentru un timp îndelungat apoi își trase scaunul înapoi, se ridică și ieși din încăpere fără să vreun cuvânt.

Will în privi pe Henry printre gene.

— Nimic nu-ți deranjează cercurile, nu-i așa, Henry?

Henry clipi.

— Ce vrei să spui?

— Arhimede, zise Jem, știind ca de obicei ce voia Will să spună, deși nu se uită la el. Când orașul său a fost atacat de romani, el desena o diagramă exactă în nisip. Era atât de concentrat la ceea ce făcea, că nu l-a văzut pe soldatul care se furișase în spatele lui. Ultimele sale cuvinte au fost „Nu te atinge de cercurile mele”[29]. Bineînțeles, atunci era bătrân.

— Și probabil că nu fusese niciodată căsătorit, spuse Will, și rânji peste masă la Jem.

Jem nu-i întoarse zâmbetul. Fără să se uite la Will sau la Tessa - fără să se uite la niciunul dintre ei -, se ridică în picioare și ieși din încăpere după Charlotte.

---

[29] *Nōlī turbāre [tangere] circulōs meōs*!.

— Ei, drăcie, făcu Jessamine. E cumva una din zilele în care toată lumea pleacă furioasă? Pentru că pur și simplu nu am energie pentru asta.

Își puse capul pe brațe și închise ochii.

Henry se uită confuz de la Will la Tessa.

— Ce e? Cu ce am greșit?

Tessa oftă.

— Nimic groaznic, Henry. Doar că… cred că Charlotte a vrut ca tu să *mergi* cu ea.

— Atunci de ce nu a spus așa?

Ochii lui Henry erau triști. Bucuria sa legată de ouă și invenții părea să fi dispărut. Poate că nu ar fi trebuit să se căsătorească cu Charlotte, se gândi Tessa, starea ei fiind la fel de mohorâtă precum vremea. Poate, aidoma lui Arhimede, ar fi fost mai fericit să deseneze cercuri pe nisip.

— Pentru că femeile nu spun niciodată ceea ce gândesc, spuse Will.

Ochii lui erau îndreptați spre bucătărie, unde Bridget curăța resturile de pe masa lor. Cântecul ei plutea lugubru către sufragerie:

„Băiețelul mamii drag tare mă tem că ești otrăvit,
Bucuria și-alinarea mea, tare mă tem că ești chinuit!”
„Ah, sunt otrăvit; mamă, așterne-mi patul pe dată,
Sufletul mi-e plin de durere și vreau să mă întind îndată.”

— Pot să fac rămășag că femeia asta a avut o carieră anterioară de vânătoare de morți, vânzând balade tragice la intersecția Seven, spuse Will. Și ce-aș mai vrea să nu cânte despre otrăvuri exact după ce-am mâncat!

Se uită pieziș la Tessa.

— N-ar trebui să-ți pui echipamentul? N-ai antrenament astăzi cu nebunii de Lightwood?

— Da, în dimineața asta, dar nu trebuie să-mi schimb

hainele. Exersăm doar aruncatul cuțitelor, zise Tessa, ușor uimită că putea să aibă o conversație atât de calmă și de civilizată cu Will, după evenimentele din seara trecută.

Batista lui Cyril, cu sângele lui Will pe ea, încă se afla în sertarul garderobei sale; își aminti căldura buzelor acestuia pe degetele ei și își luă privirea de la el.

— Cât de norocos sunt că mă pricep atât de bine la aruncat cuțitele!

Will se ridică în picioare și își oferi brațul.

— Haide; îi voi înnebuni pe Gideon și pe Gabriel dacă privesc antrenamentul, și mi-ar prinde bine puțină nebunie în dimineața asta.

Will avusese dreptate. Prezența sa în timpul antrenamentului păru să-l enerveze cel puțin pe Gabriel, însă Gideon, cum părea să facă cu absolut orice, nu băgă de seamă intruziunea acestuia. Will stătea pe o bancă joasă de lemn, care se afla de-a lungul unui perete, cu picioarele întinse în față, mâncând un măr și oferind ocazional sfaturi pe care Gideon le ignora, iar Gabriel le resimțea ca pe niște lovituri în piept.

— Trebuie să fie aici neapărat? mârâi Gabriel către Tessa pentru a doua oară, când aproape scăpase un cuțit în timp ce i-l oferea.

Puse o mână pe umărul ei, arătându-i direcția în care să privească pentru obiectivul spre care ea țintea - un cerc negru, desenat pe perete. Știa cât de mult și-ar fi dorit Gabriel ca ea să-l țintească pe Will.

— Nu-i poți spune să plece?

— De ce-aș face asta? întrebă Tessa. Will e prietenul meu, pe când tu ești un oarecare pe care nici măcar nu-l plac.

Azvârli cuțitul. Rată ținta cu câțiva metri, nimerind peretele aproape de podea.

— Nu, încă balansezi prea tare cuțitul la vârf - și cum adică nu mă placi? întrebă Gabriel, dându-i alt cuțit, din

reflex, dar expresia sa fiind cu adevărat surprinsă.

— Păi, zise Tessa, uitându-se de-a lungul lamei cuțitului și oftând, te porți de parcă nu mă suferi. De fapt, te porți de parcă nu ne suferi pe niciunul.

— Nu. Îl urăsc doar pe el, spuse Gabriel arătând către Will.

— Vai mie, făcu Will, și mai luă o îmbucătură din mărul său. E din cauză că arăt mai bine decât tine?

— Tăceți amândoi, strigă Gideon din cealaltă parte a sălii. Se presupune că lucrăm, nu că ne răstim unii la alții într-o ceartă meschină, veche de când lumea.

— Meschină? mârâi Gabriel. Mi-a rupt mâna.

Will mai mușcă o dată din măr.

— Nu pot să cred că încă mai ești supărat din cauza asta.

Tessa azvârli cuțitul. Încercarea asta se dovedi a fi mai bună. Cuțitul aterizează în cercul negru, dacă nu chiar în centrul lui. Gabriel se uită după un alt cuțit și, nevăzând niciunul, pufni enervat.

— Când *noi* vom conduce Institutul, spuse el, ridicând vocea suficient încât Will să-l audă, sala asta de antrenament va fi mult mai bine întreținută și aprovizionată.

Tessa se uită la el furioasă.

— Uimitor că nu te plac, nu-i așa?

Fața frumoasă a lui Gabriel se transformă într-una disprețuitoare.

— Nu văd ce ar avea asta de-a face cu tine, micuță magiciană; acest Institut nu este casa ta. Nu aparții acestui loc. Crede-mă, o vei duce mai bine dacă familia mea ar conduce acest loc; am putea găsi utilizări pentru talentul tău. Ocupație care te-ar face bogată. Ai putea trăi unde ai vrea, iar Charlotte ar putea conduce Institutul din York, unde va face mult mai puține rele.

Will era în picioare acum, lăsând mărul la o parte. Gideon și Sophie se opriseră din exersat și priveau la cei

doi care discutau - Gideon precaut, iar Sophie uimită.

— Dacă nu ai observat, spuse Will, cineva deja conduce Institutul din York.

— Aloysius Starkweather este un bătrân senil.

Gabriel îl respinse cu o mișcare din mână.

— Și nu are descendenți pentru care să-l implore pe Consul, să fie desemnați în locul său. De când cu problema nepoată-si, fiul și nora sa și-au strâns catrafusele și s-au mutat în Idris. Nu s-ar întoarce nici de dragul banilor, și nici de dragul lui.

— Ce problemă este cu nepoata lui? întrebă Tessa, amintindu-și de portretul fetiței bolnăvicioase de pe casa scării din Institutul din York.

— A trăit doar zece ani, sau undeva în jurul acestei vârste, spuse Gabriel. În orice caz, nu a fost niciodată foarte sănătoasă, și când au pus peceți pe ea pentru prima oară… Ei bine, trebuie să fi fost prost pregătită. A înnebunit, a devenit Damnată și a murit. Șocul a ucis-o pe soția bătrânului Starkweather, iar copiii săi au fugit în Idris. N-ar fi prea greu să fie înlocuit cu Charlotte. Consulul trebuie să vadă că nu e potrivit - e prea atașat de vechile metode.

Tessa îl privi pe Gabriel fără să-i vină să creadă. Vocea lui păstrase acea indiferență rece pe toată durata poveștii familiei Starkweather, de parcă era un basm. Iar ea… nu dorea să-i pară rău de bătrânul cu ochi vicleni și camera însângerată plină cu rămășițele locuitorilor Lumii de Jos, dar nu se putea abține.

— Charlotte conduce *acest* Institut, spuse ea. Și tatăl tău nu-l va lua de la ea.

— Merită să rămână fără el.

Will azvârli cotorul mărului în aer și, în același timp, apucă un cuțit de la curea și îl aruncă. Cuțitul și cotorul zburară prin cameră, reușind cumva să nimerească peretele exact lângă capul lui Gabriel - cuțitul era înfipt perfect prin cotor, în perete.

— Spune asta din nou, zise Will, și-ți sting luminile.

Fața lui Gabriel se încruntă.

— Habar n-ai despre ce vorbești.

Gideon făcu un pas în față, avertizând cu fiecare mișcare a trupului său.

— Gabriel…

Dar fratele său îl ignoră.

— Tu nici măcar nu știi ce i-a făcut tatăl prețioasei voastre Charlotte tatălui meu, nu-i așa? Și eu am aflat acum câteva zile. Tatăl meu în sfârșit a rupt tăcerea și ne-a spus. El protejase familia Fairchild până atunci.

— Tatăl tău?

Tonul lui Will era sceptic.

— Să protejeze familia Fairchild?

— Ne-a protejat și pe noi.

Cuvintele lui Gabriel se îmbinau unele cu altele.

— Fratele mamei mele - unchiul meu Silas - era unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Granville Fairchild. Apoi, unchiul Silas a încălcat Legea - un lucru minuscul, o infracțiune minoră -, iar Fairchild a aflat despre asta. Lui îi păsa doar de Lege, nicidecum de prietenie sau de loialitate. S-a dus direct la Conclav.

Gabriel ridică tonul.

— Unchiul meu s-a sinucis de rușine, iar mama mea a murit de durere. Membrii familiei Fairchild nu sunt interesați decât de ei înșiși și de Lege!

Pentru o clipă, sala fu cuprinsă de tăcere; chiar și Will rămăsese fără cuvinte, părând de-a dreptul surprins. În cele din urmă, Tessa rupse tăcerea:

— Dar asta e vina tatălui lui Charlotte. Nu a lui Charlotte.

Gabriel era alb de furie, ochii săi verzi ieșind în evidență pe pielea lui deschisă la culoare.

— Nu înțelegi, spuse el pe un ton răutăcios. Nu ești vânătoare de umbre. Avem onoarea sângelui. Onoarea familiei. Granville Fairchild a vrut ca Institutul să-i fie dat

fiicei sale, iar Consulul a făcut posibil acest lucru. Chiar dacă Fairchild e mort, încă îl putem lipsi de acest lucru. Era disprețuit - atât de disprețuit, încât nimeni nu s-ar fi căsătorit cu Charlotte dacă nu i-ar fi plătit pe cei din familia Branwell ca să-l dea pe Henry. Toată lumea știe asta. Toată lumea știe că nu o iubește cu adevărat. Cum ar putea el…

Urmă un pocnet, precum sunetul unui foc de armă, și Gabriel tăcu. Sophie îl plesnise peste față. Pielea lui palidă deja începuse să se înroșească. Sophie se holba la el, respirând greu, cu o privire neîncrezătoare pe chip, de parcă nu-i venea să creadă ce făcuse.

Gabriel își încleștă mâinile pe lângă corp, dar nu se mișcă. Tessa știa că nu putea. Nu putea să lovească o fată, o fată care nu era nici vânătoare de umbre, nici locuitoare a Lumii de Jos, ci doar o mundană. Se uită la fratele său, Gideon, fără nicio expresie, îi întâlni privirea și clătină din cap; cu un sunet înfundat, Gabriel se răsuci pe călcâie și ieși din sală.

— Sophie! exclamă Tessa, întinzându-se spre ea. Ești bine?

Dar Sophie se uita tulburată la Gideon.

— Îmi pare rău, domnule, spuse ea. Nu am nicio scuză… m-am pierdut cu firea… și eu…

— A fost o lovitură bine plasată, zise Gideon pe un ton calm. Văd că ai acordat atenție antrenamentului.

Will stătea pe bancă, ochii săi albaștri fiind vioi și curioși.

— E adevărată? spuse el. Povestea pe care Gabriel tocmai ne-a spus-o?

Gideon ridică din umeri.

— Gabriel îl venerează pe tatăl nostru, răspunse el. Orice spune Benedict e ca o declarație din ceruri. Știam că unchiul meu s-a sinucis, dar nu cunoșteam și împrejurările, asta până în ziua în care ne-am întors de la antrenamentul cu voi. Tata ne-a întrebat cum credeam că funcționează

Institutul și i-am spus că părea în stare bună, deloc diferit de Institutul din Madrid. De fapt, i-am spus că nu există nicio dovadă că Charlotte face o treabă proastă. Atunci, ne-a spus povestea asta.

— Dacă nu te superi că întreb, spuse Tessa, ce anume a făcut unchiul tău?

— Silas? S-a îndrăgostit de *parabatai*-ul său. Nu tocmai o infracțiune minoră, precum spune Gabriel, ci una majoră. Relațiile romantice între *parabatai* sunt strict interzise. Deși până chiar și cel mai bine antrenat vânător de umbre poate cădea pradă sentimentelor. Însă Conclavul i-ar fi separat pe cei doi, și Silas n-ar fi putut suporta asta. De aceea, s-a sinucis. Mama mea s-a stins de furie și de durere. Însă pot să cred că dorința ei pe patul de moarte a fost să luăm Institutul de la familia Fairchild. Gabriel era mai mic decât mine când mama noastră a murit - doar cinci ani, încă agățat de fustele ei -, și mi se pare că sentimentele sale sunt acum prea copleșitoare pentru ca el să le înțeleagă. Pe de altă parte, eu… eu cred că păcatele taților nu ar trebui să apese mai departe pe umerii fiilor.

— Sau fiicelor, spuse Will.

Gideon se uită la el și-i zâmbi strâmb. Nu avea niciun fel de resentimente; era privirea cuiva care aproape că-l înțelegea pe Will și înțelegea și de ce se comporta așa. Chiar și Will părea ușor surprins.

— Bineînțeles, mai rămâne o problemă, și anume faptul că Gabriel nu se va mai întoarce niciodată aici, zise Gideon. Nu după cele întâmplate.

Sophie, căreia începuse să-i revină culoarea în obraji, păli din nou.

— Doamna Branwell va fi furioasă…

Tessa îi făcu semn cu mâna.

— Mă voi duce după el și-i voi cere scuze, Sophie. O să fie în regulă.

Îl auzi pe Gideon strigând-o, dar ea deja se grăbea să iasă din sală. Nu-i făcea plăcere să recunoască, dar simțise

un strop de milă pentru Gabriel atunci când Gideon îi povestise despre el. Să-ți pierzi mama la o vârstă atât fragedă, încât abia îți poți aduce aminte de ea mai târziu, era un lucru cunoscut pentru ea. Dacă cineva i-ar fi spus că mama ei avusese o ultimă dorință pe patul de moarte, nu era convinsă că nu ar fi făcut absolut orice i-ar fi stat în putință să o îndeplinească… fie că avea sens, fie că nu.

— Tessa!

Ajunsese aproape la capătul coridorului când îl auzi pe Will strigând-o. Se întoarse și-l văzu venind către ea, zâmbind ușor.

Următoarele ei cuvinte îi alungară zâmbetul.

— De ce mă urmărești? Will, n-ar fi trebuit să-i lași singuri! Trebuie să te întorci imediat în sala de antrenament, chiar acum!

Will se propti bine pe picioare.

— De ce?

Tessa ridică mâinile în aer.

— Bărbații chiar nu văd nimic? Gideon e interesat de Sophie…

— De *Sophie*?

— E o fată foarte frumoasă, izbucni Tessa. Ești un idiot dacă nu ai observat cum o privește, dar nu vreau să profite de ea. A avut suficiente probleme de acest fel - și, în plus, dacă ești prin preajmă, Gabriel n-o să vorbească cu mine. Știi bine că n-o va face.

Will mormăi ceva ca pentru sine și o apucă de încheietura mâinii.

— Hai! Vino cu mine!

Căldura pielii lui pe mâna ei o făcu să simtă un fior de-a lungul brațului. O conduse în salon, în fața geamurilor mari care dădeau spre curte. Îi dădu drumul la încheietură exact la timp ca ea să se aplece și să vadă trăsura familiei Lightwood hurducându-se cu furie în curtea pietruită trecând pe porțile de fier.

— Vezi? spuse Will. Gabriel a plecat deja; numai dacă nu

vrei cumva să alergi după trăsură… Iar Sophie e suficient de înțeleaptă. N-o să-l lase pe Gideon Lightwood să-și facă mendrele cu ea. În plus, e la fel de amuzant precum e o cutie poștală.

Tessa, surprinzându-se chiar și pe sine, dădu frâu liber unui hohot râs. Își puse mâna la gură, dar era prea târziu; deja râdea, sprijinindu-se ușor de geam.

Will o privi cu ochi întrebători, schițând un zâmbet.

— Sunt mai amuzant decât mă consider. Ceea ce, într-adevăr, mă face foarte amuzant.

— Nu râd de gluma ta, zise ea printre chicoteli. Doar… Doamne! Privirea și fața lui Gabriel când Sophie l-a plesnit. Vai mie!

Își îndepărtă părul de pe față și spuse:

— De fapt, n-ar trebui să râd. Parțial, ești vinovat pentru comportamentul lui îngrozitor, căci l-ai întărâtat. Ar trebi să fiu supărată pe tine.

— A, *ar trebui*, spuse Will, întorcându-se să se așeze într-un fotoliu din fața focului și întinzându-și picioarele lungi către flăcări.

Asemenea tuturor încăperilor din Anglia, gândi Tessa, și aceasta era rece, mai puțin locul din fața focului. Te coceai în fața focului și înghețai oriunde în altă parte, exact ca un curcan prost gătit.

— O frază bună nu include niciodată cuvintele „ar trebui”. Eu ar trebui să plătesc nota la cârciumă, altfel vin după mine să-mi rupă picioarele. Eu nu ar fi trebuit să fug cu soția prietenului meu cel mai bun, care acum mă bate la cap întruna. Eu ar trebui…

— Tu *ar trebui*, zise Tessa, să te gândești la modul în care lucrurile care le faci îl afectează pe Jem.

Will își rezemă capul pe spătarul scaunului îmbrăcat în piele și o privi. Părea moleșit, obosit și frumos. Putea să fie un Apollo prerafaelit.

— E o discuție serioasă acum, Tess?

Încă se mai simțea amuzamentul din glasul lui, dar era

cumva pe muchie, asemenea unei lame de aur cu muchia din oțel ascuțit.

Tessa veni și se așeză în fotoliul din fața lui.

— Nu te îngrijorează faptul că e supărat pe tine? E *parabatai*-ul tău. Este vorba de Jem. El nu e niciodată supărat.

— Poate-i mai bine că e supărat pe mine, zise Will. Atât de multă răbdare ca de sfânt nu poate face bine nimănui.

— Nu fi batjocoritor! zise Tessa pe un ton aspru.

— Nimic nu poate scăpa de batjocură, Tess.

— Jem, da. El a fost întotdeauna bun cu tine. Nu e nimic altceva decât bunătate. Faptul că te-a lovit aseară denotă doar că ești capabil să-i înnebunești chiar și pe sfinți.

— Jem m-a lovit?

Will, atingându-și obrazul cu degetele, părea uluit.

— Trebuie să recunosc, îmi aduc aminte foarte puțin din noaptea trecută. Doar că voi doi m-ați trezit, deși eu voiam atât de mult să dorm! Îmi aduc aminte că Jem striga la mine și că tu mă țineai. Știam că ești tu. Miroși întotdeauna a levănțică.

Tessa îi ignoră vorbele.

— Păi Jem te-a lovit. Și ai meritat-o.

— Ce-i drept, *arăți* plină de dispreț - precum Raziel în toate acele tablouri, din care parcă ne privește de sus. Așa că, spune-mi, înger disprețuitor, ce-am făcut să merit să fiu lovit peste față de James?

Tessa își căută cuvintele, dar acestea o ocoleau; recurse la limbajul pe care ea și Will îl împărțeau - poezia.

— Știi, în eseul lui Donne, ce spune…

— „Permite mâinilor mele să hoinărească, și-apoi lasă-le slobode”? recită Will, uitându-se la ea.

— Am vrut să spun eseul despre omul care nu este niciodată o insulă. Tot ceea ce faci îi afectează pe ceilalți. Deși tu nu te gândești niciodată la asta. Te porți de parcă trăiești pe un fel de… de insulă a lui Will, și orice acțiune de-a ta nu are consecințe. Însă toate au!

— Cum îl afectează pe Jem faptul că m-am dus într-un bârlog de ifriți? întrebă Will. Presupun că a trebuit să vină să mă ia de-acolo, însă a făcut lucruri mult mai periculoase pentru mine în trecut. Ne protejăm unul pe celălalt…

— Nu, tu n-o *faci*, țipă Tessa frustrată. Crezi că-i pasă de pericol? Spune-mi! Toată viața sa a fost distrusă de acest drog, de acest *yin fen*, și tu te duci într-un bârlog de ifriți și te droghezi de parcă nu contează, de parcă e un joc pentru el. El trebuie să ia acest lucru odios în fiecare zi, doar așa poate să trăiască; dar, în același timp, îl și ucide. Urăște să fie dependent de el. Nici măcar nu se poate aduna să și-l cumpere singur, te are pe *tine* pentru asta.

Will scoase un sunet în semn de protest, dar Tessa ridică o mână.

— Și tu te duci la Whitechapel și le arunci bani oamenilor care fac aceste droguri și le creează altora dependență, de parcă pentru tine ar fi doar o vacanță prin Europa. Ce-a fost în mintea ta?

— Dar asta nu are de-a face cu Jem…

— Nu te-ai gândit la el, spuse Tessa. Dar poate că ar fi trebuit. Nu înțelegi că el crede că ți-ai bătut joc de ceea ce-l ucide pe el? Și se presupune că tu ești fratele lui.

Will se albi la față.

— Nu crede asta.

— Ba da, zise ea. Crede că nu-ți pasă de ce gândesc ceilalți despre tine. Dar eu cred că el s-a așteptat mereu să-ți pese de ceea ce gândește el. De ceea ce simte el.

Will se aplecă în față. Lumina focului arunca umbre ciudate pe pielea sa, întunecând spre negru vânătaia de pe obraz.

— Îmi pasă de ceea ce gândesc ceilalți, spuse el cu o râvnă surprinzătoare, privind flăcările. Numai la asta mă gândesc - ce gândesc ceilalți, ce simt pentru mine și ce simt eu pentru ei; mă înnebunește. Am vrut să scap…

— Nu se poate să vorbești serios.

Lui Will Herondale să-i pese de ceea ce gândesc ceilalți

despre el? Tessa încercă să-și domolească vocea cât mai mult posibil. Expresia de pe chipul lui o speria. Nu era ascunsă, ci accesibilă, de parcă era cuprins de un gând pe care dorea cu disperare să-l împărtășească, dar nu putea. *Acesta este băiatul care mi-a luat scrisorile personale și le-a ascuns în camera sa*, gândi ea, dar nu putea să se enerveze. Crezuse că avea să fie mânioasă atunci când îl va revedea, dar nu; era doar confuză și surprinsă. Cu siguranță, era vorba numai de o curiozitate legată de ceilalți, dar care era atât de necaracteristică lui Will, altfel, încă de la bun început, ce alt motiv ar fi avut pentru a le fi citit?

Exista ceva pur pe chipul lui, în vocea sa.

— Tess, spuse el. Doar la *asta* mă gândesc. Nu te privesc niciodată fără să mă gândesc la ceea ce simți pentru mine și temându-mă…

Se opri când ușa salonului se deschise și intră Charlotte, urmată de un bărbat înalt, al cărui păr blond aprins strălucea precum floarea-soarelui în lumina slabă. Will se întoarse imediat. *Ce* voise să spună?

— O!

Charlotte era în mod evident surprinsă să-i vadă pe-amândoi.

— Will… nu mi-am dat seamă că sunteți aici.

Palmele lui Will erau strânse pumn, iar fața îi era umbrită, însă vocea îi era calmă când spuse:

— Am văzut focul arzând. În restul casei e un frig ca de gheață.

Tessa se ridică.

— Noi tocmai plecam…

— Will Herondale, ce minunat e să văd că ești bine! Și Tessa Gray!

Bărbatul blond o lăsă pe Charlotte și se îndreptă spre Tessa, radiind, de parcă o cunoștea.

— Metamorfica, nu-i așa? Încântat de cunoștință. Ce curiozitate!

Charlotte oftă.

— Domnule Woolsey Scott, aceasta este domnișoara Tessa Gray. Tessa acesta este domnul Woolsey Scott, șeful haitei de vârcolaci din Londra și un vechi prieten al Conclavului.

— Prea bine, atunci, spuse Gideon după ce ușa se închise în urma Tessei și-a lui Will.

Se întoarse către Sophie, care, brusc, păru să fie conștientă de mărimea sălii și de cât de mică se simțea ea prin comparație cu acel spațiu.

— Continuăm cu antrenamentul?

El îi înmână un cuțit, care străluci în întunericul încăperii precum o baghetă de argint. Ochii lui verzi erau calmi. Totul la Gideon era calm - privirea, vocea, modul în care se comporta. Își aduse aminte de senzația pe care o avusese când el o cuprinsese ferm în brațe, și tremură involuntar. Nu mai fusese niciodată singură cu el până atunci, iar acest lucru o înfricoșa.

— Nu cred că mi-ar sta mintea la asta, domnule Lightwood, zise ea. Oricum, apreciez propunerea, dar…

El își coborî ușor brațul.

— Crezi că nu te antrenez serios?

— Cred că sunteți foarte generos. Dar ar trebui să recunosc adevărul, nu-i așa? Acest antrenament nu a avut niciodată nimic de-a face cu mine sau cu Tessa. E vorba de tatăl dumneavoastră și de Institut. Acum, că l-am plesnit pe fratele dumneavoastră…

Simți cum i se pune un nod gât.

— Doamna Branwell ar fi atât de dezamăgită de mine dacă ar știi.

— Prostii. A meritat-o. Și mă gândesc la mica noastră problemă legată de *dușmănia ancestrală* dintre familiile noastre.

Gideon răsuci nepăsător cuțitul de argint în jurul degetului și îl băgă apoi în teaca de la curea.

— Charlotte ți-ar acorda probabil o mărire de salariu dacă ar ști.

Sophie clătină din cap. Erau la doar câțiva pași de o bancă; se așeză simțindu-se extenuată.

— Nu o cunoașteți pe Charlotte. Onoarea ar obliga-o să mă disciplineze.

Gideon se așeză pe bancă - nu lângă ea, ci la capătul opus, cât mai departe de ea cu putință. Sophie nu știa dacă trebuia să fie încântată de acest fapt sau nu.

— Domnișoară Collins, spuse el. Ar trebui să știi ceva.

Ea își împreună mâinile.

— Ce anume?

El se aplecă puțin în față, umerii săi largi încovoindu-se. Ea putea distinge stropii de gri din ochii lui verzi.

— Când m-a chemat tatăl meu din Madrid, zise el, nu am vrut să vin. Nu am fost niciodată fericit la Londra. De când a murit mama, casa noastră este un loc jalnic.

Sophie pur și simplu se uită lung la el. Nu-și găsea cuvintele. El era vânător de umbre și un gentleman, însă părea să-și ușureze sufletul în fața ei. Chiar și Jem, cu toată bunătatea lui blajină, nu făcuse niciodată asta.

— Când am auzit de aceste lecții, m-am gândit că vor fi o pierdere îngrozitoare de timp. Mi-am imaginat două fete grozav de neputincioase, dezinteresate de orice fel de instruire. Dar asta nu o caracterizează nici pe domnișoara Gray, și nici pe dumneata. Ar trebui să-ți spun că, în Madrid, obișnuiam să antrenez vânători de umbre mai tineri. Și erau destul de mulți cei care nu posedau această aptitudine înnăscută a dumitale. Ești o elevă talentată și este o plăcere să te învăț.

Sophie simți cum se face roșie ca racul.

— Nu cred că vorbiți serios.

— Ba da. Am fost plăcut surprins prima dată când am venit aici, și apoi și următoarea dată, și cea care a urmat. Mi-am dat seama că așteptam cu nerăbdare. De fapt, ar fi cinstit să spun că, de când m-am întors acasă, am urât tot

ce în Londra, exceptând orele petrecute aici, cu dumneata.

— Dar spuneți „*ay Dios mio*” de fiecare dată când scap pumnalul…

El zâmbi strengărește. Zâmbetul îi lumină fața, i-o schimbă. Sophie îl privea îndelung. Nu era la fel de frumos ca Jem, dar era foarte frumos, mai ales când zâmbea. Zâmbetul părea să-i atingă inima și să i-o încălzească, iuțindu-i bătăile. *E vânător de umbre*, se gândi ea. *Și un gentleman. Nu așa ar trebui să mă gândesc la el. Oprește-te!* Dar nu se putea opri, la fel cum nu și-l putea scoate pe Jem din minte. Deși, pe când cu Jem se simțea în siguranță, cu Gideon simțea un freamăt de parcă un fulger i-ar fi pătruns în vene, zguduind-o. Și totuși, nu dorea să renunțe la asta.

— Vorbesc în spaniolă când sunt într-o dispoziție bună, spuse el. Ai trebui să știi asta despre mine.

— Deci nu era din cauză că erați atât de plictisit de prostia mea, încât să vă aruncați de pe acoperiș?

— Ba din contră.

Se apropie de ea. Ochii lui aveau nuanța cenușiu-verzuie a unei mări furtunoase.

— Sophie? Te pot întreba ceva?

Știa că ar fi trebuit să-l corecteze, să-l roage să-i spună domnișoara Collins, dar nu o făcu.

— Eu… da?

— Orice s-ar întâmpla cu lecțiile… aș putea să te mai văd?

Will se ridicase în picioare, dar Woolsey Scott încă o examina pe Tessa, cu mâna pe bărbie, privind-o de parcă ea ar fi fost un exponat aflat sub sticlă într-o expoziție de istorie naturală. El nu arăta deloc cum ar fi crezut ea că arată șeful unei haite de vârcolaci. Avea probabil în jur de douăzeci de ani, era înalt și zvelt, cu părul blond, lung până aproape de umeri, îmbrăcat cu o jachetă de catifea, pantaloni scurți și o eșarfă cu linii șerpuite. Un monoclu

colorat îi acoperea unul dintre ochii lui verzi-deschis. Semăna cu desenele pe care le văzuse în *Punch* ale celor care se numeau „esteți”.

— Adorabilă, spuse el într-un târziu. Charlotte, insist să rămână și ei cât discutăm. Ce cuplu minunat! Vezi cum părul lui întunecat luminează tenul ei deschis la culoare…

— Mulțumesc, spuse Tessa, vocea ei fiind mai înaltă cu câteva octave decât de obicei, domnule Scott, e foarte amabil din partea dumneavoastră, dar nu există nicio legătură între mine și Will. Nu știu ce-ați auzit…

— Nimic! declară el, aruncându-se într-un fotoliu și aranjându-și eșarfa la gât. Absolut nimic, te asigur, deși îmbujorarea te dă de gol. Haideți, toată lumea, luați loc! Nu trebuie să fiți intimidați de mine. Charlotte, te rog, cere să ni se aducă niște ceai. Mi-e sete.

Tessa se uită la Charlotte, care ridică din umeri de parcă voia să spună că nu putea face nimic în legătură cu asta. Încet, Tessa se așeză înapoi în fotoliu. Will se așeză și el. Ea nu se uită la el; nu putea, cu Woolsey Scott rânjind la amândoi de parcă știa ceva în plus față de ea.

— Și unde e tânărul domn Carstairs? întrebă el. Adorabil băiat. Un stil atât de interesant! Și atât de talentat la vioară! Bineînțeles, l-am ascultat pe însuși Garcin cântând la Opera din Paris și, după asta, sincer, totul sună de parcă praful de cărbune îți zgârie timpanele. Păcat de boala sa!

Charlotte, care se dusese în cealaltă parte a camerei să sune din clopoțel după Bridget, se întoarse și se așeză, aranjându-și fustele.

— Într-un fel, despre asta doream să discut cu tine…

— O, nu, nu, nu!

Scott scosese de nicăieri o cutie din majolică pe care o flutură în direcția lui Charlotte.

— Fără discuții serioase, te rog, nu înainte să beau un ceai și să fumez o țigară. Trabuc egiptean?

El îi oferi cutia.

— Sunt cele mai bune care se găsesc pe piață.

— Nu, mulțumesc.

Charlotte păru cam oripilată de ideea de a fuma trabuc; într-adevăr, era greu de imaginat, și Tessa îl simți pe Will râzând pe tăcute lângă ea. Scott ridică din umeri și începu să-și pregătească ritualul. Cutia cu majolică era un lucru ingenios, cu compartimente pentru trabucuri, legate cu un șnur de mătase într-un mănunchi, chibrituri noi și vechi, și un locaș unde să scrumezi. Îl priviră cu toții pe vârcolac în timp ce acesta își aprinse trabucul cu o plăcere evidentă, și un miros dulce de tutun umplu încăperea.

— Acum, zise el. Spune-mi ce-ai mai făcut, Charlotte dragă. Și aiuritul tău de soț. Încă mai umblă prin cripte inventând lucruri care explodează?

— Uneori, spuse Will, sunt *menite* să explodeze.

Urmă un zăngănit, și Bridget intră cu o tavă de ceai, scutind-o pe Charlotte să răspundă. Așeză serviciul de ceai pe masa dintre fotolii, uitându-se nerăbdătoare dintr-o parte într-alta.

— Îmi pare rău, doamnă Branwell. Am crezut că vor fi doar doi la ceai…

— E-n regulă, Bridget, spuse Charlotte, pe un ton neutru. Te voi chema dacă mai avem nevoie de ceva.

Bridget făcu o reverență și ieși, aruncându-i peste umăr o privire ciudată lui Woolsey Scott. El nu o băgă în seamă. Deja își turnase lapte în ceașcă și se uita plin de reproș la gazda sa.

— Vai, Charlotte!

Ea îl privi plină de uimire.

— Da?

— Cleștii… cleștii de zahăr, rosti Scott trist, cu vocea cuiva care făcea remarci despre moartea tragică a unei cunoștințe. Sunt din argint.

— Vai! făcu Charlotte, părând surprinsă.

Argintul, își aduse aminte Tessa, era periculos pentru vârcolaci.

— Îmi pare atât de rău… adăugă Charlotte.

Scott oftă.

— E-n regulă. Din fericire, îl am pe-al meu. Dintr-un alt buzunar al hainei sale de catifea - care era încheiată deasupra unei jiletci cu model de nuferi care ar fi făcut-o de rușine pe a lui Henry - scoase un sul mic de mutase; îl desfăcu și dădu la iveală un set de clești și o linguriță de aur. Le așeză pe masă, luă capacul de pe ceainic și păru mulțumit. Ceai „Praf-de-pușcă”! Din Ceylon, presupun? Ai băut vreodată ceai în Marakech? E cu zahăr sau cu miere…

— „Praf-de-pușcă”? întrebă Tessa, care nu fusese niciodată în stare să se abțină să nu pună întrebări, nici măcar atunci când știa foarte clar că nu era o idee bună. Nu este *praf de pușcă* în ceai, nu-i așa?

Scott râse și puse capacul la loc. Se lăsă pe spate în timp ce Charlotte, cu gura strânsă pungă, își turnă ceai în ceașcă.

— Ce încântător! Nu, e numit așa deoarece frunzele de ceai sunt rulate și mărunțite, semănând cu praful de pușcă.

Charlotte spuse:

— Domnule Scott, chiar *trebuie* să discutăm problema asta.

— Da, da, am citit scrisoarea ta. Oftă. Politica Lumii de Jos. Cât de plictisitor! Presupun că nu mă vei lăsa să-ți povestesc despre portretul meu făcut de Alma-Tadema[30]? Eram îmbrăcat ca un soldat roman…

— Will, zise Charlotte hotărâtă. Poate dorești să-i spui domnului ce ai văzut aseară în Whitechapel.

Oarecum spre surprinderea Tessei, Will făcu întocmai cum i se spusese, limitând la minimum observațiile sarcastice. Scott îl privea peste marginea cești sale de ceai în timp ce acesta vorbea. Ochii lui erau un verde atât de deschis, încât păreau aproape galbeni.

---

30 Lawrence Alma-Tadema, născut: Lourens Alma Tadema (Dronryp, 8 ianuarie 1836 - Wiesbaden, 25 iunie 1912), pictor britanic de origine olandeză, neoclasic din perioada epocii victoriene, cunoscut pentru pânzele sale inspirate din lumea antică.

— Îmi pare rău, băiete, zise el când Will termină de vorbit. Nu văd de ce asta ar necesita o întâlnire urgență. Suntem cu toții conștienți de existența acestor bârloguri de ifriți, și nu-i pot urmări pe toți membrii haitei mele în fiecare clipă. Dacă unii doresc să ia contact cu corupția.

Se apropie de Will.

— Știi că ochii tăi au exact culoarea petalelor de pansele? Nici albaștri, nici violeți. Extraordinari!

Will făcu mari extraordinarii săi ochi și zâmbi compătimitor.

— Cred că pe Charlotte a interesat-o faptul că a fost menționat numele Magistrului.

— Ah! Scott își îndreptă privirea către Charlotte. Ești îngrijorată că te trădez în felul în care ai crezut că a făcut-o și de Quincey. Că sunt cârdășie cu Magistrul - hai să-i spunem pe nume, vrei? Mortmain - și că-l las să-mi folosească lupii așa cum dorește.

— Mă gândisem, spuse Charlotte, că poate locuitorii Lumii de Jos din Londra s-au simțit trădați de către Institut, după tot ce s-a întâmplat cu de Quincey. Moartea sa…

Scott își așeză monoclul. În timp ce o făcea, lumina se reflectă în inelul de aur pe care îl purta pe degetul arătător. Cuvintele gravate pe străluceau: *L'art pour l'art*.

— A fost cea mai plăcută surpriză de când am descoperit Băile Turcești Savoy de pe Jermyn Street. Îl uram pe de Quincey. Îl uram din fiecare fibră a trupului meu.

— Păi, Copiii Nopții și Copiii Lunii nu au fost întocmai…

— De Quincey a ordonat uciderea unui vârcolac, spuse Tessa brusc, amintirile ei amestecându-se cu ale lui Camille, văzând în minte o pereche de ochi galben-verzui precum ai lui Scott. Pentru… atașamentul său… față de Camille Belcourt.

Woolsey Scott o privi lung pe Tessa, dornic să afle mai multe.

— *Acela*, zise el, era fratele meu. *Fratele meu mai mare*.

A fost șeful haitei înaintea mea, vezi tu, iar eu am moștenit postul. De obicei, trebuie să ucizi ca să devii șeful haitei. În cazul meu, s-a supus la vot și mie mi-a revenit sarcina de a răzbuna moartea fratelui meu în numele haitei. Doar că acum, vezi tu…

Făcu un gest elegant cu mâna.

— Ai avut grijă de Quincey în locul meu. Nici nu știi cât de recunoscător îți sunt.

Își întoarse capul.

— A avut parte de o moarte bună?

— A murit țipând.

Francheța lui Charlotte o surprinse pe Tessa.

— Ce lucru minunat aud!

Scott puse ceașca jos.

— Prin asta ai obținut o favoare. Îți voi spune ce știu, deși nu e mult. Mortmain a venit la mine în primele zile, dorind să mă alătur clubului Pandemonium. Am refuzat. Căci de Quincey deja i se alăturase, și nu doream să fac parte din niciun club din care făcea parte și el. Mortmain mi-a spus că avea un loc pentru mine, în caz că mă răzgândeam…

— Ți-a spus ceva legat de scopurile sale? îl întrerupse Will. Despre țelul fundamental al clubului?

— Distrugerea tuturor vânătorilor de umbre, spuse Scott. Aveam impresia că știai asta. Nu e un *club de grădinărit*.

— E ranchiunos, credem noi, zise Charlotte. Pe Conclav. Vânătorii de umbre i-au ucis părinții acum câțiva ani. Erau magicieni, implicați profund în studiul magiei negre.

— Mai puțin ranchiună, mai mult o *idee fixă*, spuse Scott. O obsesie. Dorește să vă vadă rasa exterminată, deși pare mulțumit să înceapă cu Anglia și să continue apoi de-acolo. Un nebun răbdător și metodic. Cel mai rău tip.

Se așeză mai bine în fotoliu și oftă.

— La mine au ajuns noutăți despre un grup de lupi tineri, fără nicio alianță cu vreo haită, care fac un fel de

muncă ilegală și sunt plătiți foarte bine pentru asta. Fluturând banii în fața lupilor din haită și creând dușmănii. Nu știam despre drog.

— Vor continua să muncească pentru el, zi și noapte, până când vor muri fie de epuizare, fie din pricina drogului, spuse Will. Și nu există niciun leac pentru această dependență. Este mortal.

Ochii galben-verzui ai vârcolacului se întâlniră cu ai săi.

— Acest *yin fen*, această pulbere argintie, de ea este dependent prietenul tău, James Carstairs, nu-i așa? Și e în viață.

— Jem supraviețuiește deoarece este vânător de umbre și, în plus, folosește cât mai puțin drog posibil, cât de rar posibil. Și chiar și-așa, în cele din urmă îl va ucide.

Vocea lui Will era extrem de monotonă.

— Precum și sevrajul, adăugă el.

— Măi, măi, făcu vârcolacul, degajat. În acest caz, chiar sper că dacă Mortmain cumpără chestia asta, nu va duce la epuizarea stocului.

Will se făcu alb. Era evident că el nu se gândise la acest lucru. Tessa se întoarse către Will, dar acesta era deja în picioare, îndreptându-se spre ușă. Aceasta se închise cu zgomot în urma sa.

Charlotte se încruntă.

— Dumnezeule, se duce din nou în Whitechapel, spuse ea. Chiar a fost necesar, Woolsey? Cred că l-ai îngrozit pe săracul băiat, și probabil degeaba.

— Nu e nimic rău în a fi puțin precaut, zise Scott. Eu l-am luat drept bun pe fratele meu, până când de Quincey l-a ucis.

— De Quincey și Magistrul erau la fel - nemiloși, spuse Charlotte. Dacă ne poți ajuta…

— Întreaga situație este cu siguranță detestabilă, constată Scott. Din păcate, licantropii care nu fac parte din haita condusă de mine nu sunt responsabilitatea mea.

— Ai putea pur și simplu să trimiți *spioni*, domnule Scott.

Orice fărâmă de informație despre locul în care lucrează sau la ce lucrează ar putea fi inestimabilă. Conclavul ar fi recunoscător.

— A, *Conclavul* zise Scott, de parcă era plictisit de moarte. Prea bine. Acum, Charlotte. Hai să discutăm despre tine.

— Vai, dar sunt *foarte* neîndemânatică, spuse Charlotte și - Tessa era sigură că o făcuse intenționat - răsturnă ceainicul.

Acesta lovi masa cu un zgomot plăcut, iar apa fierbinte se împrăștie. Scott sări în picioare țipând, îndepărtându-și eșarfa din calea pericolului. Charlotte se ridică, turuind.

— Woolsey, dragă, rosti ea, punându-și mâna pe brațul lui, ai fost de *mare* ajutor. Lasă-mă să te conduc afară. Am un *keris*[31] antic care ne-a fost trimis de către Institutul din Bombay, pe care de-abia *așteptam* să ți-l arăt…

[31] Sabie sau pumnal specific culturii indoneziene.

11
CRUNTĂ NELINIȘTE

Durerea ta mi-a fost tortură; da, mi-este frică
Și pier în lipsa ta de binecuvântare,
Și-am căutat în lung și-l lat menirea
Acestui univers, și aprig am nădăjduit
La a ta cruntă neliniște să aflu alinare.
- James Thomson, *„Orașul îngrozitoarei nopți”*

Draga mea doamnă Branwell,

Probabil că veți fi surprinsă să primiți o scrisoare de la mine atât de curând după plecarea mea din Londra, însă în pofida apatiei de la țară, evenimentele de aici se desfășoară cu mare repeziciune, și am crezut de cuviință să vă țin la curent cu demersurile.

Aici, vremea continuă să fie bună, permițându-mi să explorez provincia, în special zona din jurul Conacului Ravenscar, care, într-adevăr, e o frumoasă clădire străveche, se pare că membrii familiei Herondale locuiesc singuri acolo: doar tatăl, Edmund; mama; și cea mai mică fiică a lor, Cecily, care se apropie de cincisprezece ani și aduce foarte mult cu fratele ei în neastâmpăr, maniere și aspect fizic. Cum de știu toate astea? Voi ajunge imediat și acolo.

*Ravenscar se află lângă un sătuc. M-am cazat la hanul local, „*Lebăda neagră*”, și m-am dat drept un gentilom interesat să cumpere proprietăți în zonă. Localnicii au fost foarte darnici cu informațiile, și când n-au fost, o vrajă sau două de persuasiune i-au ajutat să vadă chestiunea din perspectiva mea.*

Se pare că membrii familiei Herondale nu prea socializează cu oamenii de-aici. În pofida - sau poate că datorită - acestei tendințe, zvonurile despre ei sunt nenumărate. Se pare că nu dețin Conacul Ravenscar, dar; într-adevăr, sunt într-un fel custozi, ocupându-se de el în numele adevăratului proprietar - Axel Mortmain, desigur. Mortmain, în ochii acestor oameni, nu este nimic altceva decât un industriaș bogat care a achiziționat un conac la țară, pe care îl vizitează arareori; nu am auzit niciun zvon în ceea ce privește legătura sa cu familia Shade, a cărei moștenire de-aici se pare că a fost de mult uitată. Chiar membrii familiei Herondale se pare că sunt motiv de speculații Se știe că au avut un copil care a murit și că Edmund, pe care cândva l-am cunoscut, a luat-o pe calea băuturii și a jocurilor de noroc; în cele din urmă, a pariat la jocuri casa lor din Țara Galilor, după care, rămânând fără ea, proprietarul le-a propus să locuiască în această casă din Yorkshire. Asta s-a întâmplat acum doi ani.

Lucrurile-astea mi-au fost confirmate în această după-amiază când, privind conacul de la depărtare, am fost luat prin surprindere de apariția unei fete. Am știut imediat cine era. Am privit-o intrând și ieșind din casă, iar asemănarea cu fratele ei Will, după cum am menționat, este izbitoare. A venit imediat spre mine, cerându-mi să-i spun de ce îi spionez familia. La început, nu părea să fie furioasă, ci mai degrabă plină de speranță. „V-a trimis fratele meu?", m-a întrebat ea. „Aveți vești de la fratele meu?"

A fost destul de înduioșător, însă cunosc Legea, și nu i-am spus decât că fratele ei e bine și că-și dorește să știe că și ei sunt bine. Auzind acestea, s-a înfuriat și a spus că cea mai bună modalitate prin care ar putea contribui la binele familiei ar fi să se întoarcă la ei. De asemenea, a mai spus că tatăl ei nu a fost distrus de moartea surorii ei (știați de această soră?), ci de abandonul lui Will. Las la latitudinea dumneavoastră dacă doriți să-i transmiteți aceste lucruri conașului Herondale, căci se pare că vestea i-ar face mai mult rău decât bine.

Când i-am spus de Mortmain, mi-a vorbit cu ușurință despre el - un prieten de familie, a explicat ea, care a apărut în viețile lor și le-a oferit această casă când ei nu mai aveau

nimic. Pe măsură ce vorbea, am început să pricep felul în care gândește Mortmain. El știe că e împotriva Legii ca nefilimii să se amestece cu vânătorii de umbre care au ales să părăsească Conclavul și, astfel, Conacul Ravenscar ar fi evitat; de asemenea, el știe că ședereа familiei Herondale acolo face ca obiectele din interior să le aparțină și, prin urmare, niciunul nu poate fi folosit pentru a-i lua urma. În cele din urmă, el știe că puterea asupra familiei Herondale înseamnă putere asupra lui Will. Dar oare el are nevoie de putere asupra lui Will? Poate că nu acum, dar s-ar putea să vină o vreme când o va dori, și când asta se va întâmpla, îi va fi la îndemână. Mortmain este un om foarte bine pregătit - or, asemenea oameni sunt foarte periculoși.

Dacă aș fi în locul dumneavoastră, dar nu sunt, l-aș asigura pe tânărul Will că familia sa este bine și că eu o supraveghez; evitați să-i vorbiți de Mortmain până ce nu adun mai multe informații. Din câte am înțeles de la Cecily, familia Herondale nu știe unde se află Mortmain. Mi-a spus că e în Shanghai și că, din când în când, primesc scrisori de la compania lui de-acolo, toate pline de timbre neobișnuite. Totuși, am înțeles că cei de la Institutul din Shanghai cred că el nu se află acolo.

I-am spus domnișoarei Herondale că fratelui său îi e dor de ea; măcar atât puteam face. A părut încântată de veste. Cred că voi mai rămâne ceva vreme prin zonă; eu însumi am devenit curios cum de nenorocirile familiei Herondale se întrepătrund cu planurile lui Mortmain. Încă mai sunt secrete îngropate sub acest verde pașnic din Yorkshire, iar țelul meu este să le dezgrop.

- Ragnor Fell

Charlotte citi scrisoarea de două ori, pentru a reține cât mai multe detalii, iar apoi, împăturind-o, o aruncă în focul din salon. Se ridică obosită, sprijinindu-se de poliță, privind cum flăcările înghițeau hârtia scrisă cu negru și auriu.

Nu era sigură dacă era surprinsă, sau tulburată, sau pur și simplu informațiile din scrisoare păreau mai multe decât erau. Încercarea de a-l găsi pe Mortmain era ca și când te-ai întinde să pocnești un păianjen, doar ca să-ți dai seama

că te-ai încurcat neputincios în firele lipicioase ale pânzei sale. Cât despre Will - îi displăcea să discute cu el despre aceste lucruri. Privea focul gânditoare. Uneori se gândea că Will îi fusese trimis de Înger, în mod special pentru a-i încerca răbdarea. Era ursuz, vorbele lui usturau precum lovitura de bici, iar fiecare încercare a ei de a-i arăta dragoste și afecțiune era primită cu dispreț și vorbe în doi peri. Și totuși, când îl privea, îl vedea ca atunci când avea doisprezece ani, ghemuit într-un colț al dormitorului său, cu mâinile la urechi, în timp ce părinții îl strigau de la parter, implorându-l să iasă, să vină la ei.

Îngenunchease lângă el după ce familia lui plecase. Își aminti cum îi ridicase bărbia pentru a-i privi chipul - mic și alb și încrâncenat, cu acei ochi albaștri și gene negre; era la fel de frumos precum o fată, subțire și delicat, înainte să se arunce în antrenamentele vânătorilor de umbre cu o asemenea hotărâre că, în decurs de doi ani, toată acea delicatețe dispăruse, fiind înlocuită de mușchi și cicatrice și peceți. Îl luase de mână atunci, iar el o lăsase să facă asta, de parcă mâna ar fi fost un obiect neînsuflețit. Își mușcase buza de jos, cu toate că el nu păruse să-și fi dat seama, iar sângele îi acoperise bărbia și cursese pe cămașa sa.

— Charlotte, ai să-mi spui, nu-i așa? Ai să-mi spui dacă li se întâmplă ceva?

— Will, nu pot...

— Cunosc Legea. Pur și simplu vreau să știu dacă trăiesc.

Ochii lui o imploraseră.

— Charlotte, te rog...

— Charlotte?

Ea își ridică privirile de la foc. Jem se afla în pragul ușii salonului. Charlotte, încă prinsă în mrejele trecutului, clipi spre el. Când Jem ajunsese prima oară din Shanghai, părul și ochii lui erau negri ca tușul. Cu timpul, începuseră să capete o nuanță argintie, precum alama coclită, pe măsură

ce drogurile îi ajungeau în sânge, transformându-l, omorându-l încetul cu încetul.

—James, zise ea. E târziu, nu-i așa?

— E ora unsprezece.

Își înclină capul într-o parte, analizând-o.

— Ești bine? Pari destul de agitată.

— Nu, doar că…

Gesticulă vag.

— Toată chestia asta cu Mortmain.

— Am o întrebare, spuse Jem, înaintând în salon și coborând tonul, Legată cam tot de același subiect. Gabriel a spus ceva astăzi, în timpul antrenamentului…

— Ai fost acolo?

El clătină din cap.

— Sophie mi-a spus. Ei nu prea-i place să bârfească, însă era cam neliniștită, așa că nu o pot învinui. Gabriel a afirmat că unchiul său s-a sinucis și că mama sa a murit de durere din… ei bine, din cauza tatălui tău.

— Din cauza tatălui meu? întrebă Charlotte zăpăcită.

— Se pare că Silas, unchiul lui Gabriel, a încălcat Legea, iar tatăl tău a descoperit și a mers la Conclav. Unchiul lui s-a sinucis de rușine, iar doamna Lightwood a murit de durere. Conform spuselor lui Gabriel, „membrii familiei Fairchild nu sunt interesați decât de ei înșiși și de Lege”.

— Și tu îmi spui mie asta deoarece…?

— Mă întrebam dacă e adevărat, zise Jem. Și dacă e, poate că ar fi indicat să-i comunici Consulului că Benedict dorește Institutul din pură răzbunare, nu din dorința altruistă de a-l vedea condus mai bine.

— Nu-i adevărat! Nu poate fi.

Charlotte clătină din cap.

— Silas Lightwood s-a sinucis… deoarece era îndrăgostit de *parabatai*-ul său… nu din cauză că tatăl meu a spus asta Conclavului. Conclavul a aflat din scrisoarea de adio a lui Silas. De fapt, tatăl lui Silas i-a cerut ajutorul tatălui meu pentru a-i scrie necrologul lui Silas. Îți pare a fi un om care

l-a învinuit pe tatăl meu pentru moartea băiatului său?

Ochii lui Jem se întunecară.

— Interesant.

— Crezi că Gabriel e pur și simplu răutăcios sau crezi că tatăl său l-a mințit pentru…

Charlotte nu mai apucă să-și termine propoziția. Jem se chirci subit, de parcă fusese lovit în stomac, cu o criză de tuse atât de puternică, încât umerii începură să i se zguduie. O ploaie de sânge apăru pe mâneca sacoului său când își ridică mâna pentru a-și acoperi fața.

— Jem…

Charlotte înaintă cu brațele deschise, însă el se ridică și se îndepărtă de ea, ținându-și brațul întins pentru a o avertiza să păstreze distanță.

— Sunt bine, icni el. Sunt bine.

Își șterse fața cu mâneca sacoului.

— Te rog, Charlotte, adăugă el cu voce frântă când ea se apropie de el. Nu!

Charlotte se opri, cu inima îndurerată.

— Nu putem face…

— Știi că nu putem face nimic.

Își lăsă brațul în jos, sângele de pe mâneca lui fiind aidoma unei acuzații, și îi oferi cel mai dulce zâmbet.

— Dragă Charlotte, spuse el. Ai fost întotdeauna un fel de cea mai bună soră mai mare pe care mi-aș fi putut-o dori vreodată. Știi asta, nu-i așa?

Charlotte pur și simplu se uita la el, cu gura deschisă. Spusele lui aduceau foarte mult a adio, însă nu suporta să-i răspundă. Jem se întoarse și ieși din încăpere ușor, ca de obicei. Charlotte îl privi plecând, spunându-și că nu însemna nimic, că nu era mai rău decât fusese, că încă mai avea timp. Îl iubea pe Jem, așa cum îl iubea și pe Will - nu putea să nu-i iubească pe toți -, și gândul că l-ar putea pierde îi făcu inima fărâme. Nu doar pentru pierderea ei, ci și pentru cea a lui Will. Dacă Jem murea, nu putea să nu simtă că avea să ia cu el și ceea ce mai era uman în Will.

Era aproape miezul nopții când Will se întoarse la Institut. Începuse să plouă când el se afla la jumătatea drumului, pe Threadneedle Street. Se vârâse sub paravanul editurii „Dean and Son” pentru a-și închide nasturii de la palton și pentru a-și strânge mai bine fularul, însă ploaia îi ajunsese până și în gură - picături mari, ca de gheață, care aveau gust de cărbune de lemn și mâl. Se înfioră, își ridică umerii și părăsi adăpostul, îndreptându-se spre Institut, trecând pe lângă Bancă.

Chiar și după atâția ani petrecuți în Londra, ploaia îl făcea să se gândească la casa lui. Încă își amintea de felul în care ploua la țară, în Țara Galilor, de gustul proaspăt de verdeață al acesteia, felul în care te simțeai când te rostogoleai pe o pantă umedă, ajungând să ai iarbă în păr și pe haine. Dacă închidea ochii, putea auzi râsetele surorilor sale răsunându-i în urechi, „Will, ai să-ți strici hainele; Will, mama se va înfuria…”

Will se întreba dacă puteai fi cu adevărat londonez, dacă aveai asta în sânge - amintirile despre peisajele mărețe, infinitul cerului, aerul curat. Nu aceste străzi înguste, pline de oameni, praful londonez care era pretutindeni - în haine, o pulbere fină în părul tău și pe gât -, mirosul fluviului murdar.

Ajunsese pe Fleet Street. În zare, se vedea prin ceață Temple Bar, strada era lunecoasă din pricina ploii. O trăsură huruia pe-acolo când intră pe o alee dintre două clădiri, roțile ei împroșcând apă murdară pe trotuar.

Acum zărea în fundal clopotnița Institutului. Cu siguranță că terminaseră deja de cinat, se gândi Will. Totul urma să fie strâns. Bridget avea să se culce; putea să se strecoare în bucătărie pentru a-și încropi o masă din pâine și brânză și plăcintă rece. În ultima vreme, ratase multe mese și, dacă era să fie sincer cu el însuși, nu exista decât un singur motiv - o evita pe Tessa.

El nu voia să o evite - într-adevăr, dăduse greș în mod

nefericit în acea după-amiază, însoțind-o nu doar la antrenamente, ci și mai târziu în salon. Uneori, el se întreba dacă făcea aceste lucruri pentru a se pune la încercare. Pentru a vedea dacă sentimentele îi dispăruseră. Însă nu îi dispăruseră. Când o vedea, voia să fie cu ea; când era cu ea, își dorea din tot sufletul să o atingă; când îi atingea până și mâna, voia să o îmbrățișeze. Voia să o simtă lipită de el, așa cum se întâmplase atunci, în pod. Voia să-i simtă gustul pielii și mireasma părului. Voia s-o facă să râdă. Voia să se așeze și să o asculte vorbind despre cărți până ce avea să se plictisească. Dar toate acestea erau lucruri pe care nu putea să și le dorească, deoarece erau lucruri pe care nu le putea avea, și dacă-ți dorești ceva ce nu poți avea, totul duce la nefericire și furie.

Ajunsese acasă. Ușa Institutului se deschise când o atinse, dând spre un vestibul luminat de numeroase torțe pâlpâitoare. Se gândi la ceața pe care i-o oferiseră drogurile în bârlogul de pe Whitechapel High Street. O eliberare binecuvântată pentru a nu-și mai dori sau a nu mai avea nevoie de nimic. Visase că se afla întins pe un deal în Țara Galilor, cu cerul înalt și albastru deasupra lui, și că Tessa venise pe deal și se așezase lângă el.

— *Te iubesc*, îi declarase el, și o sărutase, de parcă era cel mai firesc lucru din lume. *Tu mă iubești*?

Ea îi zâmbise.

— *În inima mea, tu vei avea mereu întâietate*, îi spusese ea.

— *Spune-mi că nu e un vis*, îi șoptise el când ea își petrecuse brațul în jurul lui, iar apoi el nu mai știuse ce era realitate și ce era vis.

Își scoase paltonul și urcă, scuturându-și părul umed. Apa rece îi curgea pe spatele cămășii, umezindu-i șira spinării și făcându-l să se-nfioare. Pachețelul prețios pe care îl adusese de la ifriți se afla în buzunarul pantalonilor. Își vârî mâna în buzunar, atingându-l cu degetele doar

pentru a se asigura că era acolo.

Holurile erau luminate cu pietre de lampa-vrăjitoarei, lipsite de intensitate; se afla la jumătatea primului culoar, când se opri. Acolo era ușa Tessei, știa el, față-n față cu cea a lui Jem. Iar acolo, în fața ușii ei, stătea Jem - cu toate că „stătea" nu era, poate, cuvântul potrivit. Se plimba înainte și-napoi, „tocind covorul", cum ar fi zis Charlotte.

— James, spuse Will, destul de surprins.

Jem își ridică privirea și se îndepărtă imediat de ușa Tessei, îndreptându-se spre a sa. Devenise palid.

— Bănuiesc că n-ar trebui să fiu surprins să te găsesc rătăcind pe holuri la tot felul de ore.

— Cred că putem fi de acord că, dacă ar fi invers, ar fi complet neobișnuit, spuse Will. De ce ești treaz? Ești bine?

Jem aruncă o privire spre ușa Tessei, iar apoi se întoarse cu fața la Will.

— Aveam de gând să-i cer scuze Tessei, zise el. Cred că faptul că am studiat la vioară nu i-a permis să doarmă. Pe unde-ai umblat? Ai avut din nou întâlnire cu Nigel Cel-cu-șase-degete?

Will rânji, însă Jem nu-i întoarse zâmbetul.

— De fapt, am ceva pentru tine. Haide, să intrăm în camera ta. N-am de gând să-mi petrec toată noaptea pe hol.

După o clipă de ezitare, Jem ridică din umeri și deschise ușa dormitorului său. Păși înăuntru, urmat de Will, care închise ușa în spatele lor când Jem se aruncă într-un fotoliu. În cămin mai ardea focul, însă se mai vedeau doar niște cărbuni roșii-aurii. Se uită la Will.

— Atunci, ce s-a… începu el, și se aplecă în față, chircit din cauza unui acces puternic de tuse.

Îi trecu imediat, înainte ca Will să facă vreo mișcare sau să spună ceva, însă când Jem se îndreptă de spate și își șterse gura cu dosul palmei, văzu că aceasta era pătată de roșu. Se uită la sânge cu indiferență.

Lui Will i se făcu rău. Se apropie de *parabatai*-ul său,

scoțând o batistă, pe care Jem o luă, iar apoi îi întinse pulberea argintie pe care o cumpărase din Whitechapel.

— Poftim, spuse el, simțindu-se stânjenit.

Nu se mai simțise stânjenit în preajma lui Jem de mai bine de cinci ani, dar iată că se întâmpla din nou.

— M-am dus din nou pe Whitechapel și ți-am adus asta.

Jem, terminându-și de curățat sângele de pe mână cu batista lui Will, luă pachețelul și se uită lung la *yin fen*.

— Am suficientă pulbere, zise el. Pentru cel puțin încă o lună.

Își ridică privirea, lovit brusc de un gând.

— Sau ți-a spus Tessa…

— Ce să-mi spună?

— Nimic. Ieri am scăpat pe jos puțină pulbere. Am reușit să adun cea mai mare parte din ea.

Jem puse pachețelul pe masa de lângă el.

— Nu era nevoie.

Will se așeză pe cufărul de la picioarele patului. Nu-i făcea plăcere să se așeze acolo - avea picioarele atât de lungi, că se simțea mereu asemenea unui adult care încearcă să se înghesuie într-o bancă de școală - însă voia să-l privească pe Jem în ochi.

— Adepții lui Mortmain au cumpărat cea mai mare parte din rezerva de *yin fen* din East End, spuse el. Mi s-a confirmat. Dacă rămâneai fără, iar el era singurul care mai avea…

— Am fi ajuns la mila sa, zise Jem. Alternativa ar fi să-ți dorești să mă lași să mor, desigur, ceea ce ar fi cel mai rațional curs al acțiunii.

— Nu-mi voi dori asta, sublime Will pe un ton aspru. Ești fratele meu de sânge. Am jurat că nu voi permite să ți se întâmple nimic rău…

— Lăsând la o parte jurămintele, zise Jem, și jocurile puterii, ce legătură au astea cu mine?

— Nu înțeleg ce vrei să spui…

— Începusem să mă întreb dacă erai în stare să nutrești

dorința de a cruța pe cineva de suferință.

Will se dădu înapoi ușor, de parcă Jem îl împinsese.

— Eu…

Înghiți în sec, căutându-și cuvintele. Trecuse atât de mult timp de când își căutase cuvinte care să-i ofere iertare și nu ură, atât de mult timp de când încercase să se prezinte oricum, însă nu în cea mai proastă lumină, că se întrebă într-o clipă de panică dacă exista ceva ce el încă putea să facă.

— Am vorbit cu Tessa astăzi, zise el în cele din urmă, fără să-și dea seama că Jem devenise și mai palid la față. M-a făcut să înțeleg… că ceea ce am făcut noaptea trecută e de neiertat. Totuși, adăugă el grăbit, încă sper că mă vei ierta.

În numele Îngerului, nu sunt deloc bun la asta.

Jem ridică din sprânceană.

— Pentru ce?

— Am fost la acel bârlog deoarece nu mă puteam opri să nu mă gândesc la familia mea, și voiam - aveam nevoie - să nu mă mai gândesc, spuse Will. Nu mi-a trecut prin minte că ție ți-ar părea că iau în zeflemea boala ta. Bănuiesc că-ți cer iertare pentru lipsa mea de judecată.

Se opri.

— Jem, toată lumea greșește.

— Da, zise Jem. Doar că tu greșești mai mult decât majoritatea oamenilor.

— Eu…

— Tu îi rănești pe toți, spuse Jem. Pe oricine care ține la tine.

— Nu și pe tine, șopti Will. Îi rănesc pe toți în afară de tine. N-am vrut niciodată să te rănesc.

Jem își ridică mâinile, punându-și palmele la ochi.

— Will…

— Nu mă poți ierta niciodată, spuse Will, auzind panica din propria-i voce. Voi fi…

— Singur?

Jem își coborî mâinile, însă acum zâmbea strâmb.

— Și a cui e vina?

Se rezemă din nou de fotoliu, cu ochii pe jumătate închiși din cauza oboselii.

— Te-am iertat mereu, zise el. Te-am iertat chiar și când nu ți-ai cerut scuze. De fapt, nici măcar nu m-am așteptat să o faci vreodată, Bănuiesc că aici e influența Tessei.

— Nu am venit aici la cererea ei. James, tu ești singura familie pe care o am.

Lui Will îi tremura vocea.

— Mi-aș da viața pentru tine. Știi asta. Aș muri fără tine. Dacă n-ai fi fost tu, probabil că aș fi murit de vreo sută de ori în ultimii cinci ani. Îți datorez totul, și dacă nu crezi că am compasiune, poate că ar trebui măcar să crezi că am onoare - onoare și datorie…

Acum, Jem părea alarmat cu adevărat.

— Will, neliniștea ta e mai mare decât furia mea justificată. Temperamentul meu a devenit mai calm; știi că eu nu prea am avut parte de așa ceva în viață.

Tonul său era alinător, însă ceva în Will nu putea fi alinat.

— Am fost să iau acel medicament deoarece nu pot suporta gândul el ai să mori sau că ai să suferi, în mod cert nu când aș fi putut face ceva pentru a preveni asta. Și am făcut-o deoarece mi-a fost teamă. Dacă Mortmain ar veni la noi și ne-ar spune că el e singurul care are drogul ce-ți poate salva viața, să fii convins că i-aș da orice-ar vrea, ca să-l capăt pentru tine. Înainte, am dat greș cu familia mea, James. Cu tine n-am s-o fac…

— *Will*…

Jem se ridică în picioare; traversă încăperea pentru a ajunge cu fața lui Will, apoi îngenunche, privindu-și prietenul în ochi.

— Începi să mă îngrijorezi. Faptul că regreți îți face cinste, dar trebuie să știi…

Will privi în jos, spre el. Și-l aminti pe Jem așa cum

fusese când tocmai venise din Shanghai, și pe fața lui albă, îndurerată, se distingeau în mod deosebit ochii săi mari și negri. Atunci nu fusese ușor să-l facă să râdă, însă Will își propusese să încerce.

— Ce să știu?

— Că voi muri, spuse Jem.

Avea ochii larg deschiși și febrili; la colțul gurii încă mai avea o dâră de sânge. Cearcănele de sub ochi erau aproape vinețiii.

Will își apăsă degetele pe încheietura mâinii lui Jem, lăsând o urmă în materialul cămășii. Jem nici măcar nu tresări.

— Ai jurat că vei rămâne lângă mine, zise el. Când am depus jurământul ca *parabatai*. Sufletele noastre sunt legate. Suntem o singură persoană, James.

— Suntem două persoane, spuse Jem. Două persoane unite de un legământ.

Will știa că părea un copil, însă n-avea ce face.

— Un legământ care spune că nu trebuie să te duci undeva unde eu nu te pot însoți.

— Până la moarte, îi replică Jem cu blândețe. Acestea sunt cuvintele din jurământ „Până ce moartea ne va despărți.” Will, într-o bună zi mă voi duce undeva unde nimeni nu mă va putea urma, și cred că asta se va întâmpla destul de curând. Te-ai întrebat vreodată de ce am acceptat să devin *parabatai*-ul tău?

— Că n-ai avut oferte mai bune? spuse Will, încercând să aducă un strop de umor în conversație, însă vocea i se sparse precum sticla.

— Am crezut că aveai nevoie de mine, continuă Jem. Există un zid pe care ți l-ai construit în jurul tău, Will, și nu te-am întrebat niciodată de ce. Însă nimeni n-ar trebui să care singur toată povara pe umerii săi. Am crezut că mă vei lăsa dincolo de zid dacă voi deveni *parabatai*-ul tău, și atunci ai avea măcar de cine să te sprijini. Eu chiar m-am întrebat ce ar însemna moartea mea pentru tine.

Obișnuiam să mă tem de ea, de dragul tău. Mă temeam că vei rămâne singur în interiorul acelui zid. Dar acum… ceva s-a schimbat. Nu știu de ce. Dar știu că e adevărat.

— Ce e adevărat?

Degetele lui Will încă apăsau puternic încheietura mâinii lui Jem.

— Că zidul începe să se năruie.

Tessa nu putea dormi. Stătea întinsă pe spate, nemișcată, privind în tavan. De-a lungul tencuielii era o fisură care uneori părea să semene cu un nor, iar alteori cu un brici, totul în funcție de poziția lumânării.

Atmosfera din timpul cinei fusese tensionată. Aparent, Gabriel îi spusese lui Charlotte că el refuza să se mai întoarcă și să ia parte la antrenamente, așa că, de azi înainte, numai Gideon avea să fie cel care urma să lucreze cu ea și Sophie. Gabriel refuzase să-și spună motivele, însă era evident că Charlotte îl învinuia pe Will; Tessa, văzând cât de obosită părea Charlotte gândindu-se că urma un nou conflict cu Benedict, se simțise vinovată pentru că-l adusese pe Will la antrenament și pentru că se amuzase pe seama lui Gabriel.

Faptul că Jem nu fusese la cină n-o ajutase prea mult. Își dorise din tot sufletul să vorbească astăzi cu el. După ce el evitase s-o privească la micul dejun și după ce fusese „bolnav” la cină, se simți cuprinsă de panică. Oare se îngrozise de ceea ce se întâmplase între ei doi cu o seară înainte - sau, mai rău, se îmbolnăvise? Poate că în străfundul sufletului său simțea, precum Will, că magicienii îi erau inferiori. Sau poate că nu avea nimic de-a face cu ceea ce era ea. Poate că pur și simplu era dezgustat de lascivitatea ei; îi primise îmbrățișările, nu-l îndepărtase; și nu-i spusese mătușa Harriet mereu că bărbații erau slabi când dorințele puneau stăpânire pe ei și că femeile erau cele care trebuiau să-și manifeste cumpătarea?

Ea nu prea și-o manifestase în seara precedentă. Își

aminti cum stătuse întinsă lângă Jem, cu mâinile lui delicate pe trupul ei. Știa cu o dureroasă lăuntrică sinceritate că, dacă lucrurile ar fi continuat, ea ar fi făcut orice ar fi vrut el. Chiar și-acum, gândindu-se la asta, își simțea trupul fierbinte și neliniștit; își schimbă poziția în pat, lovind una dintre perne. Dacă distrusese relația apropiată pe care o avea cu Jem, prin faptul că permisese să se întâmple lucrurile din seara trecută, nu avea să și-o ierte niciodată. Era pe cale să-și cufunde fața în pernă, când auzi un zgomot. O ușoară bătaie în ușă. Îngheță. Se auzi din nou, mai insistent. Jem. Cu mâinile tremurânde, se dădu jos din pat, fugi spre ușă și o deschise larg. În prag se afla Sophie. Purta rochia ei neagră de slujnică, însă boneta albă îi stătea într-o parte, iar buclele sale negre erau despletite. Fața îi era albă ca varul și avea o pată de sânge pe guler; părea îngrozită și aproape bolnavă.

— Sophie! Vocea Tessei trăda surprinderea. Ești bine?

Sophie privi în jur, plină de teamă.

— Domnișoară, pot să intru?

Tessa încuviință și ținu ușa deschisă pentru ea. Sophie intră, iar ea închise ușa și o încuie, apoi se așeză pe marginea patului, simțind neliniștea ca pe o greutate în piept. Sophie rămase în picioare, frământându-și mâinile în continuu.

— Sophie, te rog, ce s-a întâmplat?

— E vorba de domnișoara Jessamine, izbucni Sophie.

— Ce e cu Jessamine?

— Ea… Vreau doar să spun, am văzut-o…

Se opri, părând distrusă.

— A tot plecat pe ascuns în ultimele seri, domnișoară.

— Chiar așa? Am văzut-o seara trecută, pe hol, îmbrăcată ca un băiat părând destul de secretoasă…

Sophie părea ușurată. Tessa știa că nu o plăcea pe Jessamine, însă era o servitoare foarte bine pregătită, iar o servitoare foarte bine pregătită nu-și bârfea stăpâna.

— Da, răspunse ea nerăbdătoare. Am observat asta de

câteva zile. Uneori, patul ei rămânea intact, dimineața găseam chiar și urme de noroi pe covoare, care, cu o seară înainte, nu se aflau acolo. I-aș fi spus doamnei Branwell, însă a avut atâtea probleme pe cap, că n-am putut s-o fac.

— Și de ce-mi spui mie? o întrebă Tessa. Se pare că Jessamine și-a găsit un pretendent. Nu pot să spun că sunt de acord cu un asemenea comportament, dar… - înghiți în sec, gândindu-se la propriul ei comportament din seara precedentă - nimeni nu e responsabil de asta. Și poate că există vreo explicație nevinovată…

— O, dar, domnișoară…

Sophie își vârî mâna în buzunarul rochiei și scoase un cartonaș de culoare albă.

— Astă-seară am găsit asta. În buzunarul paltonului ei nou de catifea. Știți dumneavoastră, cel cu dungi bej.

Tessei nu-i păsa de dungile bej. Ochii îi erau fixați pe cartonaș. Încet, întinse mâna și-l luă, răsucindu-l. Era o invitație la bal.

20 iulie 1878

Domnul BENEDICT LIGHTWOOD
își prezintă complimentele
DOMNIȘOAREI JESSAMINE LOVELACE
și solicită ca dânsa să onoreze cu prezența sa balul mascat
organizat joia viitoare, pe 27 iulie. RSVP.

Pe invitație mai erau înscrise alte detalii cum ar fi adresa și ora la care avea să înceapă balul, însă ceea ce era scris pe spatele invitației făcu să-i înghețe Tessei sângele în vene. Cu o caligrafie simplă, foarte cunoscută ei, erau înșirate cuvintele: *Draga mea Jessie, inima îmi bate cu putere când mă gândesc că mâine-seară te voi vedea la „marea întrunire”. Oricât de mare ar fi, nu voi avea ochi decât pentru tine. Să porți rochia albă, scumpo, deoarece știi cât îmi place - „în luciul satinei și strălucirea*

perlelor”[32]*, cum spune poetul. Al tău pentru totdeauna, N.G.*

— Nate, spuse Tessa buimăcită, privind scrisoarea. Nate a scris asta. Și l-a citat pe *Tennyson*.

Sophie inspiră adânc.

— M-am temut… dar m-am gândit că nu poate fi adevărat. Nu după tot ce a făcut.

— Cunosc scrisul fratelui meu. Vocea Tessei era furioasă. Plănuiește să se întâlnească cu ea la acest… acest bal secret. Sophie, unde-i Jessamine? Trebuie să vorbesc cu ea chiar acum.

Sophie începu să-și frământe mâinile și mai tare.

— Vedeți dumneavoastră, aici e problema, domnișoară…

— O, Dumnezeule, a plecat deja? Trebuie s-o trezim pe Charlotte. Nu văd altă cale…

— Nu a plecat. E în camera ei, o întrerupse Sophie.

— Deci nu știe că ai găsit asta?

Tessa roti cartonașul. Sophie înghiți în sec.

— Eu… m-a găsit cu el în mână, domnișoară. Am încercat să-l ascund, însă deja îl văzuse. Avea așa o privire amenințătoare pe chip când s-a întins să-l ia, că n-am avut ce face. Toate sesiunile de antrenament pe care le-am avut cu conașul Gideon m-au copleșit și, ei bine…

— Ei bine, *ce*? Sophie…

— I-am tras una-n cap cu o oglindă, spuse Sophie dezamăgită. Una dintre cele de argint, așa că a fost destul de grea. A căzut precum o piatră, domnișoară. Așa că… am legat-o de pat și am venit la dumneavoastră.

— Stai să văd dac-am înțeles corect, zise Tessa după ceva timp. Jessamine te-a găsit cu invitația în mână, așa că tu ai lovit-o în cap cu o oglindă și ai legat-o de pat?

Sophie încuviință din cap.

— Dumnezeule, făcu Tessa. Sophie, trebuie să chemăm pe cineva. Acest bal nu poate rămâne secret, iar

[32] Vers din poemul „Maud" al scriitorului englez Alfred, Lord Tennyson (1809-1892).

Jessamine…

— Nu pe doamna Branwell, se văită Sophie. O să mă dea afară. Va trebui s-o facă.

— Jem…

— Nu!

Mâna lui Sophie zbură spre guler, unde se afla pata de sânge. Sângele lui Jessamine, își dădu seama Tessa speriată.

— N-aș putea suporta gândul ca el să știe că sunt în stare de un asemenea lucru - el e atât de blând. Domnișoară, vă rog, nu mă obligați să-i spun!

Desigur, se gândi Tessa. Sophie îl iubea pe Jem. În vâltoarea evenimentelor din ultimele zile, aproape că uitase. Un val de rușine o traversă când se gândi la noaptea anterioară; și-l reprimă și spuse hotărâtă:

— Sophie, nu mai există decât o singură persoană la care putem merge. Înțelegi asta?

— Conașul Will, zise Sophie cu aversiune, apoi oftă. Prea bine, domnișoară. Presupun că nu-mi pasă de ceea ce crede dânsul despre mine.

Tessa se ridică și își luă halatul, legându-și-l în talie.

— Privește partea bună a lucrurilor, Sophie. Cel puțin, Will n-o să fie șocat. Mă îndoiesc că Jessamine e prima femeie inconștientă cu care a avut de-a face sau că va fi ultima.

Tessa se înșelase cel puțin în privința unui aspect: Will era șocat.

— Sophie a făcut asta? întrebă el, nu doar o dată.

Se aflau la picioarele patului lui Jessamine. Ea era întinsă acolo, pieptul ridicându-i-se și coborând ușor aidoma figurii de ceară care o înfățișează pe Madame du Barry[33] drept Frumoasa Adormită. Părul ei blond era

[33] Jeanne Bécu, contesă du Barry (1743-1793), a fost ultima metresă a regelui Ludovic al XV-lea al Franței și una dintre victimele Regimului Terorii în timpul Revoluției Franceze. Figura de ceară pe care a

răsfirat pe pernă, și o crestătură mare, sângerândă, i se întindea pe frunte. Era legată de ambele mâini de câte un stâlp al patului.

— Sophie a noastră?

Tessa se uită la Sophie, care ședea într-un scaun de lângă ușă. Avea capul plecat și își privea lung mâinile. Evita cu orice preț să se uite la Tessa sau la Will.

— Da, spuse Tessa, și nu mai repeta!

— Sophie, cred că s-ar putea să mă fi îndrăgostit de tine, zise Will, Suntem sortiți să ne căsătorim.

Sophie scânci.

— Încetează! mârâi Tessa. Cred că o sperii pe biata fată mai mult decât e deja.

— Și ce ar putea-o speria? Jessamine?

Se pare că Sophie a câștigat cu ușurință altercația. Will nu putu să-și rețină rânjetul.

— Sophie, draga mea, nu ai de ce să te îngrijorezi. De multe ori am vrut s-o lovesc eu însumi pe Jessamine cu ceva în cap. Nimeni nu te-ar putea învinovăți.

— Se teme ca Charlotte să nu o concedieze, spuse Tessa.

— Pentru că ai lovit-o pe Jessamine? se înduioșă Will. Tess, dacă invitația asta e ceea ce într-adevăr pare, iar Jessamine chiar avea de gând să se întâlnească în secret cu fratele tău, se prea poate să ne fi trădat pe toți. Fără să mai spun că Benedict Lightwood organizează petreceri de care noi nu știm. Petreceri la care Nate e invitat. Ceea ce Sophie a făcut este eroic. Charlotte îi va fi recunoscătoare.

Auzind acestea, Sophie își ridică puțin capul.

— Chiar așa credeți?

— Sunt sigur, spuse Will.

Pentru o clipă, el și Sophie se priviră insistent. Sophie își mută privirea prima, însă dacă Tessa nu se înșela, când se uitase la Will avusese - pentru prima oară - o privire fără

---

inspirat-o este cel mai vechi exponat din celebrul muzeu Madame Tussaud's din Londra. Datorită unui dispozitiv din piept, statuia pare că respiră.

ranchiună.

Will își scoase stela de la centură. Se așeză pe pat lângă Jessamine și îi dădu cu grijă părul la o parte. Tessa își mușcă buza, forțându-se să nu întrebe ce avea de gând să facă.

Will duse stela la gâtul lui Jessamine și desenă rapid două rune.

— O *iratze*, spuse el, fără ca Tessa să fie nevoită să întrebe. Asta e o rună de vindecare, iar asta e o rună de *Dormi acum*. Asta ar trebui să o facă să doarmă până-n zori. Dexteritatea ta cu oglinda de mână e de admirat, Sophie, însă la noduri mai ai de lucrat.

Ca răspuns, Sophie bombăni ceva în barbă. Se părea că antipatia față de Will revenise.

— Întrebarea este ce facem acum? zise Will.

— Trebuie să-i spunem lui Charlotte…

— Nu, zise Will pe un ton ferm. Nu trebuie.

Tessa îl privi uimită.

— De ce nu?

— Din două motive. Primul, este obligată prin Lege să anunțe Conclavul, iar dacă Benedict Lightwood găzduiește acest bal, bănuiesc că unii dintre adepții lui vor fi acolo. Însă s-ar putea ca unii să nu fie. Dacă este anunțat Conclavul, s-ar putea ca el să audă de asta înainte ca să poată ajunge cineva să vadă ce se întâmplă acolo cu exactitate. În al doilea rând, balul a început în urmă cu o oră. Nu știm când o să ajungă Nate, căutând-o pe Jessamine, și dacă nu o zărește pe-acolo, s-ar putea să plece. El e cea mai bună legătură pe care o avem cu Mortmain. Nu avem timp de pierdut sau de irosit, or, trezind-o pe Charlotte să-i povestim asta, o să ne facă să pierdem vremea.

— Atunci, Jem?

Ochii lui Will au licărit.

— Nu. Nu în seara asta. Jem nu se simte bine, cu toate că el va spune că nu-i adevărat. După seara trecută, mă

simt dator să-l țin departe de asta.

Tessa îl privi cu stăruință.

— Și atunci, ce propui să facem?

Colțurile gurii lui Will se ridicară ușor, într-un zâmbet.

— Domnișoară Gray, zise el, ați avea plăcerea să mă însoțiți la un bal?

— Îți aduci aminte de *ultima* petrecere la care am fost? întrebă Tessa.

Will își păstră zâmbetul strengăresc Avea acea privire extrem de intensă pe care și-o afișa când punea ceva la cale.

— Nu-mi spune că nu te gândeai la același lucru la care mă gândesc și eu, Tessa.

Tessa oftă.

— Da, zise ea. Mă voi Transforma în Jessamine și voi merge în locul ei. Este singurul plan care ar putea da roade.

Se întoarse către Sophie.

— Știi de ce rochie vorbește Nate în bilet? O rochie albă?

Sophie încuviință cu o mișcare din cap.

— S-o perii și s-o pregătești, spuse Tessa. Va trebui să-mi aranjezi și părul, Sophie. Te-ai mai liniștit?

— Da, domnișoară.

Sophie se ridică în picioare și se duse valvârtej către șifonier, pe care îl deschise larg. Will încă se uita la Tessa; zâmbetul îi deveni mai larg.

Tessa își coborî vocea.

— Will, ți-a trecut prin minte că Mortmain s-ar putea să fie acolo!

Lui Will îi pieri zâmbetul.

— N-ai să te apropii de el dacă e acolo.

— Tu nu-mi spui mie ce să fac!

Will se încruntă. Nu se comporta deloc așa cum considera Tessa că ar fi trebuit. Când, în *The Hidden Hand*, Capitola s-a deghizat în băiat și l-a luat pe

ștrengarul Black Donald pentru a-i dovedi curajul, nimeni nu i-a răspuns obraznic ei.

— Puterea ta este impresionantă, Tessa, însă nu te afli în poziția din care să poți captura un puternic utilizator de magie, așa cum e Mortmain. Ai să lași asta în seama mea, zise el.

Tessa îi aruncă o căutătură urâtă.

— Și cum plănuiești să nu fii recunoscut la bal? Benedict îți cunoaște fața, la fel și…

Will îi luă invitația din mână și i-o flutură prin față.

— Este un bal *mascat*.

— Și presupun că se întâmplă să ai și o mască.

— De fapt, chiar am, spuse Will. Tematica ultimei petreceri de Crăciun a fost Carnavalul de la Veneția.

Rânji.

— Spune-i tu, Sophie!

Sophie, care era ocupată cu ceea ce părea a fi un amestec de pânze de păianjen și raze de lună pe tăvița de perii, oftă.

— E-adevărat, domnișoară. Și lăsați-l pe el să-l înfrunte pe Mortmain, m-ați auzit? Altminteri, e periculos. Și-o să ajungeți cu toții în cimitirul din Chiswick!

Will se uită la Tessa triumfător.

— Dacă până și Sophie îmi dă dreptate, nu poți să spui nu.

— Ba pot, zise Tessa enervată, dar n-am s-o fac. Prea bine. Însă nu trebuie să-i stai în cale lui Nate cât timp voi vorbi cu el. Nu e prost; dacă ne vede împreună, e capabil să pună lucrurile cap la cap. Din biletul său nu prea reiese că-și dorește ca Jessamine să aibă însoțitor.

— Din biletul său nu prea reiese nimic, zise Will, legănându-se pe picioare, exceptând faptul că poate cita poeziile neînsemnate ale lui Tennyson. Sophie, în cât timp poți s-o aranjezi pe Tessa?

— Într-o jumătate de oră, spuse Sophie, fără să-și ridice privirea de la rochie.

— Atunci ne vedem în curte într-o jumătate de oră, concluzionă Will. Am să-l trezesc pe Cyril. Și fii pregătită să leșini când o să mă vezi gătit.

Noaptea era rece, iar Tessa se înfioră când ieși pe ușile Institutului și se opri capul scărilor. Acolo stătuse, se gândi ea, în acea noapte când se plimbase cu Jem până la Podul Blackfriars, în noaptea în care îi atacaseră creaturile mecanice. Acum era o noapte mai senină, în pofida zilei frumoase; luna urmărea niște nori rătăcitori de-a lungul unui cer în întregime negru.

Trăsura se afla acolo, la baza scărilor, iar Will aștepta în fața ei. Se uită în sus când ușile Institutului se închiseră în urma sa. Pentru o clipă, rămaseră amândoi locului și se priviră reciproc. Tessa știa ce vedea el - văzuse și ea în oglindă. Era Jessamine din cap până-n picioare, îmbrăcată într-o delicată rochie de mătase de culoarea fildeșului. Era destul de decoltată, dezvăluind o bună parte din bustul alb al tinerei, cu o panglică de mătase la guler pentru a-i accentua forma gâtului. Mânecile erau scurte, lăsând brațele vulnerabile în voia vântului nopții. Chiar dacă decolteul n-ar fi fost atât de adânc, Tessa s-ar fi simțit goală fără îngerul ei, însă nu-l putea purta: Nate l-ar fi recunoscut imediat. Fusta, cu o trenă în cascadă, izvora la spatele ei dintr-o talie subțire încorsetată; avea o coafură înaltă, cu o multitudine de perle fixate cu agrafe sidefate, iar pe față avea o mască domino aurie, care făcea ca părul blond-deschis al lui Jessamine să arate perfect. *Par atât de delicată*, se gândise ea cu indiferență, holbându-se în oglindă în timp ce Sophie se agita în spatele ei. *Precum o prințesă a zânelor*. Era ușor să gândești asemenea lucruri când imaginea reflectată nu-ți aparținea cu adevărat.

Dar Will… Will! Îi spusese să fie pregătită să leșine când avea să-l vadă gătit, iar ea își dăduse ochii peste cap, însă în costumul lui de seară, alb și negru, arăta mult mai frumos decât își imaginase ea. Culorile desăvârșite și

simple îi scoteau în evidență perfecțiunea ascuțită a trăsăturilor. Părul negru îi cădea peste masca neagră, care îi acoperea jumătate de față, accentuându-i albastrul ochilor din spatele ei. Își simți inima strângându-i-se și se urî imediat din cauza asta. Se uită la Cyril, aflat pe capra trăsurii. Când o văzu, își miji încurcat ochii; se uită de la ea la Will, și din nou la ea, apoi ridică din umeri. Tessa se întrebă ce Dumnezeu îi spusese Will că făceau pentru a explica faptul că o ducea pe Jessamine la Chiswick în toiul nopții. Probabil că era o poveste plauzibilă.

— Ah, se mulțumi să spună Will când ea coborî treptele și își aranjă șalul.

Spera ca el să pună pe seama frigului tremurul involuntar care o străbătu când o luă de mână.

— Acum înțeleg de ce fratele tău a citat acel poem execrabil. Se presupune că tu trebuie să fii Maud, nu-i așa? „Regina-trandafir din grădina fetelor-boboci de trandafir”?

— Știi, zise Tessa când el o ajută să se suie în trăsură, nici de poemul ăsta nu-mi pasă.

El se urcă după ea și trânti portiera trăsurii.

— Jessamine îl adoră.

Trăsura începu să se hurducăie pe pavaj, ieșind pe porțile deschise. Tessa își dădu seama că inima îi bătea foarte tare. Frica de a nu fi prinși de Charlotte și Henry, își spuse ea. N-avea nimic de-a face cu faptul că era singură cu Will în trăsură.

— Eu nu sunt Jessamine.

O privi cu seriozitate. Era ceva în ochii lui, un soi de admirație curioasă; ea se întreba dacă nu cumva pur și simplu admira felul în care arăta Jessamine.

— Nu, zise el. Nu, deși semeni leit cu Jessamine, pot cumva să o văd pe Tessa în acest trup - ca și cum, dacă ar fi să înlătur un strat de vopsea, dedesubt ar fi Tessa mea.

— Nu sunt nici Tessa *ta*.

Lumina ce licărea în ochii săi dispăru.

— Destul de adevărat, spuse el. Presupun că nu ești.

Atunci, cum e să fii Jessamine? Îi poți simți gândurile? Poți citi ceea ce simte ea?

Tessa înghiți și atinse cu o mână înmănușată perdeaua de catifea a trăsurii. Vedea galbenul cețos al felinarelor trecând pe lângă ei; doi copii stăteau trântiți pe pragul unei uși, sprijinindu-se unul de celălalt, dormind. Trecură rapid pe sub Temple Bar.

— Am încercat. Sus, în dormitorul ei. Însă e ceva în neregulă. Nu… N-am putut să simt nimic de la ea.

— Ei bine, bănuiesc că e destul de greu să încerci să pătrunzi în mintea cuiva atunci când acea persoană n-are deloc minte, ca să zic așa.

Tessa se strâmbă.

— Fii cât de obraznic vrei, însă se întâmplă ceva cu Jessamine. Încercarea de a-i atinge mintea e la fel ca încercarea de a atinge un cuib de viespi sau un nor otrăvitor. Nu-i decriptez aproape deloc sentimentele. Furie, și dorință, și amărăciune. Însă nu pot alege gândurile individuale. E ca și cum aș încerca să țin apă în pumni.

— Asta e curios. Ți s-a mai întâmplat așa ceva?

Tessa clătină din cap.

— Mă îngrijorează. Mi-e teamă ca nu cumva Nate să se aștepte să știu ceva, iar eu să nu știu sau să nu am răspunsul potrivit.

Will se aplecă. În zilele ploioase, adică aproape zilnic, părul său în mod normal drept începea să se onduleze. Era ceva în legătură cu ondularea vulnerabilă a părului său umed de la tâmple care făcea ca inima s-o doară.

— Ești o actriță foarte bună și îți cunoști fratele, spuse el. Am încredere deplină în tine.

Ea îl priviri surprinsă.

— Chiar așa?

— Și, continuă el fără să-i răspundă la întrebare, în cazul în care se întâmplă ceva neprevăzut, eu voi fi acolo. Chiar dacă nu mă vezi, Tessa, eu voi fi acolo. Să nu uiți acest

lucru!

— Prea bine.

Își înclină capul într-o parte.

— Will?

— Da?

— A mai existat și un al treilea motiv pentru care nu ai vrut s-o trezești pe Charlotte să-i spui ce facem, nu-i așa?

Își miji ochii albaștri spre ea.

— Și care-ar fi acela?

— Faptul că încă nu știi dacă e pur și simplu un flirt prostesc din partea lui Jessamine sau ceva mult mai profund și mai întunecat. O adevărată legătură cu fratele meu și cu Mortmain. Și tu știi că dacă e vorba despre acesta din urmă, îi va frânge inima.

Un mușchi i se contractă în colțul gurii.

— Și ce-mi pasă mie dacă se întâmplă asta? Dacă e atât de naivă, încât să se atașeze de Jessamine…

— Îți pasă, spuse Tessa. Nu ești chiar de gheață, Will. Te-am văzut cu Jem - te-am văzut cum te uitai la Cecily. Și ai mai avut o soră, nu-i așa?

Will o privi tăios.

— Ce te face să crezi că am avut… că am… mai mult de o soră?

— Jem credea că sora ta a murit, așa mi-a zis. Iar tu ai spus „Sora mea e moartă.” Însă Cecily este chiar foarte vie. Ceea ce m-a făcut să cred că ai mai avut o soră care a murit. O altă soră, nu Cecily.

Will expiră lung, încet.

— Ești isteață.

— Sunt isteață și am dreptate sau sunt isteață și mă-nșel?

Will arăta ca și când era fericit că masca îi ascundea expresia.

— Ella, spuse el. Cu doi ani mai mare decât mine. Și Cecily, cu trei ani mai mică. Surorile mele.

— Iar Ella…

Will se uită în altă parte, însă nu înainte ca Tessa să-i fi văzut durerea din ochi. Deci Ella era moartă.

— Cum era ea? întrebă Tessa, reamintindu-și cât de recunoscătoare fusese când Jem o întrebase asta despre Nate. Ella? Și Cecily, ea cum e?

— Ella era protectoare, zise Will. Precum o mamă. Ar fi făcut orice pentru mine. Iar Cecily era o micuță creatură nebunatică. Avea doar nouă ani când am plecat. Nu pot spune dacă mai e la fel, însă era… precum Cathy din *La răscruce de vânturi*. Nu-i era frică de nimic și cerea orice. Putea să se lupte precum un drac și să înjure precum un birjar din Billingsgate.

În vocea lui răsunau amuzamentul, și admirația, și… iubirea. Nu-l mai auzise niciodată vorbind așa despre cineva, excepție făcând, poate, Jem.

— Pot să întreb… începu ea.

Will oftă.

— Știi că o să întrebi oricum, indiferent dacă spun eu că poți sau nu.

— Ai și tu o soră mai mică, zise ea. Deci, ce anume i-ai făcut surorii lui Gabriel ca să-l faci să te urască atât de tare?

Se îndreptă de spate.

— Vorbești serios?

— Da, spuse ea. Sunt forțată să-mi petrec o bună parte din timp cu familia Lightwood, iar Gabriel, în mod evident, nu te suferă. Și i-ai rupt mâna. Dacă mi-ai spune, m-ai liniști sufletește.

Clătinând din cap, Will își trecu degetele prin păr.

— Doamne Dumnezeule, zise el. Sora lor - apropo, numele ei e Tatiana; a fost botezată după cea mai bună prietenă a mamei ei, care era rusoaică - avea doisprezece ani, cred.

— *Doisprezece*?

Tessa era îngrozită.

Will expiră îndelung.

— Văd că ai hotărât singură ce s-a întâmplat mai departe, continuă el. Te-ai liniști sufletește dacă ți-aș spune că și eu aveam doisprezece ani? Tatiana își… imagina că era îndrăgostită de mine. Așa cum sunt fetițele. Mă urmărea și chicotea și se ascundea după stâlpi ca să se uite la mine.

— Când ai doisprezece ani, mai faci și lucruri prostești.

— Era prima petrecere de Crăciun de la Institut la care luam parte spuse el. Membrii familiei Lightwood erau acolo, foarte gătiți și tot tacâmul. Tatiana, cu panglici argintii în păr. Avea o cărticică pe care o căra cu ea peste tot. Probabil că îi căzuse în acea seară. Eu o găsisem în spatele unui șezlong. Era jurnalul ei. Plin cu poezii despre mine - culoarea ochilor mei, nunta pe care am avea-o. Scrisese peste tot „Tatiana Herondale”.

— Sună mai degrabă adorabil.

— Fusesem în salon, însă mă întorsesem cu jurnalul în sala de bal. Elise Penhallow tocmai terminase de cântat la spinetă. M-am dus lângă ea și am început să citesc din jurnalul Tatianei.

— Oh, Will - nu pot să cred!

— Ba să crezi, căci asta am făcut, zise el. Potrivise ca rimă „William cu „milion” - „Nu vei ști niciodată dulce William / Că există un milion / de feluri în care te iubesc.” Trebuia să se termine cu asta.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— O, Tatiana a fugit din încăpere plângând, iar Gabriel s-a suit pe scenă și a încercat să mă strângă de gât. Gideon pur și simplu a rămas acolo cu brațele încrucișate la piept. Ai să observi că doar asta știe să facă.

— Presupun că Gabriel n-a reușit, spuse Tessa. Să te strângă de gât, la asta mă refer.

— Nu înainte să-i rup mâna, zise Will fericit. Așa că, poftim! Ai aflat de ce mă urăște. I-am umilit sora în public, și ceea ce nu menționează e că l-am umilit și pe el. Credea că mă poate doborî cu ușurință. Avusesem parte de foarte

puțin antrenament adevărat, și îl auzisem spunându-mi „aproape mundan” pe la spate. Așa că l-am bătut de i-a sunat apa-n cap - de fapt, i-am rupt mâna. În orice caz, sunetul de oase pocnind a fost mult mai plăcut decât zdrăngăneala lui Elise la spinetă.

Tessa își frecă mâinile pentru a și le încălzi, apoi oftă. Nu prea știa ce să creadă. Nu era nici pe departe povestea despre seducție și trădare la care se așteptase, însă nici nu-l punea pe Will într-o lumină favorabilă.

— Sophie spune că s-a căsătorit, zise ea. Tatiana. Tocmai s-a întors dintr-o călătorie prin Europa, pe care a întreprins-o cu proaspătul ei soț.

— Sunt sigur că e la fel de proastă și neinteresantă pe cât era atunci.

Vocea lui Will suna de parcă era pe jumătate adormit. Trase perdeaua și fură învăluiți în întuneric. Tessa îl auzea respirând, îi simțea căldura venind din față. Înțelegea de ce o domniță adevărată nu mergea niciodată într-o trăsură lângă un domn care nu-i era rudă. Era ceva ciudat de intim în legătură cu asta. Desigur, încălcase de mult regulile domnițelor adevărate.

— Will, spuse ea din nou.

— Domnița are o nouă întrebare. O simt în voce. Tess, o să termini odată cu întrebările?

— Nu până ce nu primesc toate răspunsurile pe care le vreau, zise ea. Will, dacă magicienii sunt creați de un părinte demon și unul om, ce se întâmplă dacă unul dintre acei părinți e vânător de umbre?

— Un vânător de umbre n-ar permite niciodată ca asta să se întâmple, spuse Will plictisit.

— Dar în *Codex* se spune că majoritatea magicienilor sunt rezultatul un… unui viol, continuă Tessa, cu vocea pițigăiată când rosti acel cuvânt urât, sau demoni metamorfici care iau forma unor iubiți și își încearcă seducția printr-un truc. Jem mi-a explicat că sângele vânătorilor de umbre este întotdeauna dominant. *Codexul*

spune că progeniturile vânătorilor de umbre și ale vârcolacilor, precum și ale spiritelor naturii sunt întotdeauna vânători de umbre. Deci n-ar putea sângele de înger dintr-un vânător de umbre să anuleze ceea ce e demonic și să creeze…

— Ceea ce creează e nimic.

Will trase de perdea.

— Copilul s-ar naște mort. Mereu se întâmplă așa. Progenitura unui demon cu un vânător de umbre înseamnă moarte.

În lumina difuză, Will se uită la ea.

— De ce vrei să afli asemenea lucruri?

—Vreau să știu ce sunt, spuse ea. Cred că sunt o… combinație care s-a mai întâlnit până acum. Jumătate spirit al naturii, sau jumătate…

— Te-ai gândit vreodată să te transformi într-unul dintre părinții tăi? întrebă Will. Mama ta sau tatăl tău? Asta ți-ar oferi acces la amintirile lor, nu-i așa?

— Imaginează-ți că m-am gândit la asta. Dar nu am niciun obiect care să le fi aparținut. Toate lucrurile pe care le-am avut în cufere fost aruncate de către Surorile Întunecate.

— Dar îngerul tău? întrebă Will. Nu i-a aparținut mamei tale?

Tessa clătină din cap.

— Am încercat. Nu… n-am putut să găsesc nimic despre ea cu ajutorul lui. Bănuiesc că faptul că este al meu de atât de mult timp a făcut ca amintirile ei să se evapore precum apa.

Ochii lui Will străluciră în întuneric.

— Poate că ești o fată mecanică. Poate că tatăl magician al lui Mortmain te-a construit, iar acum Mortmain caută secretul despre cum poți să creezi asemenea exemplare perfecte de viață, când el nu poate să construiască decât monstruozități hidoase. Poate că toate acele bătăi din pieptul tău sunt ale unei inimi de metal.

Tessa inspiră profund, simțindu-se cam ametită. Vocea lui era atât de convingătoare, și totuși…

— Nu, spuse ea pe un ton aspru. Ai uitat că eu îmi aduc aminte de copilăria mea? Creaturile mecanice nu se pot schimba sau crește. Iar asta nu ar explica talentul meu.

— Știu, zise Will cu un rânjet care licări alb în întuneric. Voiam doar să văd dacă *te pot convinge*.

Tessa îl privi serioasă.

— Nu eu sunt cea lipsită de inimă.

Era prea întuneric în trăsură ca să vadă, însă simți că el se înroșise de supărare. Înainte să-i poată răspunde, roțile se opriră brusc. Ajunseseră.

12
BAL MASCAT

Și am jurat acum să-ngrop
Tot trupul lui de ură-mpovărat,
Atât de liber sunt și de senin
Că de-astă greutate am scăpat,
Încât mă tem că amețesc,
Extrem de fericit;
Dar fratele ei vine - distrugător
Speranța-mi năruind – deseară, în Hall.
- Alfred, Lord Tennyson, „*Maud*”

Cyril oprise trăsura în fața porților proprietății, la umbra unui stejar înfrunzit. Casa de țară din Chiswick a familiei Lightwood, aflată chiar la periferia Londrei, era masivă, construită în stil palladian, cu coloane înalte și cu multe scări. Strălucirea lunii făcea ca totul să pară aidoma interiorului unei scoici. Piatra din care era construită casa strălucea ca argintul, în vreme ce poarta care străjuia proprietatea avea luciul uleiului negru. Niciuna dintre luminile din casă nu părea să fie aprinsă - locul era întunecat ca smoala și tăcut ca un mormânt, domeniile vaste întinzându-se departe în jurul lui, până la marginea unei cotituri a Tamisei, neluminată și pustie. Tessa începu să se întrebe dacă nu cumva greșiseră venind aici.

Când Will coborî din trăsură, ajutând-o și pe ea, își întoarse capul, maxilarul său proeminent încleștându-se.

— Simți mirosul? Vrăji demonice. Duhoarea plutește peste tot în aer.

Tessa se strâmbă. Nu mirosea a nimic neobișnuit - de

fapt, având în vedere că nu se aflau în centrul orașului, aerul părea mai curat decât era în preajma Institutului. Simțea mirosul pământului și al frunzelor umede. Îl privi pe Will, cu chipul îndreptat spre lună, și se întrebă ce arme ține ascunse sub fracul ce-i venea perfect. Purta mănuși albe, plastronul apretat fiind-i imaculat. Cu masca pe față, putea trece drept o întruchipare a unui chipeș tâlhar de drumul mare, dintr-un roman de duzină.

Tessa își mușcă buza.

— Ești sigur? Casa pare mult prea tăcută. Ca și cum n-ar fi nimeni înăuntru. Se poate să ne fi înșelat?

El clătină din cap.

— Aici s-a lucrat la o magie foarte puternică. Ceva mult mai solid decât un farmec. O protecție adevărată. Cineva nu vrea ca noi să știm ce se petrece aici în această noapte.

Will aruncă o privire la invitația din mâna ei, ridică din umeri și se îndreptă spre poartă. Acolo se găsea un clopot, la care el sună, zgomotul iritându-i și mai mult nervii Tessei, deja întinși la maximum. Se uită urât la el; Will rânji.

— *Caelum denique*[34], îngerul meu, spuse el și dispăru în întuneric, tocmai când poarta se deschise.

În fața ei apăru o siluetă cu gluga trasă pe cap. Prima oară se gândi la Frații Tăcuți, însă robele lor erau de culoarea pergamentului, iar silueta care se afla în fața ei era învești mântată într-o robă de culoarea fumului negru. Gluga îi ascundea complet fața. Fără să rostească vreun cuvânt, ea îi înmână invitația.

Mâna care o luă era înmănușată. Pentru o clipă, fața ascunsă studie invitația. Tessa nu putu să nu se foiască nervoasă. În orice împrejurare, ar fi fost nepotrivit și scandalos ca o domniță să meargă la un bal neînsoțită, însă nu era orice împrejurare. În cele din urmă, de sub glugă se auzi o voce:

---

[34] *În sfârșit, Raiul!* (strigăt de bătălie al cavalerilor cruciați). Pentru explicație, a se citi nota autoarei de la sfârșitul romanului.

— Bine ați venit, domnișoară Lovelace.

Era o voce nisipoasă, o voce care suna ca pielea frecată de o suprafață aspră. Tessa se înfioră, dar era bucuroasă că nu putea vedea chipul ascuns de glugă. Silueta îi înapoie invitația și se dădu la o parte, făcându-i semn să intre; ea procedă întocmai, forțându-se să nu se uite în jur să vadă dacă Will o urma.

Fu condusă într-o aripă a casei, pe o cărare îngustă din grădină. Grădinile ocupau o mare parte din jurul casei, verzi-argintii în lumina lunii. Acolo se afla un helești ornamental negru, rotund, cu o bancă albă de marmură lângă el și un gard viu scund, atent tăiat, care se întindea de-a lungul cărărilor. Cărarea pe care se afla ea se termina la o intrare înaltă și îngustă într-o aripă a casei. Un simbol ciudat era sculptat pe ușă. Părea să se miște și să se schimbe când Tessa se uită la el, făcând-o s-o doară ochii. Se uită în altă parte când însoțitorul ei cu glugă deschise ușa și-i făcu semn să intre.

Ea intră, iar ușa se închise cu putere în urma ei. Se întoarse tocmai când se închise, reușind să vadă puțin, crezu ea, din chipul de sub glugă. Crezu că văzuse ceva asemănător cu un mănunchi de ochi roșii în mijlocul unui oval întunecat, precum ochii unui păianjen. Inspiră profund când ușa se auzi încuindu-se, iar ea se trezi în întuneric.

Când, orbecăind, întinse mâna spre clanța ușii, peste tot în jurul ei se aprinseră lumini. Se afla la baza unei scări lungi și înguste care ducea în sus. De-o parte și de alta a scărilor ardeau torțe cu flăcări verzui - dar nu erau lampa-vrăjitoarei.

În capul scărilor se afla o ușă. Un alt simbol era desenat pe aceasta. Tessa simți cum gura i se usca și mai tare. Era *uroborosul*, șarpele dublu. Simbolul clubului Pandemonium.

Pentru o clipă, Tessa îngheță locului. Simbolul îi adusese un iureș de amintiri: Casa Întunecată; Surorile torturând-o, încercând s-o forțeze să se Transforme; trădarea lui Nate.

Se întrebă ce oare îi spusese Will în latină înainte să fi dispărut. „Curaj”, fără îndoială, sau ceva asemănător. Se gândi la Jane Eyre, înfruntându-l curajoasă pe furiosul domn Rochester; Catherine Earnshaw, când fusese înșfăcată de un câine sălbatic, „n-a țipat - deloc! S-ar fi rușinat s-o facă”[35]. Și, în cele din urmă, se gândi la Boadicea, despre care Will îi spusese că a fost „mai curajoasă decât orice bărbat”.

E doar un bal, Tessa, se gândi ea, întinzând mâna spre clanță. Doar o petrecere. Nu mai fusese niciodată la niciun bal, desigur. Nu prea știa la ce să se aștepte, și tot ce cunoștea datora cărților. În scrierile lui Jane Austen, personajele așteptau tot timpul să se organizeze baluri sau organizau ele baluri, și, destul de des, întregul sat părea să fie implicat în alegerea locului și plănuirea evenimentului. În vreme ce în alte cărți, cum ar fi *Bâlciul deșertăciunilor*, acestea erau decoruri pe fundalul cărora se puneau la cale planuri și trădări. Știa că avea să existe un vestiar pentru doamne, unde își puteau lăsa șalul, și unul pentru domni, unde își puteau lăsa în siguranță pălăriile, paltoanele și bastoanele. Trebuia să existe un carnețel de bal pentru ea, unde bărbații care o invitau la dans își puteau scrie numele. Era nepoliticos să dansezi de mai multe ori la rând cu același domn. Trebuia să existe o sală de bal mare, frumos împodobită, și o încăpere mai mică pentru bufet, unde trebuiau să fie băuturi cu gheață și sandvișuri și biscuiți și prăjituri cu rom…

Însă nu era chiar așa. Când ușa se închise în urma ei, Tessa nu găsi niciun servitor grăbit să o primească, să o conducă spre vestiarul doamnelor și să se ofere să-i ia șalul sau să o ajute la vreun nasture încăpățânat. În schimb, un șuvoi de zgomote și de muzică și de lumină o izbi precum un val. Se afla la intrarea într-o încăpere atât de mare, încât era greu de închipuit că putea să încapă în vreun fel în casa familiei Lightwood. De tavan atârna un candelabru

[35] Heathcliff - în Emily Brönte, *La răscruce de vânturi*.

mare de cristal; abia după ce se uită la el preț de câteva clipe, Tessa își dădu seama că era în formă de păianjen, cu opt „picioare” suspendate, fiecare susținând un mănunchi de lumânări mari. Pereții, cât se putea vedea din ei, erau de un albastru foarte închis, și de-a lungul părții care dădea înspre râu se aflau uși de terasă, unele deschise pentru a intra aer deoarece, în pofida vremii reci de-afară, atmosfera din încăpere era sufocantă. Dincolo de uși se aflau balcoane arcuite, de piatră, oferind o panoramă a orașului. Pereții erau în mare parte acoperiți cu material strălucitor, deasupra ferestrelor atârnând sub formă de bucle și ghirlande, mișcate de briza ușoară. Materialul avea tot soiul de modele, țesute cu fir auriu; aceleași modele strălucitoare și schimbătoare care, jos, făcuseră ca pe Tessa să o doară ochii.

Încăperea era ticsită de oameni. Ei bine, mai exact, nu chiar *oameni*. Cei mai mulți păreau suficient de umani. Mai observă și chipurile albe, moarte, ale vampirilor, și câțiva dintre ifriții violeți și roșii, cu toții îmbrăcați la modă. O mare parte dintre invitați, nu toți, purtau măști - invenții elaborate, cu auriu și negru; măști cu plisc ca ale doctorilor de ciumă[36], cu ochelari mici; și măști roșii de draci, cu coarne. Totuși, unii nu aveau mască, inclusiv niște femei cu părul verde, violet sau de culoarea lavandei. Tessa nu credea că erau vopsite; își purtau părul liber, precum nimfele din tablouri. Hainele pe care le purtau erau incredibil de scandaloase. În mod evident, nu erau încorsetate, ci îmbrăcate în materiale ușoare de catifea, tul și satin.

Printre invitații umani se puteau observa siluete de toate mărimile și formele. Era acolo un bărbat mult prea înalt și

---

36 Doctorii de ciumă (în engleză, *plague doctors*)erau angajați de orașe să îngrijească bolnavii de ciumă bubonică, în timpul epidemiei. În secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, purtau așa-numitele măști cu plisc, umplute cu plante aromatice, care să-i protejeze de aerul infectat ce înlesnea răspândirea bolii.

subțire pentru a fi bărbat, îmbrăcat în frac, stând în spatele unei tinere femei îmbrăcate într-o pelerină verde, al cărei păr roșu strălucea asemenea unui bănuț de aramă. Creaturi care semănau cu niște câini imenși umblau printre oaspeți, ochii lor galbeni privind cu multă atenție. Aveau pe spinări șiruri de țepi, ca în desenele cu animale sălbatice pe care ea le văzuse în cărți. Vreo zece goblini mărunței vorbeau pițigăiat unul cu celălalt într-o limbă de neînțeles. Se părea că se certau în legătură cu ceva de mâncare - ceva ce semăna cu o broască sfârșiată. Tessa își reprimă senzația de greață și se întoarse…

Și atunci le văzu, acolo unde mai înainte nu le văzuse. Probabil că mintea ei le luase drept decorațiuni, armuri, dar nici vorbă să fi fost așa ceva. Automatele erau aliniate de-a lungul pereților, tăcute și nemișcate. Aveau forme umane, precum vizitiul care le aparținuse Surorilor Întunecate, și purtau livrelele casei Lightwood, fiecare cu un model *uroborus* pe partea stângă a pieptului hainei. Chipurile le erau lipsite de orice trăsătură sau expresie, aidoma desenelor neterminate ale copiilor.

Cineva o prinse de umeri. Inima îi stătu în loc de spaimă… Fusese descoperită! În timp ce fiecare fibră musculară i se încorda, un glas ușor, cunoscut, rosti:

— Credeam că n-ai să mai vii, dragă Jessie.

Se întoarse și dădu nas în nas cu fratele ei. Când Tessa îl văzuse ultima dată pe Nate, acesta era plin de sânge și rănit, mârâind la ea pe un coridor al Institutului, cu un cuțit în mână. El îi inspirase atunci un amestec teribil de spaimă și patetism și oroare, toate laolaltă.

Acest Nate era cu totul altul. Îi zâmbea, privind în jos spre ea - Jessamine era cu mult mai scundă decât el; era ciudat să nu ajungă până la bărbia fratelui ei, ci numai până la pieptul acestuia -, cu ochii lui albaștri, pătrunzători. Părul său blond fusese spălat și periat, iar pe piele nu se mai vedeau vânătăi. Purta o haină elegantă și un plastron negru care îi evidențiau trăsăturile frumoase.

Mănușile erau de un alb imaculat.

Acesta era Nate așa cum întotdeauna se visase el să fie - părând bogat, elegant și sofisticat. Emana un sentiment de satisfacție - mai puțină satisfacție, trebui Tessa să recunoască, decât mulțumire de sine. Avea aceeași atitudine pe care o afișa Church după ce omora un șoricel.

Nate chicoti.

— Ce este, Jess? Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

Așa este. Fantoma fratelui la care am ținut cândva. Tessa încercă să pătrundă în gândurile lui Jessamine, căutând urmele pe care le lăsase Jessamine în mintea ei. Se simțea din nou de parcă și-ar fi trecut mâinile prin ape înșelătoare, incapabilă să prindă ceva concret.

— Eu… m-am temut că nu te voi găsi aici, zise ea.

De data asta, el râse delicat.

— Și să ratez șansa de a te vedea? Nu fi prostuță!

Privi în jur, zâmbind.

— Lightwood ar trebui să se desfășoare mai des pentru a-l impresiona pe Magistru. Îi întinse o mână. Vrei să-mi faci onoarea de a-mi acorda un dans, Jessie?

Jessie. Nu „domnișoară Lovelace”. Orice dubiu pe care ar fi putut să-l aibă Tessa că legătura lor nu era cu adevărat serioasă dispăru. Se forță să zâmbească.

— Desigur.

Orchestra - mai mulți omuleți cu pielea purpurie, îmbrăcați în plasă argintie - cânta un vals. Nate o luă de mână și o conduse pe ringul de dans.

Slavă Domnului, gândi Tessa. Slavă Domnului că ani de zile fratele ei o legănase prin camera de zi a micului lor apartament din New York. Știa perfect să danseze, cum să-și potrivească mișcările cu ale lui, chiar și în acest trup mai mic și necunoscut. Desigur, el n-o privise niciodată pe ea astfel - cu tandrețe, cu buzele întredeschise. Doamne Dumnezeule, dacă încerca *s-o sărute*? Nu se gândise la posibilitatea asta. Avea să vomite pe pantalonii lui dacă el ar face-o. *O, Doamne*, se rugă ea. *Nu-l lăsa să-ncerce!*

Vorbi repede:

— Mi-a fost îngrozitor de greu să mă strecor afară din Institut în seara asta, zise ea. Ticăloasa aia mică de Sophie era cât pe ce să găsească invitația.

Nate o strânse și mai puternic.

— Dar n-a găsit-o, nu-i așa?

În vocea lui se simțea o undă de amenințare. Tessa își dădu seama că aproape făcuse o gafă. Aruncă o privire rapidă în jurul ei… O, *unde* era Will? Ce-i spusese? „Chiar dacă nu mă vezi, voi fi acolo”? Dar niciodată nu se simțise atât de singură.

Respirând adânc, își dădu capul pe spate imitând-o cât se poate de bine pe Jessamine.

— Mă crezi proastă? Sigur că nu. Am pocnit-o cu oglinda peste mâna slăbănoagă, iar ea a scăpat-o imediat. În plus, probabil că nici măcar nu știe să citească.

— Zău, zise Nate, vizibil relaxat, ar fi putut să-ți găsească o cameristă mai potrivită pentru o doamnă. Una care să vorbească franțuzește, care să știe să coasă…

— Sophie știe să coasă, rosti Tessa imediat, și ar fi putut foarte bine să-și tragă o palmă. Destul de binișor, se corectă ea, și își flutură genele spre Nate. Și ce-ai mai făcut de când ne-am văzut ultima oară?

Nu că aș avea habar când s-ar fi putut întâmpla chestia asta.

— Foarte bine. Magistrul continuă să mă placă.

— E înțelept, rosti Tessa dintr-o suflare. Recunoaște o comoară de prețuit atunci când vede una.

Nate o atinse ușor pe față cu mâna înmănușată. Tessa își impuse să nu se încordeze.

— Toate, datorită ție, draga mea. Adevărata mea mină de informații.

Veni mai aproape de ea.

— Văd că porți rochia cu care te-am rugat eu să te îmbraci, îi șopti el. Încă de când mi-ai descris modul în care ai purtat-o la ultimul tău bal de Crăciun am tânjit să

te văd îmbrăcată cu ea. Și îmi este îngăduit să-ți spun că ești o încântare pentru ochi?

Tessa simți cum conținutul stomacului ei dădea să-i urce prin esofag. Își aruncă din nou privirile prin încăpere. Tresărind, îl recunoscu pe Gideon Lightwood, care arăta bine în costumul lui de gală, deși stătea țeapăn, lipit de unul dintre pereți, ca și când ar fi fost tencuit acolo. Numai ochii i se roteau, privind de jur împrejur. Gabriel se legăna pe picioare, ținând în mână un pahar cu ceva ce părea a fi limonadă, ochii strălucindu-i de curiozitate. Îl văzu ducându-se spre una dintre fetele cu păr lung de culoarea levănticii și pornind o conversație. *S-a cam dus speranța că băieții nu știau ce punea tatăl lor la cale*, gândi ea, luându-și iritată privirea de la Gabriel. Apoi îl văzu pe Will.

Se sprijinea de peretele de vizavi de ea, între două scaune goale. În ciuda măștii pe care o purta, ea avea senzația că putea să-l privească drept în ochi. Ca și când ar fi fost destul de aproape încât să-l poată atinge. S-ar fi așteptat măcar pe jumătate ca el să pară amuzat de încurcătura ei, însă nu era; părea încordat, și furios, și…

— Dumnezeule, sunt gelos pe toți bărbații care te privesc, zise Nate. Numai eu ar trebui să mă uit la tine.

Bunule Dumnezeu, se gândi Tessa. Oare această replică chiar avea succes la majoritatea femeilor? Dacă fratele ei ar fi venit la ea în scopul de a-i cere sfatul legat de aceste perle, ea i-ar fi spus drept în față că sunau prostește. Totuși, poate că ar fi crezut că sună prostește fiindcă el era fratele ei. Și detestabil. Informații, gândi ea. Trebuie să capăt informații și apoi să plec de lângă el, înainte să mi se facă greață de tot.

Îl căută din nou pe Will din priviri, dar acesta dispăruse, ca și când n-ar fi fost niciodată acolo. Însă ea credea că el era pe *undeva*, urmărind-o cu privirea, chiar dacă ea nu putea să-l vadă. Își reprimă enervarea și spuse:

— Chiar așa, Nate? Uneori mă tem că mă prețuiești doar pentru informațiile pe care ți le pot oferi.

Pentru o clipă, el se opri și rămase stană de piatră, aproape scoțând-o de pe ringul de dans.

— Jessie! Cum poți să gândești așa ceva? Știi prea bine că te ador.

O privi plin de reproș în timp ce-și reluau dansul în ritmul muzicii.

— Este adevărat că legătura ta cu nefilimii din Institut a fost de neprețuit. Fără tine n-am fi știut niciodată, de exemplu, că ei se duceau în York. Dar credeam că știai că mă ajuți deoarece ne construim un viitor împreună. Când voi fi devenit mâna dreaptă a Magistrului, draga mea, gândește-te numai cât de multe voi putea să-ți ofer.

Tessa râse agitată.

— Ai dreptate, Nate. Doar că uneori mă tem. Ce-ar fi dacă Charlotte află că spionez în favoarea ta? Oare ce mi-ar face?

Nate o conducea cu ușurință în ritmul dansului.

— A, nimic, dragă; chiar tu ai spus-o, ei sunt lași.

Privi dincolo de ea și ridică din sprânceană.

— Benedict, din nou cu trucurile lui învechite, spuse el. Destul de dezgustător.

Tessa privi în jur și-l văzu pe Benedict Lightwood rezemându-se de spătarul unei canapele de lângă orchestră, îmbrăcată în catifea stacojie. Era fără haină, cu un pahar de vin roșu în mână și cu ochii pe jumătate închiși. Șocată, Tessa văzu la pieptul lui o femeie cu mâinile și picioarele întinse în lături - sau cel puțin avea forma unei femei. Păr negru și lung, despletit, o rochie neagră de catifea, cu decolteul adânc - și capetele unor șerpișori, care-i ieșeau din ochi, sâsâind. Pe măsură ce Tessa privea, unul dintre aceștia întinse o limbă lungă, despicată, și-l linse pe Benedict Lightwood pe față.

— Acela e un demon, rosti dintr-o suflare Tessa, uitând pentru o clipă să mai fie Jessamine. Nu-i așa?

Din fericire, lui Nate nu i se păru nimic ciudat în legătură cu această întrebare.

— Bineînțeles că este, iepuraș prostuț. Asta-i place lui Benedict. Fetițe-demon.

Tessa își aminti vorbele lui Will: „Nu m-ar mira ca unele dintre visele nocturne ale bătrânului Lightwood în anumite case din Shadwell să se fi infestat cu variola demonului.”

— Îhh, făcu ea.

— Chiar așa, zise Nate. Ironic, dacă luăm în considerare maniera înfumurată în care se comportă nefilimii. Mă întreb adesea de ce îl place Mortmain și de ce își dorește cu atâta ardoare să-l vadă instalat în Institut.

Nate părea iritat.

Și Tessa își dăduse seama de asta, însă faptul că știa că cel mai probabil Mortmain era în spatele hotărârii de nezdruncinat a lui Benedict de a prelua Institutul de la Charlotte se constituia într-o adevărată lovitură.

— Pur și simplu nu înțeleg, zise ea, străduindu-se să adopte expresia ușor iritată a lui Jessie, la ce îi va folosi Magistrului. E doar o clădire masivă, veche și stătută…

Nate râse indulgent.

— Nu e vorba de clădire, prostuțo, ci de funcție. Conducătorul Institutului din Londra este unul dintre cei mai puternici vânători de umbre din Anglia, iar Magistrul îl conduce pe Benedict ca și când ar fi o marionetă. Folosindu-se de el, ar putea distruge Consiliul din interior, în timp ce armata de automate l-ar distruge din exterior.

O învârti expert, după cum îi impunea dansul; Tessa era atât de neatentă din cauza șocului, încât numai anii de exerciții de dans împreună cu Nate o împiedicară să cadă.

— Și, în plus, nu e tocmai adevărat că în Institut nu există nimic de valoare. Numai accesul în Marea Bibliotecă ar fi de neprețuit pentru Magistru. Ca să nu mai spun de sala armelor…

— Și Tessa, rosti ea vorbele pe un ton mai dur, pentru a-și masca tremurul din voce.

— Tessa?

— Sora ta. Magistrul încă o vrea, nu-i așa?

Pentru prima dată, Nate o privi surprins.

— Am mai discutat despre asta, Jessamine, spuse el. Tessa va fi arestată pentru posesie ilegală de articole de magie întunecată și va fi trimisă în Orașul Tăcut. Benedict o va lua de-acolo și o va preda Magistrului. Face parte din înțelegerea pe care au pecetluit-o, cu toate că mie nu mi-e clar cu ce se alege Benedict din toate astea. Trebuie să fie ceva destul de important altminteri n-ar fi atât de dornic să-i trădeze pe-ai lui.

Arestată? Posesie de obiecte de magie întunecată? Tessei i se învârtea capul.

Mâna lui Nate se strecură spre ceafa ei. Purta mănuși, dar Tessa nu putea să scape de sentimentul că ceva slinos îi atingea pielea.

— Micuța mea Jessie, murmură el. Te porți de parcă deja ai uitat care e rolul tău în treaba asta. *Ai ascuns* Cartea Albă în camera surorii mele, după cum te-am rugat, nu-i așa?

— D… desigur c-am făcut-o. Pur și simplu glumeam, Nate.

— Așa te vreau.

El se aplecă spre ea. Cu siguranță că avea s-o sărute. Era cel mai nepotrivit lucru, dar nimic din acest loc nu putea fi considerat în regulă. Îngrozită complet, Tessa bolborosi:

— Nate… mă simt amețită… ca și când aș leșina. Cred că e de la căldură. Ai putea să-mi aduci o limonadă?

El o privi o clipă, cu buzele strânse de enervare mascată, dar Tessa știa că nu putea s-o refuze. Niciun gentleman n-ar face-o. Își îndreptă umerii, își aranjă manșetele și zâmbi.

— Desigur, zise el făcând o plecăciune. Mai întâi, dă-mi voie să te conduc să iei loc.

Ea protestă, dar mâna lui era deja pe cotul ei, conducând-o spre unul dintre scaunele aliniate de-a lungul pereților. O instală pe unul și dispăru în mulțime. Ea îl privi îndepărtându-se, tremurând din toate încheieturile.

Magie întunecată. Se simțea îngrețoșată și furioasă. Ar fi vrut să-și pălmuiască fratele, să-l scuture până când el i-ar fi spus tot adevărul, dar știa că nu putea s-o facă.

— Tu trebuie să fii Tessa Gray, spuse o voce blândă de lângă ea. Semeni cu mama ta.

Tessa aproape că sări de pe scaun. Lângă ea stătea o femeie înaltă și subțire, cu un păr lung, nearanjat, de culoarea petalelor de levănțică. Pielea ei era de un albastru pal, rochia lungă și unduitoare, confecționată din tul și borangic. Era desculță, și între degetele de la picioare avea niște pânze ca de păianjen, de un albastru mai închis decât pielea. Tessa își duse vizibil îngrozită mâinile la față - oare își pierdea deghizarea? -, dar femeia albastră râse.

— N-am intenționat să te fac să te temi că ți-ai pierdut iluzia, micuțo. E încă la locul ei. Numai că cei de felul meu văd prin ea. Toate astea - gesticulă vag spre părul blond al Tessei, spre rochia albă și spre perle - sunt ca aburul unui nor, iar tu, precum cerul de dincolo de acesta. Știai că mama ta avea ochii exact ca ai tăi, uneori cenușii și alteori albaștri?

Tessa își recăpătă glasul.

— Cine ești?

— O, celor din neamul meu nu le face plăcere să-și dea numele, dar poți să-mi spui cum vrei. Poți să inventezi un nume drăguț pentru mine. Mama ta obișnuia să mă strige Hyacinth[37].

— Floarea albastră, zise Tessa slab. Cum de ai cunoscut-o pe mama mea? Nu pari să fii mai în vârstă decât mine…

— După perioada tinereții, cei din neamul meu nu îmbătrânesc și nici nu mor. Și nici tu nu vei muri. Ce fată norocoasă! Sper că apreciezi serviciul care ți s-a făcut.

Tessa scutură din cap uimită.

— Serviciu? Ce serviciu? Te referi la Mortmain? Tu știi ce sunt?

---

[37] Zambilă.

— Dar tu știi ce sunt eu?

Tessa se gândi la *Codex*.

— Un spirit al naturii? ghici ea.

— Și știi ce e un copil schimbat?

Tessa clătină din cap.

— Uneori, porni Hyacinth să-i încredințeze secretul, coborându-și vocea până la o șoaptă, când sângele nostru de spirite ale naturii se subțiază și se diluează, ne croim drum într-o casă umană și îl luăm pe cel mai bun, mai drăguț și mai grăsuț copilaș - și, cât ai clipi, înlocuim bebelușul cu unul bolnăvicios de-al nostru. În vreme ce copilul uman crește înalt și puternic pe tărâmurile noastre, familia umană se va găsi împovărată cu o creatură muribundă, care se teme de fierul rece. Descendența noastră se întărește…

— Dar de ce să vă bateți capul? De ce nu furați pur și simplu copilul uman fără să lăsați nimic în loc?

Ochii de un albastru întunecat ai lui Hyacinth se deschiseră larg.

—De ce? Pentru că n-ar fi *corect*, zise ea. Și ar da naștere la suspiciuni printre mundani. Ei sunt proști, dar sunt mulți. Nu se cuvine să le stârnim mânia. Atunci, vin cu fier și torțe.

Ea se cutremură.

— Stai o clipă, zise Tessa. Tu spui că eu sunt un *copil schimbat*?

Hyacinth râse cu poftă.

— Sigur că nu! Ce idee caraghioasă!

Își duse mâinile la inimă în timp ce râdea, iar Tessa văzu că și degetele îi erau unite de o pânză ca de păianjen, de culoare albastră. Brusc, ea zâmbi, dezvelindu-și dinții strălucitori.

— Un băiat deosebit de chipeș se uită fix încoace, zise ea. La fel de chipeș ca un lord al zânelor! Ar trebui să te las cu treburile tale.

Îi făcu semn cu ochiul și, înainte ca Tessa să poată

protesta, Hyacinth dispăru în mulțime.

Zguduită, Tessa se întoarse, așteptându-se ca „băiatul chipeș” să fie Nate - dar era Will, sprijinit de peretele de lângă ea. În clipa în care dădu cu ochii de el, acesta se întoarse și începu să studieze cu atenție podeaua ringului de dans.

— Ce voia zâna?

— Nu știu, spuse Tessa exasperată. Să-mi spună că, aparent, nu sunt un copil schimbat.

— Păi, asta-i bine. Procesul eliminării.

Tessa trebui să recunoască faptul că Will se descurca bine, cumva ascunzându-se în faldurile draperiilor negre din spatele lui, ca și când n-ar fi fost deloc prezent. Probabil că era un talent al vânătorilor de umbre.

— Și ce vești ai de la fratele tău?

Ea își împreună mâinile, privind podeaua în timp ce vorbi.

— Jessamine a spionat pentru Nate în tot acest timp. Nu știu exact de când. Ea i-a spus totul și crede că el o iubește.

Will nu păru surprins.

— *Tu crezi* că el o iubește?

— Cred că Nate nu se iubește decât pe sine, zise Tessa. Dar e ceva și mai rău de-atât. Benedict Lightwood lucrează pentru Mortmain. Acesta este motivul pentru care plănuiește să preia Institutul. Pentru că, de fapt, Magistrul să-l aibă și *să mă aibă*. Nate e la curent cu toate, desigur. Lui nu-i pasă.

Tessa își privi din nou mâinile. Mâinile lui Jessamine. Mici și delicate în mănușile fine, albe, din piele de ied. *Ah, Nate*, gândi ea. *Mătușa Harriet obișnuia să-l numească băiatul ei cu ochi albaștri*.

— Probabil că asta a fost înainte ca el să o omoare, spuse Will.

Atunci își dădu seama Tessa că se gândise cu voce tare.

— Și iată-l că se întoarce, adăugă el, murmurând în

șoaptă.

Tessa privi în mulțime și-l văzu pe Nate, cu părul lui blond ca un far, venind spre ea. Ținea în mână un pahar cu un lichid auriu strălucitor. Se întoarse să-i spună lui Will să se grăbească, dar acesta deja dispăruse.

— Limonadă acidulată, zise Nate, venind spre ea și împingându-i paharul în mână.

Fațetele reci ca gheața ale acestuia îi făceau bine mâinii ei calde. Luă o înghițitură; în ciuda așteptărilor, era delicioasă.

Nate îi îndepărtă părul de pe frunte.

— Acum, ce spuneai? întrebă el. Chiar ai ascuns cartea în camera surorii mele…

— Da, așa cum mi-ai spus, minți Tessa. Ea nu bănuiește nimic, desigur.

— Să sperăm că nu.

— Nate…

— Da?

— Știi ce intenționează Magistrul să-i facă surorii tale?

— Ți-am spus, nu e sora mea.

Nate era enervat.

— Și habar n-am ce plănuiește să-i facă, dar nici nu mă interesează. Pentru mine, doar planurile mele contează - viitorul nostru împreună. Să îndrăznesc să sper că și tu ești la fel de hotărâtă?

Tessa se gândi la Jessamine, stând posacă în încăpere împreună cu ceilalți vânători de umbre, în timp ce aceștia se uitau printre hârtiile despre Mortmain; Jessamine adormind la masă în loc să plece când aceștia își dezbăteau planurile cu Ragnor Fell. Iar Tessei îi fu milă de ea, cu toate că îl ura pe Nate, îl ura atât de mult, încât simțea că o ardea gâtul. „Ți-am spus, nu e sora mea.”

Tessa făcu ochii mari, buzele-i tremurau.

— Fac tot ce pot, Nate, spuse ea. Nu mă crezi?

Avu un sentiment de triumf privindu-l cum își reprimă enervarea.

— Desigur, dragă. Desigur.

Îi cercetă fața.

— Te simți mai bine? Vrei să mai dansăm?

Ea strânse paharul în mână.

— A, nu știu…

— Desigur, chicoti Nate, se spune că un gentleman trebuie să danseze numai o dată sau de două ori cu soția lui.

Tessa înlemni. Se părea că timpul se oprise în loc: în jurul ei păru că lutul încremenise împreună cu ea, chiar și rânjetul de pe fața lui Nate.

Soție?

El și Jessamine erau *căsătoriți*?

— Îngerașule! strigă Nate cu o voce care părea să vină de departe. Te simți bine? Ești albă la față ca hârtia.

— Domnule Gray!

O voce monotonă, mecanică, se auzi de după umărul lui Nate. Era unul dintre automatele fără chip, care întindea o tavă de argint pe care se afla împăturită o bucată de hârtie.

— Un mesaj pentru dumneavoastră.

Nate se întoarse surprins și înșfăcă hârtia de pe tavă; Tessa îl privi despăturind-o, citind-o, blestemând și îndesând-o în buzunarul hainei.

— Măi să fie, zise el. Un bilet de la el însuși.

Probabil că se referă la Magistru, gândi Tessa.

— Se pare că e nevoie de mine. O plictiseală îngrozitoare, dar ce pot să fac?

O luă de mână și o ajută să se ridice în picioare, apoi se aplecă pentru un sărut cast pe obraz.

— Vorbește cu Benedict; el se va asigura că vei fi condusă înapoi la trăsura noastră, *doamnă Gray*, rosti el în șoaptă ultimele două cuvinte.

Amorțită, Tessa încuviință din cap.

— Bravo, zise Nate.

Apoi se întoarse și dispăru în mulțime, urmat de

automat. Tessa privi lung după amândoi. Probabil că din cauza șocului, crezu ea, dar totul în încăpere începuse să arate puțin… ciudat. Era ca și când putea să vadă fiecare rază de lumină reflectată de cristalele candelabrului. Efectul era minunat. Chiar dacă ciudat și puțin ametitor.

— Tessa!

Era Will, apăruse fără vreun efort în spațiul de lângă ea. Tessa se întoarse să-l privească. Părea îmbujorat, ca și când ar fi alergat - un alt efect minunat, ciudat, crezu ea, părul negru și masca, ochii albaștri și părul blond, și roșeața de pe pomeți. Era ca și când privea o pictură.

— Înțeleg că fratele tău a primit biletul.

— Aaa! Totul devenea clar. Tu i l-ai trimis.

— Eu i l-am trimis.

Părând mulțumit de sine, Will luă paharul cu limonadă din mâna ei, bău ce mai rămăsese și-l așeză apoi pe pervaz.

— A trebuit să-l scot de-aici. Și probabil că ar trebui să plecăm și noi, înainte ca el să-și dea seama că biletul e fals și să se întoarcă. Cu toate că l-am trimis drept în Vauxhall; îi va lua o veșnicie să ajungă acolo și înapoi, așa că suntem oarecum în siguranță…

El își curmă vorbele, iar ea simți alerta din glasul lui.

— Tess… Tessa? Ești bine?

— De ce mă întrebi?

Vocea îi răsuna în propriile-i urechi.

— Privește!

Întinse mâna și prinse o șuviță din părul ei, aducând-o în față, astfel încât ea să o poată vedea. Privi lung. Castaniu-închis, nu blond. Propriul ei păr. Nu al lui Jessamine.

— O, Doamne!

Duse o mână la față, recunoscând înțepăturile familiare ale Transformării, în timp ce aceasta începea să-și facă efectul. De când…

— Nu de mult. Erai Jessamine când m-am așezat.

O prinse de mână.

— Vino! Repede!

Porni cu pași mari spre ieșire, dar sala de bal era mare, iar trupul Tessei se zvârcolea și tremura din pricina Transformării. Icnea de parcă fusese mușcată. Îl văzu pe Will dând din cap alarmat; îl simți cum o prinse când se împiedică, și cum aproape că o căra mai departe. Încăperea se învârtea cu ea. *Nu se poate să leșin. Nu mă lăsa să leșin!*

Un val de aer rece o lovi în față. Își dădu seama că Will o scosese printr-o ușă dublă și că erau afară, pe un mic balcon din piatră, unul dintre multele care dădeau înspre grădină. Se îndepărtă de el, sfâșiindu-și masca aurie de pe față, aproape prăbușindu-se pe balustrada din piatră. După ce trânti ușile în urma lor, Will se întoarse și se grăbi spre ea, prinzând-o ușor de spate cu o mână.

— Tessa?

— Sunt bine.

Era bucuroasă să simtă balustrada din piatră sub mâini, să-i simtă soliditatea și duritatea, conferindu-i o siguranță de nedescris. Aerul rece îi alunga și amețeala. Uitându-se în jos la propria-i persoană, văzu că devenise din nou întru totul Tessa. Rochia albă era acum cu câțiva centimetri prea scurtă, iar corsetul atât de strâns, încât îi scotea sânii în evidență. Știa că unele femei se încorsetau dinadins atât de strâns pentru a beneficia de acest efect, dar era mai degrabă șocant să lase să se vadă atât de mult din propria ei piele.

Îl privi pieziș pe Will, bucuroasă că aerul rece îi împiedica obrajii să-i ia foc.

— Pur și simplu… nu știu ce-a fost asta. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum să-mi pierd Transformarea fără să-mi dau seama. Probabil că a fost rezultatul tuturor surprizelor. Sunt căsătoriți, știai asta? Nate și Jessamine. Căsătoriți! Nate n-a fost niciodată genul care să se însoare. Și n-o iubește. Sunt sigură. El nu poate să iubească pe nimeni decât pe sine însuși. N-a iubit niciodată pe nimeni.

— Tessa, zise Will din nou, de data asta mai blând.

Și el se sprijinea de balustradă, privind-o în față. Stăteau foarte aproape unul de celălalt. Deasupra lor, luna plutea printre nori, o barcă albă pe o mare neagră și liniștită.

Ea tăcu, conștientă că era prea pornită.

— Îmi pare rău, spuse ea încet, privind în altă parte.

Aproape ezitând, Will îi atinse obrazul, întorcând-o cu fața spre el, își scosese mănușa, astfel încât îi atingea pielea direct cu mâna.

— Nu are de ce să-ți pară rău, zise el. Ai fost strălucitoare acolo, înăuntru, Tessa. Niciun pas greșit.

Ea își simțea fața caldă sub degetele lui reci, și era uimită. Will era cel care vorbea? Will care-i vorbise pe acoperișul Institutului de parcă era un nimic?

— L-ai iubit cândva pe fratele tău, nu-i așa? Ți-am văzut fața în timp ce el îți vorbea și aș fi vrut să-l omor pentru că-ți frângea inima.

Tu mi-ai frânt inima, ar fi vrut ea să spună. În schimb, zise:

— O parte din mine îi duce dorul așa cum… așa cum tu îi duci dorul surorii tale. Chiar dacă știu ce este, mi-e dor de fratele pe care am crezut că-l aveam. El era familia mea.

— Acum, familia ta este Institutul.

Vocea lui era incredibil de blândă. Tessa îl privi uimită. Blândețea nu era un lucru pe care ea să-l asocieze vreodată cu Will. Dar exista: în atingerea mâinii lui pe obrazul ei, în moliciunea vocii, în ochi, când o privea.

Era felul în care visase întotdeauna că avea s-o privească un băiat. Dar nu visase niciodată la cineva atât de frumos ca Will. Nici în cele mai ascunse închipuiri. În lumina lunii, curbura gurii lui arăta pură și perfectă, din spatele măștii ochii îi erau aproape negri.

— Ar trebui să intrăm înapoi, zise ea, aproape în șoaptă.

Nu voia să intre înapoi. Voia să stea acolo, cu Will dureros de aproape de ea, mai-mai sprijinindu-se de ea. Simțea căldura care radia din corpul lui. Părul lui negru atârna în jurul măștii, îi intra în ochi, încurcându-i-se în

genele lui lungi.

— Avem foarte puțin timp.

Făcu un pas înainte - și se împiedică de Will, care o prinse. Încremeni și atunci îl cuprinse cu brațele, degetele ei împreunându-se pe ceafa lui. Își ținea fața lipită de gâtul lui, simțindu-i părul moale sub degete. Închise ochii, lăsând în afară lumea amețitoare, lumina de dincolo uși, strălucirea cerului. Voia să fie acolo cu Will, în siguranță în acel moment, inhalându-i mireasma proaspătă, simțindu-i bătăile inimii la unison cu ale ei, la fel de constante și puternice ca pulsul oceanului.

Îl simți și pe el inspirând adânc.

— Tess, zise el. Tess, uită-te la mine!

Ea își ridică ochii înspre ai lui, încet și fără dorință, așteptându-se la furie sau răceală - dar privirea lui era fixată într-a ei, ochii lui de un albastru-închis, întunecați sub genele dese și negre, și din ei lipsea răceala obișnuită, distantă. Erau limpezi precum cristalul și plini de dorință. Era mai mult decât de dorință, de o tandrețe pe care ea nu o mai văzuse până atunci, pe care nici măcar o dată nu o asociase cu Will Herondale. Aceasta mai mult decât orice altceva, îi opri protestele în timp ce el își ridicase mâinile și începuse metodic să-i scoată agrafele din păr, una câte una.

Asta e nebunie, gândi ea, când prima agrafă căzu zăngănind pe jos. Ar fi trebuit să alerge, să fugă din acel loc. În schimb, ea stătea, fără cuvinte, în timp ce Will descheia șiragul de perle al lui Jessamine ca și când ar fi fost false. Părul ei lung, buclat și de culoare închisă îi curse pe umeri, iar Will își trecu mâinile prin el. Îl auzi expirând în timp ce făcea acest lucru, ca și când și-ar fi ținut respirația timp de luni întregi și trebuia pur și simplu să-i dea drumul. Ea stătea ca hipnotizată în timp ce ei îi aduna părul în mâini, trecându-i-l peste umeri, răsucindu-i buclele pe degete.

— Tessa mea, zise el și, de data asta, ea nu-i spuse că nu

era a lui.

— Will, șopti ea când el se întinse și-i desprinse mâinile din jurul gâtului său.

Îi scoase mănușile și acestea se alăturară măștii și agrafelor lui Jessie pe podeaua din piatră a balconului. Apoi își scoase și el masca și o aruncă deoparte, trecându-și mâinile prin părul negru, îndepărtându-și-l de pe frunte. Partea inferioară a măștii îi lăsase semne pe pomeți, ca niște ușoare cicatrice, dar când ea dădu să și le atingă, el îi prinse ușor mâinile și i le împinse în jos.

— Nu, rosti el. Lasă-mă pe mine să te ating primul. Am vrut…

Ea nu spuse nu. În schimb, stătu, cu ochii larg deschiși, privindu-l în timp ce el trasa cu buricele degetelor conturul tâmplelor ei, apoi al pomeților, apoi - ușor, în pofida bătăturilor lui aspre - îi trasă conturul gurii ca și când ar fi vrut să și le întipărească în memorie. Gestul îi făcu inima să i se agite ca o pasăre captivă. Ochii lui rămaseră fixați într-ai ei, întunecați ca fundul oceanului, rătăcitori, ametiți de descoperirea făcută.

Ea rămase nemișcată, în timp ce buricele degetelor lui îi părăsiră gura și trasară o cărare de-a lungul gâtului ei, oprindu-se la baza acestuia, alunecând sub panglica de mătase de la guler și trăgând de unul dintre capetele acesteia; ea închise ochii pe jumătate când capsa se deschise, și mâna lui caldă îi acoperi clavicula. Își aminti cum, odată, pe *Main*, vaporul trecuse printr-un petic de ocean ciudat de strălucitor, și cum nava brăzdase o dâră de foc prin apă, lăsând în urma ei scântei. Era ca și când mâinile lui Will făcuseră același lucru pe pielea ei. Ardea acolo unde o atinsese el și simțea pe unde trecuseră degetele lui chiar când acestea se îndepărtaseră. Mâinile lui se mișcau ușor, mai în jos, peste corsetul rochiei ei, urmând curbura sânilor. Tessa gemu, chiar dacă mâinile lui alunecară pentru a o prinde de talie și pentru a o trage spre el, lipindu-și trupurile până când nu mai rămăsese nici

măcar un milimetru între ei.

El se aplecă pentru a-și lipi obrazul de-al ei. Respirația lui în urechea ei o făcu să tremure la fiecare cuvânt rostit în mod deliberat.

— Am vrut să fac asta, a zis el, în fiecare clipă din fiecare oră a fiecărei zile în care am fost cu tine, încă din ziua în care te-am întâlnit. Dar tu știi asta. *Trebuie* să știi, nu-i așa?

Ea îl privi cu buzele întredeschise de uimire.

— Ce să știu? întrebă ea, iar Will, cu un oftat ca de înfrângere, o sărută.

Buzele lui erau moi, atât de moi! O mai sărutase și înainte, sălbatic și disperat și cu gust de sânge, dar de data asta era altceva. De data asta, era în mod deliberat, fără grabă, de parcă el îi vorbea în tăcere, spunându-i cu atingerea buzelor ceea ce nu putea să-i spună în cuvinte. O sărută delicat, ca atingerea aripilor unui fluture, fiecare sărutare fiind măsurată cu bătăile inimii ei, fiecare spunându-i că ea îi era dragă, era de neînlocuit, dorită. Tessa nu-și mai putu ține mâinile pe lângă corp. Le întinse pentru a-i cuprinde gâtul, pentru a-și trece degetele prin buclele lui mătăsoase, pentru a-i simți pulsul în palme. El o strângea puternic în timp ce-i explora gura cu buzele. Avea gust de limonadă acidulată, dulce și pișcătoare. Mișcarea limbii lui pe care și-o trecea ușor peste buzele ei îi trimitea fiori delicioși în tot corpul. Oasele i se topiră și nervii îi cedară. Tânjea să-l tragă mai aproape, dar el fusese atât de blând cu ea, atât de incredibil de blând, cu toate că după tremurul mâinilor simțea cât de mult o dorea, bătăile inimii lui alăturate bătăilor inimii ei. Cu siguranță, cineva căruia nu-i păsa câtuși de puțin nu s-ar fi putut purta cu asemenea blândețe. Toate bucățile din interiorul ei care se risipiseră când îl privise pe Will în toate aceste săptămâni care trecuseră începură să se lipească laolaltă și să se vindece. Ea se simțea ușoară, ca și când ar fi putut să zboare.

— Will, șopti ea, cu buzele lipite de ale lui.

Voia cu disperare să-l simtă lipit de ea, era ca o durere, o durere puternică și fierbinte care se împrăștia pornind din stomac pentru a-i accelera bătăile inimii și pentru a-i înnoda mâinile în păr și pentru a-i da foc pielii.

— Will, nu trebuie să fii atât de grijuliu. N-o să mă sparg.

— Tessa, mormăi ei cu buzele lipite de ale ei, dar ea simți ezitarea din vocea lui.

Ea îl mușcă ușor de buze, necăjindu-l, iar el își pierdu suflul. O apăsă cu mâinile pe ceafă, lipind-o de el, ca și când își pierduse controlul, iar blândețea începuse să înflorească într-o necesitate mult mai provocatoare. Sărutările lor deveniră din ce în ce mai profunde, ca și când ar fi putut îi se respire unul pe celălalt, să se consume unul pe celălalt, să se devoreze reciproc. Tessa știa că scâncea; că Will o împingea înapoi, spre balustradă, într-un fel în care ar fi putut s-o doară, dar, în mod ciudat, nu o durea; că mâinile lui erau pe corsajul rochiei lui Jessamine, distrugând trandafirii delicați din mătase. De parcă ar fi venit de departe, Tessa auzi mânerul ușilor zăngănind; acestea se deschiseră, și totuși ea și cu Will rămaseră prinși unul de celălalt, ca și când nimic altceva nu mai conta.

Se auzi un murmur de voci, și apoi cineva spuse pe un ton dezaprobator:

— Ți-am spus eu, Edith, asta se întâmplă când bei băuturi roz.

Ușile se închiseră iar, și Tessa auzi pași îndepărtându-se. Se desprinse de Will.

— O, cerule, zise ea fără suflu. Ce umilitor…

— Nu-mi pasă!

O trase înapoi spre el, îi mângâie gâtul cu nasul, fața lui fierbinte lipită de pielea ei rece. Gura lui alunecă peste a ei.

— Tess…

— Îmi spui numele întruna, murmură ea.

Pusese o mână pe pieptul lui, ținându-l puțin mai departe, dar n-avea nici cea mai vagă idee cât ar fi putut s-o lase acolo. O durea trupul de dorință pentru el. Timpul nu mai avea niciun înțeles. Niciodată nu mai simțise ceva asemănător, și se întreba dacă semăna cu ceea ce simțea Nate când era beat.

— Îmi place numele tău. Îmi place cum sună.

Și el părea beat, cu gura lipită de a ei în timp ce vorbea, astfel încât simțea mișcarea delicioasă a buzelor lui. Îi inspira respirația, absorbindu-l. Nu putu să nu observe că trupurile lor se potriveau perfect; încălțată cu pantofii cu tocuri din satin alb ai lui Jessie, ea era cu puțin mai scundă decât el, și trebuia să-și lase doar puțin capul pe spate pentru a-l săruta.

— Trebuie să te întreb ceva. Trebuie să știu…

— Deci *aici* erați voi doi, se auzi o voce din pragul ușii. Și ce spectacol oferiți, dacă pot să spun așa.

Se despărțiră. Acolo, stând în ușă - deși Tessa nu-și amintea să fi auzit zgomotul ușilor deschizându-se -, cu o țigară între degetele subțiri și cafenii, era Magnus Bane.

— Lăsați-mă să ghicesc, zise Magnus expirând fumul.

Acesta alcătui un nor alb în forma unei inimi care se deforma pe măsură ce se îndepărta de gura lui, extinzându-se și răsucindu-se până când nu mai putu fi deslușită.

— Ați băut limonadă.

Tessa și Will, acum stând unul lângă celălalt, se priveau reciproc. Tessa vorbi prima.

— Eu… da, Nate mi-a adus niște limonadă.

— Are puțină pulbere magică amestecată în ea, rosti Magnus.

Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, fără alte podoabe excepția celor de la mâini. Pe fiecare deget avea un inel garnisit cu o piatră enormă, de culori diferite - citrin galben ca lămâia, jad verde, rubin roșu, topaz

albastru.

— Soiul care-ți minimalizează inhibițiile și care te determină să faci lucruri pe care altfel - tuși delicat - nu le-ai face.

— Ah, făcu Will. Și apoi: Ah!

Tonul vocii sale era scăzut. Se întoarse, sprijinindu-se cu mâinile de balustradă. Tessa simți cum începe să-i ardă fața.

— Doamne, ți se vede o bună parte din piept, continuă Magnus pe un ton vesel, gesticulând înspre Tessa cu vârful aprins al țigării sale. *Tout le monde sur le balcon*[38], cum se spune în franceză, adăugă el, mimând o terasă vastă care îi pornea de la piept. Mai ales că acum noi chiar suntem într-un balcon.

— Las-o-n pace, spuse Will.

Tessa nu-i vedea fața; avea capul plecat.

— N-a știut ce bea.

Tessa își încrucișă brațele, dându-și seama că asta nu făcea decât accentueze problema sânilor, apoi și le lăsă în jos.

— Asta e rochia lui Jessamine, iar ea e pe jumătate cât mine, rosti iute. În alte împrejurări, n-aș ieși niciodată îmbrăcată în felul acesta.

Magnus ridică din sprâncene.

— Te-ai Transformat înapoi în tine însăți, nu-i așa? Când și-a făcut limonada efectul?

Tessa se încruntă. Se simțea ciudat de umilită - să fie prinsă sărutându-se cu Will; să stea în fața lui Magnus, îmbrăcată în ceva care-ar făcut-o pe mătușa ei să moară dacă ar fi văzut-o astfel - și totuși, o parte din ea își dorea ca Magnus să plece, astfel ca ea să-l sărute din nou pe Will.

— Dar tu ce cauți aici, dacă-mi este permis să întreb? trânti ea nepoliticoasă. De unde ai știut unde suntem noi?

— Am sursele mele, zise Magnus, scoțând fuioare de

[38] „Toată lumea pe balcon”.

fum. M-am gândit că ați putea pune ceva la cale. Petrecerile lui Benedict Lightwood au reputația că-s periculoase. Când am auzit că sunteți aici…

— Suntem bine echipați să facem față pericolului, răspunse Tessa.

Magnus se uita fățiș la sânii ei.

— Văd asta, spuse el. Înarmată până-n dinți, după cum se vede.

Terminând țigara, o aruncă peste balustrada balconului.

— Unul dintre subjugații umani ai lui Camille este aici și l-a recunoscut pe Will. Mi-a transmis un mesaj, însă dacă unul dintre voi a fost deja recunoscut, nu credeți că există riscul să se întâmple din nou? E timpul să dispăreți.

— Dar ce-ți pasă ție dacă plecăm sau nu?

Era Will, ținându-și în continuare capul plecat, având vocea înăbușită.

— Îmi ești dator, zise Magnus cu vocea ca de oțel. Am de gând să-mi încasez datoria.

Will se întoarse spre el. Tessa tresări văzându-i expresia de pe chip. Părea bolnav și îngrețoșat.

— Ar fi trebuit să știu că despre asta e vorba.

— Îți poți alege prietenii, dar nu și pe salvatorii care apar în mod neașteptat, zise Magnus vesel. Deci, mergem? Sau mai degrabă rămâneți aici și vă încercați norocul? Când ajungeți înapoi la Institut, puteți să reluați sărutările de unde ați rămas.

Will se încruntă.

— Scoate-ne de-aici!

Ochii ca de pisică ai lui Magnus străluciră. Pocni din degete și o ploaie de scântei albastre căzu în jurul lor într-o aversă neașteptată, uimitoare. Tessa se încordă, crezând că îi vor arde pielea, dar nu simți decât cum trece vântul peste fața ei. Părul i se ridică de parcă o energie stranie i-ar fi străbătut terminațiile nervoase. Îl auzi pe Will icnind - și, într-o clipă, se aflau pe una dintre cărările pietruite din grădină, lângă helești ornamental, marele conac

Lightwood ridicându-se, tăcut și întunecat, deasupra lor.

— Poftim, zise Magnus pe un ton plictisit. Asta n-a fost prea dificil, nu-i așa?

Will îl privi fără recunoștință.

— Magie, murmură el.

Magnus își ridică mâinile. Încă pocneau, scoțând scântei albastre asemănătoare unui fulger.

— Și cam ce crezi că sunt prețioasele tale rune? Nu magie?

— Taci, zise Tessa.

Deodată, se simți slăbită. O dureau coastele strivite de corset, iar picioarele, încălțate cu pantofii prea mici ai lui Jessamine, erau în agonie.

— Terminați cu gâlceava, amândoi! Cred că vine cineva.

Se opriră cu toții, tocmai când un grup vorbăreț dădu colțul casei. Tessa încremeni. Chiar și în lumina lunii acoperite de nori vedea că nu erau oameni. Nici locuitori ai Lumii de Jos nu erau. Era un grup de demoni - unul ca un cadavru ambulant, cu găuri întunecate în loc de ochi, un altul, un sfert din mărimea unui bărbat, cu pielea albastră și îmbrăcat în jiletcă și pantaloni, dar cu o coadă cu țepi, cu trăsături de șopârlă și cu un bot aplatizat ca de șarpe; și un altul, care părea să fie o vârtelniță acoperită cu guri roșii, umede.

Se întâmplară mai multe lucruri deodată.

Tessa își duse repede dosul palmei la gură, înainte să țipe. N-avea niciun rost să fugă. Demonii îi văzuseră deja și se opriră pe alee. Dinspre ei venea un miros de putreziciune, acoperind parfumul copacilor.

Magnus ridică mâna, flăcări albastre încercuindu-i degetele. Rostea cuvinte în șoaptă. Părea atât de neliniștit, cum Tessa nu-l văzuse niciodată.

Iar Will - Will, la care Tessa se așteptase să pună mâna pe pumnalele de serafi, făcu ceva de-a dreptul neașteptat. Ridică un deget murmurând, arătă spre demonul cu pielea albastră, și șuieră:

— *Tu!*

Demonul cu pielea albastră clipi. Toți demonii se opriră, privindu-se reciproc. Probabil că acolo funcționa o înțelegere care-i împiedica să atace oamenii la petreceri, dar îi displăcu modul în care se lingeau pe buzele roșii.

— Ăăă, făcu pe un ton surprinzător de obișnuit demonul căruia Will i se adresase. Nu-mi amintesc… Adică, nu cred că am avut plăcerea să…

— *Mincinosule!*

Will se repezi înainte și atacă; în timp ce Tessa privea uimită, el trecu rapid de ceilalți demoni și se aruncă asupra demonului albastru. Acesta scoase un țipăt pițigăiat. Magnus privea cu gura căscată ce se întâmpla.

Tessa strigă:

— *Will! Will!*

Dar el se rostogolea iar și iar pe iarbă, împreună cu creatura cu piele albastră care era surprinzător de agilă. Will o prinsese de spatele jiletcii, dar ea se eliberă rupând-o și se îndepărtă, traversând grădinile, cu Will urmărind-o de-aproape.

Tessa încercă să facă câțiva pași după ei, dar picioarele o dureau îngrozitor. Aruncându-și din picioare pantofii lui Jessamine, era pe punctul de a alerga după Will, când își dădu seama că ceilalți demoni scoteau un murmur de supărare. Păreau să i se adreseze lui Magnus.

— A, păi, știți și voi, zise el, recăpătându-și calmul și arătând în direcția în care Will dispăruse. Neînțelegeri. Legate de o femeie. Se întâmplă.

Murmurul încetă. Era limpede că demonii nu-l credeau.

— Datorii la jocuri de noroc? sugeră Magnus.

Pocni din degete, și din palma sa izbucni o flacără care scăldă grădina într-o lumină puternică.

— Vă sugerez să nu vă bateți prea mult capul cu treaba asta, domnilor. Înăuntru vă așteaptă festivități și distracții.

Gesticulă spre ușa îngustă care ducea spre sala de bal.

— Mult mai plăcute decât ceea ce vă așteaptă aici dacă

mai zăboviți.

Asta păru să-i convingă. Demonii se îndepărtară, murmurând și bolborosind, luând și duhoarea de gunoi cu ei.

Tessa se răsuci pe călcâie.

— Repede, trebuie să mergem după ei…

Magnus se aplecă și-i ridică pantofii de pe cărare. Ținându-i de fundele din satin, el spuse:

— Mai încet, Cenușăreaso. Will este vânător de umbre. El aleargă repede. N-ai să-l ajungi niciodată.

— Dar tu… Trebuie să existe o magie…

— *Magie*, zise Magnus imitând tonul plin de dezgust al lui Will. Will este acolo unde trebuie să fie, făcând ceea ce trebuie să facă. Scopul lui…

— Tu nu… nu-l placi? întrebă Tessa; probabil că era o întrebare ciudată, dar era ceva în felul în care Magnus îl privise pe Will, îi vorbise lui Will, ceva ce ea nu putea identifica.

Spre surprinderea ei, Magnus luă întrebarea în serios.

— Ba-l plac, zise el, cu toate că aș zice că împotriva voinței mele. La început l-am considerat cam veninos, dar mi-am venit în fire. Dincolo de toată bravada asta există un suflet. Și el chiar e viu, unul dintre cei mai vii oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Când simte ceva, e la fel de strălucitor și de puternic ca fulgerul.

— Cu toții *simțim*, zise Tessa complet luată prin surprindere. Oare să simtă Will mai intens decât oricine altcineva? Poate doar să fie mai nebun decât oricine altcineva.

— Nu chiar așa, zise Magnus. Crede-mă, am trăit mult timp și chiar știu.

Privirea lui nu era lipsită de compasiune.

— Și vei descoperi că și sentimentele se mai ofilesc, cu cât trăiești mai mult. Cel mai bătrân magician pe care l-am cunoscut vreodată a trăit aproape o mie de ani și mi-i spus că nici măcar nu-și amintea cum e dragostea, dar nici ura.

L-am întrebat de ce nu și-a pus capăt vieții și mi-a zis că mai simte un lucru, iar acela era teama - teama de ceea ce este dincolo de moarte. „Tărâmul neaflat, de unde nimeni nu se întoarce.”[39]

— Hamlet, spuse Tessa automat.

Încerca să-și reprime gândurile legate de propria ei nemurire. Acest concept era prea grandios și terifiant pentru a fi cu adevărat cuprins și, în plus… se putea nici să nu fie adevărat.

— Noi, care suntem nemuritori, suntem legați de această viață cu un lanț de aur și nu îndrăznim să-l retezăm sau să-l rupem fiindcă ne e teamă de ceea ce se află dincolo de abis, zise Magnus. Acuma hai, și nu-i purta pică lui Will pentru îndatoririle sale morale.

Porni pe cărare, cu Tessa țopăind iute după el, făcând eforturi pentru a ține pasul.

— Dar s-a purtat de parcă-l cunoștea pe demon…

— Probabil că a încercat să-l mai omoare și altă dată, zise Magnus. Uneori, ei scapă.

— Dar cum o să se întoarcă la Institut? se plânse Tessa.

— E băiat isteț. Va găsi el o cale. Sunt mai îngrijorat în legătură cu modul în care vei ajunge tu înapoi la Institut, înainte să-și dea seama cineva că lipsești, caz în care ai să dai de dracu.

Ajunseră la poarta din față, unde aștepta trăsura, Cyril odihnindu-se liniștit pe capră, cu pălăria trasă pe ochi.

Îi aruncă o privire de revoltă lui Magnus când el deschise portiera trăsurii și ridică o mână pentru a o ajuta să urce.

— De unde știi că Will și cu mine n-am avut permisiunea lui Charlotte de a veni aici în seara asta?

— Draga mea, ar trebui să-mi acorzi mai mult credit, spuse el și rânji într-un fel contagios, încât Tessa, oftând, îi

---

[39] Actul III, scena I - în Shakespeare, *Hamlet, prinț al Danemarcei*, traducere de Dan Duțescu și Leon Levițchi, Editura Albatros, București, 1974.

dădu mâna. Acum, zise el, te duc înapoi la Institut, și pe drum poți să-mi spui totul.

13
SABIA MORTALĂ

Ia tu, din inima-mi capricioasă,
Iubirea mea meschină:
Ia-o sau n-o lua, cum dorești;
Eu n-o mai vreau de-acum.
- Christina Rossetti, „*Maude Clare*”

— O, Doamne Sfinte din ceruri, spuse Sophie, sărind de pe scaunul ei când Tessa deschise ușa dormitorului lui Jessamine. Domnișoară Tessa, ce s-a *întâmplat*?

— Sophie! Șșș!

Tessa își duse degetele la buze ca avertisment, în timp ce închidea ușa în urma ei. Încăperea era așa cum o lăsase. Cămașa ei de noapte și halatul erau împăturite ordonat pe un scaun, oglinda crăpată, din argint, era pe masa de toaletă, iar Jessamine… Jessamine era încă în stare de inconștiență, fiind legată de încheieturi de stâlpii patului. Sophie, așezată pe un scaun lângă garderobă, cu siguranță că stătuse acolo încă de când Will și Tessa plecaseră; ținea strâns în mână o perie de păr (oare ca s-o pocnească pe Jessamine, în caz că s-ar fi trezit? se întrebă Tessa), iar ochii ei migdalați erau imenși.

— Dar, domnișoară…

Vocea lui Sophie se pierdu văzând-o pe Tessa privindu-și reflexia în oglindă. Tessa nu se putea abține să nu se holbeze. Părul i se desfăcuse, desigur, și îi atârna încâlcit pe umeri, deoarece agrafele cu perle ale lui Jessamine ne se pierduseră, aruncate de Will; era desculță și șchiopăta, ciorapii albi erau murdari, mănușile dispăruseră, iar

rochia, în mod evident, o strângea de moarte.

— A fost așa de îngrozitor?

Tessa își aminti deodată de scena de pe balcon și de Will ținând-o în brațe. *O, Doamne!* Își reprimă gândul și-i aruncă o privire lui Jessamine, care continua să doarmă liniștită.

— Sophie, o să trebuiască s-o trezim pe Charlotte. N-avem de ales.

Sophie o privi cu ochii ei rotunzi. Tessa n-o putea învinovăți; era îngrozită la gândul de a o trezi pe Charlotte. Tessa îl rugase chiar și pe Magnus să intre și s-o ajute să comunice veștile, dar acesta refuzase pe motiv că dramele nimicitoare ale vânătorilor de umbre n-aveau nimic de-a face cu el și, în plus, el avea acasă un roman care-l aștepta.

— Domnișoară… protestă Sophie.

— Trebuie.

Pe cât de repede putu, Tessa îi spuse pe scurt lui Sophie ce se întâmplase în acea seară, sărind peste partea cu Will pe balcon. Nimeni nu trebuia să cunoască acel episod.

— Asta ne depășește. Nu mai putem trece peste Charlotte.

Sophie nu mai scoase niciun sunet de protest. Puse peria pe măsuța de toaletă, se ridică, își netezi fustele și zise:

— Domnișoară, am s-o aduc pe doamna Branwell.

Tessa se prăbuși pe scaunul de lângă pat, înfiorându-se, căci rochia lui Jessamine o strângea și mai tare.

— Aș vrea să-mi spui Tessa.

— Știu, domnișoară.

Sophie ieși, închizând ușor ușa în urma ei.

Magnus era întins pe canapeaua din salon, încă încălțat cu cizmele, când auzi gălăgia. Zâmbi fără să se miște, auzindu-l pe Archer protestând, dar și pe Will ripostând. Pașii se apropiară de ușă. Magnus dădu pagina cărții de poezii când ușa se deschise, iar Will dădu buzna.

De-abia putea fi recunoscut. Hainele sale elegante erau

sfâșiate și murdare de noroi - haina ruptă pe lungime, iar cizmele pline de noroi.

Părul îi era vâlvoi, iar pe față avea zeci de urme de zgârieturi, ca și cum fusese atacat de zece pisici în același timp.

— Îmi pare rău, domnule, spuse Archer disperat. M-a împins și a trecut.

— Magnus, zise Will.

Zâmbea. Magnus îl mai văzuse zâmbind și înainte, dar, de data asta zâmbetul era de bucurie. Will era transfigurat, chipul său frumos trecuse de la răceală la incandescență.

— Spune-i să mă lase să intru!

Magnus făcu un semn cu mâna.

— Archer, lasă-l să intre!

Fața cenușie a subjugatului uman se strâmbă, și ușa se trânti în spatele lui Will.

— Magnus!

Merse repezit, dar și împiedicat, spre șemineu, unde se sprijini de poliță.

— N-o să-ți vină să crezi…

— Ssst, făcu Magnus, a cărui carte încă era deschisă pe genunchi, ascultă aici:

Sătul sunt și de lacrimi, și de râs,
De cei ce râd, de cei ce plâng
De ce-o mai fi să fie în viața cealaltă,
De cei ce seamănă ca să culeagă,
Sătul sunt și de ore, și de zile,
Și de bobocii înfloriți în flori sterile,
Și de dorinți, de visuri, de putere
De orișice; ființa doar odihnă îmi mai cere.

— Swinburne, spuse Will. Sentimental și supraestimat.

— *Tu* nu știi ce înseamnă să fii nemuritor.

Magnus puse cartea deoparte și se ridică în capul oaselor.

— Așadar, ce dorești?

Will își ridică mâneca. Magnus își reprimă un sunet de surpriză. Pe antebrațul lui Will era o spintecătură lungă, adâncă și sângerândă. Sângele se adunase în jurul încheieturii și îi picura de pe degete. Înfipt în spintecătură, asemenea unui cristal prins în peretele unei peșteri, era un singur dinte alb.

— Ce nai… dădu să spună Magnus.

— Dintele demonului, zise Will cu respirația ușor întretăiată. L-am fugărit pe ticălosul ăla albastru prin toată suburbia Chiswick, dar l-am scăpat - nu înainte ca el să mă muște totuși. Și-a lăsat dintele înfipt în mine. Îl poți folosi, nu-i așa? Pentru a invoca demonul?

Apucă de dinte și-l smulse. Țâșni și mai mult sânge, care se scurse pe braț, stropind pe jos.

— E covorul lui Camille, protestă Magnus.

— E sânge, spuse Will. Ar trebui să fie încântată.

— Te simți bine?

Magnus îl privi fascinat pe Will.

— Sângerezi abundent. N-ai o stelă asupra ta, pe undeva? O rună de vindecare…

— Nu-mi pasă de runele de vindecare. Îmi pasă de ăsta.

Will lăsă dintele plin de sânge să cadă în mâna lui Magnus.

— Găsește-l pe demon pentru mine! Știu că poți s-o faci.

Magnus privi în jos, cu o grimasă de dezgust.

— Cel mai probabil că pot, dar…

Pe fața lui Will trecu o umbră.

— Dar?

— Dar nu în noaptea asta, zise Magnus. S-ar putea să dureze câteva zile. Va trebui să ai răbdare.

Will respiră greoi.

— Nu pot să am răbdare. Nu după seara asta. Tu nu înțelegi…

Se clătină și se redresă, apucându-se ferm de poliță. Alarmat, Magnus se ridică de pe canapea.

— Ești bine?

Will era tot mai palid. Gulerul cămășii era îmbibat de transpirație.

— Nu știu… icni el. Dintele. S-ar putea să fie otrăvitor…

Vocea i se curmă. Alunecă în față, dându-și ochii peste cap. Surprins, înjurând, Magnus îl prinse pe Will înainte ca acesta să cadă pe covorul însângerat, și, luându-l în brațe, îl duse cu grijă și-l așeză pe canapea.

Tessa, așezată pe scaunul de lângă patul lui Jessamine, își masa coastele dureroase și ofta. Corsetul continua s-o strângă și nu știa când va avea ocazia să-l scoată; o dureau picioarele, iar sufletul îi era profund rănit. Să-l vadă pe Nate fusese asemenea unui cuțit răsucit într-o rană proaspătă. El dansase cu „Jessamine” - flirtase cu ea - și discutase cu o nonșalanță despre soarta Tessei, a surorii lui, ca și când n-ar fi însemnat nimic pentru el.

Ea bănuia că n-ar fi trebuit să fie surprinsă, că nimic din ceea ce-l privea pe Nate n-ar fi trebuit s-o mai surprindă. Dar o îndurera, în egală măsură.

Iar Will - acele câteva momente pe balcon cu Will fuseseră cele mai confuze din viața ei. După felul în care Will îi vorbise atunci pe acoperiș, ea își jurase ca niciodată să nu mai aibă gânduri romantice referitoare la el. Ea își spusese că el nu era Heathcliff cel întunecat, care nutrea o pasiune secretă, ci doar un băiat care se credea mult prea bun pentru ea. Dar modul în care o privise pe terasă, felul în care îi îndepărtase părul de pe față, chiar și ușorul tremurat al mâinilor când o mângâiase… cu siguranță că aceste lucruri nu puteau fi rezultatul unei prefăcătorii.

Și totuși, și ea îi răspunsese în același fel la mângâieri. În acea clipă, nu voise nimic altceva decât pe Will. Nu simțise nimic altceva, doar pe Will. Și totuși, cu o seară înainte îl mângâiase și-l sărutase pe Jem; simțise că-l iubește; îl lăsase s-o vadă așa cum n-o văzuse niciodată nimeni până atunci. Iar acum, când se gândea la el, la

tăcerea lui de azi-dimineață, la absența de la cină, îi era din nou dor de el, cu o durere fizică ce nu putea fi o minciună.

Oare chiar ai putea iubi două persoane diferite în același timp? Ai putea să-ți împarți inima în două? Sau scena de pe balcon cu Will fusese doar o nebunie indusă de drogurile magice? Oare ar fi fost la fel cu *oricine*? Gândul o bântuia asemenea unei stafii.

— *Tessa*!

Tessa mai că sări de pe scaun. Vocea era aproape o șoaptă. Era Jessamine. Deschisese ochii pe jumătate, flăcările reflectându-se în adâncimile lor cafenii.

Tessa se îndreptă de spate.

— Jessamine. Ești…

— Ce s-a întâmplat?

Jessamine își rotea frenetic capul dintr-o parte în cealaltă.

— Nu-mi amintesc.

Încercă să se ridice și gemu, descoperind că avea mâinile legate.

— Tessa! Ce Dumnezeu…

— E pentru binele tău, Jessamine.

Tessei îi tremură vocea.

— Charlotte… vrea să-ți pună niște întrebări. Ar fi cu mult mai bine dacă ai binevoi să răspunzi…

— Petrecerea.

Ochii lui Jessamine se mișcau cu repeziciune înainte și-napoi, ca și când ar fi privit ceva ce Tessa nu putea vedea.

— Sophie, maimuțica aia, îmi cotrobăia prin lucruri. Am prins-o cu invitația în mână…

— Da, petrecerea, zise Tessa. Acasă la Benedict Lightwood. Unde urma să te întâlnești cu Nate.

— Ai citit biletul de la el?

Jessamine își întoarse brusc capul într-o parte.

— Nu știi cât este de nepoliticos și nepotrivit să citești corespondența personală a altcuiva?

Încercă din nou și se ridice, dar căzu înapoi pe perne.

— Oricum, nu l-a semnat. Nu poți dovedi…

— Jessamine, prefăcătoria nu prea te avantajează acum. Pot să dovedesc pentru că am mers eu la petrecere, iar acolo am vorbit cu fratele meu.

Gura lui Jessamine se deschise formând un „o” de culoare roz. Pentru prima dată, păru să remarce cu ce era îmbrăcată Tessa.

— Rochia mea, șopti ea. Te-ai deghizat?

Tessa încuviință din cap.

Ochii lui Jessamine se întunecară.

— Nefiresc, șopti ea. Creatură dezgustătoarei Ce i-ai făcut lui Nate? Ce i-ai spus?

— El mi-a dezvăluit că spionai pentru Mortmain, zise Tessa, dorindu-și ca Sophie și Charlotte să se întoarcă.

De ce Dumnezeu dura atât de mult?

—Că ne-ai trădat, raportând toate activitățile noastre, îndeplinind comenzile lui Mortmain…

— „Ne-ai”? țipă Jessamine, forțându-se să se ridice, atât cât îi permiteau sforile. Nu ești vânător de umbre! Nu ești datoare să le fii loială! Nu le pasă de tine, nu mai mult decât le pasă de mine. Numai lui Nate îi pasă de mine…

— Fratele meu este un ucigaș mincinos, incapabil de vreun sentiment. Se prea poate să se fi căsătorit cu tine, Jessamine, dar nu te iubește. Vânătorii de umbre m-au ajutat și m-au apărat, la fel cum au făcut și în ceea ce te privește. Și acum tu te întorci împotriva lor, asemenea unui câine, în clipa în care fratele meu pocnește din degete. Te va părăsi, dacă nu cumva o să te omoare.

— Mincinoaso! țipă Jessamine. Tu nu-l înțelegi. Nu l-ai înțeles niciodată! Are sufletul pur și frumos…

— Pur ca apa din rigolă, zise Tessa. Îl înțeleg mai bine decât tine, care ești orbită de farmecul lui. Puțin îi pasă de tine.

— Mincinoaso…

— Am văzut-o-n ochii lui. Am văzut cum te privește.

Jessamine gemu.

— Cum poți să fii atât de crudă?

Tessa clătină din cap.

— Nu înțelegi, nu-i așa? spuse ea întrebător. Pentru tine e doar o joacă. La fel ca păpușile din căsuța ta de jucărie - felul în care le faci să se sărute și să se căsătorească. Ai vrut un soț mundan, și Nate a fost destul de bun. Tu nu înțelegi cât de mult i-a costat trădarea ta pe cei care au ținut la tine.

Jessamine își dezveli dinții; în clipa aceea, semăna cu un animal prins în capcană, încolțit, astfel încât Tessa aproape că se făcu mică.

— Îl iubesc pe Nate, zise ea. Și el mă iubește pe mine. Tu ești cea care nu înțelege dragostea. *O, nu mă pot decide între Will și Jem. Ce să fac?* spuse ea pe un ton pițigăiat, iar Tessa simți cum se îmbujorează. Și ce dacă Mortmain vrea să-i distrugă pe vânătorii de umbre din Anglia? N-au decât să ardă în flăcări.

Tessa rămase cu gura căscată, chiar când ușa din spatele ei se deschise și Charlotte intră ca o furtună. Arăta trasă la față de oboseală, îmbrăcată într-o rochie cenușie care se asorta cu cearcănele din jurul ochilor ei, dar avea o ținută dreaptă și ochi limpezi. În urma ei venea Sophie, grăbindu-se ca și când ar fi fost înspăimântată - și, o clipă mai târziu, Tessa văzu de ce, căci grupul se încheia cu cineva care purta o robă de culoarea pergamentului, cu chipul ascuns de umbra glugii, având în mână o armă orbitor de strălucitoare. Era fratele Enoch, unul dintre Frații Tăcuți, care ducea Sabia Mortală.

— Să ardem în flăcări? Asta ai spus, Jessamine? zise Charlotte cu voce puternică, pătrunzătoare, atât de diferită, încât Tessa privi mirată.

Jessamine gemu. Ochii ei erau fixați asupra spadei din mâna fratelui Enoch. Mânerul mare al acesteia era sculptat în forma unui înger cu aripile larg deschise.

Fratele Enoch flutură spada spre Jessamine, care avu un

recul, iar funiile care o legau de încheieturile mâinii se desfăcură. Mâinile îi căzură anemice în poală. Le privi lung, iar apoi se uită la Charlotte.

— Charlotte, Tessa e o mincinoasă. Ea este o locuitoare mincinoasă a Lumii de Jos…

Charlotte se opri lângă pat și o privi pe Jessamine cu apatie.

— Eu nu știu așa ceva despre ea, Jessamine. Și ce zici de Sophie? Ea a fost întotdeauna cea mai credincioasă servitoare a mea.

— M-a lovit! Cu o oglindă!

Jessamine era roșie la față.

— Pentru că a găsit asta. Charlotte scoase din buzunarul ei invitația pe care Tessa i-o dăduse lui Sophie. Jessamine, poți să explici ce este?

— Dar nu este împotriva Legii să mergi la o petrecere.

Vocea lui Jessamine suna în parte înspăimântată, în parte îmbufnată.

— Benedict Lightwood e vânător de umbre…

— Acesta este scrisul lui Nathaniel Gray.

Aparent, vocea lui Charlotte nu-și pierduse duritatea, gândi Tessa. Era ceva în legătură cu acest fapt care o făcea să pară și mai neiertătoare.

— E spion, căutat de Conclav, iar tu te-ai întâlnit cu el în secret. De ce?

Jessamine întredeschise gura. Tessa se aștepta la scuze - *Nu sunt decât minciuni, Sophie a inventat invitația, eu mă întâlneam cu Nate doar pentru a-i câștiga încrederea* -, în schimb, ea izbucni în lacrimi.

— Îl iubesc, zise ea. Și el mă iubește.

— Deci ne-ai trădat, zise Charlotte.

— Ba nu!

Jessamine ridică vocea.

— Orice ar spune Tessa, nu este nimic adevărat! Minte! Întotdeauna a fost geloasă pe mine, și minte!

Charlotte îi aruncă o privire cercetătoare Tessei.

— Chiar așa? Și Sophie?

— Sophie mă urăște, suspină Jessamine.

Cel puțin, acest lucru era adevărat.

— Ar trebui dată afară… fără referințe…

— Jessamine, te rog, încetează cu smiorcăitul. Nu te ajută la nimic.

Vocea lui Charlotte întrerupse suspinele lui Jessamine de parcă ar fost tăiate cu o spadă. Se întoarse spre Enoch.

— Va fi ușor să aflăm adevărata poveste. Frate Enoch, te rog, Sabia Mortală.

Fratele Tăcut păși în față, ținând Sabia Mortală îndreptată spre Jessamine. Tessa privi îngrozită. Oare avea de gând să o *tortureze* pe Jessamine în propriul ei pat, în fața tuturor?

Jessamine țipă.

— Nu! Nu! Ia-l de-aici! *Charlotte!*

Vocea ei deveni un vaier teribil care părea fără de sfârșit, făcând să-i țiuie urechile Tessei, amețind-o.

— Întinde mâinile, Jessamine, zise Charlotte pe un ton rece.

Jessamine scutura sălbatic din cap, cu părul zburându-i în toate părțile.

— Charlotte, nu, zise Tessa. N-o răni!

— Nu te amesteca în ceva ce nu înțelegi, Tessa, rosti Charlotte pe un ton tăios. Jessamine, întinde mâinile sau va fi mult mai rău pentru tine.

Cu lacrimile curgându-i pe obraji, Jessamine își întinse mâinile cu palmele în sus. Tessa se încordă. I se făcu greață și îi părea rău că era amestecată în acest plan. Dacă Jessamine fusese păcălită de Nate, și fusese, Jessie nu merita așa ceva…

— E-n regulă, se auzi o voce blândă de lângă umărul ei. Era Sophie. N-o vor răni. Sabia Mortală îi face pe nefilimi să spună adevărul.

Fratele Enoch puse Sabia Mortală pe palmele lui Jessamine. O făcu fără forță sau blândețe, ca și când de-

abia ar fi conștientizat că ea era o persoană. Dădu drumul sabiei și păși înapoi; până și ochii lui Jessamine se măriră de surprindere; sabia părea să se echilibreze perfect în mâinile ei, complet nemișcată.

— Jessamine, acesta nu este un dispozitiv de tortură, zise Charlotte cu mâinile împreunate în față. Trebuie s-o folosim numai pentru că, altminteri, nu putem avea încredere că ne spui adevărul.

Întinse invitația.

— Este a ta, nu-i așa?

Jessamine nu răspunse. Se uita la fratele Enoch cu ochii larg deschiși și întunecați de groază, cu pieptul ridicându-i-se și coborând rapid.

— Nu pot să gândesc, nu cu monstrul ăsta în cameră…

Vocea îi tremura.

Charlotte își strânse ușor buzele, dar se întoarse spre Enoch și-i spuse câteva cuvinte. El încuviință, apoi alunecă tăcut, ieșind din încăpere. Când ușa se închise în urma lui, Charlotte zise:

— Poftim. El așteaptă pe coridor. Jessamine, să nu crezi că nu te va prinde dacă vei încerca să fugi.

Jessamine încuviință din cap. Își plecă fruntea, de parcă ar fi fost o păpușă stricată.

Charlotte flutură invitația.

— E a ta, da? Și ți-a fost trimisă de Nathaniel Gray. E scrisul lui.

— D… da.

Cuvintele păreau a ieși împotriva voinței lui Jessamine.

— De cât timp vă întâlniți în secret?

Jessamine își încleștă maxilarele, dar buzele îi tremurau. O clipă mai târziu, un torent de cuvinte îi țâșni din gură. Ochii i se rotunjiră din pricina șocului, ca și când nu-i venea să creadă că ea era cea care vorbea.

— Mi-a trimis un mesaj la numai câteva zile după ce Mortmain a invadat Institutul. Îmi cerea scuze pentru modul în care se comportase cu mine. Spunea că-mi era

recunoscător pentru faptul că-l îngrijisem și că nu putuse să uite grația și frumusețea mea. Eu… am vrut să-l ignor. Dar a venit o a doua scrisoare, și o a treia… Am fost de acord să ne întâlnim. Am ieșit din Institut la miezul nopții și ne-am întâlnit în Hyde Park. M-a sărutat…

— Ajunge cu asta, zise Charlotte. Cât i-a luat să te convingă să ne spionezi?

— A spus că avea să lucreze pentru Mortmain numai până ce reușea să strângă suficienți bani cât să trăim confortabil. I-am spus că am putea trăi împreună din averea mea, dar el n-a vrut să accepte. Trebuia să aibă banii lui. A spus că n-avea de gând să trăiască pe seama soției lui. Nu-i așa că e nobil?

— Deci în momentul acela te ceruse deja de soție?

— M-a cerut a doua oară când ne-am întâlnit.

Vocea lui Jessamine părea a fi o șoaptă.

— A spus că era sigur că nu va mai exista o altă fată pentru el. Și mi-a promis că, odată ce va avea destui bani, eu voi avea parte de viața pe care mi-am dorit-o, că nu vom duce niciodată grija banilor și că vom avea co… copii.

Își trase nasul.

— O, Jessamine! zise Charlotte, părând aproape tristă.

Jessamine se îmbujoră.

— E-adevărat! Mă iubește! A dovedit-o cu prisosință. Suntem căsătoriți! A avut loc în modul cel mai adecvat cu putință, într-o biserică, cu un preot…

— Probabil într-o biserică nesfințită, cu un individ costumat ca să pară preot, zise Charlotte. Ce știi tu despre căsătoriile mundane, Jessamine? De unde știi cum trebuie să fie o căsătorie adecvată? Pe cuvântul meu, Nathaniel Gray nu te consideră soția lui.

— Ba da, ba da, ba da! țipă Jessamine, încercând să scape de Sabie.

Se lipise de mâinile ei ca și când ar fi fost bătută în cuie acolo. Vocea ei mai urcă o octavă.

— Eu sunt Jessamine Gray!

— Pentru Conclav, ești o trădătoare. Ce altceva i-ai mai spus lui Nathaniel?

— Totul, icni Jessamine. Unde îl căutați pe Mortmain, ce locuitori ai Lumii de Jos ați contactat în încercările voastre de a-l găsi. De-asta nu era niciodată acolo unde-l căutați. L-am avertizat despre călătoria voastră în York. Așa că a trimis automatele în casa familiei lui Will. Mortmain a vrut să vă îngrozească pentru a înceta căutarea. Vă consideră niște bătăi de cap dăunătoare. Dar nu se teme de voi.

Pieptul i se ridica și cobora iute.

— Vă va învinge pe toți. E sigur de asta. Și eu la fel.

Cu mâinile în șold, Charlotte se aplecă în față.

— Dar n-a reușit să ne îngrozească. Pentru a înceta căutarea, zise ea. Automatele pe care le-a trimis și care au încercat să o înșface pe Tessa au eșuat…

— N-au fost trimise pentru a încerca să o înșface pe Tessa. A, el încă plănuiește să pună mâna pe ea, dar nu așa, nu încă. Planul lui este aproape gata de îndeplinire și atunci va veni să ia Institutul, s-o ia pe Tessa…

— Cât de aproape e? A reușit să deschidă Pyxis-ul? trânti Charlotte.

— Nu… nu știu. Nu cred.

— Deci tu i-ai spus lui Nate totul, iar el nu ți-a spus nimic. Cât despre Benedict? De ce a fost de acord să lucreze mână-n mână cu Mortmain? Am știut mereu că este un bărbat dezgustător, dar nu pare în stare să trădeze Conclavul.

Jessamine clătină din cap. Transpira, părul ei blond lipindu-i-se de tâmple.

— Mortmain îl are la mână cu ceva, ceva ce el își dorește. Nu știu ce. Dar va face orice pentru a obține acel lucru.

— Inclusiv să mă predea lui Mortmain, zise Tessa.

Charlotte o privi surprinsă când ea vorbi și păru pe punctul de a o întrerupe, însă Tessa continuă grăbită.

— Ce e cu acuzația asta falsă, cum că aș deține obiecte

de magie întunecată? Cum se va face asta?

— Cartea Albă, gemu Jessamine. Eu… am luat-o din caseta încuiată în bibliotecă. Am ascuns-o în camera ta când erai plecată.

— Unde anume în camera mea?

— O scândură slăbită în podea… aproape de șemineu.

Pupilele lui Jessamine erau enorme.

— Charlotte… Te rog…

Însă Charlotte era de neînduplecat.

— Unde este Mortmain? I-a vorbit lui Nate despre planurile lui legate de Pyxis? Despre automatele lui?

— Eu… Jessamine inspiră suspinând. Era stacojie la față. Nu pot…

— Nate n-a vrut să-i spună, zise Tessa. S-a gândit că s-ar putea ca ea să fie prinsă și să cedeze dacă va fi torturată, să spună totul. *El* s-a gândit.

Jessamine îi aruncă o privire veninoasă.

— Să știi că te urăște, zise ea. A spus că toată viața l-ai privit de sus. Tu și mătușa ta, cu moralitatea voastră caraghioasă, de provincie, l-ați judecat pentru tot ce făcea. I-ați spus mereu ce să facă, n-ați vrut niciodată ca el să progrese. Știi cum îți spune? Îți…

— Nu-mi pasă, minți Tessa; vocea îi tremura ușor.

În ciuda a tot, să audă că fratele ei o ura o durea mai mult decât ar fi crezut că era posibil.

— A spus ce sunt? De ce am puterea pe care o am?

— A spus că tatăl tău era demon.

Buzele lui Jessamine se strâmbară.

— Și că mama ta a fost vânătoare de umbre.

Ușa se deschise încet, atât de încet încât, dacă Magnus n-ar fi fost doar ațipit, zgomotul nu l-ar fi trezit.

Privi în sus. Stătea într-un fotoliu de lângă foc, întrucât locul său favorit de pe canapea era ocupat de Will. Acesta din urmă, îmbrăcat în cămașa lui plină de sânge, dormea adânc din pricina drogurilor; era pe cale să se vindece.

Antebrațul îi era bandajat până la cot, era îmbujorat și dormea cu capul proptit pe brațul sănătos. Dintele pe care Will și-l scosese din braț se afla pe măsuța de lângă el, sclipind ca fildeșul.

Ușa salonului era deschisă larg în spatele lui. Și-acolo, în cadrul ușii era Camille.

Era îmbrăcată într-o mantie de călătorie din catifea neagră, descheiată, sub care se vedea o rochie de un verde strălucitor care se asorta o nuanța ochilor ei. Avea o coafură înaltă, părul fiindu-i prins cu piepten din smarald; în timp ce el o privea, își scoase mănușile albe din piele de ied, în mod voit lent, una câte una, și le puse pe masa de lângă ușă.

— Magnus, spuse ea, iar vocea, ca de obicei, îi suna ca niște clopoței de argint. Ți-a fost dor de mine?

Magnus se ridică în capul oaselor. Focul se reflecta în părul strălucitor al lui Camille, pe pielea ei albă, netedă. Era extraordinar de frumoasă.

— Nu mi-am dat seama că o să mă onorezi cu prezența ta în această seară.

Ea îl privi pe Will, care dormea pe canapea. Zâmbi.

— Cu certitudine.

— N-ai trimis niciun mesaj. De fapt, de când ai plecat din Londra nu mi-ai trimis niciun mesaj.

— Magnus, îmi faci reproșuri?

Camille păru amuzată. Strecurându-se după canapea, ea se aplecă peste spătar, privind chipul lui Will.

— Will Herondale, zise ea. E încântător, nu-i așa? E cumva cea mai recentă distracție a ta?

În loc să răspundă, Magnus își încrucișă în față picioarele lungi.

— Unde-ai fost?

Camille se aplecă și mai mult; dacă ar fi putut respira, i-ar fi suflat lui Will părul negru și cârlionțat de pe frunte.

— Pot să-l sărut?

— Nu, zise Magnus. Camille, unde-ai fost? În fiecare

seară am stat aici. Întins pe canapeaua ta, și am așteptat să-ți aud pasul în hol, și m-am întrebat unde ești. Ai fi putut măcar să-mi spui.

Ea se îndreptă, dându-și ochii peste cap.

— Ah, prea bine. Am fost la Paris, să-mi fac niște rochii. O vacanță mult dorită, departe de dramele Londrei.

Urmă o tăcere îndelungată. Apoi:

— Minți, spuse Magnus.

Ea deschise larg ochii.

— De ce-ai spune așa ceva?

— Pentru că este adevărat.

Scoase o scrisoare boțită din buzunar și o aruncă pe podea, între ei.

— Nu poți da de urma unui vampir, dar poți da de urma unui subjugat al unui vampir. L-ai luat pe Walker cu tine. Mi-a fost ușor să dau de urma lui în Sankt Petersburg. Am informatori acolo. Ei mi-au dat de știre că locuiai acolo cu un amant uman.

Camille îl privi, cu un zâmbet jucăuș pe buze.

— Și asta te-a făcut să fii gelos?

— Ai vrea să fiu?

— *Ça m'est egal*[40], spuse Camille, trecând la franceza pe care o folosea de obicei când voia cu adevărat să-l enerveze. Mi-e indiferent. N-are nimic de-a face cu tine. El a fost doar o diversiune cât timp am fost în Rusia, nimic mai mult.

— Iar acum el este…

— Mort. Așa că nu prea îți mai face concurență. Trebuie să-mi permiți să am și eu micile mele diversiuni, Magnus.

— Altminteri?

— Altminteri voi fi extrem de supărată.

— Așa cum ai fost supărată pe iubitul tău uman și l-ai omorât? întrebă Magnus. Dar cum rămâne cu mila? Cu compasiunea? Cu dragostea? Sau tu nu ai acest sentiment?

— Eu *iubesc*, spuse Camille pe un ton indignat. Tu și cu

[40] „Mi-e totuna".

mine, Magnus, care dăinuim veșnic, iubim într-o asemenea manieră care nu poate fi concepută de către muritori - o flacără constantă și întunecată în comparație cu flăcăruia lor scurtă și pâlpâitoare. Ce contează ei pentru tine? Fidelitatea este un concept uman, bazat pe ideea că suntem aici pentru scurtă vreme. Nu-mi poți cere credință *pe vecie*.

— Ce prost am fost! Am crezut că pot. Am crezut că cel puțin pot să mă aștept să nu mă minți.

— Ești ridicol, zise ea. Te porți ca un copil. Te aștepți să am moralitatea mundanilor când nici eu, nici tu nu suntem oameni. Lăsând asta la o parte, nu prea poți face mare lucru. Mie nu mi se va impune ce să fac, cu siguranță nu de către cineva aparținând unei rase impure.

Era termenul de insultă propriu locuitorilor Lumii de Jos utilizat pentru magicieni.

— Îmi ești devotat; chiar tu ai spus asta. Devotamentul tău va trebui pur și simplu să suporte diversiunile mele, și-apoi vom trăi bine, chiar plăcut. Dacă nu, renunț la tine. Nu-mi închipui că-ți dorești *așa ceva*.

În vocea ei se simțea o undă de sarcasm, și asta îl durea pe Magnus. Își reaminti de sentimentul de greață pe care-l avusese când primise scrisoarea de la Sankt Petersburg. Și totuși, o așteptase să se întoarcă, sperând că avea vreo explicație. Că o să se scuze. Că o să-i ceară s-o iubească din nou. Acum, dându-și seama că ea considera că el nu merita așa ceva - că niciodată nu meritase -, văzu în fața ochilor o ceață roșie, păru să înnebunească pentru o clipă, căci numai așa se puteau explica vorbele pe care le rosti în continuare.

— Nu contează. Se ridică în picioare. Acum îl am pe Will.

Ea deschise gura de uimire.

— Nu vorbești serios! Un *vânător de umbre*?

— Poate că ești nemuritoare, Camille, însă sentimentele îți sunt serbede și superficiale. Ale lui Will nu sunt așa. El înțelege ce înseamnă să iubești.

Terminându-și cu mare demnitate discursul nebunesc, Magnus traversă camera și îl scutură pe Will de umăr.

— Will! William! Trezește-te!

Will deschise ochii albaștri. Era culcat pe spate, privind în sus, și primul lucru pe care îl văzu fu chipul lui Camille, care era aplecată peste spătarul canapelei, uitându-se la ei. Se ridică imediat.

— În numele Îngerului…

— O, taci, zise leneș Camille, zâmbind suficient cât să-și dezvelească vârfurile colților ca de bebeluș. N-am de gând să-ți fac vreun rău, nefilimule.

Magnus îl ridică pe Will în picioare.

— Stăpâna casei, zise el, s-a întors.

— Văd asta.

Will era îmbujorat, gulerul cămășii fiindu-i îmbibat de transpirație.

— Încântător, zise el, nimănui în mod special, iar Magnus nu era sigur dacă voia să spună că era încântat s-o vadă pe Camille, era încântat de efectele vrăjilor de stopare a durerii pe care le folosise asupra lui - cu siguranță, era și asta o posibilitate - sau pur și simplu delira.

— Și, prin urmare, zise Magnus, strângându-i brațul lui Will pentru a-l face să înțeleagă, trebuie să plecăm.

Will clipi spre el.

— Să plecăm unde?

— Nu-ți face griji de-astea acum, iubirea mea.

Will clipi din nou.

— Poftim?

Privi în jur, ca și când s-ar fi așteptat să aibă public.

— U… unde mi-e haina?

— Distrusă din pricina sângelui, spuse Magnus. Archer a aruncat-o.

Dădu din cap spre Camille.

— A vânat demoni toată noaptea. Atât de curajos!

Expresia lui Camille era un amestec de uimire și iritare.

— *Sunt* curajos, zise Will.

Părea mulțumit de sine. Tonicele analgezice îi măriseră pupilele, iar ochii îi păreau foarte întunecați.

— Da, ești, zise Magnus și îl sărută.

Nu era cel mai spectaculos sărut, dar Will își flutură brațul ca și când o albină ar fi aterizat pe el; Magnus trebuia să spere că Lady Belcourt considera că era vorba de pasiune. Când se desprinseră unui de celălalt, Will părea împietrit. De altfel, și Camille.

— *Acum*, zise Magnus, sperând că Will avea să-și aducă aminte că-i era îndatorat. Trebuie să plecăm.

— Eu… dar… Will se clătină în lateral. Dintele!

Se repezi în partea opusă a încăperii, îl luă și-l îndesă în buzunarul jiletcii lui Magnus. Apoi, făcându-i din ochi lui Camille, gest despre care Magnus gândi că numai Dumnezeu știa cum avea ea să-l interpreteze, ieși din încăpere.

— Camille, începu Magnus.

Ea își ținea brațele încrucișate la piept și-i arunca priviri veninoase.

— Să-ți faci de cap cu vânători de umbre pe la spatele meu, zise ea pe un ton înghețat, aparent fără să se gândească la ipocrizia poziției ei. Și în propria mea casă! Zău, Magnus.

Îi arătă ușa.

— Te rog, ieși din casa mea și să nu te mai întorci! Cred că nu va trebui să te rog de două ori.

Magnus era mai mult decât încântat să se supună. Câteva clipe mai târziu, i se alătura lui Will pe trotuarul din fața casei, punându-și haina pe umeri - tot ce poseda acum pe lume în afară de ceea ce avea în buzunare - și încheindu-și nasturii pentru a se proteja de aerul rece. Nu avea să mai dureze mult, se gândi Magnus, până ce zorii cenușii aveau să lumineze orașul.

— Chiar m-ai sărutat? întrebă Will.

Magnus luă o hotărâre într-o fracțiune de secundă.

— Nu.

— Am crezut…

— Ocazional, efectele secundare ale vrăjilor de stopare a durerilor pot consta în halucinații dintre cele mai bizare.

— A, făcu Will. Ce ciudat!

Privi înapoi spre casa lui Camille. Magnus vedea fereastra salonului, cu draperiile din catifea roșie trase.

— Ce facem acum? În legătură cu invocarea demonului? Avem unde să mergem?

— *Am* un loc unde pot merge, spuse Magnus, spunând în gând o rugăciune de mulțumire pentru fixația lui Will privind invocarea demonului. Am un prieten la care pot să trag. Tu du-te înapoi la Institut. Am să mă ocup de afurisitul tău de dinte de demon cât de curând posibil. O să-ți trimit un mesaj când voi ști ceva.

Will încuviință scurt din cap, apoi privi spre cerul întunecat.

— Stelele, zise el. Niciodată nu le-am văzut atât de strălucitoare. Vântul a risipit ceața, cred.

Magnus se gândi la bucuria de pe chipul lui Will atunci când stătea sângerând în salonul lui Camille, strângând dintele demonului în mână. *Totuși, nu cred că stelele s-au schimbat*.

— *O vânătoare de umbre*? icni Tessa. Asta nu-i cu putință.

Se răsuci și o privi pe Charlotte, al cărei chip reflecta propriul ei șoc.

— Nu e cu putință, nu-i așa? Will mi-a spus că progeniturile vânătorilor de umbre și ale demonilor se nasc moarte.

Charlotte clătină din cap.

— Nu. Nu, nu e cu putință.

— Dar dacă Jessamine e obligată să spună adevărul…

Vocea Tessei se frânse.

— E obligată să spună adevărul așa cum îl vede ea, zise

Charlotte. Dacă fratele tău a mințit-o și ea l-a crezut, ea va vorbi ca și cum acesta e adevărul.

— Nate nu m-ar minți niciodată, se stropși Jessamine.

— Dacă mama Tessei a fost vânătoare de umbre, zise Charlotte pe un ton rece, atunci și Nate este vânător de umbre. Vânătorii de umbre dau naștere la vânători de umbre. Ți-a pomenit despre așa ceva? Că e vânător de umbre?

Jessamine părea revoltată.

— *Nate* nu e vânător de umbre! strigă ea. Aș fi știut! Niciodată nu m-aș fi măritat…

Se opri, mușcându-și buza.

— Păi, ori e una, ori e alta, Jessamine, zise Charlotte. Fie că te-ai căsătorit cu un vânător de umbre, ceea ce ar fi ironia supremă, cu adevărat, fie că, mai probabil, te-ai măritat cu un mincinos care te-a folosit și apoi s-a descotorosit de tine. Probabil, el știa că în cele din urmă vei fi prinsă. Și ce credea el că ți se va întâmpla atunci?

— Nimic.

Jessamine părea zguduită.

— A zis că sunteți slabi. Că nu mă veți pedepsi. Că nu veți ajunge să-mi faceți rău cu adevărat.

— S-a înșelat, zise Charlotte. Ești o trădătoare în fața Conclavului, La fel este Benedict Lightwood. Când Consulul va auzi de toate astea…

Jessamine râse slab și spart.

— Spune-i, zise ea. Asta este exact ceea ce vrea Mortmain. N… nu-ți bate capul să mă întrebi de ce. Nu știu. Ceea ce știu e că asta vrea. Așa că, Charlotte, trăncănește cât vrei. Nu vei face decât să ajungi sub controlul lui.

Charlotte strânse scândura de la picioarele patului, mâinile albindu-i-se din pricina efortului.

— *Unde este Mortmain?*

Jessamine se cutremură, scuturând din cap, părul ei lovind aerul înainte și înapoi.

— Nu…

— Unde e Mortmain?

— E… el, gemu ea. El…

Fața lui Jessamine era deja de culoare purpuriu-închis, ochii ieșindu-i din orbite, ținea spada atât de strâns, încât din degete îi țâșni sânge. Tessa se uită oripilată la Charlotte.

— *Idris*, icni în cele din urmă Jessamine și se prăbuși pe perne.

Chipul lui Charlotte încremeni.

— Idris? repetă ea. Mortmain e în Idris, în patria noastră?

Pleoapele lui Jessamine tremurară.

— Nu. Nu e acolo.

— Jessamine!

Charlotte arăta ca și când avea de gând să sară asupra fetei și să o scuture până când i-ar fi clănțănit dinții.

— Cum poate să fie în Idris și în același timp să nu fie? Salvează-ți pielea, fată proastă! Spune-ne unde e!

— Oprește-te! strigă Jessamine. Oprește-te, mă doare…

Charlotte îi aruncă o privire dură. Apoi se îndreptă spre ușă; când se întoarse, era însoțită de fratele Enoch. Își încrucișă brațele la piept și arătă spre Jessamine cu un gest din bărbie.

— Frate, este ceva în neregulă. Am întrebat-o unde e Mortmain; a spus că în Idris. Când am întrebat-o din nou, a negat. Vocea i se înăspri. Jessamine! A reușit Mortmain să treacă de paza din Idris?

Jessamine scoase un sunet înăbușit; respira șuierător.

— Nu, el n-a… Jur… Charlotte, te rog…

Charlotte. Fratele Enoch vorbi ferm, cuvintele lui răsunând în mintea Tessei. *Destul. Există un anume blocaj în mintea fetei, ceva plasat acolo de către Mortmain. El încearcă să ne tachineze cu ideea de Idris, și totuși ea mărturisește că el nu e acolo. Blocajele acestea sunt puternice. Dacă vei continua s-o chestionezi în felul acesta,*

inima i-ar putea ceda.

Charlotte se ridică.

— Atunci ce…

Lasă-mă să o duc în Orașul Tăcut. Noi avem metodele noastre de a găsi secretele ferecate în minte, secrete de care nici măcar fata poate că nu e conștientă că le deține.

Fratele Enoch retrase Sabia din mâna lui Jessamine. Ea nu păru să-și dea seama. Privirea ei era ațintită asupra lui Charlotte, ochii fiindu-i larg deschiși și speriați.

— Orașul Oaselor? șopti ea. Unde zac cei morți? Nu! Nu vreau să merg acolo! Nu pot să suport acel loc!

— Atunci, spune-ne unde e Mortmain, zise Charlotte cu voce ca de gheață.

Însă Jessamine porni să suspine. Charlotte o ignoră. Fratele Enoch o ridică pe fată în picioare; Jessamine se zbătu, dar Fratele Tăcut o ținea cu putere, ducând în cealaltă mână Sabia Mortală.

— Charlotte! strigă Jessamine pe un ton care implora milă. Charlotte, te rog, nu Orașul Tăcut! Încuie-mă în criptă, dă-mă pe mâna Consiliului, dar te rog, nu mă trimite singură în acel… acel cimitir! Voi muri de frică!

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să ne fi trădat, spuse Charlotte. Frate Enoch, ia-o, te rog.

Jessamine încă țipa, când Fratele Tăcut o ridică și o aruncă pe umeri. În timp ce Tessa privea lung, cu ochii larg deschiși, el ieși din încăpere pășind apăsat, ducând-o cu el. Strigătele și gemetele ei răsunară pe coridor mult timp după ce ușa se închise în urma lor - când, deodată, se opriră.

— Jessamine… începu Tessa.

— E destul de bine. Probabil că i-a pus o Rună de Tihnă. Asta e tot. N-ai de ce să te îngrijorezi, spuse Charlotte, și se așează pe marginea patului.

Își privea mâinile, întrebătoare, ca și când nu i-ar fi aparținut.

— Henry…

— Să-l trezesc, doamnă Branwell? întrebă Sophie blând.

— E în criptă, lucrează… N-aș suporta să-i dau vestea.

Vocea lui Charlotte era distantă.

— Jessamine a fost alături de noi încă de când era mică. Ar fi prea mult pentru el, prea mult. Lui îi lipsește cruzimea.

— Charlotte!

Tessa o atinse ușor pe umăr.

— Charlotte, nici tu nu ești crudă.

— Fac ceea ce trebuie. N-ai de ce să te îngrijorezi, spuse iar Charlotte, și izbucni în lacrimi.

14
ORAȘUL TĂCUT

Ea strigă: „Ard pe dinăuntru.
Dar nicio șoaptă drept răspuns.
Cine păcatul o să-mi ierte,
Salvându-mă de spaima c-o să mor?”
- Alfred, Lord Tennyson, „*Palatul Artei*”

— Jessamine? repetă Henry pentru a cincea sau a șasea oară. Încă nu-mi vine să cred. Jessamine a noastră?

De fiecare dată când spunea acest cuvânt, remarcă Tessa, gura lui Charlotte se mai crispa puțin.

— Da, repetă ea. Jessamine. Ne-a spionat și i-a raportat lui Nate fiecare mișcare a noastră, care, la rândul lui, i-a dat informațiile lui Mortmain. Trebuie să mai repet?

Henry clipi spre ea.

— Îmi pare rău, draga mea. Te-am auzit. Numai că… Oftă. Știam că e nefericită aici. Dar nu m-am gândit că ne ura.

— Nu cred că ne ura… sau că ne urăște.

Era Jem, care stătea în picioare lângă focul din salon, cu un braț sprijinit pe polița șemineului. Nu se adunaseră pentru micul dejun, așa cum făceau de obicei; nu fusese niciun anunț formal pentru a explica lucrurile, însă Tessa bănuia că ideea de a continua cu micul dejun, în timp ce locul lui Jessamine era gol, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, era mult prea îngrozitoare pentru ca Charlotte să o suporte.

Charlotte plânsese doar puțin în acea seară, înainte să-și recapete calmul; refuzase încercările lui Sophie și ale

Tessei de a o ajuta cu comprese reci sau cu ceai, clătinând ușor din cap și spunând întruna că nu-și putea permite să se lase doborâtă astfel, deoarece acum era vremea să plănuiască o strategie. Mersese hotărâtă către camera Tessei, Sophie și Tessa urmând-o îndeaproape, examinând scândurile podelei până când găsiră o cărticică asemănătoare unei Biblii de familie, legată în piele albă și învelită în catifea. O strecură în buzunar cu o expresie fermă, făcând un semn pentru a o opri pe Tessa din a pune întrebări, și se ridică în picioare. Cerul văzut prin ferestre începuse deja să-și schimbe culoarea în cea a norilor. Părând epuizată, îi ceru lui Sophie s-o instruiască pe Bridget să servească un mic dejun simplu și rece în salon și să i se spună vestea lui Cyril, astfel încât toți bărbații din casă să fie informați. Apoi, plecă.

Cu ajutorul lui Sophie, Tessa reușise în cele din urmă, recunoscătoare, să iasă din rochia lui Jessamine; făcuse baie și se îmbrăcase cu rochia galbenă, cea pe care i-o cumpărase Jessamine. Crezuse că nuanța avea să-i schimbe starea de spirit, însă se simțea în continuare slăbită și obosită.

Când intră în salon, descoperi aceeași expresie întipărită pe chipul lui Jem. Avea ochii încercănați și își luă rapid privirile de la ea. O duru. De asemenea, o făcea să se gândească la seara precedentă, cu Will, pe balcon. Dar își zise că fusese cu totul altceva. Fusese rezultatul pulberii magice, o nebunie de moment. Nu se compara cu ceea ce se întâmplase între ea și Jem.

— Nu cred că ne urăște, repetă Jem, utilizând prezentul de data asta. Ea a fost întotdeauna o persoană plină de *dorințe*. A fost întotdeauna cumplit de disperată.

— E vina mea, zise Charlotte moale. N-ar fi trebuit s-o forțez să devină vânător de umbre când, în mod evident, îi displăcea.

— Nu. Nu! se grăbi Henry să-și consoleze soția. Tu ai fost mereu bună cu ea. Ai făcut tot ce ai putut. Însă există

unele mecanisme care sunt atât de… atât de stricate, încât nu pot fi reparate.

— Henry, Jessamine nu e un ceas, zise Charlotte pe un ton neutru.

Tessa se întreba dacă mai era supărată pe Henry pentru că nu fusese alături de ea să-l vadă pe Woolsey Scott sau pur și simplu era supărată pe toată lumea.

— Poate că ar trebui pur și simplu să leg Institutul cu o fundă și să i-l dau lui Benedict Lightwood. Este pentru a doua oară când avem un spion sub acoperișul nostru și nu știm despre asta până când nu se produc daune cu adevărat semnificative. În mod clar, sunt o incompetentă.

— Cumva, n-a fost decât un singur spion, începu Henry, dar tăcu atunci când Charlotte îi aruncă o privire care ar fi putut topi gheața.

— Dacă Benedict Lightwood lucrează pentru Mortmain, nu putem primite ca el să dețină custodia Institutului, zise Tessa. De fapt, balul pe care l-a dat ieri este suficient pentru a-l descalifica.

— Va fi o problemă să dovedim, zise Jem. Benedict va nega totul și va fi cuvântul lui împotriva cuvântului tău… iar tu ești o locuitoare a Lumii de Jos…

— Mai este Will, zise Charlotte și se încruntă. Apropo, unde e Will?

— Fără îndoială lenevește în pat, zise Jem, iar în ceea ce privește posibilitatea ca el să fie martor, ei bine, toată lume crede că Will e nebun…

— A, zise o voce din cadrul ușii, are loc ședința anuală în care toată-lumea-e-de-părere-că-Will-e-nebun, nu-i așa?

— Este bianuală, zise Jem, și nu, nu este acea ședință.

Will o căută pe Tessa din priviri.

— Știu despre Jessamine? întrebă el.

Părea obosit, dar nu atât de obosit pe cât credea Tessa; era palid, dar avea o expresie de bucurie controlată care aducea oarecum a fericire. Își simți stomacul strângându-i-se în timp ce amintirile din noaptea precedentă - stelele,

balconul, sărutările - o copleșeau.

Oare când ajunsese el acasă? se gândi ea. Și cum ajunsese? Și de ce părea atât de… emoționat? Oare era îngrozit de ceea ce se întâmplase între ei pe balcon noaptea trecută? Sau găsea că fusese amuzant? Și, Doamne Dumnezeule, oare îi spusese lui Jem? Pulberi magice, își spunea Tessa disperată. Nu fusese ea însăși, nu acționase prin propria ei voință. Cu siguranță că Jem ar înțelege asta. I-ar frânge inima să știe că l-a rănit. Dacă lui chiar i-ar păsa…

— Da, toți știu despre Jessamine, zise ea repezit. A fost interogată cu Sabia Mortală și dusă în Orașul Tăcut, iar acum avem o întrunire legată de ceea ce trebuie să facem în continuare, și este îngrozitor de important. Charlotte este foarte supărată.

Charlotte o privi mirată.

— Păi, chiar *ești*, zise Tessa, rămasă aproape fără suflare pentru că vorbise atât de iute. Și întrebai de Will…

— Și iată-mă, zise Will, aruncându-se pe un scaun de lângă Jem.

Unul dintre brațe îi era bandajat, mâneca acoperindu-i-l parțial. Pe sub unghii avea urme de sânge închegat.

— Mă bucur să aud că Jessamine e în Orașul Tăcut. E cel mai potrivit loc pentru ea. Care-i pasul următor?

— Este întrunirea pe care încercăm s-o ținem, zise Jem.

— Păi, cine știe că ea e acolo? întrebă Will interesat.

— Numai noi, zise Charlotte, și fratele Enoch, dar el a fost de acord să nu informăm Conclavul pentru încă o zi sau cam așa ceva. Până când ne decidem ce să facem. Ceea ce-mi amintește că am să-ți spun câteva cuvinte, Will, pentru că te-ai năpustit în casa lui Benedict Lightwood fără să mă informezi și ai târât-o și pe Tessa după tine.

— Nu era timp de pierdut, zise Will. Până când te-am fi trezit și te-am fi convins să fii de acord cu planul nostru, Nathaniel ar fi putut să apară și să dispară. Și nu poți să spui că a fost o idee îngrozitoare. Am aflat o grămadă de

lucruri despre Nathaniel și despre Benedict Lightwood…

— Nathaniel Gray și Benedict Lightwood nu sunt Mortmain.

Will desenă ceva în aer cu degetele lui lungi și fine.

— Mortmain este păianjenul din centrul pânzei. Cu cât aflăm mai mult, cu atât vom ști mai clar cât de departe se întinde. Până ieri n-aveam niciun indiciu că are vreo legătură cu Lightwood; acum știm că omul e marioneta lui. Aș zice să mergem la Conclav și să raportăm ce știm despre Benedict și Jessamine. Să-l lăsăm pe Wayland să se ocupe de ei. Să vedem ce ar vărsa Benedict sub Sabia Mortală.

Charlotte clătină din cap.

— Nu. Eu… eu nu cred că putem face asta.

Will își dădu capul pe spate.

— De ce nu?

— Jessamine a zis că este exact ceea ce-și dorește Mortmain ca noi să facem. Și a spus-o sub influența Săbiei Mortale. Nu mințea.

— Dar ar fi putut să se înșele, zise Will. Mortmain ar fi putut să prevadă această împrejurare și să-l pună pe Nate să-i planteze asta în minte pentru ca noi să o descoperim.

— Crezi că el ar fi pus la cale toate astea? zise Henry.

— În mod sigur, zise Will. Omul e un strateg.

Își lovi tâmpla cu degetul.

— Ca și mine.

— Deci, crezi că ar trebui să mergem la Conclav? întrebă Jem.

— La naiba, nu, zise Will. Dar dacă este adevărat? Atunci ne-am simți ca niște proști cu acte-n regulă.

Charlotte ridică disperată mâinile.

— Dar ai spus…

— Știu ce-am *spus*, zise Will. Dar trebuie să vă gândiți la consecințe. Dacă mergem la Conclav și greșim, atunci i-am făcut jocul lui Mortmain. Mai avem doar câteva zile înainte să se împlinească termenul. Să mergem la Conclav mai

devreme nu ne este de niciun folos. Dacă investigăm și putem continua pe o bază mai sigură…

— Și cum propui tu să investigăm? întrebă Tessa.

Will își întoarse capul pentru a o privi. În ochii lui albaștri nu era nimic care să-i amintească de Will cel din noapte precedentă, care o mângâiase cu o asemenea tandrețe, care-i șoptise numele ca pe un secret.

— Problema legată de interogarea lui Jessamine este că, chiar și forțată să spună adevărul, există o limită în ceea ce privește cunoștințele ei. Totuși, noi mai avem o legătură cu Magistrul. Cineva care este foarte probabil să știe cu mult mai multe. Și acela este fratele tău, Nate, prin intermediul lui Jessamine. El încă are încredere în ea. Dacă ea îl cheamă la o întâlnire, atunci vom putea să-l prindem acolo.

— Jessamine n-ar fi niciodată de acord să facă asta, zise Charlotte. Nu acum…

Will îi aruncă o privire întunecată.

— *Sunteți* cu toții surescitați, nu-i așa? Sigur că n-ar fi de acord. O vom ruga pe Tessa să mai joace o dată rolul lui Jessamine, „Trădătoarea domniță a modei”.

— Asta sună periculos, zise Jem pe un ton blând. Pentru Tessa.

Tessa îl privi rapid și surprinse un licăr în ochii săi argintii. Era pentru prima dată când el o privea, de când ea plecase din camera lui în acea noapte. Oare ea își imagina îngrijorarea din vocea lui când vorbea despre pericolul care o amenința sau era pur și simplu grija pe care o avea Jem pentru *toată lumea*? Faptul că-și dorea ca ea să nu intre într-o încurcătură groaznică era doar bunătate, și nu… nu ceea ce ea sperase că simțea el.

Nu mai conta ce era. Măcar să n-o disprețuiască…

— Tessa este neînfricată, zise Will. Și pericolul pentru ea va fi mic. Îi vom trimite un bilet pentru a aranja o întâlnire într-un loc unde am putea să ne năpustim asupra lui cu ușurință și imediat. Frații Tăcuți îl pot tortura până când va oferi informațiile de care avem nevoie.

— Să-l tortureze? zise Jem. Vorbim despre fratele Tessei…

— Să-l tortureze, zise Tessa. Dacă așa trebuie. Aveți permisiunea mea.

Charlotte o privi șocată.

— Nu se poate să vorbești serios.

— Tu ai spus că există o modalitate de a căuta secrete prin gândurile lui, zise Tessa. Te-am rugat să nu faci asta, și n-ai făcut-o. Îți mulțumesc, dar te dezleg de acea promisiune. Sapă în gândurile lui, dacă trebuie. Vedeți voi, pentru mine e mai important decât pentru voi. Pentru voi înseamnă Institutul și siguranța vânătorilor de umbre. Și mie îmi pasă de lucrurile acestea, Charlotte. Dar Nate… lucrează cu Mortmain. Mortmain, care vrea să mă prindă și să mă folosească la ceva despre care noi încă nu știm. Mortmain, care ar putea ști ce *sunt* eu. Nate i-a spus lui Jessamine că tatăl meu era demon și că mama mea era vânătoare de umbre…

Will se îndreptă de spate.

— E imposibil, zise el. Vânătorii de umbre și demonii - ei nu pot procrea. Ei nu pot da naștere la progenituri vii.

— Atunci poate că a fost o minciună, asemenea minciunii cum că Mortmain ar fi în Idris, zise Tessa. Dar asta nu înseamnă că *Mortmain* nu știe adevărul. Trebuie să aflu ce sunt. Dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru că eu înclin să cred că de-asta mă vrea.

Când Jem o privi, ea văzu în ochii lui tristețe, apoi el se uită în altă parte.

— Prea bine, zise el. Will, cum propui să-l momim la o întâlnire? Nu crezi că-i cunoaște scrisul lui Jessamine? Și nu există probabilitatea ca ei să aibă vreun mod secret de a comunica între ei?

— Trebuie s-o convingem pe Jessamine, zise Will. Să ne ajute.

— Te rog, nu sugera să o torturăm, zise Jem pe un ton iritat. Sabia Mortală a fost deja folosită. Ne-a spus tot ce

poate…

— Sabia Mortală nu ne-a dezvăluit locurile lor de întâlnire sau vreun cod sau numele de alint pe care s-ar putea să le folosească ei, zise Will. Nu înțelegi? Asta este ultima șansă a lui Jessamine. Ultima șansă de cooperare. Să capete îngăduința Conclavului. Să fie iertată. Chiar dacă Charlotte păstrează Institutul, crezi că vor lăsa soarta lui Jessamine în mâinile noastre? Nu, va fi lăsată în mâinile Consulului și ale Inchizitorului. Iar ei nu vor fi blânzi. Dacă ea face asta pentru noi, ar putea să rămână în viață.

— Nu sunt foarte sigură că-i pasă de viața ei, zise Tessa blând.

— Tuturor le pasă, zise Will. Toți vor să trăiască.

Jem îi întoarse brusc spatele și privi lung spre foc.

— Întrebarea este pe cine am putea trimite să o convingă? zise Charlotte. Eu nu pot să merg. Mă urăște și consideră că sunt vinovată de toate.

— Aș putea să merg eu, zise Henry, cu chipul îngrijorat. Poate că aș reuși să rezonez cu biata fată, să vorbesc cu ea despre nebunia iubirii de tinerețe, despre cât de repede pălește în fața greutăților vieții…

— Nu!

Tonul lui Charlotte era hotărât.

— Păi, mă îndoiesc că ea își dorește să mă vadă pe mine, zise Will. Va trebui să fie Jem. Pe el nu-l poate urî nimeni. Până și mâța aia drăcoasă îl place.

Jem expiră cu zgomot, privind în continuare focul.

— Voi merge în Orașul Tăcut, zise el. Dar Tessa ar trebui să vină cu mine.

Tresărind, Tessa își ridică privirile.

— O, nu! zise ea. Nu cred că Jessamine mă place prea mult. Crede că am trădat-o îngrozitor deghizându-mă în ea, și n-aș putea spune că o condamn.

— Da, zise Jem. Dar tu ești sora lui Nate. Dacă ea îl iubește precum ai spus… Privirile li se întâlniră. Tu îl cunoști pe Nate. Îi poți vorbi despre el cu autoritate. Tu ai

putea s-o faci să creadă, pe când eu nu pot.

— Prea bine, zise Tessa. Voi încerca.

Acesta păru să fie semnalul la care micul dejun se încheia; Charlotte ieși repede să cheme o trăsură din Orașul Tăcut; ea le spuse că era felul în care le plăcea Fraților să rezolve treburile. Henry se întoarse la cripta și la invențiile lui, iar Jem, după un cuvânt murmurat Tessei, se duse să-și ia haina și pălăria. Numai Will rămase, privind lung la foc, și Tessa, văzând că el nu se mișca, așteptă până ce ușa se închise în urma lui Jem și veni să se așeze între Will și foc. El își ridică încet privirile spre ea. Era încă îmbrăcat în hainele pe care le purtase în seara precedentă, dar plastronul alb al cămășii era pătat cu sânge, iar fracul avea o despicătură lungă. Și pe obraz avea o tăietură, sub ochiul stâng.

— Will, zise ea.

— N-ar trebui să pleci cu Jem!

— Așa voi face, îi răspunse ea. Dar, mai întâi, trebuie să-mi promiți ceva.

El își mută privirea înspre foc; ea vedea flăcările care dansau reflectate în pupilele lui.

— Atunci, spune-mi repede despre ce e vorba. Am lucruri importante de făcut. Am de gând să fiu îmbufnat toată după-amiaza, și după aceea, probabil, să am o seară de gânduri negre cinice și o noapte de rătăciri.

— Rătăcește cât vrei. Vreau doar să mă asigur că nu vei spune nimănui ce s-a întâmplat între noi azi-noapte pe balcon.

— Aaa, tu erai, zise el având aerul cuiva care tocmai își amintise un amănunt surprinzător.

— Scutește-mă, i-o trânti ea înțepată, în ciuda voinței ei. Eram sub influența pulberilor magice. N-a însemnat nimic. Nici măcar nu te învinuiesc pentru ceea ce s-a întâmplat, oricât de supărător ți se pare acum. Dar nu e nevoie să mai știe și altcineva, și dacă ai fi un gentleman…

— Dar nu sunt.

— Însă ești vânător de umbre, zise ea pe un ton veninos. Iar pentru un vânător de umbre care-și face de cap cu magicienii nu există niciun fel de viitor.

Ochii lui jucau odată cu flăcările. Îi spuse:

— Ai devenit plictisitoare de moarte, Tess.

— Atunci dă-mi cuvântul tău de onoare că nu vei spune nimănui, nici măcar lui Jem, iar eu am să plec și n-am să te mai plictisesc.

— Jur pe Înger, zise el. Mai întâi de toate, nu e ceva cu care să mă mândresc. Cu toate că nu pricep de ce ești atât de dornică să nu te suspecteze nimeni de pe-aici de lipsă de virtute.

Chipul lui Jem îi apăru brusc în minte.

— Nu, zise ea. Tu chiar nu pricepi.

Și, zicând acestea, se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere, lăsându-l confuz, privind lung după ea.

Sophie mergea repede pe Piccadilly Street, cu fruntea plecată și cu privirea ațintită pe pavaj. Era obișnuită cu murmurele și cu ocazionalele priviri lungi aruncate spre cicatricea ei; își perfecționase un fel de-a merge, care îi ascundea fața sub umbra pălăriei. Nu-i era rușine cu cicatricea pe care-o avea, însă nu suporta mila din ochii celor care o vedeau.

Purta una dintre rochiile vechi ale lui Jessamine. Încă nu era demodată, dar Jessamine era una dintre acele fete care își numea „istorie” orice rochie purtată de mai mult de trei ori; așa că fie o arunca, fie o modifica. Era dintr-o mătase cu dungi albe și verzi, care făcea ape, iar pălăria era împodobită cu flori albe și frunze verzi, cernite. Astfel îmbrăcată, gândi ea, putea trece drept o fată de familie bună… asta dacă nu ar fi ieșit singură pe stradă… mai ales că avea mâinile aspre de la atâta muncă, ascunse de o pereche de mănuși albe din piele de ied.

Îl văzu pe Gideon înainte ca el să o fi văzut. Stătea rezemat de un felinar stradal din fața marelui *porte*

cochère[41] verde-deschis al magazinului Fortnum & Mason. Inima îi stătu în loc când îl văzu, atât de chipeș în hainele sale de culoare închisă, verificând ora pe un ceas de aur prins cu un lanț subțire de buzunarul jiletcii. Se opri pentru o clipă, privind cum oamenii treceau pe lângă el, viața aglomerată a Londrei vâjâind în jurul lui, iar Gideon fiind la fel de liniștit precum o piatră din mijlocul unui râu învolburat. Toți vânătorii de umbre aveau acel ceva, gândi ea, acea liniște, acea aură întunecată de diferențiere care îi distingea de viața mundană.

El își ridică privirile și o văzu, zâmbi - avea acel surâs care-i schimba întreaga fizionomie.

— Domnișoară Collins, spuse el înaintând, iar ea făcu un pas în față pentru a-l saluta, simțindu-se ca și când pășea în cercul lui intim.

Zgomotele puternice ale traficului din oraș, pietonal și nu numai, părură să scadă în intensitate, și erau doar ei doi, privindu-se reciproc pe stradă.

— Domnule Lightwood, rosti ea.

Mimica lui se schimbă, doar puțin, însă ea văzu. Și mai văzu și că el ținea ceva în mâna stângă, un coș de picnic împletit. Ea se uită la coș, apoi la Gideon.

— Unul dintre faimoasele coșulețe cu merinde de la Fortnum & Mason, spuse el zâmbind pieziș. Brânză Stilton, ouă de prepeliță, dulceață de trandafiri…

— Domnule Lightwood, zise ea din nou, întrerupându-l spre propria ei surprindere.

O servitoare nu întrerupea niciodată un domn.

— Am fost foarte tulburată - foarte tulburată în mintea mea, înțelegeți dumneavoastră - dacă să vin aici. În cele din urmă, am hotărât să vin, chiar dacă numai pentru a vă spune în față că nu ne putem vedea. Am crezut de cuviință că meritați măcar atât, cu toate că nu sunt sigură de asta.

Se uită la ea, stupefiat, și, în acel moment, Sophie văzu nu un vânător de umbre, ci un băiat obișnuit, precum

[41] Portic cochet.

Thomas sau Cyril, ținând un coș de picnic și nefiind capabil să-și ascundă surprinderea și durerea de pe chip.

— Domnișoară Collins, dacă am făcut ceva să te jignesc…

— Nu ne putem vedea. Asta-i tot, spuse Sophie răsucindu-se pe călcâie, intenționând să se întoarcă repede pe drumul pe care venise.

Dacă se grăbea, avea să prindă următoarea diligență care să o ducă înapoi în Oraș…

— Domnișoară Collins! Te rog!

Era Gideon, lângă cotul ei. Nu o atingea, însă mergea lângă ea, având pe chip o expresie distrată.

— Spune-mi ce-am făcut.

Ea clătină din cap fără să spună nimic. Privirea de pe chipul său… poate că fusese o greșeală să vină. Treceau pe lângă librăria Hatchards și se gândi să intre; în mod sigur, el n-avea s-o urmeze, nu într-un loc unde în mod evident aveau să fie auziți. Și totuși, poate că avea de gând s-o facă.

— Știu ce s-a întâmplat, zise el deodată. Will. El ți-a spus, nu-i așa?

— Faptul că mi-o spuneți îmi transmite informația că ar mai fi ceva de zis.

— Domnișoară Collins, îți pot explica. Vino cu mine, te rog… pe-aici.

Se întoarse, iar ea îl urmă precaută. Se aflau în fața bisericii St. James; o conduse în lateral, iar apoi pe o stradă îngustă care lega Piccadilly de Jermyn Street Aici era mai liniște, cu toate că nu chiar pustiu; câțiva pietoni care treceau le aruncară priviri curioase - fata cu cicatrice și băiatul chipeș cu față palidă, așezându-și cu grijă coșul la picioare.

— Are legătură cu noaptea trecută, spuse el. Balul de la casa din Chiswick a tatălui meu. Credeam că l-am văzut pe Will. Mă întrebasem dacă avea să vă spună și vouă celorlalți.

— Deci recunoașteți, da? Că erați acolo, la acel depravat… acel neadecvat…

— Neadecvat? A fost mai degrabă priveliștea decât neadecvarea, zise Gideon cu mai multă forță decât îl auzise ea vreodată să aibă.

În spatele lor, clopotul bisericii anunță ora; el păru să nu-l audă.

— Domnișoară Collins, tot ce pot să fac este să-ți jur că, până noaptea trecută, eu habar n-am avut de compania josnică, de obiceiurile distrugătoare în care s-a angajat tatăl meu. În ultimele șase luni eu am locuit în Spania…

— Și n-a fost la fel și înainte să fi plecat? întrebă Sophie cu neîncredere.

— Nu chiar. Este greu de explicat.

Ochii săi priviră dincolo de ea, nuanța lor gri-verzuie părând mai furtunoasă ca niciodată.

— Tatăl meu a fost mereu unul dintre cei care au luat în derâdere regulile. Să se eschiveze de la Lege, dacă nu s-o încalce de-a dreptul. El mereu ne-a spus că acesta este felul în care toată lumea reușește, că toți vânătorii de umbre o fac. Iar noi - eu și Gabriel -, fiindcă ne-am pierdut mama de mici, n-am avut un exemplu mai bun de urmat. Abia când am ajuns în Madrid am început să înțeleg cât de mare este… incorectitudinea tatălui meu. Nu toată lumea ia în derâdere Legea și încalcă regulile, iar eu am fost tratat de parcă eram vreo creatură monstruoasă deoarece credeam că așa era, până ce mi-am schimbat modul de a fi. Cercetările și observațiile m-au condus să cred că mi se dăduseră niște principii greșite de urmat, și că asta se făcuse deliberat. Nu mă gândeam decât la Gabriel și la cum puteam să-l salvez de la asta sau măcar să nu fie șocat când avea să afle.

— Și sora dumneavoastră… domnișoara Lightwood?

Gideon scutură din cap.

— Ea a fost ferită de toate astea. Tatăl meu este de părere că femeile nu au nicio treabă cu aspectele

întunecate ale Lumii de Jos. Nu, el crede că eu sunt cel care trebuie să știe de toate implicările sale, deoarece eu sunt moștenitorul averii Lightwood. Faptul că tatăl meu m-a luat cu el la balul din seara precedentă a fost cu un scop. Iar Will, bănuiesc, m-a văzut acolo.

— Știați că a fost acolo?

— Eram atât de dezgustat de ceea ce am văzut în încăpere încât, în cele din urmă, am ieșit în grădină pentru a lua o gură de aer. Duhoarea demonilor îmi produsese greață. Afară am văzut pe cineva cunoscut urmărind cu hotărâre un demon albastru de-a lungul parcului.

— Pe domnul Herondale?

Gideon ridică din umeri.

— Habar nu aveam ce căuta acolo; știam că nu se putea să fi fost invitat, însă n-am putut să-mi dau seama cum de aflase despre bal sau dacă acea urmărire a demonului avea vreo legătură cu totul. Nu eram sigur până ce nu ți-am văzut privirea adineauri…

Tonul vocii lui Sophie era mai ridicat și mai înfipt când vorbi:

— Dar i-ați spus tatălui dumneavoastră sau lui Gabriel? Știu despre asta? Despre conașul Will?

Gideon clătină ușor din cap.

— Nu le-am spus nimic. Nu cred că se așteptau ca Will să apară acolo. Vânătorii de umbre și Institutul se presupune că se află în căutarea lui Mortmain.

— Și chiar așa și e, spuse Sophie încet, și, când văzu că băiatul avea o privire buimacă, adăugă: Acele creaturi mecanice de la petrecerea tatălui dumneavoastră - de unde credeți că provin?

— Eu nu… Bănuiam că erau un fel de jucării de-ale demonilor…

— Nu puteau aparține decât lui Mortmain, spuse Sophie. Dumneavoastră nu i-ați mai văzut automatele înainte, însă domnul Herondale și domnișoara Gray da, iar dânșii erau siguri.

— Dar de ce ar avea tatăl meu ceva ce-i aparține lui Mortmain?

Sophie clătină din cap.

— Domnule Lightwood, ar trebui să nu-mi puneți întrebări la care nu vreți să auziți răspunsul.

— Domnișoară Collins.

Părul îi căzu peste ochi; îl dădu la o parte cu un gest enervat.

— Domnișoară Collins, știu că orice spui este adevărat. Din mai multe puncte de vedere, dintre cei pe care i-am cunoscut în Londra, pe dumneata te găsesc cea mai de încredere - mai mult decât propria-mi familie.

— Ăsta mi se pare un ghinion, domnule Lightwood, deoarece ne cunoaștem de foarte puțin timp.

— Eu sper să putem schimba asta. Haide măcar în parc cu mine, Soph… domnișoară Collins. Povestește-mi despre acest adevăr despre care vorbești. Dacă nici atunci nu mai dorești să ai de-a face cu mine, îți voi respecta dorința. Nu-ți cer decât o oră din timpul dumitale. Ochii lui o implorau. Vrei?

Sophie simți, aproape împotriva voinței, o undă de compasiune pentru acest băiat cu ochii de culoarea mării în furtună, care părea atât de singur.

— Prea bine, spuse ea. Voi merge în parc cu dumneavoastră.

O călătorie întreagă cu trăsura, singură alături de Jem, gândi Tessa, stomacul strângându-i-se în timp ce-și punea mănușile și aruncând o privire imaginii ei reflectate în oglinda din dormitor. În urmă cu numai două nopți, perspectiva nu i-ar fi stârnit sentimente noi sau neobișnuite; fusese îngrijorată în legătură cu Will și curioasă cu privire la Whitechapel, iar Jem îi distrăsese ușor atenția în timp ce se plimbau, vorbind despre latină și despre greacă și despre *parabatai*.

Dar acum? Acum se simțea de parcă o plasă plină de

fluturi s-ar fi revărsat în stomacul ei, la gândul că va fi prizonieră într-un spațiu mic, intim, împreună cu el. Își privi chipul palid în oglindă, își ciupi obrajii și își mușcă buzele pentru a le colora puțin, apoi întinse mâna pentru a-și lua pălăria de lângă măsuța de toaletă. Așezându-și-o peste părul castaniu, se surprinse dorindu-și să fi avut bucle aurii ca ale lui Jessamine și gândind: oare aș putea? Oare ar fi posibil să Transforme doar o mică parte din ea, să-și ofere un păr strălucitor sau poate o talie mai subțire ori buze mai pline?

Se îndepărtă de oglindă, scuturând din cap. Cum de nu se gândise la asta mai înainte? Și totuși, numai gândul părea o trădare față de propriul ei chip. Foamea de a ști ce era încă o mistuia pe dinăuntru; chiar dacă propriile-i trăsături nu mai erau cele cu care se născuse, cum putea ea să justifice această cerere, această nevoie de a-și cunoaște propria fire? „Nu știi că în realitate nu există nicio Tessa Gray?” îi spusese Mortmain. Dacă și-ar folosi puterea pentru a-și face ochii albaștri precum cerul sau pentru a-și înnegri genele, oare asta n-ar dovedi că el avea dreptate?

Scutură din cap, încercând să-și alunge gândurile în timp ce ieși grăbită din încăpere și coborî pe treptele de la intrarea în Institut. În curte aștepta o trăsură neagră, care nu era inscripționată cu niciun blazon, și la care era înhămată o pereche de cai la fel, de culoarea fumului. Pe capră se afla un Frate Tăcut; nu era fratele Enoch, ci un altul, care aparținea frăției și pe care ea nu-l cunoștea. Din cât se vedea pe sub glugă, fața nu-i era brăzdată de cicatrice, așa cum era a lui Enoch.

Privi lung la scări tocmai când ușa se deschise în spatele ei, pe ea ieșind Jem; era frig, iar el purta un palton gri-deschis, care făcea ca părul și ochii lui să pară mai argintii ca niciodată. El privi în sus spre cerul la fel de cenușiu, încărcat cu nori negri, și zise:

— Ar fi mai bine să urcăm în trăsură înainte să înceapă

să plouă.

Ceea ce spusese era ceva firesc, însă, cu toate acestea, Tessa rămase fără grai. Îl urmă tăcută pe Jem și îi permise s-o ajute să urce în trăsură. În timp ce el urcă după ea și închise portiera în urma lor, observă că el nu purta bastonul-spadă.

Trăsura porni zgâlțâindu-se. Tessa, cu mâna la geam, strigă:

— Porțile - sunt încuiate! Trăsura…

— Șșș!

Jem îi puse o mână pe braț. Ea nu-și putu stăpâni un icnet când trăsura se repezi spre porțile din fier încuiate - și trecu prin ele, ca și când ar fi fost făcute din aer. Surprinsă, simți că rămâne fără suflu.

— Frații Tăcuți posedă puteri magice ciudate, zise Jem și își luă mâna de pe brațul ei.

În acel moment începu să plouă, cerul deschizându-se ca o buiotă[42] înțepată. Printre picăturile argintii de ploaie, Tessa privea lung în timp ce trăsura își continua drumul trecând prin pietoni de parcă aceștia ar fi fost fantome, strecurându-se în cele mai înguste despărțituri dintre clădiri, zdrăngănind printr-o curte și apoi printr-un depozit, cu toate acele cutii îngrămădite în jurul lor, și ieși în cele din urmă la Debarcader, acesta fiind alunecos și umed de la ploaie și de la apa cenușie a Tamisei.

— O, Doamne Dumnezeule, zise Tessa, și trase perdeaua la loc. Spune-mi că n-o să ne plimbăm prin râu.

Jem râse. Chiar dacă era șocată, era un sunet bine-venit.

— Nu. Trăsurile Orașului Tăcut călătoresc numai pe pământ, din câte știu eu, deși această călătorie este deosebită. Prima și a doua oară ți se face puțin greață, dar te obișnuiești.

— Tu te-ai obișnuit?

Îl privi drept în față. Acesta era momentul. Trebuia să-i

[42] Pungă plată în care se pune apă caldă, folosită, mai ales, ca mijloc terapeutic.

spună, înainte ca prietenia lor să aibă mai mult de suferit. Înainte ca totul să devină și mai ciudat.

— Jem, zise ea.

— Da?

— Eu… trebuie să știi… cât de mult înseamnă prietenia ta pentru mine, începu ea stângace. Și…

Privirea lui fu străbătută de o undă de durere.

— Te rog, nu!

Descumpănită, Tessa nu putu decât să clipească.

— Ce vrei să spui?

— De fiecare dată când rostești cuvântul „prietenie”, mă străpunge asemenea unui cuțit, zise el. Tessa, să fim prieteni e un lucru minunat și n-am nimic de reproșat, dar am sperat cu mult timp în urmă că am putea fi mai mult decât prieteni. Și apoi, după noaptea de alaltăieri, am crezut că poate speranțele mele nu erau în van. Dar acum…

— Acum am stricat totul, șopti ea. Îmi pare atât de rău!

El privea pe fereastră; ea își dădu seama că se lupta cu un sentiment puternic.

— Nu trebuie să te scuzi pentru că nu-mi împărtășești sentimentele.

— Dar, *Jem*!

Era uluită, și nu se gândea decât cum să-l scutească de durere, cum să-l facă să se simtă mai puțin rănit.

— Mă scuzam pentru comportamentul de alaltăieri seară. A fost prea îndrăzneț și de neiertat. Ce vei fi crezând despre mine…

El o privi surprins.

—Tessa, nu cred că ai o asemenea impresie, nu-i așa? Eu am fost cel al cărui comportament este de neiertat. De-atunci, de-abia am îndrăznit să mă mai uit la tine, gândindu-mă cât de mult trebuie să mă disprețuiești…

— Niciodată n-aș putea să te disprețuiesc, zise ea. N-am întâlnit niciodată pe nimeni atât de bun și de blând cum ești tu. Am crezut că tu ești cel dezgustat de mine. Că tu

mă disprețuiești.

Jem păru șocat.

— Cum aș putea să te disprețuiesc când neatenția mea a dus la ceea ce s-a întâmplat între noi? Dacă n-aș fi fost într-o asemenea stare disperată, aș fi dat dovadă de mai multă cumpătare.

Vrea să spună că ar fi avut destulă cumpătare pentru a mă opri pe mine, gândi Tessa. *El nu se așteaptă ca eu să dau dovadă de decență. Presupune că nu-mi stă în fire*. Ea privi din nou pe geam sau prin bucățica prin care se vedea. Râul era vizibil, vase întunecate săltau pe valuri, ploaia contopindu-se cu râul.

— Tessa!

Se ridică clătinându-se, pentru a se așeza lângă ea, cu chipul lui frumos și nerăbdător aproape de-ai ei.

— Știu că fetele mundane sunt învățate că face parte din responsabilitatea lor să nu tenteze bărbații. Că bărbații sunt slabi și că femeile trebuie să fie cumpătate. Te asigur că moravurile vânătorilor de umbre sunt diferite. Mai egalitariste. A fost alegerea noastră comună să facem… ceea ce-am făcut.

Ea îl privi lung. Era atât de amabil, gândi ea. Părea că citește lacrimile din inima ei și se mutase pentru a i le risipi, înainte ca acestea să poată fi resimțite în vocea ei.

Atunci se gândi la Will. La ceea ce se întâmplase între ei în seara precedentă. Îndepărtă amintirea aerului rece din jurul lor, a căldurii dintre trupurile lor în timp ce se agățaseră unul de celălalt. Fusese drogată, și el la fel. Nimic din ceea ce spuseseră sau făcuseră nu însemna mai mult decât bolboroseala unui opioman. Nu era nevoie să spună nimănui; nu însemnase nimic. Nimic.

— Tessa, spune ceva!

Lui Jem îi tremura vocea.

— Mă tem să nu crezi că regret acea noapte. Nu e adevărat.

Își trecu degetul mare peste încheietura mâinii ei, pe

porțiunea de piele dintre manșeta rochiei și mănușă.

— Singurul meu regret e că s-a întâmplat prea curând. Eu… eu aș fi vrut să te… să te curtez mai întâi. Să te invit la plimbare, cu un însoțitor.

— Un însoțitor?

Tessa râse împotriva propriei voințe. El continuă hotărât.

— Să-ți spun mai întâi despre sentimentele mele, înainte de a le dovedi. Să scriu versuri pentru tine…

— Dar ție nici măcar nu-ți place poezia, zise Tessa, vocea ei mimând un râs de ușurare.

— Nu. Dar tu mă faci să vreau să scriu versuri. Asta nu se ia în calcul?

Buzele Tessei se arcuiră într-un zâmbet. Se aplecă și-l privi, atât de aproape încât îi putea distinge fiecare geană argintie a pleoapelor, ușoarele cicatrice albe de pe gâtul palid, acolo unde cândva fuseseră peceți.

— James Carstairs, asta sună de parcă ai exersat mult timp. Câte fete ai dat pe spate cu această remarcă?

— Există numai o fată pe care să-mi doresc s-o dau pe spate, zise el. Întrebarea este: ea vrea?

Tessa îi zâmbi.

— Vrea.

O clipă mai târziu - ea nu-și dădu seama cum de se întâmplase - îl săruta, buzele lui moi peste ale ei, mâna lui dreaptă ținând-o de bărbie, pentru a nu se mișca. Tessa auzi un foșnet ușor și își dădu seama că era sunetul florilor de pe pălărie care se zdrobeau de peretele trăsurii în timp ce corpul lui era lipit de al ei. Se agăță de pardesiul lui, în egală măsură pentru a-l ține aproape de ea și pentru a nu cădea.

Trăsura se opri brusc. Jem se îndepărtă de ea, părând ametit.

— În numele Îngerului, zise el. Poate că avem cu adevărat nevoie de un însoțitor.

Tessa scutură din cap.

— Jem, eu…

Jem părea uluit.

— Cred că mai bine m-aș așeza aici, zise el, și se mută pe bancheta de vizavi.

Tessa aruncă o privire pe fereastră. Printre perdele văzu clădirea Parlamentului înălțându-se deasupra lor, turnurile proiectate ca niște coloane întunecate pe cerul care se limpezea. Ploaia se oprise. Nu știa de ce se oprise trăsura; într-adevăr, porni din nou o clipă mai târziu, înaintând direct prin ceea ce părea a fi un tunel de întunericime care se deschisese dinaintea lor. Știa deja despre ce era vorba, astfel încât, de data asta, nu mai icni surprinsă; era întuneric, iar ei mergeau în marea încăpere din bazalt negru, luminată de torțe, pe care și-o amintea de la întrunirea Consiliului.

Trăsura se opri și portiera se deschise. Pe partea opusă stăteau mai mulți Frați Tăcuți. Fratele Enoch îi conducea. Doi Frați îl flancau, fiecare ținând o torță aprinsă. Glugile le erau date pe spate. Ambii erau orbi, deși numai unul, asemenea lui Enoch, părea să fie lipsit de ochi. Ceilalți aveau ochii închiși, cu rune întunecate scrijelite pe pleoape. Cu toții aveau buzele cusute.

Bine ai venit din nou în Orașul Tăcut, Fiică a lui Lilith, zise Fratele Tăcut.

Pentru o clipă, Tessa voi să ducă mâna la spate pentru a simți apăsarea caldă a mâinii lui Jem peste a ei, pentru a-i permite să o ajute să coboare din trăsură. Atunci se gândi la Charlotte. Charlotte, atât de mică și de puternică, care nu se sprijinea de nimeni.

Se dădu jos singură din trăsură, tocurile botinelor răsunând pe podeaua din bazalt.

— Îți mulțumesc, frate Enoch, zise ea. Am venit s-o vedem pe Jessamine Lovelace. Ai putea, te rog, să ne conduci la ea?

Închisorile din Orașul Tăcut se aflau sub primul nivel,

dincolo de pavilionul Stelelor Vorbitoare. Un șir de scări întunecate ducea în jos. Frații Tăcuți coborâră primii, urmați de Jem și de Tessa, care nu-și vorbiseră între ei de când părăsiseră trăsura. Și totuși, nu era o tăcere ciudată. Era ceva legat de grandoarea copleșitoare a Orașului Oaselor, cu marile sale mausolee și arcade înalte, care o făceau să se simtă ca și când s-ar fi aflat într-un muzeu sau o biserică, unde se impunea să vorbești în șoaptă. La baza scărilor, un coridor șerpuia în două direcții; Frații Tăcuți o luară spre stânga și îi conduseră pe Jem și pe Tessa aproape de capătul holului. Mergând, depășeau șiruri de încăperi mici, fiecare dotată cu o ușă cu zăbrele, încuiată. În fiecare se găsea un pat și un lavoar, și nimic altceva. Pereții erau din piatră și miroseau a apă și a umezeală. Tessa se întreba dacă erau sub Tamisa sau în cu totul alt loc. În cele din urmă Frații se opriră în fața unei uși, penultima de pe hol, iar fratele Enoch atinse zăvorul. Acesta se deschise cu un clinchet, iar lanțurile care ferecau ușa căzură.

Ești bine-venită să intri, zise Enoch, pășind înapoi. *Vă vom aștepta afară*.

Jem puse mâna pe mânerul ușii și ezită, privind-o pe Tessa.

— Poate că ar trebui să vorbești singură cu ea pentru început. Ca de la femeie la femeie.

Tessa tresări.

— Ești sigur? Tu o cunoști mai bine decât mine.

— Dar tu îl cunoști pe Nate, zise Jem și, pentru o clipă, își luă privirea de la ea.

Tessa avea senzația că el îi ascundea ceva. Era o senzație atât de neobișnuită când era vorba despre Jem, încât nu știa cum să reacționeze.

— Mă alătur vouă într-o clipă, după ce o faci să se simtă în largul ei.

Tessa încuviință, dând ușor din cap. Fratele Enoch deschise ușa, iar ea păși înăuntru, aplecându-se puțin în

timp ce ușa grea se trânti în urma ei.

Era o încăpere mică, cum erau și celelalte, tăiată în piatră. Era aici un lavoar și ceea ce probabil cândva fusese o cană de apă din ceramică; acum zăcea bucăți pe podea, ca și când cineva ar fi aruncat-o cu forță în perete. Jessamine stătea pe patul îngust, îmbrăcată cu o rochie albă, simplă, înfășurată într-o pătură aspră. Părul blond i se revărsa pe umeri în șuvițe încâlcite; avea ochii roșii.

— Bine-ai venit! Drăguț loc în care să trăiești, nu-i așa? o întâmpină Jessamine.

Vocea ei părea aspră, ca și când ar fi avut gâtlejul iritat din cauza plânsului. O privi pe Tessa, iar buza inferioară începu să-i tremure.

— Te-a… Te-a trimis Charlotte să mă aduci înapoi?

Tessa scutură din cap.

— Nu.

— Dar…

Ochii lui Jessamine începură să se umple de lacrimi.

— Nu se poate să mă lase aici. Îi aud, toată noaptea.

Se cutremură, înfășurându-se și mai bine în pătură.

— Ce auzi?

— Morții, zise ea. Șoptind în mormintele lor. Dacă mai stau mult aici, mă voi alătura lor. Sunt sigură.

Tessa se așeză pe marginea patului și o mângâie cu grijă pe Jessamine pe păr, netezindu-i ușor șuvițele încurcate.

— Asta nu se va întâmpla, zise ea, iar Jessamine începu să suspine.

I se scuturau umerii. Neajutorată, Tessa privi în încăpere de parcă ceva din celula mizerabilă ar fi putut s-o inspire.

— Jessamine, zise ea. Ți-am adus ceva.

Jessamine își ridică fruntea foarte încet.

— E de la Nate?

— Nu, răspunse Tessa blând. E ceva ce-ți aparține.

Băgă mâna în buzunar și scoase un obiect pe care i-l întinse lui Jessamine. În palmă avea o păpușică pe care o

luase din pătuțul aflat în casa păpușilor lui Jessamine. Bebelușul Jessie.

Jessamine scoase un „oh” pe un ton scăzut și smulse păpușa din mâna Tessei. O ținu strâns la piept. Începură să-i curgă lacrimile, lăsând urme în praful de pe chipul ei. Tessa se gândi că era cu adevărat o priveliște de toată mila. Doar dacă…

— Jessamine, zise Tessa din nou.

Avea senzația că Jessamine era ca un animal care avea nevoie de blândețe și că repetarea numelui pe un ton blând ar putea fi cumva de folos.

— Avem nevoie de ajutorul tău.

— Să-l trădez pe Nate, i-o trânti Jessamine. Dar nu știu nimic. Nici măcar nu știu de ce sunt aici.

— Ba da, știi.

Era Jem, care intrase în celulă. Era roșu la față și respira greu, ca și când alergase. Îi aruncă Tessei o privire conspirativă și închise ușa în urma lui.

— Știi exact de ce te afli aici, Jessie…

— Pentru că m-am îndrăgostit, trânti Jessamine. Tu ar trebui să știi despre ce vorbesc. Îmi dau seama după cum te uiți la Tessa.

Îi aruncă o privire înveninată Tessei, iar fata se înroși la față.

— Cel puțin, Nate este om.

Jem nu-și pierdu calmul.

— Eu n-am trădat Institutul de dragul Tessei, zise el. N-am mințit și nu i-am pus în pericol pe cei care au ținut la mine încă de când am rămas orfan.

— Dacă n-ai s-o faci, zise Jessamine, înseamnă că n-o iubești cu adevărat.

— Dacă ea mi-ar cere asta, zise Jem, aș ști că nu mă iubește cu adevărat.

Jessamine inspiră adânc și se întoarse ca și când el ar fi pălmuit-o.

— Tu, zise ea cu voce înăbușită. Întotdeauna am

considerat că erai cel mai de treabă. Dar ești îngrozitor. Cu toții sunteți îngrozitori. Charlotte m-a *torturat* cu acea Sabie Mortală până când i-am spus tot. Ce mai vreți de la mine? Deja m-ați forțat să-l trădez pe bărbatul pe care-l iubesc.

Cu coada ochiului, Tessa îl văzu pe Jem dându-și ochii peste cap. Exista un oarecare dramatism în disperarea lui Jessamine, așa cum era în tot ce făcea ea, dar, dincolo de asta - dincolo de rolul de femeie înșelată pe care îl juca Jessamine -, Tessa simți că fetei îi era cu adevărat frică.

— Știu că-l iubești pe Nate, zise Tessa. Și știu că nu voi reuși să te conving că el nu are aceleași sentimente față de tine.

— Ești geloasă…

— Jessamine, Nate nu te poate iubi. Este ceva în neregulă cu el - îi lipsește ceva din inimă. Dumnezeu știe că mătușa noastră și cu mine am încercat să-i ignorăm această lipsă, spunându-ne una celeilalte că erau prostii copilărești și nechibzuință. Dar a ucis-o pe mătușa noastră - ți-a spus asta? -, a ucis-o pe femeia care l-a crescut, iar mai târziu mi-a râs în față în legătură cu acest lucru. N-are pic de compasiune, n-are capacitatea de a fi recunoscător. Dacă-l ocrotești acum, nu vei câștiga nimic în ochii lui.

— Și e la fel de puțin probabil că-l vei mai vedea vreodată, zise Jem. Dacă nu ne ajuți, Conclavul nu te va elibera niciodată. Vei fi tu și cu morții, aici, pentru veșnicie, dacă nu vei fi pedepsită cu un blestem.

— Nate a zis c-o să-ncercați să mă speriați, zise Jessamine cu un firișor de voce.

— Nate ți-a spus și că Charlotte și Conclavul n-o să-ți facă nimic, pentru că sunt slabi, zise Tessa. Acest lucru nu s-a dovedit a fi adevărat. El ți-a spus numai ce trebuia să-ți spună, ca să te facă să-i destăinui ce voia să afle. E fratele meu și îți repet că e un prefăcut și-un mincinos.

— Avem nevoie să-i scrii o scrisoare, zise Jem. În care să-i spui că ai aflat de un complot secret al vânătorilor de

umbre împotriva lui Mortmain și că vrei să vă întâlniți diseară…

Jessamine scutură din cap, ciupind pătura aspră.

— Nu-l voi trăda.

— Jessie!

Vocea lui Jem era blândă; Tessa nu-și dădea seama cum de-i rezista Jessamine.

— Te rog. Îți cerem doar să te salvezi pe tine. Să-i trimiți acest mesaj să ne divulgi locul vostru obișnuit de întâlnire. Asta-i tot ce-ți cerem.

Jessamine clătină din cap.

— Mortmain, zise ea. Cu toate astea, Mortmain vă va învinge. Frații Tăcuți vor fi înfrânți, iar Nate va veni după mine.

— Prea bine, zise Tessa. Închipuie-ți că asta o să se întâmple. Spui că Nate te iubește. Atunci, el te va ierta pentru orice, nu-i așa? Deoarece, atunci când un bărbat iubește o femeie, el înțelege că ea e slabă. Că ea nu poate să reziste, de exemplu, torturii, în modul în care el ar putea.

Jessamine scânci.

— El înțelege că ea e fragilă și delicată și ușor de manevrat, continuă Tessa, și o atinse ușor pe Jessamine pe braț. Jessie, asta este șansa ta. Dacă nu ne ajuți, Conclavul va ști, iar ei nu vor fi îngăduitori cu tine. Dacă ne ajuți, Nate va înțelege. Dacă el te iubește, n-are de ales. Căci dragostea înseamnă iertare.

— Eu…

Jessamine privi de la unul la celălalt, ca un iepure înspăimântat.

— Tu ai ierta-o pe Tessa dacă ar fi vorba de ea?

— Aș ierta-o pe Tessa pentru orice, zise Jem pe un ton serios.

Tessa nu-i vedea expresia, pentru că era cu fața spre Jessamine, dar simți cum îi bate inima mai tare. Nu-l putea privi pe Jem, fiindu-i prea teamă că expresia feței ei i-ar

trăda sentimentele. În schimb, ea zise:

— Jessie, te rog!

Jessamine tăcu câteva clipe. Când vorbi, în cele din urmă, vocea îi era subțire asemenea unui fir de ață:

— Bănuiesc că te vei întâlni cu el deghizată, să arăți ca mine.

Tessa încuviință.

— Trebuie să porți haine bărbătești, zise ea. Când mă întâlnesc cu el noaptea, sunt îmbrăcată întotdeauna ca un băiat. În felul acesta, e mai sigur pentru mine să traversez străzile neînsoțită. El se așteaptă la asta.

Privi în sus, dându-și la o parte de pe față părul murdar.

— Ai toc și hârtie? adăugă ea. Am să-i scriu biletul.

Luă obiectele cerute de la Jem și începu să scrie.

— Trebuie să primesc ceva pentru asta, zise ea. Dacă ei nu mă eliberează…

— Nu te vor elibera, zise Jem, până nu se stabilește că informațiile tale au fost corecte.

— Atunci ar trebui măcar să capăt mâncare mai bună. E îngrozitor aici. Numai terci și pâine uscată.

Termină de scris bilețelul și i-l dădu Tessei.

— Hainele bărbătești pe care le port sunt în spatele căsuței păpușilor din camera mea. Să ai grijă când o muți, adăugă ea și, pentru o clipă, fu din nou Jessamine, cu ochii ei căprui trufași. Și dacă trebuie să împrumuți din hainele mele, fă-o. Ai purtat iar și iar aceleași patru rochii pe care ți le-am cumpărat în iunie. Cea galbenă e practic străveche. Și dacă vreți să nu știe nimeni că vă sărutați în trăsuri, ar trebui să eviți să porți pălării împodobite cu flori care se pot strivi ușor. Să știi că oamenii nu sunt orbi.

— Așa se pare, zise Jem pe un ton plin de gravitate, și când Tessa îl privi, el îi zâmbi numai ei.

15
MAI SUNT MII

În existența unei flori e și ceva cumplit;
Aceasta, ruptă, 'n palma mea, e una dintre cele
Acuma frânte; și n-o să mai trăiască niciun pic;
Și mai sunt mii ca ea; și-o roză printre ele.
- Charlotte Mew, „*În cimitirul Nunhead*"

La Institut, restul zilei trecu plină de tensiune, în timp ce vânătorii de umbre se pregăteau pentru confruntarea cu Nate din acea seară. Din nou, nu avură loc mese formale, ci numai o mare agitație, în timp ce armele erau lustruite, echipamentele pregătite, hărțile consultate, iar Bridget, fredonând balade de jale, căra tăvi de sandvișuri și ceai în toate încăperile.

Dacă n-ar fi fost invitația din partea lui Sophie - „veniți și luați o îmbucătură" -, Tessa probabil că n-ar fi mâncat nimic toată ziua; date fiind împrejurările, gâtul ei contractat nu i-ar fi permis să înghită decât câteva bucățele dintr-un sandviș, înainte să simtă că se înecă.

Diseară o să mă întâlnesc cu Nate, gândi ea, admirându-se în oglindă în timp ce Sophie îngenunche la picioarele ei, legându-i șireturile ghetelor - ghetele băiețești din comoara cu haine băiețești a lui Jessamine.

Iar apoi am să-l trădez.

Se gândi la felul în care zăcuse Nate în brațele ei în trăsură când îl aduseseră de la casa lui de Quincey și la felul în care îi strigase numele și se agățase de ea când

apăruse fratele Enoch. Se întreba cât de mult din toate astea făcuse parte din spectacol. Probabil că în parte fusese cu adevărat îngrozitor - abandonat de Mortmain, urât de către de Quincey, ajuns în mâinile vânătorilor de umbre în care nu avea niciun motiv să se încreadă.

Exceptând faptul că ea îi spusese că aceștia erau demni de încredere. Dar lui nu-i păsase. El își dorise ce-i oferea Mortmain. Mai mult decât își dorise ca ea să fie în siguranță. Mai mult decât îi păsase de orice altceva. Toți anii petrecuți împreună, tot timpul care-i unise, așa încât ea crezuse că erau de nedespărțit, nu însemnaseră nimic pentru el.

— Nu are rost să vă gândiți prea mult la așa ceva, domnișoară, spuse Sophie, ridicându-se în picioare și scuturându-și mâinile de praf. Nu aste… vreau să spun, nu merită.

— Cine nu merită?

— Fratele dumneavoastră. Nu la el vă gândeați?

Tessa își miji ochii suspicioasă.

— Știi la ce mă duce gândul? La faptul că ai Vederea.

Sophie izbucni în râs.

— Dumnezeule, nu, domnișoară! Vă citesc pe chip ca dintr-o carte. Mereu aveți aceeași înfățișare când vă gândiți la conașul Nathaniel. El e un ticălos, domnișoară, nedemn de gândurile dumneavoastră.

— E fratele meu.

— Asta nu înseamnă că sunteți ca el, zise Sophie pe un ton hotărât, pur și simplu unii se nasc răi, și asta e tot.

Un impuls de perversitate o făcu pe Tessa să întrebe:

— Dar Will? Și despre el continui să crezi că s-a născut rău? Frumos și veninos ca un șarpe, așa ai spus.

Sophie ridică din sprâncenele ei delicat arcuite.

— Fără îndoială, conașul Will e un mister.

Ușa se deschise înainte ca Tessa să poată răspunde, iar în prag se ivi Jem.

— M-a trimis Charlotte să-ți dau… începu el și se opri

brusc, privind-o lung pe Tessa.

Se privi și ea. Pantaloni, încălțări, cămașă, jiletcă, toate în ordine. Să porți haine bărbătești îți dădea un anume sentiment ciudat - erau strânse în părți în care ea nu era obișnuită ca hainele să o strângă, și largi în altele, și îi produceau mâncărimi -, dar toate acestea nu prea reușeau să explice expresia de pe chipul lui Jem.

— Eu…

Jem se îmbujoră, roșeața întinzându-se de la guler în sus, pe toată fața.

— M-a trimis Charlotte să-ți spun că te așteptăm în salon, zise el.

Apoi se întoarse și ieși grăbit din încăpere.

— Doamne, zise Tessa perplexă. Ce-a fost asta?

Sophie chicoti ușor.

— Păi, uitați-vă la dumneavoastră.

Tessa se uită. Era roșie la față, gândi ea, cu părul despletit peste cămașă și jiletcă. Cămașa fusese croită în mod evident cu gândul la o siluetă feminină, de vreme ce nu era atât de strâmtă la piept, după cum se temuse Tessa că va fi; totuși era fixă, datorită siluetei mai mici a lui Jessie. Și pantalonii erau strânși, în ton cu moda, mulându-se pe picioarele ei. Își lăsă capul într-o parte. *Era* ceva indecent în legătură cu ținuta, nu-i așa? Se presupunea că un bărbat nu trebuia să vadă forma părții superioare a picioarelor unei doamne sau atât de mult din curbura șoldurilor ei. Era ceva în legătură cu îmbrăcămintea bărbătească… o făcea să pară nu masculinizată, ci… dezbrăcată.

— Dumnezeule! rosti ea.

— Chiar așa, zise Sophie. Dar nu vă-ngrijorați. Vi se vor potrivi mai bine odată ce vă veți fi Transformat și, în plus… el vă place oricum.

— Eu… știi… vreau să spun, tu crezi că mă place?

— Cam da, zise Sophie, vocea ei părând neschimbată. Ar trebui să vedeți felul în care vă privește când crede că nu-l

vedeți. Sau cum își ridică privirea când se deschide o ușă, fiind întotdeauna dezamăgit când nu sunteți dumneavoastră. Conașul Jem nu seamănă cu conașul Will. Nu poate ascunde ceea ce gândește.

— Și tu nu ești… Tessa își căuta cuvintele. Sophie, nu ești… supărată pe mine?

— De ce-aș fi supărată pe dumneavoastră?

Stropul de amuzament din vocea lui Sophie dispăruse, iar acum, vocea ei avea o nuanță de neutralitate căutată.

Tessa, acum e-acum, gândi ea.

— M-am gândit că probabil, cândva, te uitai la Jem cu o anumită admirație. Atâta tot. Sophie, nu m-am gândit la nimic nepotrivit.

Sophie tăcea de suficient timp, încât Tessa fu convinsă că era supărată sau, și mai rău, îngrozitor de îndurerată. În schimb, în cele din urmă, ea spuse:

— A fost o vreme când eu… când îl admiram. Era atât de blând și de bun, diferit de orice bărbat pe care-l cunoscusem. Și atât de plăcut privirii, iar muzica pe care o cânta…

Clătină din cap, și buclele negre i se legănară.

— Dar el n-a ținut niciodată la mine. Niciodată, prin niciun gest sau cuvânt, nu m-a lăsat să cred că nutrește aceeași admirație, cu toate că n-a fost vreodată lipsit de amabilitate.

— Sophie, zise Tessa pe un ton blând. Ai fost mai mult decât o camerista încă de când am venit aici. Mi-ai fost o bună prietenă. N-aș face nimic care să te rănească.

Sophie privi în sus spre ea.

— Țineți la el?

— Cred că da, zise Tessa ușor precaută.

— Bine. Sophie respiră ușurată. Merită asta. Să fie fericit. Conașul Will a fost întotdeauna luceafărul, cel care atrăgea atenția - dar Jem este o flacără constantă, cinstit și nesovăitor. V-ar putea face fericită.

— Iar tu n-ai avea obiecțiuni?

— Obiecțiuni?

Sophie clătină din cap.

— Ah, domnișoară Tessa, câtă amabilitate din partea dumneavoastră să vă pese de ce gândesc eu, dar nu. N-aș avea obiecțiuni. Pasiunea mea pentru dânsul - și asta a fost tot, o pasiune copilărească - și-a pierdut din intensitate, devenind prietenie. Nu-mi doresc decât fericirea dumnealui și a dumneavoastră.

Tessa era uluită. Toate grijile pe care și le făcuse în legătură cu sentimentele lui Sophie, iar lui Sophie nu-i păsa deloc. Ce se *schimbase* din noaptea dezastrului de la Podul Blackfriars, când Sophie plânsese din pricina bolii lui Jem? Numai dacă…

— Ai ieșit la plimbare cu cineva? Cyril sau…

Sophie își dădu ochii peste cap.

— Ah, Doamne, fie-ți milă de noi! mai întâi Thomas, acum Cyril. *Când* veți înceta să mă căsătoriți cu cel mai la îndemână bărbat disponibil?

— Trebuie să fie cineva…

— Nu e nimeni, zise Sophie pe un ton hotărât, ridicându-se în picioare și întorcând-o pe Tessa cu fața la oglindă. Răsuciți-vă părul sub pălărie și veți fi un bărbat sadea.

Tessa făcu precum i se spusese.

Când Tessa intră în bibliotecă, micul grup al vânătorilor de umbre la Institut - Jem, Will, Henry și Charlotte, cu toții echipați acum era adunat în jurul unei mese pe care se legăna un mic dispozitiv alungit, făcut din aramă. Henry gesticula vioi, arătând spre acesta, având vocea înflăcărată.

— Ăsta e obiectul la care am tot lucrat, zise el. Exact pentru acea ocazie. Este calibrat în mod special pentru a funcționa ca armă împotriva asasinilor mecanici.

— Henry, oricât de prostănac ar fi Nate Gray, zise Will, capul lui nu e, de fapt, plin de mecanisme. El e om.

— Poate că ia una dintre acele creaturi cu el. Nu știm

dacă va fi acolo neînsoțit. Măcar pentru acel vizitiu mecanic al lui Mortmain…

— Cred că Henry are dreptate, zise Tessa, și cu toții se întoarseră spre ea pentru a o privi.

Jem se înroși din nou, deși mai puțin vizibil de data asta, și îi zâmbi pieziș; Will o privi cu atenție, din cap până-n picioare.

El zise:

— N-arăți deloc a băiat. Arăți ca o fată îmbrăcată în haine bărbătești.

Ea nu-și putea da seama dacă el era de acord, nu era de acord sau era neutru în legătură cu acest subiect.

— Nu încerc să păcălesc pe nimeni, cu excepția unui observator întâmplător, răspunse ea enervată. Nate știe că Jessamine e fată. Iar hainele îmi vor veni mai bine odată ce mă voi fi Transformat în ea.

— Poate că ar trebui s-o faci acum, zise Will.

Tessa se uită urât la el, apoi închise ochii. Să te Transformi în cineva în care deja te-ai mai transformat era altceva. Nu avea nevoie să dețină ceva ce aparținuse persoanelor respective sau să fie în preajma acestora. Era ca și când ar fi închis ochii și ar fi căutat cu mâna într-un șifonier, găsind printr-o simplă atingere un articol de îmbrăcăminte cunoscut și scoțându-l afară. O căută pe Jessamine în interiorul ei și o eliberă înfășurându-se în deghizare ca să arate ca Jessamine, simțind cum aerul îi ieșea din plămâni în timp ce cutia toracică se contracta, părul alunecându-i din coc pentru a-i cădea în jurul chipului în valuri de culoarea mătăsii de porumb. Îl îndesă înapoi sub pălărie și deschise ochii.

Cu toții o priveau lung. Doar Jem îi zâmbi, în timp ce ea clipi la contactul cu lumina.

— Straniu, zise Henry.

Ținea mâna pe obiectul de pe masă. Tessa, nesimțindu-se în largul ei cu toate privirile ațintite spre ea, se îndreptă spre acesta.

— Ce este?

— E un soi de… dispozitiv infernal pe care l-a creat Henry, zise Jem, menit a întrerupe mecanismele interne care permit creaturilor mecanice să alerge.

— Îl răsucești uite-așa - Henry mimă răsucirea părții de jos a obiectului într-o direcție, iar a părții superioare în cealaltă - și apoi îl arunci. Încerci să nimerești în mecanismele creaturii sau undeva unde se poate lipi. Întrerupe curenții mecanici care circulă prin trupul creaturii, având ca rezultat dezmembrarea lor. Ar putea să-ți producă și ție stricăciuni, chiar dacă nu ești mecanic, așa că dă-i drumul odată ce l-ai activat. N-am decât două, așa că…

Îi dădu unul lui Jem și altul lui Charlotte, care îl luă fără să rostească vreun cuvânt și-l atârnă de centura la care avea și alte arme.

— Mesajul a fost trimis? întrebă Tessa.

— Da. De-acum așteptăm un răspuns din partea fratelui tău, zise Charlotte.

Desfăcu un sul de hârtie pe masă, fixându-i colțurile cu mecanisme din cupru luate dintr-o grămadă pe care Henry probabil că o uitase acolo.

— Aici, zise ea, este o hartă care ne arată unde pretinde Jessamine că ea și cu Nate se întâlnesc de obicei. Este un depozit de pe Mincing Lane, în jos pe Lower Thames Street. A fost o fabrică de împachetat ceai, până când afacerea a dat faliment.

— Mincing Lane, zise Jem. Centrul comerțului cu ceai. De asemenea, al comerțului cu opiu. E de înțeles că Mortmain ar putea să dețină un depozit acolo.

Trecu peste hartă cu un deget subțire, urmărind numele străzilor din apropiere: Eastcheap, Gracechurch Street, Lower Thames Street, St. Swithin’s Lane.

— Totuși, e un loc cam ciudat pentru Jessamine, zise el. Ea a visat mereu la ceva elegant - să fie prezentată la Curte și să se coafeze pentru a participa la baluri. Nu la

întâlniri clandestine care au loc în depozite murdare de cenușă, în apropierea debarcaderelor.

— Totuși, a făcut ce și-a dorit, zise Tessa. S-a căsătorit cu cineva care nu e vânător de umbre.

Will zâmbi ușor.

— Dacă această căsătorie ar fi valabilă, ea ți-ar fi cumnată.

Tessa se înfioră.

— Eu… nu c-aș avea un dinte împotriva lui Jessamine. Dar merită pe cineva mai bun decât fratele meu.

— Toată lumea merită pe cineva mai bun de-atât.

Will întinse mâna sub masă și scoase o rolă de material. O întinse pe masă, evitând harta. Înăuntru se găseau mai multe arme lungi, subțiri, fiecare cu o rună strălucitoare sculptată pe lamă.

— Aproape că uitasem că i-am cerut lui Thomas să le comande pentru mine acum câteva săptămâni. Tocmai au sosit. Stilete - numai bună pentru a intra în încheieturile acelor creaturi mecanice.

— Întrebarea este, zise Jem, ridicând unul dintre stilete și examinându-i lama, odată ce Tessa intră să se întâlnească cu Nate, cum vom putea noi ceilalți să urmărim desfășurarea întâlnirii lor fără să fim observați? Trebuie să fim gata să intervenim în orice moment, mai ales dacă se dovedește că el devine suspicios.

— Trebuie să ajungem primii și să ne ascundem, zise Will. Este singura modalitate. Ascultăm să vedem dacă Nate zice ceva util.

— Îmi displace ideea ca Tessa să fie obligată să vorbească cu el, oricât de puțin, murmură Jem.

— Se poate descurca foarte bine; am văzut asta. Și, în plus, este mult mai probabil ca el să vorbească deschis dacă se crede în siguranță. Odată prins, chiar dacă Frații Tăcuți vor reuși să-i exploreze mintea, Mortmain se va fi gândit să-și pună blocaje pentru a-și proteja cunoștințele, și va dura să fie înlăturate.

— Cred că Mortmain a pus blocaje și în cazul lui Jessamine, zise Tessa, căci nu-i pot atinge niciunul dintre gândurile importante.

— Cu atât mai mult a făcut asta cu Nate, zise Will.

— Băiatul ăsta e slab ca un pisoi, zise Henry. Ne va spune tot ce vrem să știm. Iar dacă nu, am eu un dispozitiv…

— Henry!

Charlotte părea alarmată cu adevărat.

— Spune-mi că n-ai lucrat la un dispozitiv de tortură.

— Deloc. Eu îi spun încurcătorul. Emite o vibrație care afectează în mod direct creierul uman, făcându-l incapabil să distingă între realitate și ficțiune.

Henry, părând mândru, întinse mâna după cutia lui.

— Pur și simplu va turui tot ce are în minte, fără să se gândească la consecințe.

Charlotte ridică o mână pentru a-l avertiza.

— Nu acum, Henry. Dacă va trebui să utilizăm… încărcătorul pe Nate Gray, vom face acest lucru când îl vom aduce înapoi aici. Deocamdată trebuie să ne concentrăm cum să ajungem la depozit înaintea Tessei. Nu e chiar *atât* de departe; aș sugera să ne ducă Cyril, apoi să se întoarcă după Tessa.

— Nate va recunoaște trăsura Institutului, obiectă Tessa. Când am văzut-o pe Jessamine plecând la întâlnirea cu Nate, ea mergea în mod sigur pe jos. Voi merge și eu pe jos.

— Ai să te rătăcești, zise Will.

— Ba nu, spuse Tessa arătând harta. E un drum simplu. Aș putea face la stânga pe Gracechurch Street, apoi să merg pe Eastcheap și s-o scurtez pe Mincing Lane.

Avu loc un schimb de replici, Jem, spre surprinderea Tessei, luându-i partea lui Will, împotriva ideii ca ea să meargă pe jos, singură pe străzi. În cele din urmă, se luă hotărârea ca Henry să mâne trăsura până pe Mincing Lane, în timp ce Tessa avea să meargă pe jos, cu Cyril

urmând-o la o distanță discretă, în caz că s-ar rătăci în orașul aglomerat, zgomotos și murdar. Ridicând din umeri, ea se arătă de acord; părea mai puțin supărător decât să tot argumenteze, și nu avu nimic împotriva lui Cyril.

— Presupun că nimeni n-are de gând să remarce, zise Will, că încă o dată părăsim Institutul fără ca vreun vânător de umbre să rămână să-l protejeze?

Charlotte rulă harta cu o mișcare din încheietură.

— Și care dintre noi sugerezi c-ar fi bine să rămână acasă în acest caz, în loc s-o ajute pe Tessa?

— N-am spus nimic în legătură cu cine să rămână acasă.

Will continuă pe un ton jos:

— Dar Cyril va fi cu Tessa, Sophie e doar pe jumătate antrenată, iar Bridget…

Tessa aruncă o privire către Sophie, care stătea liniștită într-un colț al bibliotecii, dar cealaltă fată nu dădea niciun semn că l-ar fi auzit pe Will. Între timp, vocea lui Bridget răsuna vag dinspre bucătărie, cântând o altă baladă tristă:

Atuncea John din buzunar își trase
Un lung și ascuțit cuțit,
Și-n inima fratelui său îl înfipse,
Iar sângele curse șiroi nestăvilit.
John către William grăi: „Scoate-ți cămașa, frate,
Din tăietură-n tăietură fă-o fâșii,
Și-nfășoar-o în jurul inimii înjunghiate,
Și sângele atunci se va opri.

— În numele Îngerului, zise Charlotte, chiar vom fi nevoiți să facem ceva, până nu ne înnebunește pe toți, nu-i așa?

Înainte să apuce cineva să răspundă, se întâmplară două lucruri deodată: cineva bătu la fereastră, făcând-o pe Tessa să tresară atât de tare, încât se dădu înapoi, și un sunet puternic răsună în tot Institutul - sunetul clopotului de

convocare. Charlotte îi zise ceva lui Will - ceva ce se pierdu în zgomotul clopotului -, iar el ieși, în timp ce Charlotte traversă încăperea, deschise fereastra și prinse ceva care plutea afară.

Se întoarse de la fereastră, cu o bucată de hârtie fluturând în mână; semăna puțin cu o pasăre albă, marginile mișcându-se din cauza curentului de aer. Și părul ei flutura, iar Tessa își aminti cât de tânără era Charlotte.

— De la Nate, presupun, zise Charlotte. Mesajul lui pentru Jessamine.

I-l aduse Tessei, care rupse pe lungime pergamentul de culoarea untului, nerăbdătoare să-l deschidă.

Tessa își ridică privirile.

— E de la Nate, confirmă ea. A fost de acord să se întâlnească cu Jessie în locul obișnuit, la apus…

Icni ușor când, părând să-și dea seama cumva că fusese deja citit, biletul izbucni deodată într-o flacără rapidă, fără căldură, mistuindu-se până când nu mai rămase decât o urmă de cenușă neagră pe degetele ei.

— Asta ne lasă doar puțin timp, zise Henry. Mă duc să-i spun lui Cyril să pregătească trăsura.

O privi pe Charlotte de parcă ar fi așteptat aprobarea ei, iar ea încuviință din cap, fără ca privirile să li se întâlnească. Oftând, Henry ieși, aproape izbindu-se de Will, care se întorcea urmat de o siluetă înveșmântată într-o mantie de călătorie. Pentru o clipă, Tessa se întrebă încurcată dacă era un Frate Tăcut - până ce vizitatorul își lăsă gluga pe spate, iar ea văzu bine cunoscutul păr blond cârlionțat și ochii verzi.

— Gideon Lightwood? spuse ea surprinsă.

— Poftim!

Charlotte vârî în buzunar harta pe care o ținea în mână.

— Din Institut nu vor lipsi vânătorii de umbre.

Sophie se ridică degrabă în picioare - apoi încremeni, ca și când, dincolo de atmosfera din sala de antrenament, nu

știa sigur ce să facă sau să spună în fața celui mai mare dintre frații Lightwood.

Gideon aruncă o privire prin încăpere. Ca-ntotdeauna, ochii lui verzi erau calmi, blânzi. Will, în urma lui, prin contrast, părea să ardă de energie, chiar și când stătea pur și simplu liniștit.

— M-ați chemat? zise Gideon, iar ea își dădu seama că, privind-o, desigur că el o vedea pe Jessamine. Și iată-mă, deși nu știu de ce sau pentru ce.

— Evident, pentru a o antrena pe Sophie, zise Charlotte. Și, de asemenea, pentru a avea grijă de Institut în timp ce noi suntem plecați. Avem nevoie ca un vânător de umbre major să fie prezent aici, iar tu îndeplinești condiția. De fapt, Sophie a fost cea care a sugerat prezența ta.

— Și cât timp veți fi plecați?

— Două, trei ore. Nu toată noaptea.

— Prea bine.

Gideon începu să-și descheie mantia. Avea ghetele prăfuite, iar părul lui arăta de parcă ieșise fără pălărie în vântul rece.

— Tata ar zice că este un exercițiu practic bun pentru atunci când voi conduce locul.

Will murmură ceva - părea că spusese „neobrăzare afurisită”. O privi pe Charlotte, care clătină din cap.

— S-ar putea ca Institutul să fie al tău într-o bună zi, îi zise ea lui Gideon pe un ton destul de blând. În orice caz, îți suntem recunoscători pentru ajutor. La urma urmelor, Institutul este responsabilitatea tuturor vânătorilor de umbre. Ei reprezintă casa noastră - Idrisul nostru când suntem departe.

Gideon se întoarse spre Sophie.

— Ești pregătită pentru antrenament?

Ea încuviință din cap. Părăsiră încăperea în grup, Gideon și Sophie cotind la dreapta pentru a se duce spre sala de antrenament, ceilalți îndreptându-se spre scări. De-acolo, cântecul trist al lui Bridget se auzea și mai tare, iar

Tessa îl auzi pe Gideon zicându-i ceva lui Sophie în legătură cu acesta; Sophie îi răspunse pe un ton blând, însă erau mult prea departe pentru ca ea să poată distinge ce-și spuneau.

Părea firesc să-l urmeze pe Jem în timp ce coborau și străbăteau nava catedralei. Mergea destul de aproape de el încât, deși nu vorbeau, îi simțea căldura, atingerea mâinii goale pe a ei, în timp ce ieșeau. Soarele apunea. Cerul începuse să capete nuanța de bronz care preceda amurgul. Cyril aștepta pe scările din față, semănând atât de mult cu Thomas, încât oricine ar fi fost înduioșat să-l privească. Ducea un pumnal lung, cu lamă îngustă, pe care i-l înmână lui Will fără vreun cuvânt; Will îl luă și și-l puse la centură.

Charlotte se întoarse și puse mâna pe obrazul Tessei.

— Ne vedem la depozit, zise ea. Vei fi în deplină siguranță, Tessa. Și îți mulțumesc că faci asta pentru noi.

Charlotte își lăsă mâna în jos și coborî treptele, Henry urmând-o, și Will venind imediat după ei. Jem ezită, doar pentru o clipă, iar Tessa - amintindu-și de o seară asemănătoare, când alergase pe trepte pentru a-și lua rămas-bun de la ea - își apăsă ușor degetele pe încheietura mâinii lui.

— *Miṭpa*, spuse ea.

Îl auzi oftând. Vânătorii de umbre se urcară în trăsură; el se întoarse și o sărută repede pe obraz înainte să se răsucească pe călcâie și să coboare în goană treptele după ceilalți; niciunul nu păru să fi remarcat, dar Tessa își duse mâna la față în timp ce Jem urca, ultimul, în trăsură, iar Henry se cocoța pe capră. Porțile Institutului se deschiseră, iar trăsura ieși clătinându-se în întunericul care se lăsa.

— Așadar, domnișoară, mergem? întrebă Cyril.

Tessa se gândi că, în ciuda asemănării cu Thomas, el avea un comportament mai puțin sfios. O privea drept în ochi când îi vorbea, iar colțurile gurii păreau întotdeauna

să fie pe punctul de a schița un zâmbet. Se întreba dacă întotdeauna exista un frate mai calm și unul mai nebunatic, precum Gabriel și Gideon.

— Da, cred că noi…

Tessa se opri brusc, cu un picior pe punctul de a coborî treptele. Era ridicol, știa sigur, și totuși - își scosese îngerul mecanic pentru a se îmbrăca în hainele lui Jessamine. Nu și-l pusese înapoi. N-ar fi putut să-l poarte - Nate l-ar fi recunoscut imediat -, dar intenționase să-l pună în buzunar pentru a-i purta noroc și-l uitase. Acum ezita. Era mai mult decât o superstiție prostească; până acum, îngerul îi salvase viața de două ori.

Se întoarse.

— Am uitat ceva. Așteaptă-mă aici, Cyril. Mă întorc imediat.

Ușa Institutului era încă deschisă; intră în fugă și urcă pe scări, trecu prin holuri, apoi pe coridorul care ducea spre camera lui Jessamine - unde încremeni.

Camera lui Jessamine se afla pe același hol care ducea la treptele spre sala de antrenament. Îi văzuse pe Sophie și Gideon trecând pe-acolo cu doar câteva minute în urmă. Numai că ei nu dispăruseră; încă erau acolo.

Lumina era slabă, iar ei nu erau decât niște umbre în întuneric, dar Tessa vedea clar: Sophie stând lipită de perete, iar Gideon strângându-i mâna.

Tessa făcu un pas înapoi, cu inima bătându-i năvalnic în piept. Niciunul n-o văzuse. Păreau concentrați unul asupra celuilalt. Apoi Gideon se aplecă, murmurându-i ceva lui Sophie; îi dădu blând deoparte o șuviță de păr de pe față. Stomacul Tessei se strânse, iar ea se întoarse și se îndepărtă, fără să facă vreun zgomot.

Cerul se mai întunecase cu o nuanță când ea ieși pe trepte. Cyril era acolo, fluierând fals; se opri brusc când văzu expresia de pe chipul Tessei.

— Domnișoară, este totul în regulă? Ați luat ce ați vrut?

Tessa se gândi la modul în care Gideon îi dăduse la o

parte părul lui Sophie de pe față. Își aminti mâinile blânde ale lui Will pe talia ei și moliciunea sărutului lui Jem pe obrazul ei, și simți că pământul se învârtea cu ea. Cine era ea, ca să-i spună lui Sophie, chiar și pe tăcute, să aibă grijă, când ea însăși era atât de pierdută?

— Da, minți ea. Am luat ce-am vrut. Mulțumesc, Cyril.

Depozitul era o clădire mare, tencuită, înconjurată de un gard negru din fier forjat. Ferestrele fuseseră bătute în scânduri, iar un lacăt zdravăn din fier ținea închise porțile din față, pe care numele înnegrit al companiei - „Mortmain and Co." - de-abia se mai distingea de sub straturile de funingine.

Vânătorii de umbre lăsaseră trăsura trasă lângă bordură, cu un farmec pus asupra ei pentru a preveni furtul sau distrugerea acesteia de către trecătorii mundani, cel puțin până când ajungea Cyril, care avea să aștepte acolo. O inspecție mai atentă a lacătului îi arătă lui Will că fusese uns recent și deschis; o rună înlocui cheia lipsă, iar el și ceilalți se strecurară înăuntru, închizând poarta în urma lor.

O altă rună descuie ușa din față, prin care se ajungea la un șir de încăperi. Numai unul era mobilat, cu un birou, o lampă cu abajur verde și o canapea cu model floral, cu spătar înalt, sculptat.

— Fără îndoială, aici și-au consumat Jessamine și Nate cea mai mare parte a întâlnirilor amoroase, observă Will vesel.

Jem scoase un sunet de dezgust și împunse canapeaua cu bastonul, Charlotte se aplecă deasupra biroului, cercetând repede conținutul sertarelor.

— Nu mi-am dat seama că subit ești împotriva întâlnirilor amoroase, îi aruncă Will lui Jem.

— În principiu, nu. Dar gândul la Nate Gray mângâind pe cineva…

Jem făcu o grimasă.

— Iar Jessamine este atât de convinsă că el o iubește. Dacă ai fi văzut-o, mă gândesc că până și ție, Will, ți-ar fi fost milă de ea.

— Ba nu, zise Will. Dragostea neîmpărtășită este o stare caraghioasă și îi face pe cei implicați să se comporte caraghios.

Își pipăi bandajul de pe braț, ca și când locul l-ar fi durut.

— Charlotte? Biroul?

— Nimic. Închise sertarele. Niște acte pe care sunt listate prețurile ceaiului și datele când se țin licitații pentru ceai, dar nimic altceva, cu excepția unor păianjeni morți.

— Ce romantic! murmură Will.

Acesta se aplecă în spatele lui Jem, care deja se îndrepta către biroul alăturat, folosindu-și bastonul pentru a înlătura pânzele de păianjen ca să poată intra. Următoarele câteva încăperi erau goale, iar cea din urmă se deschidea spre ceea ce fusese cândva un depozit. Era un spațiu sumbru, umbrit, tavanul acestuia dispărând în întuneric. Trepte șubrede din lemn conduceau spre o galerie la al doilea etaj. La primul etaj erau proptiți de pereți saci din pânză groasă, care păreau a fi, în ochii tuturor, niște corpuri schimonosite în întuneric. Will ridică lampa-vrăjitoarei într-o mână, trimițând raze de lumină în toată încăperea, în timp ce Henry se duse să cerceteze sacii. Se întoarse într-o clipă, ridicând din umeri.

— Resturi de frunze de ceai, zise el. După cum arată, e ceai negru chinezesc cu aromă de portocale.

Dar Jem clătină din cap, privind în jur.

— Sunt dispus să accept că, la un moment dat, aici chiar a existat un oficiu a cărui activitate era comerțul cu ceai, dar în mod evident a fost închis de ani de zile, de când Mortmain a hotărât că este interesat mai degrabă de mecanisme. Și, cu toate acestea, podeaua este curată, fără urme de praf.

Îl prinse pe Will de încheietura mâinii, ghidând raza luminii lămpii-vrăjitoarei spre podeaua din lemn neted.

— Pe aici a fost ceva activitate - mai mult decât întâlnirile lui Jessamine cu Nate în biroul scos din uz.

— Mai sunt câteva birouri aici, zise Henry, arătând spre capătul îndepărtat al încăperii. Charlotte și cu mine le vom cerceta. Will, Jem, uitați-vă voi ce este la al doilea etaj.

Era o încântare rară ca Henry să dea ordine; Will se uită la Jem și zâmbi, apoi porni spre treptele șubrede din lemn. Treptele scârțâiau sub pașii săi, chiar și sub cei ușori ai lui Jem, care-l urma pe Will. Lampa-vrăjitoarei din mâna lui Will arunca modele de lumină pe perete când ei ajunseră în capul scărilor.

Will ajunse într-o galerie, o platformă unde probabil fuseseră depozitate lăzile de ceai sau de unde un maistru supraveghease spațiul de dedesubt. Acum era goală, cu excepția unei singure siluete care zăcea pe jos. Trupul unui bărbat, slab și tânăr; și, când Will se apropie, inima începu să-i bată nebunește, deoarece mai văzuse asta și înainte - mai avusese această viziune: trupul nemișcat, părul argintiu și hainele negre, ochii vinețiii, cu gene argintii.

— Will!

Jem era în spatele lui. El își mută privirea de la Will, care era tăcut și avea chipul împietrit, la trupul de pe podea, și trecu pe lângă el pentru a îngenunchea. Apucă bărbatul de încheietură exact când Charlotte ajunse în capul scărilor. Surprins, Will o privi o clipă; fața ei era acoperită de transpirație și se părea că-i era rău. Jem spuse:

— Are puls, Will!

Will se apropie și îngenunche lângă prietenul său. De la acea distanță era mai ușor să vadă că bărbatul de pe podea nu era Jem. Era mai în vârstă, caucazian; avea țepi argintii pe bărbie și obraji, iar trăsăturile îi erau mai largi și mai puțin definite. Ritmul bătăilor inimii lui Will încetiniră când bărbatul deschise ochii.

Erau ca niște discuri argintii, asemănătoare cu ai lui

Jem. Și în acea clipă, Will îl recunoscu. Simți mirosul dulce-acrișor al drogurilor magice arzătoare, simți căldura acestora în venele sale și își dădu seama că-l mai văzuse pe bărbat și altă dată, și unde anume.

— Ești vârcolac, zise el. Unul dintre cei care nu umblă cu haita. Care cumpără *yin fen* de la ifriții de pe Chapel. Nu-i așa?

Privirea vârcolacului îi cercetă pe amândoi și se opri asupra lui Jem. Își miji ochii și ridică mâna, apucându-l de pulpana hainei.

— Tu, scânci el. Ești de-al nostru. N-ai cu tine… niște marfă…

Jem se dădu înapoi. Will îl apucă pe vârcolac de încheietura mâinii și îi desfăcu strânsoarea. Nici nu era greu; în degetele lipsite de nervi mai era foarte puțină putere.

— Nu-l atinge!

Will își auzi propria voce ca venind de departe, înțepată și rece.

— N-are niciun fel de pulbere mizerabilă de-a voastră. Asta nu acționează asupra noastră, a nefilimilor, cum acționează asupra voastră.

— Will!

Vocea lui Jem era rugătoare:

— *Fii mai blând!*

— Lucrezi pentru Mortmain, zise Will. Spune-ne ce faci pentru el. Spune-ne unde este.

Vârcolacul izbucni în râs. Sângele-i țâșni pe buze și i se scurse pe bărbie. O parte din el îi stropi echipamentul lui Jem.

— Ca și când… aș ști… unde-i Magistru', scânci el. Sunteț' doi proști afurisiți. Afurisiți de nefilimi nefolositori. Dac-aș avea… eu puternic… v-aș preface în zdrențe-nsângerate…

— Dar n-ai. Will n-avea remușcări. Și poate că noi *chiar* avem niște *yin fen*.

— Ba nu. Credeți… că nu știu?

Vârcolacul avea o privire rătăcită.

— Când mi-a dat-o prima dat', am văzut lucruri - as'fel de lucruri voi nu puteți să vă imaginați - mărețul oraș de cristal - turlele Raiului…

Îl cuprinse un alt acces spasmodic de tuse. Vărsă și mai mult sânge. Acesta avea o nuanță argintie, asemănătoare mercurului. Will schimbă o privire cu Jem. *Orașul de cristal*. Nu se putu abține să nu se gândească la Alicante, deși el nu fusese niciodată acolo.

— Am crezut c-aveam să trăiesc veșnic - să muncesc toată noaptea, toată ziua, să nu obosesc nicicând. Apoi am început să ne stingem unu câte unu'. Drogul te omoară, da' el n-a zis asta niciodat'. M-am întors aci să văd dacă nu cumva a mai rămas niște praf pitit p-undeva, da' nu-i. N-are rost să mă mai car. Acu' mor. Po' să mor foarte bine ș-aci ca și-n altă parte.

— El știa prea bine ce face când ți-a dat drogu-ăsta, zise Jem. Știa că avea să te omoare. Nu merită să-i păstrezi secretul. Spune-ne ce făcea - la ce te punea să muncești zi și noapte.

— S-asamblăm chestiile alea - oamenii-ăia metalici. Nu ne-a băgat în sperieți, da' câștigam bani buni și drogurile erau și mai bune…

— Și bine-ți mai prind banii acum, zise Jem cu o voce nefiresc de amară. Cât de des te obliga s-o iei? Pulberea argintie?

— De șase-șapte ori pe zi.

— Nu-i de mirare că în Chapel au rămas fără, murmură Will. Mortmain controlează rezerva.

— N-ar trebui s-o iei așa, zise Jem. Cu cât iei mai multă, cu atât mori mai repede.

Privirea vârcolacului era fixată asupra lui Jem. Ochii îi erau străbătuți de vinișoare roșii.

— Da' tu? zise el. Ție cât ți-a mai rămas de trăit?

Will își întoarse capul. Charlotte era nemișcată în capul

scărilor, în spatele lui, privind. El îi făcu semn cu mâna să se apropie.

— Charlotte, dacă l-am duce jos, poate că Frații Tăcuți ar reuși să facă ceva să-l ajute. Dacă ai putea…

Însă Charlotte, spre surprinderea lui Will, se făcuse verde la față. Își duse mâna la gură și se repezi pe scări.

— Charlotte! șuieră Will; el nu îndrăznea să strige. O, la naiba! Bine, Jem. Apucă-l de picioare, eu îi iau de umeri…

— Will, n-are rost. Vocea lui Jem era slabă. E mort.

Will se întoarse. Într-adevăr, ochii argintii erau larg deschiși, sticloși, ațintiți în tavan; pieptul încetase să i se mai ridice și să coboare. Jem întinse mâna să-i închidă ochii, dar Will își prinse prietenul de încheieturi.

— Nu!

— N-aveam de gând să-l binecuvântez, Will. Doar să-i închid ochii.

— Nu merită asta. A lucrat cu Magistrul! zise Will, șoapta transformându-i-se în strigăt.

— El e ca mine, zise Jem. Un dependent.

Will se uită la el peste mâinile lor unite.

— El *nu e ca tine*. Iar tu n-ai să mori în felul ăsta.

Surprins, Jem căscă gura.

— Will…

Amândoi auziră zgomotul unei uși deschizându-se, și o voce strigând numele lui Jessamine. Will dădu drumul încheieturii lui Jem și ambii se lăsară la pământ, la câțiva centimetri de marginea galeriei, pentru a vedea ce se întâmpla în depozit.

16
FURIE MORTALĂ

Când văd cum mâna Timpului sfărâmă
Bogații, mândrii secoli ce-au apus,
Când jalnicele turnuri le dărâmă
Și bronzul veșnic sclav îi e supus[43].
- Shakespeare, „*Sonetul 64*”

În timp ce străbătea trotuarele aglomerate de pe Eastcheap, Tessa se gândea că era o experiență aparte să meargă pe străzile Londrei îmbrăcată băiețește. Bărbații care îșI încrucișau calea cu a ei de-abia îi aruncau câte o privire, și mai degrabă treceau pe lângă ea către ușile cârciumilor sau coteau pe prima străduță. Ca fată, să meargă singură pe aceste străzi în timpul nopții, îmbrăcată în hainele ei elegante ar fi constituit obiectul privirilor lungi și stăruitoare și al zeflemelii. Ca băiat, era… invizibilă. Până atunci nu-și dăduse seama cum era să fii invizibil. Cât de ușoară și liberă se simțea - sau ar fi trebuit să fie așa, dacă nu s-ar fi simțit ca un aristocrat din *Poveste despre două orașe* într-un faeton pe drumul spre ghilotină.

Pe Cyril îl zări numai o dată, strecurându-se între două clădiri vizavi de strada care pornea de la numărul 32 de pe Mincing Lane. Acolo era o clădire masivă din piatră, iar gardul negru din fier, care o înconjura, semăna, în lumina scăzută a amurgului, cu niște șiruri de dinți negri ascuțiți. La poartă atârna un lacăt, dar acesta fusese lăsat deschis;

[43] William Shakespeare, *Sonete*, Traducere de Ion Frunzetti, Editura Tineretului, București, 1964.

se strecură înăuntru și apoi urcă pe treptele prăfuite până la ușa din față, care, de asemenea, era descuiată.

Înăuntru descoperi că birourile goale, ale căror ferestre dădeau înspre Mincing Lane, erau tăcute, lipsite de viață; într-unul bâzâia o muscă izbindu-se iar și iar de geamuri până când căzu extenuată pe pervaz. Tessa se înfioră și grăbi pasul.

Cu fiecare încăpere în care intra, se simțea tot mai încordată, așteptându-se să-l vadă pe Nate; nu-l găsi însă în nicio încăpere. Ultima avea o ușă care dădea spre un depozit. O lumină albăstruie se strecura printre crăpăturile scândurilor cu care fuseseră acoperite ferestrele. Privi nesigură în jur.

— Nate! șopti ea.

El ieși din întunericul dintre doi stâlpi cu tencuiala cojită. Părul lui blond, sub un joben din mătase, strălucea în lumina albăstruie. Purta un frac albastru din tweed, pantaloni și ghete negre, dar înfățișarea lui de obicei imaculată era răvășită. Părul slinos îi atârna în ochi, iar pe obraz avei dâre de praf. Hainele îi erau șifonate, de parcă dormise îmbrăcat ai ele.

— Jessamine, spuse el cu o evidentă ușurare în voce. Draga mea!

Își deschise larg brațele.

Ea înaintă lent, încordată. Nu voia ca Nate s-o atingă, dar nu vedea nicio modalitate prin care să-i evite îmbrățișarea. El o cuprinse în brațe. Mâna lui apucă marginea pălăriei și i-o scoase, permițând buclelor ei blonde să cadă libere pe spate. Ea își aminti cum Will îi scosese agrafele din păr și, involuntar, stomacul i se strânse.

— Trebuie să știu unde este Magistrul, începu ea cu glas tremurat. Este extrem de important. Vezi tu, am tras cu urechea și am auzit ce plănuiesc vânătorii de umbre. Știu că n-ai vrut să-mi spui, dar…

El îi dădu părul pe spate, ignorându-i cuvintele.

— Înțeleg, zise el, iar vocea îi era profundă și aspră. Dar, mai întâi - el îi înălță capul, punându-i un deget sub bărbie. Cum spunea cineva „Sărută-ți iute, deci, frumoasa”[44].

Tessa își dorea ca el să nu fi citat din Shakespeare. N-avea să mai poată asculta vreodată acel sonet fără să i se facă greață. Când se aplecă spre ea, Tessa avu senzația că toți nervii din corp ar fi vrut să-i iasă prin piele din cauza repulsiei. Se rugă ca toți ceilalți să se năpustească înăuntru, în timp ce ea îi permitea să-i ridice capul în sus, mai sus…

Nate izbucni în râs. Cu o mișcare din încheietura mâinii, îi aruncă pălăria în întuneric; degetele lui o prinseră și mai ferm de bărbie, înfigându-și unghiile în piele.

— Scuze pentru comportamentul meu impetuos, zise el. Nu m-am putut abține să nu fiu curios să constat cât de departe ai merge pentru a-i proteja pe prietenii tăi, vânătorii de umbre… surioară.

— *Nate!*

Tessa încercă să facă un pas înapoi, să scape din strânsoarea lui, dar el o ținea mult prea bine. Își ridică celălalt braț de parcă ar fi fost un șarpe, răsucindu-se în jurul ei, țintuind-o de el, apăsând-o cu antebrațul pe gât. Ea îi simțea respirația fierbinte în ureche. Mirosea a acru, a gin vechi și a transpirație.

— Credeai că nu mi-am dat seama? se stropși el. Mi-am dat seama imediat după ce a sosit acel bilet la balul lui Benedict, care mă trimitea în Vauxhall după cai verzi pe pereți. Totul începuse să aibă noimă. Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de la început că erai tu. Fetiță proastă!

— Proastă? șuieră ea. Te-am făcut să-ți dezvălui secretele, Nate. Mi-ai spus tot. Nu cumva Mortmain a aflat? Ăsta-i motivul pentru care arăți de parcă n-ai fi dormit zile-n șir?

El o strânse și mai tare de gât, făcând-o să geamă de

[44] Actul II, scena 3 din *A douăsprezecea noapte.*

durere.

— N-ai putut să mă lași naibii în pace. A trebuit să-ți vâri nasul în treburile mele. Încântată să mă vezi doborât, nu-i așa? Ce fel de soră ești, Tessie?

— Dacă ai fi avut ocazia, m-ai fi omorât. Nu există niciun joc pe care să-l poți juca, nimic să poți spune care să mă facă să cred că eu te-am trădat, Nate. Ai meritat tot ce ți s-a întâmplat. Să te aliezi cu Mortmain…

El o scuturră, suficient cât s-o facă să-i clănțăne dinții.

— De parcă aliațele mele ar fi treaba ta. Mă descurcam bine până când tu și prietenii tăi nefilimi ați venit și v-ați amestecat. Acum Magistrul vrea să-mi pună capul pe butuc. E vina ta. Numai vina ta. Eram aproape disperat, până când am primit biletul acela caraghios de la Jessamine. Am fost sigur că era opera ta, că ai torturat-o pentru a obliga să-mi scrie misiva aia caraghioasă…

— Ba n-am torturat-o, rosti Tessa printre dinți.

Ea se zbătea, dar Nate o ținea din ce în ce mai strâns, nasturii jiletcii lui pătrunzându-i în spate.

— Ea a vrut să o facă. A vrut să-și scape pielea.

— Nu te cred.

Cu cealaltă mână o ținea de bărbie; el își înfigea și mai adânc unghiile, iar ea țipă de durere.

— Mă iubește!

— Nimeni nu te-ar putea iubi, aruncă Tessa. Ești fratele meu - te-am iubit -, dar tu ai distrus până și asta.

Nate se aplecă și mârâi:

— *Nu sunt fratele tău!*

— Prea bine, frate vitreg, dacă așa vrei…

— Nu ești sora mea. Nici măcar vitregă.

El rosti cuvintele cu plăcere crudă.

— Mama ta și mama mea nu au fost una și aceeași femeie.

— Nu se poate, șopti Tessa. Minți! Mama noastră a fost Elizabeth Gray…

— Mama ta a fost Elizabeth Gray, născută Elizabeth

Moore, zise Nate. A mea a fost Harriet Moore.

— *Mătușa Harriet?*

— Cândva, a fost logodită. N-ai știut asta? După ce părinții noștri - părinții tăi - s-au căsătorit. Bărbatul acela a murit înainte ca nunta aibă loc. Dar ea era deja însărcinată. Mama ta a crescut copilul ca fiind al ei, pentru a-și scuti sora de rușinea care ar fi copleșit-o când lumea ar fi aflat că ea își consumase mariajul înainte ca nunta să fi avut loc. Era o târfă.

Vocea lui ardea precum otrava.

— Nu sunt fratele tău, și nici n-am fost vreodată. Harriet - ea nu mi-a zis niciodată că era mama mea. Am aflat din scrisorile mamei tale. Toți anii aceia, și ea n-a scos o vorbă. Îi era prea rușine.

— Ai ucis-o, zise Tessa amorțită. Pe propria ta mamă!

— *Fiindcă* era mama mea. Fiindcă mă renegase. Fiindcă îi era rușine cu mine. Fiindcă nu voi ști niciodată cine e tatăl meu. Fiindcă a fost o târfă.

Vocea lui Nate era goală. *Nate* fusese întotdeauna gol. Nu fusese niciodată nimic altceva decât o cochilie drăgălașă, iar Tessa și mătușa ei visaseră că el era plin de compasiune și înțelegere, nu pentru că așa ar fi fost, ci pentru că așa voiseră ele să-l vadă.

— De ce i-ai zis lui Jessamine că mama mea a fost vânătoare de umbre? întrebă Tessa. Chiar dacă mătușa Harriet a fost mama ta, ea și mama erau surori. Atunci, și mătușa Harriet ar fi fost vânătoare de umbre, și la fel și tu. De ce să spui o asemenea minciună ridicolă?

El zâmbi superior.

— Nu-i așa c-ai vrea să știi?

Strânsoarea lui deveni și mai puternică, sufocând-o. Ea gemu, și își aminti brusc de Gabriel care spunea: „Direcționează-ți loviturile spre rotule; durerea este agonizantă.”

Ea lovi în sus și înapoi, tocul ghetei ciocnindu-se de genunchiul lui Nate, scoțând un sunet ca de ceva care

crapă. Nate țipă, iar piciorul nu-i mai susținu greutatea. Continuă să se țină de Tessa în timp ce cădea, răsucindu-se astfel încât o lovi cu cotul în stomac în vreme ce cădeau împreună la pământ. Ea icni, rămase fără aer, cu ochii plini de lacrimi.

Îl lovi din nou, încercând să se dea înapoi, și îl nimeri în umăr, dar el se aruncă asupra ei, apucând-o de jiletcă. Nasturii îi săriră unul câte unul în timp ce el o târa înspre el; cu cealaltă mână o apucă de păr când ea lovi, zgâriindu-l cu unghiile pe obraz. Sângele care țâșni imediat era o priveliște sălbatic de satisfăcătoare.

— Dă-mi drumul! gâfâi ea. Nu poți să mă omori. Magistrul mă vrea vie…

— „Vie” nu înseamnă și „nevătămată”, mârâi Nate cu sângele curgându-i pe față și pe bărbie.

O apucă mai bine de păr și o trase spre el; ea țipă de durere și îl lovi cu ghetele, însă el era de neclintit, ferindu-se de loviturile pe care ea i le dădea cu picioarele. Gâfâind, strigă în gând: *Jem, Will, Charlotte, Henry - unde sunteți?*

— Te întrebi unde-ți sunt prietenii?

O ridică în picioare, ținând-o cu o mână de păr și cu cealaltă, făcută pumn, o împungea în spate. Ei bine, cel puțin iată-l pe unul dintre ei!

Un scrâșnet îi atrase atenția Tessei spre o mișcare undeva în întuneric. Nate o târî trăgând-o de păr, scuturând-o.

— Uite! se stropși el. Ar cam fi timpul să știi cu ce te pui.

Tessa se uită lung. Obiectul care ieși din întuneric era uriaș - înalt de vreo șase metri, aprecie ea, și făcut din fier. Nu prea avea încheieturi. Părea să se miște asemenea unui unic mecanism fluid, unitar, și aproape că nu avea trăsături. La partea inferioară avea picioare, fiecare terminându-se cu o talpă cu țepi metalici. Brațele îi erau la fel, terminate cu mâini, ca niște gheare, iar capul era un oval neted, întrerupt doar de o fantă largă, asemănătoare unei guri înzestrate cu dinți ascuțiți, de parcă ar fi fost o

crăpătură în coaja unui ou. Pe „cap” avea o pereche de coarne argintii răsucite. Între ele pâlpâia o flăcăruie albastră firavă.

În mâinile enorme ducea un trup fără vlagă, îmbrăcat în echipament de luptă. Lângă corpul automatului gigantic, ea părea mai măruntă ca oricând.

— Charlotte! strigă Tessa.

Își înteți încercările de a scăpa de Nate, mișcându-și capul dintr-o parte într-alta. Șuvițe de păr i se rupseseră și căzuseră pe pământ - părul blond al lui Jessamine, plin de sânge acum. Nate își luă revanșa, pocnind-o atât de tare, încât ea văzu stele verzi; când se încovoie, el o prinse de gât, nasturii de la manșete înfigându-i-se în trahee.

Nate chicoti.

— Un prototip, zise el. Abandonat de către Magistru. Prea mare și prea greoi pentru scopurile lui. Dar nu și pentru mine. Ridică tonul. Dă-i drumul!

Mâinile metalice ale automatului se deschiseră. Charlotte căzu la pământ cu un zgomot înfiorător. Zăcea nemișcată. De la acea distanță, Tessa nu-și putea da seama dacă respira.

— Acum zdrobește-o, zise Nate.

Greoi, obiectul își ridică talpa metalică, cu țepi. Tessa se prinse de brațele lui Nate cu unghiile, sfâșiindu-i pielea.

— *Charlotte!*

Pentru o clipă, Tessa crezu că vocea care strigă era a ei, dar era prea groasă. O siluetă țâșni din spatele automatului, îmbrăcată în negru, având pe creștet o claie de păr de culoarea ghimbirului, în mână cu un stilet cu lamă subțire.

Henry.

Fără să arunce măcar o privire spre Tessa și Nate, se aruncă asupra automatului, descriind cu stiletul o mișcare ca de arc. Se auzi un zgomot de metal frecat pe metal. Țâșniră scântei, iar automatul se dădu înapoi. Lăsă piciorul jos, trântindu-l pe podea, la câțiva centimetri de trupul

nemișcat al lui Charlotte. Henry aterizã, apoi se aruncã din nou asupra creaturii, înțepând-o cu stiletul.

Lama se rupse. Pentru o clipă, Henry rămase nemișcat și privi năuc. Apoi, mâna creaturii biciui aerul în față și îl apucă de braț. El strigă în timp ce fu ridicat și aruncat cu o forță incredibilă spre unul dintre stâlpi; se lovi de acesta, se chirci și căzu la podea, unde rămase nemișcat. Nate izbucni în râs.

— *Ce mai spectacol* de devotament matrimonial! zise el. Cine-ar fi crezut? Jessamine zicea mereu că, după părerea ei, Branwell nu-și putea suferi nevasta.

— Ești un porc, zise Tessa, zbătându-se în strânsoarea lui. Ce știi tu despre lucrurile pe care le fac oamenii unul pentru celălalt? Dacă Jessamine ar arde în flăcări, tu nu ți-ai ridica privirile de la cărțile de joc. Ție nu-ți pasă decât de tine.

— Taci sau am să te las fără dinți.

Nate o scutură din nou și strigă:

— Vino! Aici. Trebuie s-o ții până vine Magistrul.

Cu un scrâșnet de angrenaje, automatul se deplasă pentru a se supune comenzii. Nu era la fel de iute precum frații lui mai mici, dar era atât de mare, încât Tessa nu se putu abține să nu-i urmărească mișcările cu o spaimă ce o înghețа. Și asta nu era tot. Avea să vină Magistrul. Tessa se întrebă dacă Nate îl convocase, dacă era deja pe drum. Mortmain. Până și amintirea ochilor lui reci, a zâmbetului său înghețat, superior, îi făcu stomacul să se revolte.

— Dă-mi drumul! strigă ea smucindu-se. Lasă-mă să mă duc la Charlotte…

Nate o îmbrânci în față cu forță, iar ea căzu pe jos, coatele și genunchii izbindu-i-se cu putere de podeaua dură din lemn. Gemu și se rostogoli într-o parte, în umbra galeriei de la al doilea etaj, în timp ce automatul se mișca greoi spre ea. Țipă…

Iar Will și Jem săriră din galeria de deasupra, fiecare aterizând pe câte-un umăr al creaturii. Aceasta mugi, un

sunet asemănător foalelor încărcate de cărbune, și se clătină înapoi, permițându-i Tessei să se rostogolească din calea sa și să sară în picioare. Privi de la Henry la Charlotte. Henry era palid și liniștit, chircit lângă stâlp, dar Charlotte, zăcând acolo unde-i dăduse drumul automatul, era într-un pericol iminent de a fi strivită de mașinăria dezlănțuită.

Inspirând adânc, Tessa țâșni spre Charlotte și îngenunche lângă ea, punându-și degetele pe gâtul acesteia; îi simțea pulsul bătând slab. Vârându-și mâinile sub brațele lui Charlotte, începu să o tragă spre perete, departe de locul unde automatul se răsucea și arunca scântei, întinzându-și mâinile terminate în clești pentru a-l înșfăca pe Jem și pe Will.

Cu toate acestea, ei erau prea iuți pentru automat. Tessa o lăsă pe Charlotte între sacii cu ceai și aruncă o privire în jurul ei, încercând stabilească o cale să ajungă la Henry. Nate se năpustea înainte și înapoi, zbierând și blestemând creatura mecanică. Ca răspuns, Will tăie unul dintre coarne și-l aruncă înspre fratele Tessei. Ricoșă pe podea, scoțând scântei, iar Nate sări înapoi, Will râse. Între timp, Jem se cățăra pe gâtul creaturii, făcând ceva ce Tessa nu putea să vadă. Creatura se învârtea în cerc, dar fusese proiectată pentru a apuca tot ce se găsea în față, dar „brațele” acesteia nu se îndoiau. Nu putea ajunge la ceea ce îi atârna de gât sau pe cap.

Tessei aproape că-i venea să râdă, Will și Jem erau ca niște șoareci alergând grăbiți când într-o parte, când într-alta pe lângă o pisică, încercând să-i distragă atenția. Dar oricât de tare ar fi încercat să înjunghie creatura din metal cu armele lor, nu reușeau să-i producă decât câteva zgârieturi. Armele lor, pe care ea le văzuse pătrunzând prin fier și oțel de parcă ar fi fost hârtie, lăsau acum doar câteva urme și scrijelituri pe suprafața creaturii mecanice.

În acest răstimp, Nate zbiera și blestema.

— Scutură-te ca să scapi de ei! țipa el către automat.

Scutură-te de ei, ticălos masiv din metal!

Automatul se opri, apoi se scutură violent, Will alunecă, prinzându-se în ultima clipă de gâtul creaturii pentru a nu cădea. Jem nu fu la fel de norocos; el împunse înainte cu bastonul-spadă, ca și când ar fi vrut să-l înfigă în trupul creaturii pentru a-și opri căderea, dar lama alunecă pe spatele creaturii. Jem căzu, lipsit de grație, arma zăngănindu-i, și cu piciorul îndoit sub el.

— James! strigă Will.

Jem se ridică cu greu în picioare. Duse mâna la centură în căutarea stelei, dar creatura, simțind momentul de slăbiciune, pornise deja spre el, întinzând mâinile terminate cu gheare. Clătinându-se, Jem făcu câțiva pași înapoi, și, bâjbâind, scoase ceva din buzunar. Era ceva neted, alungit, metalic - era obiectul pe care i-l dăduse Henry în bibliotecă.

Duse o mână înapoi ca să-și facă vânt să-l arunce, însă Nate era deja în spatele lui, lovindu-l în piciorul care probabil era fracturat. Jem nu scoase niciun sunet, dar piciorul nu-i mai susținu greutatea și, cu un zgomot de ceva rupt, el căzu la podea pentru a doua oară, obiectul rostogolindu-i-se din mână.

Tessa sări în picioare și alergă spre obiect, și la fel făcu și Nate. Se ciocniră, iar el, fiind mai mare și mai greu, o trânti la pământ. Căzând, ca se rostogoli așa cum o învățase Gabriel, pentru a amortiza impactul, dar șocul o lăsă fără respirație. Întinse mâna după dispozitiv, cu degete tremurătoare, dar acesta, atingând pământul, sări mai departe. Îl auzea pe Will strigând-o pe nume, spunându-i să i-l arunce lui. Întinse mâna și mai departe, prinzând obiectul cu degetele - dar exact atunci, Nate o apucă de un picior și o târî spre el fără milă.

E mai mare decât mine, gândi ea. *Mai puternic decât sunt eu. Mai lipsit de scrupule decât mine. Dar există un lucru pe care eu pot să-l fac și el nu poate*.

Se Transformă.

Căută în minte strânsoarea mâinii lui pe glezna ei, pielea lui atingând-o pe a ei, îl căută pe originalul Nate pe care-l știuse dintotdeauna, acea scânteie dinlăuntrul lui care pâlpâia așa cum se întâmpla în cazul fiecăruia, ca o lumânare într-o încăpere întunecoasă, îl auzi ținându-și respirația, apoi Transformarea începu, sfâșiindu-i pielea, topindu-i oasele. Nasturii de la guler și de la manșete pocniră pe măsură ce ea creștea, ai membrele convulsionându-i-se, eliberându-și piciorul din strânsoarea lui Nate. Se rostogoli departe de fratele ei, sărind în picioare, și-l văzu cum o privește cu ochii larg deschiși. Ea era acum, cu excepția hainelor, imaginea lui perfectă în oglindă.

Se răsuci spre automat. Acesta era nemișcat, așteptând instrucțiile, cu Will încă atârnându-i în spate. El ridică mâna, iar Tessa aruncă dispozitivul, mulțumindu-le în gând lui Gabriel și Gideon pentru orele de antrenament la care deprinsese aruncarea cuțitului. Acesta zbură prin aer, descriind un arc perfect, iar Will îl prinse din zbor.

Nate era în picioare.

— Tessa, mârâi el. Ce naiba crezi că…

— Înșfacă-l! strigă ea spre automat, arătându-l pe Nate. Prinde-l și ține-l bine!

Creatura nu se mișcă. Tessa nu auzea nimic altceva decât respirația greoaie a lui Nate de lângă ea și sunetul de clănțănit metalic venind din spre creatură; Will dispăruse în spatele acesteia și meșterea ceva, dar ea nu putea să vadă ce anume.

— Tessa, ești o proastă, sâsâi Nate. Asta n-are cum să funcționeze. Creatura ascultă numai de…

— Eu sunt Nathaniel Gray! strigă Tessa spre uriașul din metal. Și-ți poruncesc în numele Magistrului *să pui mâna pe acest bărbat și să-l ții!*

Nate se răsuci spre ea.

— Gata cu jocurile tale, proastă mică…

Cuvintele îi fură curmate brusc când automatul se

aplecă și-l înșfăcă, strângându-l ca într-un clește. Îl ridică, sus, la nivelul deschizăturii ca o gură, clincănind și hârâind iscoditor. Nate începu să țipe și o ținu tot într-un țipăt, necontrolat, dând din mâini în timp ce Will, terminând ceea ce făcea, se ghemui la pământ. Strigă ceva spre Tessa, cu ochii lui albaștri larg deschiși și sălbatici, dar ea nu reuși să-l audă din pricind țipetelor fratelui ei. Inima îi bătea nebunește; simți cum i se lasă părul pe spate ca o greutate moale. Era din nou ea însăși, șocul celor întâmplate fiind prea mare pentru ca ea să poată menține transformarea. Nate continua să țipe - arătarea îl ținea într-o strânsoare îngrozitoare, ca de clește. Will dădu să fugă exact când creatura, privind-o lung pe Tessa, dădu înapoi cu un muget - iar Will o lovi, doborând-o la pământ și acoperind-o cu trupul lui în timp ce automatul bubui asemenea unei explozii stelare.

Zgomotul - explozia, metalul care zăngănea - era incredibil. Tessa încercă să-și acopere urechile, dar trupul lui Will o țintuia la pământ. Avea coatele înfipte în podea, de-o parte și de cealaltă a capului ei. Îi simțea respirația în ceafă, bătăile inimii lui lângă coloana ei vertebrală, îl auzi pe fratele ei strigând, plângând cu un hohot îngrozitor. Își întoarse capul, lipindu-și fața de umărul lui Will când trupul acestuia se smuci lângă al ei; podeaua se cutremură sub ei…

Și gata. Încet, Tessa deschise ochii. Aerul era plin de praf de tencuială și de așchii care pluteau și de frunze de ceai din sacii care se rupseseră. Bucăți mari de metal zăceau împrăștiate la întâmplare pe podea, și o parte dintre geamuri se spărseseră, lăsând să pătrundă lumina serii cețoase. Tessa aruncă o privire în jurul ei. Îl văzu pe Henry ținând-o ocrotitor la piept pe Charlotte, sărutându-i fața palidă în timp ce ea îl privea; pe Jem, luptându-se și se ridice în picioare, cu stela în mâni și cu hainele și părul pline de moloz - și pe Nate.

La început, ea crezu că el se sprijină de unul dintre

stâlpi. Apoi văzu pata roșie care se întindea pe cămașa lui, și atunci își dădu seama. O aschie zimțată de metal îl străpunsese asemenea unui sulițe, țintuindu-l de stâlp. Capul îi atârna înclinat spre umăr; se ținea cu mâinile de piept.

— *Nate!* strigă ea.

Will se rostogoli într-o parte, eliberând-o, iar ea fu în picioare în câteva secunde, traversând încăperea în fugă, spre fratele ei. Mâinile îi tremurau de groază și repulsie, dar reuși să apuce sulița de metal și s-o scoată din pieptul lui. O aruncă într-o parte și de-abia reuși să-l prindă în brațe când acesta căzu moale, greutatea lui doborând-o la pământ. Apoi își dădu seama că stătea în șezut, având în brațe trupul nemișcat al lui Nate.

O amintire îi răsări în minte - ea ghemuindu-se la podea în casa lui de Quincey, ținându-l pe Nate în brațe. Pe-atunci îl iubea. Avea încredere în el. Acum, în timp ce-i ținea, iar hainele i se-mbibau cu sângele lui, ea avea impresia că urmărea niște actori pe o scenă, jucându-și rolurile, mimând jalea.

— Nate, șopti ea.

El deschise ochii. O străbătu o undă de durere. Crezuse că deja murise.

— Tessie…

Vocea lui răsuna înfundat, ca și când ar fi străbătut straturi de apă. Ochii lui îi cercetau fața, continuând cu sângele de pe haine, iar apoi, în cele din urmă, se opriră pe propriul piept, unde sângele curgea într-un șuvoi constant printr-o gaură mare din cămașă. Tessa își sfâșie jiletca, o făcu ghem și o apăsă pe rană, rugându-se să fie suficient pentru a opri sângele.

Nu era. Haina se îmbibă instantaneu, firișoare de sânge curgând pe lângă ea.

— O, Doamnei șopti Tessa. Și-apoi, mai tare: Will…

— Nu!

Nate o apucă de încheietură, înfigându-și unghiile.

— Dar, Nate…

— Sunt pe moarte. Sunt sigur.

Tuși, scoțând un sunet slab, umed, hârâit.

— Nu înțelegi? I-am înșelat așteptările Magistrului. Oricum m-ar omorî. Și-ar face-o lent.

Scoase un sunet aspru de nerăbdare.

— Las-o baltă, Tessie! Nu sunt nobil. Știi că nu sunt.

Ea inspiră sacadat.

— Ar trebui să te las aici, să mori în propriul sânge. Asta ai face dacă ai fi în locul meu.

— Tessie…

Din colțul gurii i se scurse o dâră de sânge.

— Magistrul n-a avut niciodată intenția să-ți facă rău.

— Mortmain, șopti ea. Nate, unde este? Te rog! Spune-mi unde este!

— E…

Nate se înecă, respirând greoi. O spumă însângerată îi apăru pe buze.

Jiletca din mâna Tessei era plină de sânge. Avea ochii larg deschiși, îngroziți în mod vădit.

— Tessie… Eu… Sunt pe moarte. Chiar sunt…

În minte îi explodau întrebările. *Unde este Mortmain? Cum de mama mea era vânătoare de umbre? Dacă tata era demon, cum se face că încă sunt în viață, când toate progeniturile vânătorilor de umbre și ale demonilor se nasc moarte?* Dar groaza din ochii lui Nate o reduse la tăcere; în ciuda tuturor lucrurilor petrecute, se trezi strecurându-și mâna într-a lui.

— N-ai de ce să te temi, Nate.

— De tine poate că nu. Tu ai fost întotdeauna… cea bună. Am să ard în flăcările iadului, Tessie. Tessie, unde e îngerul tău?

Ea își duse mâna la gât într-un gest reflex.

— N-am putut să-l pun. Mă prefăceam că sunt Jessamine.

— Tu… trebuie… să-l porți mereu. Tuși. Mai mult sânge.

Poartă-l mereu. Îmi promiți?

Ea încuviință din cap.

— Nate…

Nu pot să am încredere în tine, Nate.

—Știu. Vocea lui de-abia se auzea. Nu există iertare pentru… genul de lucruri pe care a trebuit să le fac.

Ea îl strânse mai tare de mână, cu degetele alunecoase din cauza sângelui.

— Te iert, șopti ea, neștiind sau nepăsându-i dacă era adevărat.

El deschise larg ochii albaștri. Fața lui căpătase culoarea pergamentului vechi, iar buzele îi erau aproape albe.

— Tu nu știi tot ce-am făcut, Tessie.

Nerăbdătoare, se aplecă asupra lui.

— Nate?

Dar nu primi niciun răspuns. Fața lui încremenise, cu ochii larg deschiși, pe jumătate dați peste cap. Mâna îi alunecă dintr-a ei și lovi podeaua.

— Nate, zise ea din nou, și-și duse degetele în locul unde ar fi trebuit să-i simtă pulsul, știind deja ce avea să afle.

Nu mai simți nimic. Murise.

Tessa se ridică. Jiletca ei sfâșiată, pantalonii, cămașa, chiar și vârfurile părului îi erau înmuiate în sângele lui Nate. Se simțea amorțită, de parcă fusese scufundată în apă rece ca gheața. Se întoarse lent, numai că de data asta, și pentru prima dată, se întreba dacă ceilalți o priviseră, trăgând cu urechea la conversația ei cu Nate; se întreba…

Dar nici măcar nu priveau în direcția ei. Erau cu toții îngenuncheați - Charlotte, Jem și Henry - într-un cerc larg, în jurul unei forme întunecate de pe podea, exact acolo unde fusese și ea întinsă mai devreme, cu Will deasupra ei.

Will.

Tessa avusese vise în care mergea de-a lungul unui coridor lung, întunecat, spre ceva îngrozitor - ceva ce nu

putea să vadă, dar știa că era îngrozitor și mortal. În vise, cu fiecare pas, coridorul se lungea, întinzându-se mai departe în întuneric și groază. Același sentiment de groază și neajutorare o copleși acum, când mergea înainte, fiecare pas părându-i-se lung de un kilometru, până când se alătură cercului de vânători de umbre îngenuncheați, și-l privi pe Will.

El zăcea întins pe-o parte. Fața îi era albă, iar respirația slabă. Jem ținea o mână pe umărul lui și îi vorbea pe un ton scăzut, mângâietor, dar Will nu dădea niciun semn că era capabil să-l audă. Sub el băltea sângele, pătând podeaua, iar pentru o clipă, Tessa privi lung, incapabilă să-și dea seama de unde provenea. Apoi se apropie și-i văzu spatele. Echipamentul lui de luptă fusese sfâșiat de-a lungul șirei spinării și la umeri, materialul gros fusese străpuns de așchii zburătoare de metal tăios. Pielea îi era năclăită de sânge; la fel și părul.

— Will, șopti Tessa.

Se simțea amețită într-un mod ciudat, ca și când ar fi plutit.

Charlotte privi în sus.

— Tessa, zise ea. Fratele tău…

— A murit, zise Tessa amețită. Dar Will…?

— El te-a doborât la pământ și te-a acoperit pentru a te proteja de explozie, zise Jem.

Vocea lui nu o învinovățea.

— Dar pe el nu l-a protejat nimic. Voi doi ați fost prea aproape de explozie. Fragmentele de metal i-au sfâșiat spatele. Pierde masiv sânge.

— Dar nu puteți face nimic? ridică Tessa tonul, în ciuda faptului că amețeala amenința să o învăluie. Cum rămâne cu runele voastre de vindecare? *Iratzele*?

— Am folosit o *amissio*, care reduce hemoragia, dar dacă încercăm să folosim o rună de vindecare, pielea lui se va cicatriza peste metal, împingându-l și mai departe în țesutul moale, zise Henry pe un ton lipsit de inflexiuni.

Trebuie să-l ducem la infirmerie. Metalul trebuie îndepărtat înainte ca el să poată fi vindecat.

— Atunci, trebuie să mergem.

Tessei îi tremura glasul.

— Trebuie…

— Tessa, spuse Jem.

Continua să țină mâna pe umărul lui Will, dur o privi cu ochii larg deschiși.

— Știi că ești rănită?

Ea gesticulă nerăbdătoare spre cămașa ei.

— Nu e sângele meu. Este al lui Nate. Acum, trebuie să… Poate fi transportat? Există ceva…

— Nu, o întrerupse Jem pe un ton destul de tăios, încât să o surprindă. Nu sângele de pe hainele tale. Ai o rană la cap. Aici.

Îi atinse tâmpla.

— Nu fi ridicol, zise Tessa. Sunt foarte bine.

Își duse mâna la tâmplă - și își pipăi părul, gros și tare de la sângele închegat, și obrazul lipicios, înainte ca degetele ei să atingă marginea zdrențuită a pielii sfâșiate de la obraz până la tâmplă. Simți în cap o durere arzătoare.

Fu ultima picătură. Deja slăbită din pricina pierderii de sânge și amețită de șocurile repetate, avu senzația că începe să cedeze. De-abia simți brațele lui Jem în jurul ei, că se și prăbuși în întuneric.

17
ÎN VISE

Vino la mine-n vise, și apoi,
Când va fi zi, voi fi iar bine.
Căci noaptea-mi va plăti-nzecit
Dorul fără speranță de peste zi,
- Matthew Arnold, „*Dorul*”

Starea de conștientă venea și dispărea într-un ritm hipnotic precum marea apărând și dispărând de pe puntea unui vas în timpul furtunii. Tessa știa că zăcea într-un pat cu cearșafuri albe și curate, în centrul unei încăperi lungi; că mai existau și alte paturi la fel în acea încăpere și că existau ferestre deasupra capului ei, care lăsau să intre întunericul și apoi lumina sângerie a zorilor. Închise din nou ochii, și întunericul reveni.

Se trezi din pricina șoaptelor și a chipurilor care pluteau neliniștite deasupra ei. Charlotte, cu părul prins bine la spate, încă îmbrăcată în echipament de luptă, iar lângă ea, fratele Enoch. Fața lui brăzdată de cicatrice nu mai constituia o teroare. Îi auzea vocea în minte.

Rana de la cap este superficială.

— Dar a leșinat, spuse Charlotte.

Spre surprinderea Tessei, în vocea ei se simțea o adevărată frică, o adevărată îngrijorare.

— Cu o explozie apropiată de capul ei.

A leșinat din cauza multiplelor șocuri. Ai spus că fratele i-a murit în brațe? Și se prea poate să fi crezut că Will a murit. Ai spus că el a acoperit-o cu trupul lui când i-a

petrecut explozia. Dacă el ar fi murit, înseamnă că-și dăduse viața pentru ea. E o adevărată povară greu de suportat.

— Dar crezi că se va mai face bine?

Când trupul și spiritul ei se vor fi odihnit, se va trezi. Însă nu pot să-ți spun când anume se va întâmpla asta.

— Biata mea Tessa!

Charlotte o atinse ușor pe față. Mâinile îi miroseau a săpun de lămâie.

— Acum chiar că nu mai are pe nimeni pe lume…

Întunericul reveni, iar Tessa fu cuprinsă de el pe de-a-ntregul, recunoscătoare pentru întreruperea de gânduri și de lumină. Se învălui bine în el, ca și când ar fi fost o pătură, și se lăsă să plutească, precum aisbergurile de pe coasta Labradorului, legănate în lumina lunii de apa întunecată și glacială.

Un strigăt gutural de durere își croi drum spre visul ei de întunericime. Era ghemuită într-o parte, într-o învălmășeală de așternuturi, și la câteva paturi mai încolo se afla Will, întins pe burtă. Cu toate că în starea ei de amorțeală fu doar un șoc vag, ea își dădu seama că el era probabil gol; pătura îi fusese trasă până la talie, însă spatele și pieptul îi erau goale. Brațele îi erau puse pe pernele din față, capul odihnindu-i-se pe ele și trupul fiindu-i încordat precum coarda unui arc. Pătase de sânge așternuturile albe de sub el.

Fratele Enoch se afla într-o parte a patului său, iar lângă el Jem, la capul lui Will, având întipărită pe chip o expresie de îngrijorare.

— Will, spuse Jem insistent. Will, ești sigur că nu mai vrei o rună calmantă?

— Nu… mai vreau, gemu Will printre dinții încleștați. Doar… terminați odată cu asta!

Fratele Enoch ridică ceea ce părea a fi o pereche de

cleștișori de argint ascuțiți. Will înghiți în sec și își îngropă capul în mâini, părul său negru contrastând puternic cu albeața așternuturilor. Jem se înfioră ca și cum l-ar fi durut pe el când cleștișorii fură vârâți adânc în spinarea lut Will, iar trupul i se contorsionă pe pat, mușchii încordându-i-se sub piele, țipătul său de agonie fiind scurt și înăbușit. Fratele Enoch scoase instrumentul, o bucată de metal pătată de sânge fiind ținută între dinții acestuia.

Jem își puse mâna într-a lui Will.

— Strânge-mă de degete. Ajută, când te doare. Mai sunt doar câteva de scos.

— E ușor… pentru tine… de spus, gemu Will, însă atingerea mâinii *parabatai*-ului său păru să-l mai relaxeze.

Era arcuit pe pat, coatele fiindu-i vârâte în saltea, și respira sacadat. Tessa știa că era mai bine să privească în altă parte, dar nu putea. Își dădu seama că nu mai văzuse niciodată atât de mult dintr-un trup de băiat, nici măcar la Jem. Era fascinată de felul în care mușchii zvelți ai lui Will alunecau pe sub pielea lui netedă, de îndoirea și încordarea brațelor sale, de stomacul tare, plat, care se convulsiona când el respira.

Cleștișorii străluciră din nou, iar mâna lui Will o apucă strâns pe-a lui Jem, degetele amândurora albindu-se. Sângele țâșni și curse într-o parte. Will nu scoase niciun sunet, cu toate că Jem se făcuse palid la față și se părea că-i era rău. Își mișcă mâna ca și când ar fi vrut să-l atingă pe Will pe umăr, dar o trase înapoi, mușcându-și buza.

Toate astea se întâmplă din cauză că Will m-a acoperit pentru a mă proteja, gândi Tessa. Așa cum spusese fratele Enoch, într-adevăr era o povară greu de suportat.

Stătea întinsă în patul ei îngust care se afla în vechea cameră din apartamentul din New York. Pe fereastră vedea cerul cenușiu, acoperișurile din Manhattan. Una dintre cuverturile colorate, ale mătușii ei, se afla pe pat, iar ea o trase până la bărbie, când mătușa ei intră.

Știind ceea ce era de știut, Tessa vedea asemănările. Mătușa Harriet avea ochi albaștri, păr blond spălăcit; până și forma feței era la fel ca a lui Nate. Zâmbind, veni și se aplecă deasupra Tessei, punându-i o mână pe frunte, fata simțind-o rece pe pielea ei fierbinte.

— Îmi pare atât de rău, șopti Tessa. De Nate. E vina mea că a murit.

— Șșș, spuse mătușa ei. Nu e vina ta. E a mea și a lui. Tessa, vezi tu, eu mereu m-am simțit vinovată. Știind că sunt mama lui, dar nefiind în stare să i-o spun. L-am lăsat să facă ce-a vrut, până când a devenit un alintat fără scăpare. Dacă i-aș fi spus că sunt mama lui, nu s-ar fi simțit atât de trădat atunci când a descoperit adevărul și nu s-ar fi răzvrătit împotriva noastră. Minciunile și secretele, Tessa, sunt precum un cancer al sufletului. Ele mănâncă ceea ce e bun și lasă în urmă doar cele rele.

— Mi-e atât de dor de tine, zise Tessa. Nu mai am nicio familie acum…

Mătușa ei se aplecă pentru a o săruta pe frunte.

— Ai o familie mai mare decât ți-ai putea închipui.

— Acum în mod sigur vom pierde Institutul, spuse Charlotte.

Nu părea distrusă lăuntric, ci doar distantă și detașată. Tessa plutea ca o fantomă prin infirmerie, privind spre locul unde stătea Charlotte, cu Jem la picioarele propriului ei pat. Tessa se putea vedea, adormită, cu părul răsfirat precum un evantai pe pernele ei. Will dormea la câteva paturi mai încolo, spatele fiindu-i plin de bandaje, o *iratze* neagră fiind vizibilă pe pielea de la ceafă. Sophie, cu boneta albă și rochia de culoare închisă, ștergea praful de pe pervazuri.

— L-am pierdut pe Nathaniel Gray ca sursă, unul de-al nostru s-a dovedit a fi spion, iar noi nu stăm mai bine ca acum două săptămâni în găsirea lui Mortmain.

— După tot ce-am făcut, tot ce-am aflat? Cei din Conclav

vor înțelege…

— Nu vor înțelege. Din câte știu eu, au ajuns deja la capătul răbdării. Aș putea la fel de bine să mă duc acasă la Benedict Lightwood și să trec actele Institutului pe numele său. Să termin cu asta.

— Henry ce spune despre asta? întrebă Jem.

El nu mai era îmbrăcat în echipamentul de luptă, și nici Charlotte; purta o cămașă albă și pantaloni maro, iar Charlotte era îmbrăcată într-una din rochiile ei simple de culoare închisă. Totuși, când Jem își întoarse mâna, Tessa văzu că încă era pătată de sângele uscat al lui Will.

Charlotte pufni într-un fel deloc manierat.

— Oh, Henry, spuse ea, părând epuizată. Cred că e atât de șocat că unul dintre dispozitivele lui n-a funcționat, că nu știe ce să facă cu el însuși. Și nu suportă să vină aici. Crede că e vina lui că Will și Tessa sunt răniți.

— Fără acel dispozitiv, poate-am fi fost cu toții morți, iar Tessa ar fi fost în mâinile Magistrului.

— Ești binevenit să-i explici asta lui Henry. Eu am renunțat să mai încerc.

— Charlotte… Vocea lui Jem era blândă. Știu ce spun oamenii, Știu că ai auzit bârfele răutăcioase. Însă Henry te iubește. La depozitul de ceai, când a crezut că erai rănită, aproape că a înnebunit. S-a aruncat în acea mașinărie…

—James! Charlotte îl bătu pe Jem pe umăr. Apreciez încercarea de a mă consola, însă, în final, minciunile nu fac nimănui niciun bine. Am acceptat de mult timp faptul că Henry își iubește în primul rând invențiile, și apoi pe mine - asta dacă mă iubește măcar un pic.

— Charlotte, spuse Jem obosit, însă înainte să mai poată spune ceva, Sophie veni lângă ei, cu cârpa de praf în mână.

— Doamnă Branwell, zise ea pe un ton coborât. Dacă aș putea să vorbesc cu dumneavoastră pentru o clipă…

Charlotte păru surprinsă.

— Sophie…

— Vă rog, doamnă!

Charlotte puse o mână pe umărul lui Jem, îi șopti ceva la ureche, iar apoi dădu din cap spre Sophie.

— Prea bine. Vino cu mine în salon!

În timp ce Charlotte și Sophie părăseau încăperea, Tessa își dădu seama cu surprindere că Sophie era, de fapt, mai înaltă decât stăpâna ei. Prezența lui Charlotte era atât de impunătoare, că uneori uita cât de mică era de fapt. Iar Sophie era la fel de înaltă ca Tessa și la fel de subțire ca o salcie. Tessa și-o aminti din nou, împreună cu Gideon Lightwood, lipită de peretele rece de pe coridor, și se îngrijoră.

Când ușa se închise în urma celor două femei, Jem se aplecă, cu brațele încrucișate deasupra capătului patului de alamă al Tessei. Se uită la ea, zâmbind ușor, dar strâmb, mâinile atârnându-i în aer - având sânge uscat pe încheieturile degetelor și sub unghii.

— Tessa, Tessa mea, spuse el pe un ton moale, la fel de domol ca sunetul viorii sale. Știu că nu mă poți auzi. Fratele Enoch spune că nu ești rănită foarte grav. Eu nu pot spune că acest lucru mă liniștește suficient. E mai degrabă ca și când Will mă asigură că ne-am rătăcit doar puțin pe undeva. Știu că asta înseamnă că, pentru câteva ore bune, nu vom da de vreo stradă cunoscută.

Își coborî tonul, atât de jos încât Tessa nu era sigură dacă ceea ce spusese în continuare era adevărat sau făcea partea din întunericul visului, care se ridica pentru a o cuprinde din nou, cu toate că se lupta ca asta să nu se întâmple.

— Nu mi-a păsat niciodată, continuă el. Să ne pierdem, la asta mă refer. Mereu am fost de părere că cineva nu se poate pierde cu adevărat, atâta timp cât cunoaște foarte bine inima cuiva. Însă mă tem că s-ar putea să mă pierd dacă n-o voi cunoaște pe a ta.

Închise ochii de parcă era epuizat, iar ea văzu cât de subțiri îi erau pleoapele, aidoma pergamentului, și cât de obosit părea.

— *Wo ai ni*, Tessa, șopti el. *Wo bu xiang shi qu ni*.

Știa, fără să-și dea seama cum, ce însemnau acele cuvinte.

Te iubesc.

Și nu vreau să te pierd.

Nici eu nu vreau să te pierd, vru ea să spună, însă cuvintele nu-i ieșiră, în schimb, moleșeala se ridică într-un val întunecat și o învălui în tăcere.

Întuneric.

În celulă era întuneric, iar Tessa fu conștientă mai întâi de un sentiment de profundă singurătate și de groază. Jessamine era întinsă pe un pat îngust, cosițele ei blonde despletite atârnându-i pe umeri. Tessa se aplecă deasupra ei și se simți ca și când i-ar fi atins mintea. Avea un sentiment de pierdere enorm de mare. Cumva, Jessamine știa că Nate murise. Înainte, când Tessa încercase să atingă mintea fetei, ea întâmpinase rezistență, însă acum simțea doar o tristețe crescândă, ca o picătură de cerneală neagră care se împrăștie prin apă.

Ochii căprui ai lui Jessamine erau deschiși, privind lung în întuneric. Nu mai am nimic*. Cuvintele se auzeau clar în mintea Tessei*. L-am ales pe Nate în detrimentul vânătorilor de umbre, dar acum el e mort, iar Mortmain o să mă vrea și pe mine moartă, și Charlotte mă urăște. Am jucat ce aveam și am pierdut totul.

În timp ce Tessa privea, Jessamine ridică mâna și scoase peste cap un șnur de la gât. La capătul șnurului era un inel de aur cu o piatră albă, strălucitoare - un diamant. Strângându-l între degete, folosi diamantul pentru a scrijeli niște litere în peretele de piatră.

JG.

Jessamine Gray.

Acel mesaj ar fi putut avea mai multe semnificații, însă Tessa n-avea să afle niciodată dacă era adevărat; în timp ce Jessamine apăsa cu putere nestemata, aceasta se

sparse, iar ea izbi cu palma în perete, zgâriindu-și încheieturile degetelor.

Tessa nu avea nevoie să atingă mintea lui Jessamine pentru a ști ce gândea. Nici măcar diamantul nu era real. Cu un strigăt ușor, Jessamine se întoarse și își îngropi fața în păturile aspre de pe pat.

Când Tessa se trezi din nou, era întuneric. O vagă lumină de la stele se infiltra prin ferestrele înalte ale infirmeriei, iar pe măsuța de lângă patul ei se afla o lampa-vrăjitoarei aprinsă. Lângă ea era o ceașcă de tizana aburindă și o farfurioară cu biscuiți. Se ridică în șezut, vrând să ia ceașca - și îngheță.

Will stătea pe patul de lângă al ei, purtând o cămașă largă și pantaloni, și un halat negru. Pielea îi era palidă în lumina stelelor, dar nici măcar lipsa de intensitate a luminii nu putea șterge culoarea albastră a ochilor săi.

— Will, spuse ea tresărind, de ce ești treaz?

Oare îi veghease *somnul*? se întrebă ea. Dar ce lucru ciudat și deloc caracteristic lui Will.

— Ți-am adus o tizană, zise el ușor înțepat. Dar mi s-a părut că ai un coșmar.

— Da? Nici măcar nu-mi amintesc ce-am visat.

Se acoperi bine cu păturile, cu toate că modesta ei cămașă de noapte o acoperea mai mult decât suficient.

— Credeam că am evadat în somn… că viața adevărată era coșmarul și că somnul era locul unde puteam găsi liniștea și pacea.

Will ridică ceașca și se așeză lângă ea pe pat.

— Poftim! Bea asta!

Ascultătoare, luă ceașca din mâna lui. Tizana avea un gust amar, dar bun, precum coaja de lămâie.

— Ce efect are? întrebă ea.

— Calmant, răspunse Will.

Se uită la el, simțind în gură gustul de lămâie. În fața ochilor părea să aibă o negură; prin ea, Will părea ieșit

dintr-un vis.

— Cum îți mai sunt rănile? Te mai dor?

El scutură din cap.

— După ce mi-au scos tot metalul, au putut să-mi facă o *iratze*, spuse el. Rănile nu sunt complet vindecate, însă se vor vindeca. Mâine vor fi deja doar niște cicatrice.

— Sunt geloasă.

Mai luă o gură din tizană, începea să o facă să se simtă amețită. Își atinse bandajul de pe frunte.

— Cred c-o să mai treacă ceva timp până o să pot să-mi dau jos asta.

— Între timp, bucură-te că arăți ca un pirat.

Ea râse ușor. Will era suficient de aproape de ea, încât să-i simtă căldura trupului. Era fierbinte precum interiorul unui cuptor.

— Ai febră? întrebă ea înainte să se poată opri.

— *Iratzele* ne ridică temperatura corpului. Face parte din procesul de vindecare.

— Aha, făcu ea.

Avându-l atât de aproape era ca și cum i-ar fi trimis mici fiori prin vene, însă se simțea prea amețită pentru a se trage înapoi.

— Îmi pare rău pentru fratele tău, spuse el încet, respirația lui mișcând părul Tessei.

— N-are cum să-ți pară, zise ea pe un ton ușor aspru. Știu că ești de părere că a meritat ce a primit. Și probabil că așa și este.

— Sora mea a murit. A murit, iar eu n-am putut face nimic în legătură cu asta, zise el, iar în vocea lui se simțea o undă de mâhnire. *Îmi pare rău* pentru fratele tău.

Se uită la el. Ochi mari și albaștri, un chip perfect, gură arcuită, cu colțurile lăsate de îngrijorare, îngrijorare pentru ea. Își simți pielea fierbinte și strânsă, capul amețit și gol, de parcă plutea.

— Will, șopti ea. Will, mă simt foarte ciudat.

Will se aplecă peste ea pentru a pune ceașca pe măsuță,

iar umerii lui îi atinseră pe ai ei.

— Vrei să o aduc pe Charlotte?

Ea clătină din cap. Visa. Acum era foarte sigură de asta; avea același sentiment că era și totuși nu era în trupul ei, ca atunci când o visase pe Jessamine. Faptul că era un vis o făcu să fie mai îndrăzneață. Will era încă aplecat în față, cu brațele întinse; ea se ghemui lângă el, punându-și capul pe umărul lui și închizând ochii. Îl simți tresărind surprins.

— Te-am rănit? șopti ea, amintindu-și cu întârziere de spatele lui bandajat.

— Nu-mi pasă, spuse el cu fervoare. Nu-mi pasă.

Își petrecu brațele în jurul ei și o strânse bine; ea își sprijini bărbia pe locul cald unde gâtul se îmbină cu umărul. Auzi ecoul pulsației sale și îi adulmecă mirosul, sânge și sudoare și săpun și magie. Nu era ca atunci când fuseseră pe balcon, numai foc și dorință. O ținea cu grijă, lipindu-și obrazul de părul ei. El tremura, chiar și când pieptul i se ridica și cobora, chiar și când, ezitând, își puse degetele sub bărbia ei, ridicându-i chipul…

— Will, zise Tessa. E-n regulă. Nu contează ce faci. Noi doi visăm, să știi.

— Tess?

Will părea alarmat. Își spori strânsoarea. Ea se simțea caldă și moale și ametită. Ce frumos ar fi fost, se gândi ea, ca Will să nu fie așa doar în vise. Patul se legăna sub ea ca o barcă pe mare, în voia valurilor. Închise ochii și îi permise întunericului s-o ia.

Aerul nopții era rece, ceața verde-gălbuie fiind densă sub razele intermitente de lumină, în timp ce Will își croia drum spre King’s Road. Adresa pe care Magnus i-o dăduse era pe Cheyne Walk, aproape de Debarcaderul Chelsea, iar Will simțea deja mirosul cunoscut al râului, mâl și apă și noroi și putreziciune.

Încercase să-și potolească inima, să nu-i mai bată atât de puternic, de parcă ar fi fost gata să-i sară din piept, încă de

când primise biletul de la Magnus, împăturit cu grijă pe o tavă care se afla pe măsuța de lângă patul său. Pe acesta nu scria nimic în afară de o adresă: *Cheyne Walk, nr. 16.* Lui Will îi era cunoscută aleea și zona din jurul ei. Chelsea, aproape de râu, era un cunoscut loc frecventat de artiști și de literați, iar ferestrele tavernelor pe lângă care el trecea străluceau de lumină galbenă, ademenitoare.

Când dădu colțul, își strânse mai bine paltonul pe trup; o luă spre sud. În pofida *iratzelor*, spatele și picioarele încă îl dureau de la leziunile avute; era inflamat, de parcă fusese înțepat de zeci de albine. Și totuși, de-abia simțea durerea. Mintea îi era plină de posibilități. Ce descoperise Magnus? În mod evident, el nu avea să-l convoace pe Will fără un motiv serios. Iar trupul său era plin de Tessa, de mirosul și de atingerea ei. În mod ciudat, ceea ce îi străpungea inima și mintea nu era amintirea de la bal a buzelor ei lipite de ale sale, ci felul în care se sprijinise de el astă-seară, cu capul pe umărul său, respirația ei caldă pe gâtul lui, de parcă ar fi avut încredere deplină în el. Ar fi dat orice avea pe lume și orice avea să aibă vreodată, doar să stea lângă ea în patul îngust din infirmerie și să o țină în brațe, în timp ce ea dormea. Să plece de lângă ea fusese ca și cum i-ar fi fost smulsă inima din piept, însă trebuise s-o facă.

La fel trebuia mereu s-o facă. La fel trebuia mereu să nege ceea ce-și dorea cu adevărat.

Dar poate că… după această seară…

Alungă acest gând înainte să-i acapareze mintea. Era mai bine să nu se mai gândească; mai bine să nu spere și să fie dezamăgit. Se uită în jur. Acum se afla pe Cheyne Walk, privind la frumoasele case de pe alee, cu fațadele în stil georgian. Se opri în fața casei cu numărul 16. Era înaltă, străjuită de un gard de fier forjat și avea o fereastră arcuită proeminentă. Gardul avea o poartă cu ornamente; era deschisă, iar el păși înăuntru și se duse spre ușa principală, unde sună clopoțelul.

Spre marea lui surprindere, nu un lacheu îi deschise ușa,

ci Woolsey Scott, cu părul blond încâlcit, până la umeri. Purta un halat verde-închis, din brocart chinezesc, peste o pereche de pantaloni de culoare închisă, bustul fiindu-i însă gol Purta monoclu cu ramă de aur. În mâna stângă ținea o pipă și, în timp ce-l examina pe Will pe-ndelete, expiră, scoțând un nor de fum dulceag, care îi produse un acces de tuse.

— În sfârșit ai cedat și recunoști că te-ai îndrăgostit de mine, nu-i așa? îl întrebă el pe Will. Îmi plac la nebunie aceste declarații surprinzătoare, în miez de noapte. Se sprijini de cadrul ușii și flutură apatic o mână plină de inele. Hai, curaj!

Pentru prima oară, Will rămase fără grai. Nu era o poziție în care să se fi aflat des și n-avea cum să nu recunoască faptul că nu-i plăcea câtuși de puțin.

— Of, Woolsey, lasă-l în pace, spuse o voce cunoscută, de undeva din casă - Magnus, ieșind grăbit pe hol. În timp ce înainta, își închidea nasturii de la mânecile cămășii; părul negru îi era în dezordine. Încurcat. Ți-am spus că Will are să treacă pe-aici.

Will privi de la Magnus la Woolsey. Magnus era desculț; la fel și vârcolacul. Woolsey purta la gât un lanț strălucitor din aur. De el atârna un pandantiv pe care scria *Beati Bellicosi*, „Binecuvântați fie războinicii”. Sub el era amprenta unei labe de lup. Scott îl observă pe Will care se uita lung la el și rânji.

— Îți place ce vezi? îl întrebă el.

— *Woolsey*, spuse Magnus.

— Biletul tău avea legătură cu invocarea demonului, corect? întrebă Will, privindu-l pe Magnus. Doar nu… m-ai chemat pentru favoarea pe care ți-o datorez, nu-i așa?

Magnus clătină din capul său ciufulit.

— Nu. Doar afaceri, nimic altceva. Woolsey a fost amabil să mă găzduiască până mă hotărăsc ce să fac în continuare.

— Aș zice să mergem la Roma, spuse Scott. Ador Roma.

— N-am nimic împotrivă, dar mai întâi am nevoie de o încăpere. De preferat, una cu puține lucruri în ea sau chiar goală.

Scott își îndepărtă monoclul și se uită lung la Magnus.

— Și ce ai de gând să faci în acea încăpere?

Tonul său era mai mult decât sugestiv.

— Să invoc un demon marbas, rosti Magnus, oferindu-i un zâmbet strălucitor.

Scott se înecă de la fumul de pipă.

— Cred că avem cu toții propriile idei în legătură cu ceea ce constituie o seară plăcută…

— Woolsey! Magnus își trecu mâna prin părul său aspru. Urăsc să aduc asta în discuție, dar îmi ești dator. Hamburg? 1863?

Scott își ridică mâinile.

— O, prea bine! Poți dispune de camera fratelui meu. N-a mai folosit-o nimeni de când a murit. Distracție plăcută! Eu voi fi în salon, cu un pahar de sherry și câteva xilogravuri cam obraznice pe care le-am importat din România.

Acestea fiind spuse, se întoarse și se îndepărtă pe hol. Magnus îi făcu semn lui Will să intre, iar el procedă întocmai, fericit, căldura casei învăluindu-l ca o pătură. De vreme ce nu exista niciun lacheu, își scoase paltonul albastru din lână și îl puse pe braț, în timp ce Magnus îl privea curios.

— Will, rosti el. Văd că n-ai zăbovit nicio clipă de când ai primit biletul. Te așteptam abia mâine.

— Știi ce înseamnă asta pentru mine, zise Will. Chiar credeai că voi pierde vremea?

Magnus îi cercetă chipul.

— Ești pregătit? întrebă el. Pentru un eșec? Ca demonul să nu fie cel bun? Ca invocarea să nu funcționeze?

Pentru o clipă, Will nu putu să se miște. Își vedea propriul chip reflectat în oglinda care atârna lângă ușă. Era îngrozit să vadă cât de distrus arăta - de parcă nu mai

exista niciun zid între lume și dorințele inimii sale.

— Nu, spuse el. Nu sunt pregătit.

Magnus scutură din cap.

— Will… Oftă. Vino cu mine!

Se întoarse cu grația unei pisici și își croi drum pe hol și în sus, pe scara spiralată, din lemn. Will îl urmă pe treptele întunecate, covorul persan gros înăbușindu-i pașii. În nișele din pereți se aflau statui de marmură cu trupuri încolăcite. Will își luă imediat privirea de la ele, dar apoi se uită din nou. Nu era ca și când Magnus părea să dea atenția la ceea ce făcea Will și, sincer, el nu-și imaginase vreodată că era cu putință ca doi oameni să ajungă într-o poziție ca aceea, și cu atât mai puțin să o facă să pară artistică.

Ajunseră la al doilea etaj, iar Magnus înaintă zgomotos pe coridor, deschizând uși în timp ce mergea, bombănind în sinea lui. În cele din urmă, găsind-o pe cea bună, deschise larg ușa și îi făcu semn lui Will să-l urmeze.

Dormitorul care aparținuse fratelui decedat al lui Woolsey Scott era întunecat și friguros, iar aerul mirosea a praf. Imediat, Will își căută lampa-vrăjitoarei, însă Magnus flutură o mână spre el, o flacără albastră ieșindu-i din vârfurile degetelor. Un foc se aprinse deodată în cămin, luminând încăperea. Era mobilată, dar totul fusese acoperit de cearșafuri albe - patul, șifonierul și servantele. În timp ce Magnus înaintă în cameră, suflecându-și mânecile și gesticulând, mobila începu să se dea la o parte din mijlocul încăperii. Patul se roti într-o parte și se lipi de perete; scaunele, birourile și lavoarul zburară în colțurile încăperii.

Will fluieră. Magnus rânji.

— Ușor de impresionat, spuse Magnus, cu toate că respira destul de greu.

Îngenunche în mijlocul încăperii acum goale și desenă degrabă o pentagramă în fiecare colț al simbolului ocult el scrijeli o rună, dar nu era niciuna pe care Will s-o

recunoască din Cartea Gri. Magnus își ridică brațele și le întinse deasupra stelei; începu să psalmodieze, iar la încheieturile mâinilor îi apărură niște tăieturi din care el picură sânge în centrul pentagramei. Will se încordă când sângele lovi podeaua și începu să ardă cu o strălucire albastră sinistră. Magnus ieși din pentagramă, încă psalmodiind și își vârî mâna în buzunar de unde scoase dintele demonului. În vreme ce Will privea, Magnus aruncă dintele în centrul arzând al stelei.

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi, din inima focului care ardea mocnit, începu să ia formă o siluetă întunecată. Magnus încetă să mai psalmodieze; se ridică, cu ochii mijiți spre pentagramă și spre ceea ce se întâmpla în interiorul ei, tăieturile de la mâinile sale închizându-se ușor. În încăpere nu se mai auzea aproape nimic, doar focul trosnind și respirația aspră a lui Will, tot mai zgomotoasă, pe măsură ce silueta creștea - în cele din urmă luând o formă solidă, recognoscibilă.

Era demonul albastru de la petrecere, dar nu mai purta haine de seară. Trupul îi era acoperit de solzi albaștri, iar o coadă lungă, gălbuie, cu un țep în vârf, lovea dintr-o parte într-alta. Demonul se uită de la Magnus la Will, mijindu-și ochii stacojii.

— *Cine îl invocă pe demonul marbas*? întrebă el cu o voce care părea să vină de undeva de pe fundul unei fântâni.

Magnus făcu un gest cu bărbia spre pentagramă. Mesajul era clar: acum era treaba lui Will.

Acesta făcu un pas în față.

— Nu-ți aduci aminte de mine?

— Ba da, mârâi demonul. M-ai fugărit pe domeniile casei de la țară aparținând familiei Lightwood. Mi-ai rupt un dinte. Își deschise gura, arătând că era știrb. Ți-am gustat sângele. Vorbea sâsâit. Când voi ieși din această pentagramă, îl voi gusta din nou, nefilimule.

— Ba nu! Will nu cedă. Te întreb dacă *îți aduci aminte de*

mine.

Demonul era tăcut. Ochii săi înflăcărați erau impenetrabili.

— Acum cinci ani, continuă Will. O cutie. Un Pyxis. Am deschis-o, iar de-acolo ai ieșit tu. Ne aflam în biroul tatălui meu. Tu ai atacat, însă sora mea te-a ținut la distanță cu un pumnal de seraf. Acum îți amintești de mine?

Urmă o tăcere extrem de lungă. Magnus îl țintui pe demon cu ochii săi de pisică. În ei se putea desluși aluzia unei amenințări, dar pe care Will n-o vedea.

— Grăiește adevărul, spuse Magnus în cele din urmă. Altminteri, marbas, o să fie vai și-amar de tine.

Demonul își întoarse capul spre Will.

— *Tu*, rosti el fără nicio tragere de inimă. *Tu ești băiatul acela. Fiul lui Edmund Herondale*.

Will inspiră profund. Se simți deodată amețit, ca și când mai avea puțin și leșina. Își vârî unghiile în palmă, crestându-și pielea, permițând durerii să-i limpezească gândurile.

— Deci, îți aduci aminte.

— *Am fost închis în acel obiect vreme de douăzeci de ani*, mârâi demonul marbas. *Desigur că îmi aduc aminte de momentul eliberării. Închipuie-ți, dacă poți, muritor idiot ce ești, ani de beznă, de întuneric, nicio lumină sau mișcare - iar apoi crăpătura, deschiderea. Și fața omului care te-a întemnițat privind fix deasupra ochilor tăi.*

— Nu eu sunt cel care te-a întemnițat…

— *Așa e. Tatăl tău a făcut-o. Însă, în viziunea mea, arăți exact ca el*. Demonul râânji. *Îmi aduc aminte de sora ta. Curajoasă fată, să mă țină la distanță cu acel pumnal pe care de-abia știa să-l folosească*.

— L-a folosit destul de bine cât să te țină departe de noi. De aceea ne-ai blestemat. *M-ai* blestemat. Îți amintești?

Demonul chicoti.

— „*Toți cei care te iubesc vor muri. Dragostea lor va însemna totodată propria lor distrugere. Poate va dura*

câteva clipe, poate va dura câțiva ani, dar oricine te va privi cu dragoste va muri din această pricină. Și voi începe cu ea."

Will se simți ca și când respira foc. Întregul piept îi ardea.

— Da.

Demonul își înclină capul într-o parte.

— *Și m-ai invocat ca să ne amintim de acest eveniment din trecut?*

—Te-am invocat, ticălos cu piele albastră, ca să înlături blestemul pus asupra mea. Sora mea - Ella - a murit în acea noapte. Mi-am părăsit părinții și cealaltă soră, ca să nu le fac vreun rău. Au trecut cinci ani. E de-ajuns. *De-ajuns!*

— *Nu încerca să-mi câștigi mila, muritorule,* spuse demonul. *Am fost torturat douăzeci de ani în cutia aia. Poate că și tu ar trebui să suferi preț de douăzeci de ani. Sau două sute…*

Will se încordă. Înainte să se năpustească asupra pentagramei, Magnus vorbi pe un ton calm:

— Ceva din toată povestea asta m-a cam băgat în ceață, marbas.

Demonul își aruncă privirea spre el.

— *Cum ar fi?*

— Un demon, când este eliberat dintr-un Pyxis, este de obicei foarte slăbit, fiind înfometat cât timp a stat în temniță. Prea slăbit pentru a arunca un blestem atât de iscusit și de puternic precum cel pe care pretinzi că l-ai aruncat asupra lui Will.

Demonul sâsâi ceva într-o limbă pe care Will n-o cunoștea, una dintre cele mai neobișnuite limbi demonice, una care nu era chtoniană sau purgatică. Magnus își miji ochii.

— Dar ea a murit, spuse Will. Marbas a spus că sora mea va muri, și chiar așa s-a și întâmplat. Chiar în acea seară.

Ochii lui Magnus încă erau fixați asupra demonului. Un

fel de bătălie a voințelor se dădea pe tăcute, pe care Will nu o-nțelegea. În cele din urmă, Magnus spuse pe un ton moale:

— Chiar nu vrei să mi te supui, marbas? Chiar vrei să-mi înfurii tatăl?

Marbas scuipă o înjurătură, apoi se întoarse spre Will. Botul îi zvâcni.

— *Corcitura are dreptate. Blestemul a fost fals. Sora ta a murit din cauză că am lovit-o cu țepul meu*. Demonul își roti coada gălbuie dintr-o parte într-alta, iar Will și-o aminti pe Ella împinsă la pământ de coada aceea, pumnalul zburându-i din mână. N-ai avut niciodată vreun blestem asupra ta, Will Herondale. Niciunul aruncat de mine.

— Nu, răspunse Will în șoaptă. Nu, nu e posibil.

Simțea că o furtună puternică îi trecea prin cap; își aminti vocea lui Jem spunându-i că „zidul se năruie”, iar el își imaginase un zid mare care îl înconjurase, îl izolase ani de zile, făcându-se fărâmițe. Era liber - și era singur, iar vântul aspru trecu prin el ca un cuțit.

— Nu. Vocea îi coborî. *Magnus…*

— Marbas, minți cumva? îl întrebă Magnus înțepat. Juri pe Baal că spui adevărul?

— *Jur*, spuse marbas, dându-și ochii peste cap. *Ce câștig mi-ar aduce dacă aș mințI?*

Will căzu în genunchi. Își duse mâinile la stomac, ca și cum ar fi vrut să se-mpiedice să vomite. *Cinci ani*, gândi el. Cinci ani irosiți. Auzi strigătele familiei sale și bătăile la ușile Institutului și pe el ordonându-i lui Charlotte să-i facă să plece. Iar ei nu știuseră niciodată de ce. Își pierduseră o fiică și un fiu în decurs de câteva zile, și nu știuseră niciodată de ce. Iar ceilalți - Henry și Charlotte și Jem… și Tessa… și lucrurile pe care le făcuse…

Jem e cel mai mare păcat al meu.

— Will are dreptate, zise Magnus. Marbas, ești un ticălos cu piele albastră. *Arzi și mori!*

Undeva la marginea viziunii lui Will, o flacără de culoare

roșu-închis se înălță până în tavan; marbas zbieră, un urlet de agonie care se încheie la fel de brusc precum începuse. Duhoarea de carne de demon ars umplu încăperea. Și totuși, Will se ridică din genunchi, inspirând și expirând din greu. *O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!*

Simți pe umeri atingerea unor mâini blânde.

— Will, spuse Magnus fără pic de umor în glas, ci doar cu o bunătate surprinzătoare. Will, îmi pare rău.

— Tot ce-am făcut, zise Will.

Simți că nu mai putea trage aer în plămâni.

— Toate minciunile, îndepărtarea oamenilor, abandonarea familiei mele, lucrurile de neiertat pe care i le-am zis Tessei - zadarnic. Al naibii de zadarnic, și totul din cauza unei minciuni pe care am fost suficient de tâmpit cât s-o cred.

— Aveai doisprezece ani. Sora ta murise. Marbas a fost o creatură șireată. A păcălit magicieni puternici, așa că un copil care nu avea habar de Lumea din Umbră nu se mai pune la socoteală.

Will se uită îndelung la mâinile sale.

— Întreaga mea viață ruinată, distrusă…

— Ai șaptesprezece ani, spuse Magnus. Nu poți avea o viață ruinată când de-abia ai trăit câțiva ani. Și, Will, nu înțelegi ce înseamnă asta? Ți-ai petrecut ultimii cinci ani din viață convins că nimeni n-ar putea să te iubească, deoarece, dacă o făcea, avea să moară. Numai faptul că oamenii care te iubeau au continuat să supraviețuiască ți-a dovedit indiferența lor față de tine. Dar te-ai înșelat. Charlotte, Henry, Jem - familia ta…

Will inspiră profund, apoi expiră. Furtuna din capul său începea, încet-încet, să se retragă.

— Tessa, spuse el.

— Ei bine!

Acum, în vocea lui Magnus se simțea o undă de umor. Will își dădu seama că magicianul îngenunchease lângă el.

Sunt în casa unui vârcolac, gândi Will, *cu un magician*

care mă consolează și cu rămășițele unui demon mort la câțiva centimetri depărtare de mine. Cine și-ar fi imaginat?

— Nu te pot asigura de ceea ce simte Tessa. În caz că n-ai observat, ea e o fată categoric independentă. Însă ai la fel de multe șanse ca oricare alt bărbat să-i câștigi dragostea, Will, și nu asta e ceea ce îți doreai?

Îl bătu pe umăr și își retrase mâna, ridicându-se, o umbră subțire ivindu-se deasupra lui Will.

— Dacă te consolează cu ceva, din câte am văzut pe balcon noaptea trecută, cred că te place cu adevărat.

Magnus privea în timp ce Will străbătea aleea din fața casei. Ajungând la poartă, se opri cu mâna pe zăvor, de parcă ezita să pornească într-o călătorie lungă și grea. Luna se ivise de după nori și strălucea pe părul său negru, des, și pe mâinile sale albe.

— Foarte curios, spuse Woolsey, apărând în spatele lui Magnus, aflat în cadrul ușii.

Luminile calde din casă făceau ca părul blond-închis al lui Woolsey să arate ciufulit și de un auriu palid. Ca și când dormise.

— Dacă n-aș ști ce știu, aș spune că te-ai atașat de băiatul ăsta.

— Și ce anume știi, Woolsey? întrebă Magnus absent, încă privindu-l pe Will și lumina care făcea ca Tamisa să strălucească dincolo de el.

— E nefilim, spuse Woolsey. Iar ție nu ți-a păsat niciodată de ei. Cu cât te-a plătit ca să-l invoci pe marbas?

— Nu m-a plătit, zise Magnus, iar acum nu mai vedea nimic din ceea ce era acolo, nu mai vedea râul, nu-i mai vedea pe Will, ci doar un val de amintiri - ochi, buze, chipuri, dispărând în trecut, iubirea pe care n-o mai putea numi în vreun fel. Mi-a făcut o favoare. De care nici măcar nu-și mai amintește.

— E foarte drăguț, zise Woolsey. Pentru un muritor.

— E foarte distrus, rosti Magnus. Precum o vază

frumoasă pe care cineva a spart-o. Numai norocul și priceperea o pot face la loc, cum era înainte.

— Sau magia.

— Am făcut tot ce-am putut, spuse Magnus încet, în timp ce Will, în cele din urmă, trase zăvorul, iar poarta se deschise; ieși de pe alee.

— Nu pare prea fericit, observă Woolsey. Orice-ai făcut pentru el…

— Acum e în stare de șoc, explică Magnus. A crezut un anumit lucru vreme de cinci ani, iar acum și-a dat seama că în tot acest timp a privit lumea printr-un mecanism defect - că toate lucrurile pe care le-a sacrificat în numele a ceea ce credea că era bun și nobil au fost de prisos și că n-a făcut decât să-i rănească pe cei pe care-i iubea cel mai mult.

— Doamne Dumnezeule, spuse Woolsey. Ești sigur că l-ai ajutat?

Will ieși pe poartă și o închise în urma lui.

— Destul de sigur, confirmă Magnus. Întotdeauna e mai bine să trăiești adevărul decât să trăiești o minciună. Iar acea minciună l-ar fi făcut să fie singur pentru totdeauna. Poate că vreme de cinci ani n-a avut aproape nimic, dar acum poate avea totul. Un băiat care arată ca el…

Woolsey chicoti.

— Cu toate că deja inima lui îi aparține cuiva, spuse Magnus. Dar poate că-i mai bine. Acum nu-i trebuie decât să iubească și să fie iubit. Pentru o persoană atât de tânără, n-a avut o viață ușoară. Sper doar că ea va înțelege asta.

Chiar și de la depărtare, Magnus îl văzu pe Will inspirând adânc, strângându-și umerii și pornind pe stradă. Și - Magnus era destul de sigur că nu-și imaginase - pasul său aproape că era săltat.

— Nu poți salva toate păsările care cad, spuse Woolsey, sprijinindu-se de perete și încrucișându-și brațele la piept. Nici măcar pe cele frumoase.

— Una e suficientă, zise Magnus și, când Will dispăru din vedere, închise ușa.

18
PÂNĂ CE VOI MURI

Am învățat o viață-ntreagă să iubesc,
Acum, deplina-mi artă pot să dovedesc.
Să-mi strig iubirea - rai sau iad?
Dacă ea nu-mi dă raiul? Mi-e totuna!
- Robert Browning, „*Un fel de dragoste*”

— Domnișoară! Domnișoară!

Tessa se trezi încet, când Sophie o scutură de umăr. Lumina soarelui se infiltra prin ferestrele înalte. Sophie zâmbea, cu ochii luminați.

— Doamna Branwell m-a trimis să vă ajut să vă întoarceți în camera dumneavoastră. Nu puteți rămâne aici pentru totdeauna.

— Ah! Nu vreau!

Tessa se ridică, apoi închise ochii amețită.

— Cred că o să am nevoie de ajutorul tău, Sophie, spuse ea pe un ton de scuză. Nu pot să mă țin pe picioare.

— Bineînțeles, domnișoară.

Sophie se întinse și o ajută imediat pe Tessa să coboare din pat. În pofida zveltеții, ea era destul de puternică. Păi așa și trebuie, nu-i așa? gândi Tessa, după ani de zile de cărat rufe grele în sus și-n jos pe scări, și cărbuni din coș până la șemineuri. Tessa tresări vag când picioarele ei loviră podeaua rece, și nu putu să nu arunce o privire să vadă dacă Will se mai afla în patul lui.

Nu mai era acolo.

— Will e bine? întrebă ea în timp ce Sophie o ajuta să-și pună papucii. M-am trezit un pic ieri și i-am văzut

scoțându-i metalul din spinare. Arăta îngrozitor!

Sophie pufni.

— Înseamnă că arăta mai rău decât a fost. Domnul Herondale abia i-a lăsat să-i facă o *iratze* înainte să plece. A dispărut în noapte, cine știe ce naiba să facă.

— *Zău?* Puteam să jur că am vorbit cu el seara trecută.

Acum se aflau pe coridor, Sophie ajutând-o pe Tessa, cu o mână așezată pe spatele ei. Imaginile începeau să ia formă în mintea Tessei. Imagini cu Will în lumina lunii, cu ea spunându-i că nimic nu conta, că era doar un vis - și, desigur, fusese un vis, nu-i așa?

— Probabil că ați visat, domnișoară.

Ajunseră la camera Tessei, iar Sophie, distrată, încercă să răsucească mânerul fără să-i dea drumul Tessei.

— E-n regulă, Sophie. Pot să stau și singură.

Sophie protestă, însă Tessa insistă suficient de ferm, așa că Sophie deschise curând ușa; înteți focul din cămin în timp ce Tessa se prăbuși într-un fotoliu. Pe măsuța de lângă patul ei se aflau un ibric cu ceai și o farfurie cu sandvișuri, din care ea se servi, recunoscătoare. Nu se mai simțea ametită, ci doar obosită, suferind de o epuizare care era mai mult spirituală decât fizică. Își aminti de gustul amar al tizanei pe care o băuse și de felul în care se simțise când fusese ținută de Will - dar totul nu fusese decât un vis. Se întreba cât din ceea ce văzuse seara trecută fusese doar un vis - Jem șoptindu-i la capătul patului, Jessamine plângând cu fața îngropată în pături în Orașul Tăcut…

— Mi-a părut rău când am auzit de veștile legate de fratele dumneavoastră, domnișoară.

Sophie stătea în genunchi în fața focului, flăcările renăscute dansând pe chipul ei drăguț. Avea capul plecat, iar Tessa nu-i putea vedea cicatricea.

— Sophie, nu trebuie să spui asta. Știu că a fost vina lui, zău, în privința Agathei… și a lui Thomas…

— Dar a fost fratele dumneavoastră.

Vocea lui Sophie era fermă.

— Trebuie să ne plângem rudele.

Se aplecă deasupra cărbunilor și ceva în legătură cu blândețea din vocea ei și cu felul în care părul îi cădea la ceafă în bucle negre și vulnerabile o făcu pe Tessa să spună:

— Sophie, ieri te-am văzut cu Gideon.

Sophie se încordă toată, fără să se întoarcă s-o privească pe Tessa.

— Ce vreți să spuneți, domnișoară?

— M-am întors să-mi iau colierul, zise Tessa. Îngerul mecanic. Ca să-mi poarte noroc. Și te-am văzut cu Gideon pe coridor.

Tessa înghiți cu zgomot.

— El… Te ținea de mână. Asemenea unui pretendent.

Urmă o tăcere îndelungă, timp în care Sophie privi spre foc. În cele din urmă, spuse:

— Aveți de gând să-i spuneți doamnei Branwell?

Tessa tresări.

— Poftim? Sophie, nu! Eu doar… voiam să te avertizez.

Vocea lui Sophie era monotonă.

— Să mă avertizați în legătură cu ce?

— Membrii familiei Lightwood…

Tessa înghiți din nou zgomotos.

— Nu sunt niște oameni de treabă. Când am fost acasă la ei - cu Will -, am văzut lucruri îngrozitoare, înspăimântătoare…

— Acela e domnul Lightwood, nu fiii dânsului!

Tonul tăios o făcu pe Tessa să tresară.

— Ei nu sunt ca dânsul!

— Cât de diferiți ar putea fi?

Sophie se ridică, vătraiul zăngănind în foc.

— Credeți că sunt atât de proastă, încât să las un gentleman pe care de-abia l-am cunoscut să-și bată joc de mine, după toate lucrurile prin care-am trecut? După tot ce m-a învățat doamna Branwell? Gideon e un om bun…

— E o chestiune de educație, Sophie! Poți să ți-l imaginezi ducându-se la Benedict Lightwood spunându-i că vrea să se însoare cu o mundană, pe deasupra și cameristă? Ți-l poți închipui făcând asta?

Sophie se strâmbă.

— Nu știți nimic, zise ea. Nu știți ce-ar fi în stare să facă pentru noi…

— Te referi la antrenament?

Tessa era sceptică.

— Sophie, zău…

Însă Sophie, clătinând din cap, își adună fustele și ieși furioasă din încăpere, trântind ușa în urma ei.

* * *

Cu coatele pe biroul din salon, Charlotte oftă și făcu ghem a paisprezecea bucată de hârtie, aruncând-o în șemineu. Focul scânteie pentru o clipă, învăluind hârtia, care se făcu neagră, iar apoi se transformă în cenușă.

Ridică tocul, îl înmuie în călimara cu cerneală și începu să scrie din nou.

Eu, Charlotte Mary Branwell, fiică a nefilimilor, în această zi, prin puterea acestui document, îmi dau demisia din funcția de director al Institutului din Londra, în numele meu și al soțului meu, Henry Jocelyn Branwell…

— Charlotte!

Mâna i se smuci, făcând o pată de cerneală care se întinse de-a lungul paginii, distrugând caligrafia îngrijită. Își ridică privirea și-l văzu pe Henry aplecându-se deasupra biroului, cu o expresie îngrijorată pe chipul său îngust și pistruiat. Charlotte lăsă tocul jos. Era conștientă, cum era mereu de față cu Henry și foarte rar alteori, de aspectul lui fizic - că părul îi ieșea din coc, că rochia nu era nouă și mai avea și o pată de cerneală pe mânecă și că ochii îi erau obosiți și umflați de prea mult plâns.

— Ce e, Henry?

Acesta ezită.

— Voiam doar… Scumpo, ce scrii?

Veni lângă ea, privind peste umărul ei.

— Charlotte!

Înșfăcă hârtia de pe birou; cu toate că cerneala se împrăștiase peste cuvinte, ceea ce mai era lizibil era suficient pentru el cât să înțeleagă conținutul.

— Demisionezi de la Institut? Cum poți să faci așa ceva?

— Mai bine să demisionez decât să vină peste mine Consulul Wayland și să mă dea afară, spuse Charlotte cu glas scăzut.

— Nu voiai să zici „peste noi”?

Henry părea rănit.

— N-ar trebui să am și eu un cuvânt de spus în această decizie?

— N-ai arătat niciodată până acum că ai cât de cât interes să conduci Institutul. De ce ai face-o acum?

Henry arăta de parcă l-ar fi pălmuit, și Charlotte făcu tot ce-i stătea în putere ca să nu se ridice și să-l cuprindă cu mâinile și să-l sărute pe obrazul pistruiat. Își aminti, când se îndrăgostise de el, cum îi părea că seamănă cu un cățeluș adorabil, având mâinile un pic prea mari față de corp, ochii căprui, mari, și un comportament curios. Că mintea din spatele acelor ochi era la fel de ageră și inteligentă precum a ei - asta crezuse ea dintotdeauna, chiar și atunci când unii râdeau de excentricitățile lui Henry. Întotdeauna crezuse că era suficient să se afle lângă el și să-l iubească, indiferent dacă el o iubea sau nu. Dar asta se întâmplase înainte.

— Charlotte, spuse el acum. Știu de ce ești supărată pe mine.

Charlotte își ridică chipul, surprinsă. Oare putea fi el atât de sensibil? În pofida conversației cu fratele Enoch, crezuse că nimeni nu mai observase. Abia fusese în stare să se gândească singură la asta, fără să mai aibă timp și de reacțiile lui Henry, când urma să afle.

— Chiar știi?

— Ești supărată deoarece n-am fost alături tine la întâlnirea cu Woolsey Scott.

Ușurarea și dezamăgirea se războiau în interiorul lui Charlotte.

— Henry, rosti ea oftând. Nu prea cred că…

— Nu mi-am dat seama, continuă el. Uneori sunt atât de prins de ideile mele… Lottie, tu știi asta.

Charlotte se înroși. Arareori o alinta așa.

— Dac-aș putea, m-aș schimba. Dintre toți oamenii din lume, credeam că tu mă înțelegi. Știi… știi că eu nu sunt un tinichigiu. Știi că vreau să creez ceva care să facă lumea mai bună, care să îmbunătățească viețile nefilimilor. Așa cum faci și tu, conducând Institutul. Și cu toate că știu că eu voi fi mereu pe locul al doilea pentru tine…

— Pe locul al doilea pentru *mine*!

Vocea lui Charlotte deveni un țipăt neîncrezător.

— *Tu* pe locul al doilea pentru *mine*!

— E-n regulă, Lottie, spuse Henry cu o blândețe de necrezut. Am știut - când ai fost de acord să te măriți cu mine - că o faci pentru că trebuia să fii căsătorită ca să conduci Institutul, că nimeni nu avea să accepte o femeie singură în poziția de director…

— Henry!

Charlotte se ridică în picioare, tremurând.

— Cum poți să spui asemenea lucruri îngrozitoare despre mine?

Henry părea nedumerit.

— Am crezut că așa stăteau lucrurile…

— Crezi că eu nu știu de ce te-ai căsătorit cu mine? strigă Charlotte. Crezi că nu știu despre banii pe care tatăl tău îi datora tatălui meu sau că tatăl meu a promis să uite de datorie dacă te însurai cu mine? El și-a dorit dintotdeauna un băiat, pe cineva care să conducă Institutul după el, și, dacă nu putea să aibă ceea ce și-a dorit, ei bine, de ce să nu plătească pentru a-și mărita piatra din

casă - prea antipatică, prea încăpățânată - cu vreun băiat sărac care-și făcea doar datoria față de familie…

— CHARLOTTE!

Henry se făcu stacojiu la față. Ea nu-l mai văzuse niciodată atât de furios.

— DESPRE CE NAIBA VORBEȘTI?

Charlotte se sprijini de birou.

— Știi prea bine, spuse ea. De-asta te-ai însurat cu mine, nu-i așa?

— Nu mi-ai mai spus niciodată vreun cuvânt în legătură cu asta!

— De ce-aș fi făcut-o? Nu e un lucru pe care tu să nu-l știi.

— De fapt, chiar nu știu.

Ochii lui Henry erau înflăcărați.

— Nu știu nimic despre datoria tatălui meu către tatăl tău. Am fost la tatăl tău cu gând bun și l-am întrebat dacă îmi face onoarea de a-mi permite să-i cer mâna ta. Nu a fost nicio discuție legată de bani!

Charlotte inspiră adânc. În anii de când se căsătoriseră, ea nu spusese niciodată ceva legat de circumstanțele logodnei ei cu Henry; nu păruse niciodată să existe vreun motiv și nu voise niciodată înainte să audă tăgăduiri bâiguite în legătură cu ceea ce ea știa că era adevărat. Nu tatăl ei afirmase asta când îi spusese de cererea în căsătorie a lui Henry? „El e un om destul de bun, mai bun decât tatăl său, iar tu o să ai nevoie de un fel de soț, Charlotte, dacă ai de gând să conduci Institutul. Am uitat de datoriile tatălui său, așa că această chestiune dintre familiile noastre s-a încheiat.”

Desigur, el nu-i spusese niciodată, nu în atât de multe cuvinte, că acesta era *motivul* pentru care Henry îi ceruse să se căsătorească cu ea. Ea doar presupusese…

— Nu ești antipatică, zise Henry încă furios. Ești frumoasă. Și nu am fost la tatăl tău să-i cer mâna ta doar din datorie față de familie; am făcut-o pentru că te iubesc.

Te-am iubit dintotdeauna. Sunt soțul tău.

— N-am știut că ai vrut să fii, șopti ea.

Henry scutură din cap frenetic.

— Știu că oamenii îmi spun că sunt excentric. Ciudat. Chiar și nebun. Toate acele lucruri. Nu mi-a păsat niciodată. Dar să crezi că sunt chiar cel mai influențabil… Mă iubești măcar un pic?

— Bineînțeles că te iubesc! strigă Charlotte. Niciodată n-ar trebui să te îndoiești de asta.

— Nu? Crezi că nu știu ce spun oamenii? Vorbesc despre mine de parcă n-aș fi acolo, de parcă aș fi un fel de redus mintal. L-am auzit pe Benedict Lightwood spunând de nenumărate ori că te-ai căsătorit cu mine doar ca să pretinzi că un bărbat conduce Institutul…

Acum era rândul lui Charlotte să fie furioasă.

— Și mă critici pentru că te consider influențabil! Henry, nu m-aș fi căsătorit niciodată cu tine pentru acest motiv, nici într-o mie de ani! Aș renunța la Institut într-o clipită, decât să renunț la…

Henry o privea lung, cu ochii săi căprui larg deschiși; părul său roșcat era zbârlit ca și cum își trecuse frenetic mâinile prin el de nenumărate ori, părând că mai avea puțin și și-l rupea.

— Decât să renunți la ce?

— Decât să renunț la *tine*, spuse ea. Nu știi asta?

Iar apoi nu mai adăugă nimic, deoarece Henry își petrecuse brațele în jurul ei și o săruta. O săruta astfel încât ea nu se mai simți antipatică, nu se mai gândi la păr sau la pata de cerneală sau la rochie sau la orice altceva decât la Henry, pe care îl iubea dintotdeauna. Lacrimile i se adunară la colțurile ochilor și începură să-i curgă pe obraji, și când el se dădu înapoi, îi atinse întrebător chipul umed.

— Zău, spuse el. Și tu mă iubești, Lottie?

— Bineînțeles că te iubesc. Henry, nu m-am căsătorit cu tine ca să am pe cineva cu care să conduc Institutul. M-am

căsătorit cu tine deoarece… deoarece știam că nu avea să-mi pese de cât de dificil era să conduc acest loc sau de cât de dur mă tratează Conclavul, atâta timp cât știam că în fiecare seară când urma să mă culc, chipul tău avea să fie ultimul pe care îl vedeam.

Îl lovi ușor în umăr.

— Henry, suntem căsătoriți de ceva ani. Chiar *credeai* că nu simt nimic pentru tine?

El ridică din umerii săi înguști și o sărută pe frunte.

— Credeam că doar ții la mine, spuse el pe un ton supărat. Și că aveai să mă iubești cu timpul.

— Asta am crezut și eu despre tine, spuse ea mirată. Oare chiar am fost amândoi atât de proști?

— Ei bine, despre mine nu pot spune că sunt surprins, zise Henry. Dar, sincer, Charlotte, tu trebuia să știi mai bine.

Ea chicoti.

— Henry! Îl strânse de mâini. Mai am ceva să-ți spun, ceva foarte important…

Ușa salonului se deschise brusc. Era Will. Henry și Charlotte se îndepărtară unul de celălalt, privind lung spre băiat. Will părea epuizat - palid, cu cearcăne la ochi -, însă pe chipul său exista o limpezime pe care Charlotte n-o mai văzuse niciodată, un fel de strălucire în expresia sa. Se pregăti să audă vreo remarcă sarcastică sau vreo observație plină de răceală, dar, în schimb, el le zâmbi fericit.

— Henry, Charlotte, spuse el. Ați văzut-o cumva pe Tessa?

— Cel mai probabil se află în camera ei, zise Charlotte derutată. Will, s-a întâmplat ceva? N-ar trebui să te odihnești? După toate acele răni…

Will dădu din mână.

— *Iratzele* tale excelente și-au făcut treaba. Nu am nevoie de odihnă. Îmi doresc doar s-o văd pe Tessa și să te întreb…

Se opri, privind lung spre scrisoarea de pe biroul lui Charlotte. Făcând câțiva pași, se întinse spre birou și o înșfăcă, citind-o cu aceeași privire îngrozită pe care o afișase și Henry.

— Charlotte… nu, nu poți renunța la Institut!

— Conclavul o să vă găsească alt loc în care să locuiți, spuse Charlotte. Sau veți putea sta aici până ce împliniți optsprezece ani, cu toate că familia Lightwood…

— N-aș vrea să locuiesc aici fără tine și Henry. De ce crezi c-aș rămâne? De dragul atmosferei?

Will flutură bucata de hârtie până ce începu să se rupă.

— Mi-e tare dor până și de Jessamine… Ei bine, nu prea mult. Iar familia Lightwood o să scape imediat de slujitorii noștri și o să-i înlocuiască cu unii de-ai lor. Charlotte, nu poți permite ca asta să se întâmple. Ăsta este căminul nostru. Este căminul lui Jem, căminul lui Sophie.

Charlotte îl privi îndelung.

— Will, ești sigur că n-ai febră?

— Charlotte!

Will trânti hârtia pe birou.

— Îți *interzic* să demisionezi din funcția de director! Pricepi? În toți acești ani ai făcut totul pentru mine de parcă ți-eram rudă, și nu ți-am spus niciodată cât de recunoscător îți sunt. Asta e valabil și pentru tine, Henry. Dar vă sunt recunoscător și, din această cauză, n-am să-ți permit să faci această greșeală.

— Will, spuse Charlotte. S-a terminat. Mai avem trei zile la dispoziție pentru a-l găsi pe Mortmain, și nu e cu putință să se întâmple asta. Pur și simplu nu mai avem timp.

— Să-l ia naiba pe Mortmain, zise Will. Atât la propriu, cât și la figurat. Limita de două săptămâni să-l găsim pe Mortmain a fost, în esență, stabilită de Benedict Lightwood ca un soi de test ridicol. Un test care, după cum s-a dovedit, a fost o înșelătorie. El lucrează pentru Mortmain. Testul la care am fost supuși a fost încercarea sa de a-ți lua Institutul. Însă dacă îl demascăm pe Benedict și arătăm

Conclavului ce e el de fapt - marioneta lui Mortmain -, Institutul va fi din nou al tău și vom putea continua să-l căutăm pe Mortmain.

— Jessamine a spus că dacă-l demascăm pe Benedict înseamnă să-i facem jocul lui Mortmain…

— Nu putem să stăm degeaba, zise Will pe un ton ferm. Merită să încercăm să purtăm măcar o conversație cu el, nu crezi?

Charlotte nu știa ce să zică. Ăsta nu era Will pe care-l cunoștea ea. Cel din fața ei era ferm, direct, ardoarea strălucindu-i în privire. Dacă făceai abstracție de tăcerea lui Henry, și el era la fel de surprins. Will dădu din cap ca și când lua tăcerea drept încuviințare.

— Excelent, spuse el. Am să-i zic lui Sophie să-i convoace și pe ceilalți.

Și țâșni din încăpere.

Charlotte se uită la soțul ei, toate gândurile legate de vestea pe care voise să i-o dea dispărându-i din minte.

— Ăsta a fost *Will*? întrebă ea într-un târziu.

Henry ridică o sprânceană roșcată.

— Poate că a fost răpit și înlocuit cu un automat, sugeră el. Pare posibil…

Pentru prima oară, Charlotte nu avea cum să nu fie de acord cu el.

Posacă, Tessa își termină sandvișurile și restul ceaiului, blestemându-și incapacitatea de a nu se putea abține să nu se amestece în problemele altora. După ce termină, își puse rochia albastră, dându-și seama că era un lucru foarte dificil dacă nu era ajutată de Sophie. *Uită-te la tine*, gândi ea, *răsfățată după doar câteva săptămâni în care ai avut cameristă. Nu te poți îmbrăca singură, nu poți să nu-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala. Curând o să ai nevoie de cineva care să te hrănească cu terci, altminteri o să faci foamea*. Se strâmbă în oglindă și se așeză la măsuța de toaletă, luând peria de argint și trecându-și-o prin părul

castaniu și lung.

Cineva bătu la ușă. *Sophie*, se gândi Tessa plină de speranță, întorcându-se ca pentru scuze. Ei bine, avea să și le ceară. Tessa lăsă peria și alergă la ușă.

Așa cum odată se așteptase să fie Jem și fusese dezamăgită că în pragul ușii stătea Sophie, acum, așteptându-se să o găsească pe Sophie, fu surprinsă când la ușa ei se afla Jem. Purta un sacou gri de lână și pantaloni de aceeași culoare, și, din acest motiv, părul său argintiu păru aproape alb.

— Jem, spuse ea surprinsă. E totul în regulă?

Ochii lui cenușii zăboviră asupra chipului ei, asupra părului lung și lăsat liber.

— Arăți de parcă așteptai pe altcineva.

— Pe Sophie.

Tessa oftă și își dădu o șuviță după ureche.

— Mă tem c-am jignit-o. Cred că mi-am reluat obiceiul de a vorbi fără să gândesc.

— Aha, făcu Jem, cu o lipsă de interes deloc caracteristică lui.

Altfel, el ar fi întrebat-o pe Tessa ce anume îi spusese lui Sophie, și ori o consola, ori o ajuta să se gândească la vreun fel în care putea să câștige iertarea fetei. Interesul său obișnuit pentru orice părea să fi dispărut, gândi Tessa alarmată; de asemenea, era destul de palid și parcă privea dincolo de ea, ca să-și dea seama dacă era singură sau nu.

— Acum… Vreau să zic, aș dori să-ți vorbesc între patru ochi, Tessa. Te simți destul de bine?

— Asta depinde de ceea ce ai să-mi spui, zise ea râzând, însă când hohotul nu fu răsplătit cu un zâmbet, neliniștea puse stăpânire pe ea. Jem… ești sigur că totul e bine? Will…

— N-are de-a face cu Will, spuse el. Will rătăcește pe undeva și fără îndoială se simte foarte bine. Asta are legătură… Ei bine, am putea spune că are legătură cu mine.

Aruncă o privire pe hol.

— Pot să intru?

Tessa se gândi imediat la ceea ce ar fi spus mătușa Harriet despre o fată care-i permitea unui băiat cu care nu era înrudită să intre într-un dormitor în care nu se mai afla nimeni. Și totuși, mătușa Harriet fusese și ea îndrăgostită cândva, gândi Tessa. Suficient de îndrăgostită cât să-i permită logodnicului ei să… ei bine, ceea ce trebuia să facă pentru a lăsa o femeie însărcinată. Mătușa Harriet, dacă ar fi fost în viață, n-ar fi avut niciun drept să-i vorbească despre astfel de lucruri. Și, în plus, vânătorii de umbre aveau alte norme de etichetă.

Deschise larg ușa.

— Da, intră!

Jem păși înăuntru și închise ușor ușa în urma lui. Se îndreptă spre șemineu și își sprijini un braț de poliță; apoi, părând să se decidă că acea poziție nu era satisfăcătoare, veni în locul unde se afla Tessa, în mijlocul încăperii, și se opri în fața ei.

— Tessa! spuse el.

— Jem! îi răspunse ea, mimând un ton serios, dar, nici de această dată, el nu zâmbi. Jem, spuse ea din nou, mult mai în șoaptă. Dacă asta are ceva de-a face cu sănătatea ta, cu… boala ta, te rog, spune-mi! Voi face orice-mi stă în putință să te ajut.

— N-are legătură cu boala mea. Respiră profund. Știi că încă nu l-am găsit pe Mortmain, zise el. În câteva zile, Institutul ar putea să-i revină lui Benedict Lightwood. Fără îndoială, el ne va permite lui Will și mie să rămânem aici, dar nu și ție, iar eu nu am nicio dorință să locuiesc într-o casă condusă de el. Iar Will și Gabriel s-ar omorî într-un minut. Asta va însemna sfârșitul micului nostru grup; n-am nicio îndoială că Charlotte și Henry își vor găsi o casă, iar Will și cu mine probabil vom merge în Idris până ce vom împlini optsprezece ani, și Jessie… bănuiesc că depinde de sentința pe care i-o va da Conclavul. Dar pe tine nu vom

putea să te luăm în Idris cu noi. Nu ești vânătoare de umbre.

Inima Tessei începu să bată cu putere. Se așeză degrabă pe marginea patului. Se simțea aproape bolnavă. Își aminti de zâmbetul zeflemitor al lui Gabriel când spusese că familia Lightwood îi va găsi o „ocupație”; dacă n-ar fi luat parte la balul organizat la ei acasă, și-ar fi putut închipui că lucrurile stăteau altfel.

— Înțeleg, spuse ea. Dar unde mă voi duce… Nu, nu răspunde la asta! Tu nu ai nicio responsabilitate față de mine. Oricum, îți mulțumesc că mi-ai spus.

— Tessa…

— Ați fost pe cât de amabili a permis această casă să fiți, zise ea, dat fiind faptul că lăsându-mă să locuiesc aici, n-ați căpătat niciun beneficiu în ochii Conclavului. Voi găsi un loc…

— Locul tău este alături de mine, spuse Jem. Mereu va fi.

— Ce vrei să spui?

El se înroși - o nuanță întunecată în contrast cu pielea palidă.

— Vreau să zic, continuă el, Tessa Gray, vrei să-mi faci onoarea de a deveni soția mea?

Tessa se ridică numaidecât.

— *Jem*!

Se priviră reciproc pentru o clipi în cele din urmă, Jem vorbi, încercând să pară bine-dispus, dar vocea îi suna spart:

— Bănuiesc că ăsta nu a fost un nu, cu toate că nici da nu a fost.

— Doar nu vorbești serios.

— Ba da.

— Nu poți… eu nu sunt vânătoare de umbre. O să fii exclus din Conclav…

Făcu un pas mai aproape de ea, ochii lui arătând nerăbdare.

— Poate că nu ești chiar vânătoare de umbre. Dar nici

mundană nu ești, și nici locuitoare a Lumii de Jos. Situația ta este unică, așa că nu știu ce va face Conclavul. Dar ei nu pot interzice ceva ce nu e interzis de Lege. Vor trebuie să ia în considerare cazul tău… nostru… individual, iar asta ar putea dura luni întregi. Între timp, ei nu pot împiedica logodna noastră.

— Tu chiar *vorbești* serios.

Gura îi era uscată.

— Jem, o asemenea bunătate din partea ta este cu adevărat incredibilă. Te onorează. Dar eu nu-ți pot permite să te sacrifici astfel pentru mine.

— Să mă *sacrific*! Tessa, te iubesc! *Vreau* să mă căsătoresc cu tine.

— Eu… Jem, ești dezinteresat deoarece ești atât de bun, atât de lipsit de egoism. Cum aș putea să te cred că nu faci asta doar de dragul meu?

El băgă mâna în buzunarul jiletcii și scoase de-acolo ceva neted și rotund. Era un pandantiv de jad verde-spălăcit, cu caractere chinezești gravate, pe care ea nu le putea citi. I-l întinse, iar mâna-i tremura ușor.

— Ți-aș putea oferi inelul meu de familie, spuse el. Dar se presupune că trebuie să mi-l dai înapoi când logodna se încheie, și să primești în schimb rune. Vreau să-ți dau ceva care să fie al tău pentru totdeauna.

Ea clătină din cap.

— Nu pot să…

El o întrerupse.

— Acesta i-a fost oferit mamei de către tatăl meu, când s-au căsătorit. Inscripția e din I Ching, sau Cartea Schimbărilor. Înseamnă: *Când doi oameni formează un întreg în adâncul inimilor lor, ei pot spulbera până și forța fierului și a bronzului*.

— Și tu crezi că noi suntem? întrebă Tessa, șocul făcând ca vocea de-abia să i se audă. Adică un întreg?

Jem îngenunche la picioarele ei, astfel că acum o privea fix în ochi. Îl văzu așa cum fusese pe Podul Blackfriars, o

minunată umbră argintie pe fundalul întunericului.

— Nu pot explica dragostea, spuse el. Nu-ți pot spune dacă te-am iubit din prima clipă când te-am văzut sau dacă a fost a doua, sau a treia, sau a patra. Însă îmi amintesc de prima clipă când te-am văzut venind spre mine și mi-am dat seama că, într-un fel, întreaga lume părea să se evapore când eram cu tine. Că tu erai centrul a tot ceea ce făceam, și simțeam, și gândeam.

Copleșită, Tessa scutură ușor din cap.

— Jem, nu mi-am imaginat niciodată…

— În dragoste există forță și putere, spuse el. La asta se referă inscripția. Aceasta se regăsește și în ceremonia de nuntă a vânătorilor de umbre. „Căci dragostea este mai tare ca moartea.” Tessa, nu ai văzut că m-am simțit mult mai bine în ultimele săptămâni? Am fost mai puțin bolnav, am tușit mai puțin. Mă simt mai puternic, am nevoie de drog din ce în ce mai puțin - totul datorită ție. Deoarece dragostea mea pentru tine mă încurajează.

Tessa se uită lung la el. Oare acest lucru era posibil și în realitate, nu doar în basme? Chipul lui îngust strălucea; era evident că el credea cu tărie acest lucru. Și, într-adevăr, *se simțise* mai bine.

— Vorbești de sacrificiu, dar eu nu îți ofer sacrificiul meu. Ci ți-l cer pe al tău, continuă el. Îți pot oferi viața mea, dar e una de scurtă durată; îți pot oferi inima mea, deși nu știu cât o să mai bată. Însă te iubesc suficient de mult încât să sper că n-o să-ți pese că sunt egoist în încercarea de a-mi face restul vieții - cât o mai dura - fericit, petrecându-mi-l alături de tine. Vreau să mă căsătoresc cu tine, Tessa! Îmi doresc asta mai mult decât orice altceva pe lume.

Se uită la ea prin vălul de păr argintiu care-i cădea peste ochi.

— Asta, spuse el sfios, dacă și tu mă iubești.

Tessa se uită la Jem, îngenuncheat în fața ei cu pandantivul în mâini, și înțelese în cele din urmă la ce se

refereau oamenii când spuneau că inima cuiva putea fi văzută în ochii lor, deoarece ochii lui Jem, ochii săi expresivi, plini de lumină, pe care ea îi socotise mereu frumoși, erau plini de iubire și speranță.

Și de ce să nu spere? Îi oferise toate motivele să creadă că-l iubea - prietenie, încredere, certitudine, recunoștință, chiar și pasiune. Și dacă mai exista o părticică din ea, încuiată bine, care încă nu renunțase la Will, cu siguranță că avea o datorie față de ea însăși, dar și față de Jem, să facă tot posibilul s-o distrugă.

Foarte încet, se întinse și luă pandantivul de la Jem. Acesta alunecă la gâtul ei pe un lanț de aur la fel de rece ca apa, ajungând în scobitura gâtului ei, deasupra îngerului mecanic. Când își luă mâna de pe încuietoare, văzu speranța din ochii lui aprinzându-se ca o flacără insuportabilă de fericire incredibilă. Se simțea ca și când cineva își băgase mâna în pieptul ei și descuiase o cutie care-i ținuse închisă inima, făcând să-i curgă prin vene tandrețe, de parc-ar fi fost un sânge nou. Nu mai simțise niciodată înainte nevoia copleșitoare de a proteja cu sălbăticie o altă persoană, de a cuprinde pe altcineva cu mâinile și de a se ghemui lângă ea, singuri și departe de restul lumii.

— Atunci, da, spuse ea. Da, mă voi căsători cu tine, James Carstairs. Da!

— O, mulțumesc, Doamne, răsuflă el ușurat. Mulțumesc, Doamne!

Și își îngropă fața în poala Tessei, petrecându-și brațele în jurul taliei ei. Ea se aplecă peste el, mângâindu-i umerii, spatele, părul mătăsos. Simțea pe genunchi bătăile puternice ale inimii lui. O parte lăuntrică din ea era ametită de uluire. Nu-și imaginase niciodată că avea puterea de a face pe cineva atât de fericit. Și nici măcar nu era vorba de vreo putere magică - ci de una pur umană.

Cineva bătu la ușă; ei se despărțiră. Tessa se ridică imediat și își croi drum spre ușă, oprindu-se pentru a-și

aranja părul - și, spera ea, pentru a-și calma expresia - înainte de a deschide. De data asta, chiar era Sophie. Totuși, expresia ei enervată arăta că nu venise aici de bunăvoie.

— Charlotte dorește să coborâți în salon, domnișoară, spuse ea. Conașul Will s-a întors, iar dânsa vrea să aveți o întrunire.

Aruncă o privire dincolo de Tessa, expresia ei devenind și mai morocănoasă.

— Și dumneavoastră, conașule Jem.

— Sophie… începu Tessa, dar Sophie deja se întorsese și plecă degrabă, boneta albă legănându-i-se pe cap.

Tessa strânse clanța în mână, privind în urma ei. Sophie spusese că nu-i păsa de sentimentele lui Jem pentru Tessa, iar Tessa știa acum că motivul era Gideon. Și totuși…

Îl simți pe Jem venind în spatele ei, luând-o de mână. Degetele lui erau subțiri; le strânse pe-ale ei și expiră. Asta însemna să iubești pe cineva? Că orice povară era o povară împărtășită, că persoana iubită te putea consola cu o vorbă bună sau cu o atingere? Își sprijini capul de umărul său, iar el o sărută pe tâmplă.

— Mai întâi o să-i spunem lui Charlotte, cu prima ocazie când e cu putință, zise el, și pe urmă celorlalți. Atunci când soarta Institutului va fi hotărâtă…

— Se pare că nu prea-ți pasă ce o să se-ntâmple cu el, spuse Tessa. N-o să-ți fie dor de acest loc? A fost căminul tău.

Degetele lui o mângâiară ușor pe încheietura mâinii, făcând-o să se-nfioare.

— Acum, tu ești căminul meu.

19
DACĂ TRĂDAREA IZBÂNDEȘTE

Trădarea în veci nu izbândește: de ce oare?
Că dacă izbândește, nu cutezi s-o numești trădare.
- Sir John Harrington

Sophie se îngrijea de focul din căminul aflat în salon; în încăpere era cald, aproape înăbușitor de cald. Charlotte stătea la birou, iar Henry într-un scaun de lângă ea. Will era tolănit pe unul dintre fotoliile înflorate de lângă foc, cu un serviciu de ceai de argint lângă brațul lui și cu o ceașcă în mână. Când Tessa intră, el se ridică atât de repede, că-și vărsă puțin ceai pe mânecă; puse ceașca jos fără să-și ia ochii de la tânără.

Părea epuizat, de parcă mersese toată noaptea pe jos. Încă avea pe el paltonul din lână bleumarin, căptușit cu mătase roșie, iar pantalonii negri îi erau împroșcați cu noroi. Părul îi era umed și încâlcit, chipul palid, iar maxilarul, ușor întunecat din cauză că nu se bărbierise. Însă în clipa în care o văzu pe Tessa, ochii îi luciră precum felinarul aprins de chibritul lampagiului. Întreaga expresie i se schimbă, și o privea cu o încântare atât de inexplicabilă, încât Tessa, uimită, se opri pe loc, făcându-l pe Jem să se izbească de ea. Pentru o clipă, nu-și putu lua privirea de la Will; era ca și când el îi ținea privirea cu forța, iar ea își aminti din nou de visul pe care-i avusese cu o seară înainte, că era alinată de el în infirmerie. Oare

putea să citească acest lucru pe chipul ei? Oare de aceea o privea atât de pătrunzător?

Jem aruncă o privire peste umărul ei.

— Salutare, Will. Ești sigur că a fost o idee bună să-ți petreci toată noaptea afară, în ploaie, când încă nu ești pe deplin vindecat?

Will își luă privirea de la Tessa.

— Sunt destul de sigur, spuse el pe un ton ferm. Trebuia să mă plimb. Să-mi limpezesc mintea.

— Și ți-e limpede acum?

— Precum cristalul, zise Will privind-o din nou pe Tessa, iar același lucru se petrecu din nou.

Se priviră fix unul pe celălalt, iar ea trebui să se uite în altă parte și să traverseze încăperea pentru a se așeza pe canapeaua de lângă birou, unde Will nu mai putea s-o privească în ochi. Jem veni și se așeză lângă ea, dar nu o luă de mână. Se întrebă cum ar fi fost dacă ei ar fi anunțat în mod nonșalant ceea ce se întâmplase cu câteva minute în urmă: „Noi doi o să ne căsătorim”.

Însă Jem avusese dreptate; nu era momentul potrivit pentru un asemenea anunț. Charlotte, la fel ca Will, părea să nu fi dormit deloc; pielea ei avea o nuanță bolnăvicioasă, iar sub ochi avea cearcăne extrem de vizibile. Henry se afla lângă ea, pe un scaun, cu mâinile puse în mod protector peste ale ei, privind-o îngrijorat.

— Deci suntem cu toții prezenți, spuse Charlotte deodată, și, pentru o clipă, Tessa avu de gând să remarce că nu erau toți, că Jessamine lipsea. Dar rămase tăcută. Așa cum probabil deja știți, ne apropiem de sfârșitul perioadei de două săptămâni pe care ne-a acordat-o Consulul Wayland. Nu am aflat unde se ascunde Mortmain. Conform spuselor lui Enoch, Frații Tăcuți au examinat trupul lui Nathaniel Gray dar nu au constatat nimic, și, de vreme ce el e mort, nu mai putem afla nimic de la el.

„Și, de vreme ce el e mort” Tessa se gândi la Nate exact așa cum și-l amintea de când erau foarte mici, fugărind

libelule în parc. El căzuse într-un helești, iar ea și mătușa Harriet - mama lui - îl ajutaseră să iasă; mâna lui fusese alunecoasă din cauza apei și a plantelor verzi de dedesubt. Își aminti cum mâna îi alunecase dintr-a ei din pricina sângelui, la depozitul de ceai. „Tu nu știi tot ce-am făcut, Tessie."

— În mod evident, putem raporta Conclavului tot ce știm despre Benedict, spunea Charlotte când Tessa își forță mintea să se întoarcă înapoi la conversația ce se desfășura acum. Ar fi cel mai firesc curs al lucrurilor.

Tessa își înghiți nodul din gât.

— Și cum rămâne cu ceea ce a spus Jessamine? Că asta ar însemna să-i facem jocul lui Mortmain.

— Dar nu putem să stăm degeaba, zise Will. Nu putem să stăm deoparte și să le predăm lui Benedict Lightwood și progeniturilor sale lamentabile cheile Institutului. Ei *sunt* Mortmain. Benedict e marioneta lui. Trebuie să încercăm. În numele Îngerului, nu avem suficiente dovezi? Suficiente cât să-l supunem măcar la o probă cu Sabia.

— Când am încercat Sabia pe Jessamine, în mintea ei au existat blocaje puse acolo de Mortmain, spuse Charlotte obosită. Crezi că Mortmain ar fi atât de prost, încât să nu-și ia aceleași măsuri de precauție cu Benedict? Ne-am face de râs dacă Sabia n-ar scoate nimic de la el.

Will își trecu mâinile prin părul său negru.

— Mortmain se așteaptă ca noi să mergem la Conclav, spuse el. Asta ar fi prima sa ipoteză. El, de asemenea, este obișnuit să se dispenseze de asociații care nu-i mai sunt de folos. De Quincey, de exemplu. Pentru el, Lightwood nu e de neînlocuit, și știe și el asta.

Will bătea cu degetele în genunchi.

— Cred că dacă am merge la Conclav, în mod sigur l-am scoate pe Benedict din cursa pentru câștigarea postului de director al Institutului, însă un anumit segment al Conclavului este de partea lui; pe unii îi cunoaștem, dar pe alții nu. Este un lucru trist, dar, în afară de noi, nu mai

știm în cine putem avea încredere. Institutul e un loc sigur cu noi aici, și nu putem permite să ne fie luat. Unde în altă parte ar putea Tessa să fie în siguranță?

Tessa clipi.

— Eu?

Will păru surprins, încremenit parcă de ceea ce tocmai spusese.

— Păi, tu ești parte integrantă a planului lui Mortmain. El pe tine te-a dorit dintotdeauna. A avut întotdeauna nevoie de tine. Nu-i vom permite să te aibă. În mod evident, ai fi o armă puternică în mâinile lui.

— Toate acestea sunt adevărate, Will, și desigur că voi merge la Consul, spuse Charlotte. Dar ca simplă vânătoare de umbre, nu ca directoare a Institutului.

— Dar de ce, Charlotte? întrebă Jem. Tu excelezi…

— Chiar așa? zise ea. E pentru a doua oară când nu am observat că exista un spion în casa mea; Will și Tessa au scăpat cu ușurință de sub supravegherea mea pentru a participa la petrecerea lui Benedict; planul nostru de a-l captura pe Nate, pe care nu i l-am împărtășit Consulului, a mers prost și s-a sfârșit cu moartea unui martor foarte important…

— Lottie! zise Henry și își puse mâna pe brațul soției sale.

— Nu sunt potrivită pentru a conduce acest loc, spuse Charlotte. Benedict avea dreptate… Desigur, voi încerca să conving Conclavul de vinovăția lui. Cineva tot va trebui să preia frâiele Institutului. Sper că nu va fi Benedict, dar nici eu nu voi fi…

Se auzi un zdrăngănit.

— Doamnă Branwell!

Era Sophie. Scăpase vătraiul; se întoarse dinspre foc.

— Nu vă puteți da demisia, doamnă. Nu… pur și simplu nu puteți!

— Sophie, rosti Charlotte pe un ton foarte blând. Oriunde vom pleca după toate astea, oriunde ne vom

stabili eu și Henry, te vom lua cu noi…

— Nu la asta mă refer, continuă Sophie cu voce firavă.

Își plimbă privirea prin încăpere.

— Domnișoara Jessamine… Era… Vreau să zic, a spus adevărul. Dacă vă duceți așa în fața Conclavului, n-o să faceți altceva decât să îndepliniți planurile lui Mortmain.

Charlotte o privi perplexă.

— De ce spui asta?

— Nu… nu știu exact.

Sophie își mută privirea în podea.

— Dar știu că e adevărat.

Tonul lui Charlotte era plângăcios, iar Tessa știa ce gândea: aveau oare un alt spion, un alt șarpe în grădina lor? Will, de asemenea, se aplecă în față cu ochii mijiți.

— Sophie nu minte, spuse Tessa deodată. Știe, deoarece… deoarece i-am auzit pe Gideon și Gabriel discutând despre asta în sala de antrenament.

— Și de-abia acum v-ați hotărât să vorbiți? întrebă Will ridicând din sprâncene.

Deodată, extrem de furioasă pe el, Tessa i-o trânti:

— Taci, Will! Dacă…

— Am ieșit cu el, o întrerupse Sophie cu voce tare. Cu Gideon Lightwood. Ne vedeam în zilele mele libere. Era la fel de palidă ca o fantomă. El mi-a spus. L-a auzit pe tatăl său râzând de asta. Știau că Jessamine a fost descoperită. Sperau să vă duceți să vorbiți în fața Conclavului. Ar fi trebuit să vă spun, dar păreați că oricum nu voiați să vă duceți la ei, așa că eu…

— Ai ieșit cu el? întrebă Henry, nevenindu-i să creadă. Cu Gideon Lightwood?

Sophie rămase cu privirea la Charlotte, care o privea cu atenție.

— Știu care e motivul pentru care Mortmain are o asemenea influență asupra domnului Lightwood, zise ea. Gideon a aflat de curând. Tatăl său nu știe că el a aflat.

— Păi, Doamne Dumnezeule, fato, nu mai sta acolo

tăcută, o îndemnă Henry, care părea la fel de stupefiat ca și soția lui. Spune-ne!

— Variola demonului, rosti Sophie. Domnul Lightwood suferă de această boală, o are de câțiva ani, și l-ar omorî în decurs de câteva luni dacă nu înghite leacul. Și Mortmain spune că el îi poate face rost de leacul ăsta.

Încăperea explodă de zarvă. Charlotte dădu fuga spre Sophie; Henry o strigă; Will sări de pe fotoliu și începu să danseze în cerc. Tessa rămase unde era, uimită, iar Jem nu se ridică de lângă ea. Între timp, Will păru să cânte o melodie despre cum avusese el dreptate în tot acest timp în legătură cu variola demonului:

Variola demonului, o, da, chiar ea,
Cum de te molipsești?
Mergi în cea mai rea parte-a orașului
Și stai pân' obosești,
Variola demonului, o, da, chiar ea,
Tot timpul am avut-o...
Nu, nu boala, măi prostuților,
Ci melodia ce v-o cânt acu'...
Uite că eu am avut dreptate, iar voi nu!

— Will! strigă Charlotte acoperind zgomotul. ȚI-AI PIERDUT MINȚILE? TERMINĂ CU TĂRĂBOIUL ĂSTA INFERNAL! Jem…

Jem se ridică în picioare și-i acoperi gura cu mâinile.

— Promiți să fii cuminte? șuieră el în urechea prietenului său.

Will încuviință, ochii săi albaștri strălucind puternic. Tessa îl privea uimită; cu toții erau. Îl văzuse pe Will în multe ipostaze - amuzat, aspru, protector, furios, compătimitor -, dar niciodată *aiurit*.

Jem îi dădu drumul.

— Prea bine, atunci.

Will căzu pe jos, cu spatele lipit de fotoliu, și își ridică

mâinile în aer.

— Ah, variola demonului cadă pe-ale voastre case![45] anunță el, apoi căscă.

— Of, Doamne, o să urmeze săptămâni întregi de glume cu variola, spuse Jem. Am încurcat-o.

— Nu poate fi adevărat, zise Charlotte. E chiar… variola demonului?

— De unde știm că Gideon n-a mințit-o pe Sophie? întrebă Jem pe un ton calm. Îmi cer scuze, Sophie. Nu-mi place să spun asta, dar cei din familia Lightwood nu sunt de încredere…

— L-am văzut pe Gideon cum o privește pe Sophie, spuse Will. Prima care mi-a spus că Gideon e atras de a noastră domnișoară Collins a fost Tessa, și eu m-am gândit la asta și mi-am dat seama că era adevărat. Și un bărbat îndrăgostit… un bărbat îndrăgostit spune totul. Va trăda pe oricine.

Vorbind, o privea pe Tessa. Ea îl privi la rându-i; nu putu să n-o facă. Își simți privirea atrasă de el. Felul în care el o privea, cu acei ochi albaștri ca rupți din cer, de parcă încerca să-i spună ceva în tăcere. Dar ce Dumnezeu…?

Îi datora viața, își dădu ea seama tresărind. Poate că se așteptase ca ea să-i mulțumească. Dar n-avusese când, n-avusese posibilitatea s-o facă! Se hotărâse să-i mulțumească cu prima ocazie ivită.

— În plus, Benedict ținea o femeie-demon în brațe la petrecerea aia, sărutând-o, continuă Will, privind în altă parte. Ea avea șerpi în loc de ochi. Fiecare bărbat cu plăcerile lui. În fine, singurul fel în care poți lua variola demonului este să ai relații necuviincioase cu un demon, așa că…

— Nate mi-a spus că domnul Lightwood preferă femeile-demon, spuse Tessa. Nu cred că soția lui știa de asta.

— Așteptați!

---

[45] Aluzie la „Ah, ciuma cadă pe-ale voastre case!”, replică rostită de Mercutio în *Romeo și Julieta,* de William Shakespeare.

Era Jem, care încremenise deodată.

— Will… care sunt simptomele variolei demonului?

— Destul de urâte, spuse Will cu plăcere. Începe cu o erupție sub formă de scut, la spate, și se întinde pe tot corpul, creând crăpături și fisuri în piele…

Jem icni.

— Mă… mă întorc imediat, zise el. Într-o clipită. În numele Îngerului…

Și dispăru pe ușă, lăsându-i pe ceilalți să privească uimiți în urma lui.

— Doar nu are și el variola demonului, nu? întrebă Henry, dar nu pe cineva anume.

Sper că nu, de vreme ce tocmai ne-am logodit, simțea Tessa nevoia să spună - doar ca să le vadă privirile -, însă își reprimă acel gând.

— O, Henry, taci din gură! spuse Will, arătând de parcă mai voia să adauge ceva, dar ușa se izbi de perete, iar Jem se întoarse în salon, respirând greoi și ținând în mână o bucată de pergament.

— Am primit asta, spuse el, de la Frații Tăcuți - când eu și Tessa am fost s-o vedem pe Jessamine.

Îi aruncă Tessei o privire vinovată pe sub părul care-i cădea în ochi, iar ea își aminti că el plecase din celula lui Jessamine, întorcându-se câteva minute mai târziu, părând preocupat.

— Este raportul morții Barbarei Lightwood. După ce Charlotte mi-a spus că tatăl ei nu l-a denunțat niciodată Conclavului pe Silas Lightwood, m-am gândit că aș putea să-i întreb pe Frații Tăcuți dacă nu cumva existase o altă cauză a morții doamnei Lightwood. Ca să văd dacă Benedict nu mințise spunând că ea a murit de durere sufletească.

— Și care-i adevărul? se aplecă Tessa în față, fascinată întru totul.

— A mințit. De fapt, ea și-a tăiat venele. Dar mai e ceva. Aruncă o privire spre bucata de hârtie din mână. „O

erupție sub formă de scut, care indică semnele heraldice ale astriolei, pe umărul stâng.”

I-o înmânâ lui Will, care o luă și o citi, ochii săi albaștri mărindu-se de uimire.

— Astriola, spuse el. Asta e variola demonului. Aveai probe că variola demonului există, și nu mi-ai zis și mie! *Et tu, Brute*[46]!

Făcu hârtia sul și-l lovi pe Jem în cap cu el.

— Au! Jem își frecă mâhnit capul. Cuvintele acelea nu însemnau nimic pentru mine! Am zis că era un fel de durere minoră. Nu prea părea a fi ceva ce ar fi putut-o omorî. Și-a tăiat venele, dar dacă Benedict voia să-și protejeze copiii de faptul că mama lor și-a luat viața…

— În numele Îngerului, spuse Charlotte încet. Nici nu mă miră că s-a sinucis. Soțul ei a infestat-o cu variola demonului. Și ea a știut.

Se întoarse către Sophie, care icni.

— Gideon știe?

Sophie clătină din cap, cu ochii mari.

— Nu.

— Dar Frații Tăcuți n-ar trebui să fie obligați să spună adevărul dacă cineva descoperă asta? întrebă Henry. Pare… Ei bine, la naiba, iresponsabil, ca să spun așa…

— Bineînțeles că ar spune, dacă ar fi întrebați. I-ar spune soțului ei. Și fără îndoială, i-au spus, și ce folos? Benedict probabil că deja știa, zise Will. Nu ar fi fost vreun motiv pentru care să le spună copiilor; erupția apare când cineva a contractat boala, așa că ei erau prea mari pentru a le-o putea transmite. Cu siguranță, Frații Tăcuți i-au spus lui Benedict, iar el a zis „Vai de mine!” și a disimulat rapid toată chestiunea. N-au putut ancheta decedata pentru relații necuviincioase cu demoni, așa că i-au ars trupul, și asta a fost tot.

— Și-atunci, cum de Benedict e încă în viață? întrebă Tessa. N-ar fi trebuit ca boala să-l fi omorât până acum?

[46] „Și tu, Brutus?”.

— Mortmain, rosti Sophie. I-a dat droguri în tot acest timp, ca să încetinească progresul bolii.

— Să-l încetinească, nu să-l oprească? întrebă Will.

— Nu, încă e pe moarte, iar acum, moartea vine cu pași și mai repezi, spuse Sophie. De aceea e atât de disperat și face orice îi cere Mortmain.

— Variola demonului! șopti Will, iar apoi o privi pe Charlotte.

În pofida extazului în care se afla, dincolo de acea privire strălucitoare a ochilor săi albaștri se afla un licăr de inteligență și iscusință, de parcă el era un jucător de șah care își analiza următoarea mutare pentru a-și crea avantaje sau pentru a ridica obstacole. Trebuie să-l contactăm pe Benedict imediat, spuse Will. Charlotte trebuie să se joace puțin cu capriciul lui. El e prea sigur că o să pună mâna pe Institut. Ea trebuie să-i spună că, indiferent că decizia oficială a Consulului care e programată de-abia duminică, ea și-a dat seama că el va fi cel care va cere Institutul, iar ea își dorește să se întâlnească cu el pentru a face pace înainte ca asta să se întâmple.

— Benedict e încăpățânat… începu Charlotte.

— Nu la fel de mult pe cât e de mândru, zise Jem. Benedict și-a dorit dintotdeauna controlul Institutului, dar, de asemenea, și-a dorit și să te umilească, Charlotte. Să dovedească faptul că o femeie nu poate conduce un Institut. El crede că, duminică, Consulul va decide să-ți ia Institutul, dar asta nu înseamnă că el va fi în stare să dea cu piciorul ocaziei de a te umili dinaintea lui, între patru ochi.

— Și cum se va sfârși totul? întrebă Henry. Ce realizăm dacă o trimitem pe Charlotte să-l înfrunte pe Benedict?

— Șantaj, spuse Will, Ochii îi erau plini de ardoare. Poate că încă nu-l avem la mână pe Mortmain, dar pe Benedict da, și, deocamdată, asta ar putea să fie suficient.

— Crezi că el va înceta să-și mai dorească Institutul?

Asta n-o să lase pur și simplu cale liberă pentru vreun cirac de-al său? întrebă Jem.

— Noi nu încercăm să scăpăm de el. Vrem să-l facem să-i acorde întreaga lui susținere lui Charlotte. Să-și retragă provocarea și să declare că ea e potrivită pentru a conduce Institutul. Adepții lui vor fi neputincioși; Consulul va fi satisfăcut. Noi ne păstrăm Institutul. Și, pe deasupra, îl putem forța pe Benedict să ne spună ce știe despre Mortmain - locul unde se află, secretele lui, totul.

Tessa vorbi pe un ton de îndoială:

— Dar sunt aproape sigură că lui îi e mai mare teamă de Mortmain decât de noi și, în mod evident, are nevoie de ceea ce îi furnizează Mortmain. Altminteri va muri.

— Da, va muri. Dar ceea ce a făcut - relații necuviincioase cu un demon, infestarea soției lui, fapt care i-a cauzat moartea - este echivalent cu uciderea unui alt vânător de umbre. Și nu va fi considerată o simplă ucidere, ci una realizată pe căi demonice. Asta va impune cea mai aspră dintre toate pedepsele.

— Ce e mai rău decât moartea? întrebă Tessa, și regretă aproape imediat când văzu cum Jem își strânse buzele aproape imperceptibil.

— Frații Tăcuți îi vor înlătura acel lucru care îl face nefilim - va deveni Damnat, spuse Will. Fiii săi vor deveni mundani, iar peceții le vor fi înlăturate. Numele de Lightwood va fi scos din documentele vânătorilor de umbre. Va însemna sfârșitul numelui Lightwood printre nefilimi. Nu există rușine mai mare ca asta - e o pedeapsă de care până și Lightwood se va teme.

— Și dacă n-o să fie așa? întrebă Jem cu voce joasă.

— Atunci, bănuiesc că nouă n-o să ne fie mai bine.

Cea care vorbi era Charlotte, a cărei expresie se înăspri când Will vorbise; Sophie stătea sprijinită de poliță, deprimată, iar Henry, cu mâna pe umărul soției sale, părea neobișnuit de supus.

— O să-i facem o vizită lui Benedict. Nu mai avem timp

să-i trimitem înainte un mesaj; va trebui să fie luat prin surprindere. Acum, oare unde am pus cărțile de vizită?

Will se ridică în picioare numaidecât.

— Deci te-ai hotărât să mergi pe mâna mea, după planul meu?

— Acum e planul meu, spuse Charlotte ferm. Poți să mă însoțești, Will, dar vei face numai ce-ți spun eu, și nu vor exista discuții despre variola demonului până ce nu spun eu.

— Dar… dar… pufni Will.

— Ah, las-o baltă, zise Jem lovindu-l ușor pe Will, cu afecțiune, în gleznă.

— Se folosește de planul meu!

— Will, spuse Tessa pe un ton serios. Îți pasă mai mult de punerea planului în aplicare sau de cui îi este recunoscut efortul depus?

Will întinse un deget spre ea.

— Asta, rosti el. Partea cu efortul.

Charlotte își dădu ochii peste cap.

— William, ori îmi respecți condițiile, ori nu mai mergi!

Will inspiră adânc, apoi se uită la Jem, care rânjea la el; Will expiră, oftând învins, și spuse:

— În regulă atunci, Charlotte. Intenționezi să ne iei pe toți cu tine?

— Pe tine și pe Tessa, în mod sigur. Avem nevoie de voi ca martori ai petrecerii. Jem, Henry, nu e necesar să mergeți, și ar fi nevoie ca măcar unul dintre voi să rămână aici, să păzească Institutul.

— Scumpo…

Henry o atinse pe Charlotte pe mână, având pe față o expresie întrebătoare.

Ea îl privi surprinsă.

— Da?

— Ești sigură că nu vrei să vin cu tine?

Charlotte îi zâmbi - un zâmbet care-i transformă întru totul fața obosită și trasă.

— Foarte sigură, Henry; teoretic, Jem nu e adult, și să-l lăsăm singur aici - nu că n-ar fi în stare - nu va face decât să alimenteze plângerile lui Benedict. Dar îți mulțumesc.

Tessa se uită la Jem; el îi oferi un zâmbet trist și, ascunsă de faldurile fustelor ei, îl luă de mână. Atingerea lui trimise un val cald de alinare prin ea; se ridică în picioare, chiar când se ridică și Will să plece, în timp ce Charlotte căuta un toc pentru a-i scrie un bilet lui Benedict pe spatele unei cărți de vizită pe care Cyril avea s-o prezinte în timp ce ei așteptau în trăsură.

— Mă duc să-mi iau pălăria și mănușile, îi șopti Tessa lui Jem, și porni spre ușă.

Will era chiar în urma ei, și, o clipă mai târziu, după ce ușa salonului se închise în spatele lor, își dădu seama că erau singuri pe hol. Tessa era pe cale să se grăbească spre camera ei, când auzi pașii lui Will în urma sa.

— Tessa! strigă el, iar ea se răsuci pe călcâie. Tessa, trebuie să-ți vorbesc.

— Acum? întrebă ea surprinsă. Charlotte mi-a dat de înțeles că vrea să ne grăbim…

— La naiba cu graba, spuse Will, apropiindu-se de ea. La naiba cu Benedict Lightwood și cu Institutul și cu toată chestiunea asta. *Vreau să-ți vorbesc*.

Will îi zâmbi. Întotdeauna avusese o energie nechibzuită în el, dar de data asta era ceva diferit - diferența dintre nechibzuința disperării și renunțarea la fericire. Dar ce moment își alesese și el ca să fie fericit!

— Ai înnebunit? îl întrebă ea. Tu spui „variola demonului” la fel cum alții spun „moștenire uriașă surprinzătoare”. Chiar ești atât de mulțumit?

— Răzbunat, nu fericit, dar, oricum, asta nu are legătură cu variola demonului. Asta are legătură cu noi doi…

Ușa salonului se deschise, iar Henry ieși, urmat îndeaproape de Charlotte. Știind că Jem avea să fie următorul, Tessa se îndepărtă numaidecât de Will, cu toate că nu se întâmplase nimic necuviincios între ei. *Excepție*

făcând gândurile tale, spuse o voce slabă din mintea ei, pe care o ignoră.

— Will, nu acum, spuse ea printre dinții încleștați. Cred că știu ce vrei să-mi spui, și ai dreptate să-ți dorești să-mi spui asta, dar acum nu e locul și nici ora potrivită, nu-i așa? Crede-mă, sunt la fel de nerăbdătoare ca și tine să discutăm, deoarece această chestiune mă neliniștește cumplit…

— Chiar așa? Te neliniștește?

Will părea amețit, de parcă îl lovise cu o piatră în cap.

— Păi… da, zise Tessa, văzându-l pe Jem apropiindu-se. Dar nu acum.

Will văzu unde se uita, înghiți, iar apoi dădu din cap cu părere de rău.

— Atunci, când?

— Mai târziu, după ce ne întoarcem de la familia Lightwood. O să ne vedem în salon.

— În salon?

Tessa se încruntă.

— Zău, Will, chiar ai de gând să repeți tot ce spun?

Jem ajunsese lângă ei și auzi ultima remarcă; rânji.

— Tessa, lasă-l pe bietul Will să se adune; a fost plecat toată noaptea și arată de parcă nu-și amintește nici măcar cum îl cheamă.

Puse o mână pe brațul *parabatai*-ului său.

— Haide, Herondale! Arăți de parcă ai avea nevoie de o rună de energie - sau poate două, chiar trei.

Will își luă privirea de la Tessa și îl lăsă pe Jem să-l conducă pe coridor. Tessa se uită după ei, scuturând din cap. *Băieții*, gândi ea. N-avea să-i înțeleagă niciodată.

Tessa nu făcuse decât câțiva pași de când intrase în dormitor, când se opri surprinsă, privind lung la ceea ce se afla pe pat. Un costum de călătorie elegant, din mătase indiană în dungi crem cu gri, împodobit cu o împletitură delicată și cu nasturi de argint. Lângă el erau mănuși din

catifea gri, cu o broderie cu fir argintiu, în formă de frunze. La piciorul patului se găseau niște botine de culoarea fildeșului, cu nasturi, și ciorapi asortați, cu model.

Ușa se deschise, iar Sophie intră, ducând o pălărie gri împodobită cu fructe de pădure argintii. Era foarte palidă, iar ochii îi erau roșii și umflați. Evită privirea Tessei.

— Haine noi, domnișoară, spuse Sophie. Materialul a făcut parte din dota doamnei Branwell, și, ei bine, cu câteva săptămâni în urmă s-a gândit să-l transforme într-o rochie pentru dumneavoastră. Cred că s-a gândit că trebuie să aveți ceva haine pe care să nu vi le fi cumpărat domnișoara Jessamine. S-a gândit că poate o să vă simți mai… confortabil. Și acestea au fost aduse chiar în zori. Am rugat-o pe Bridget să le pregătească pentru dumneavoastră.

Tessa simți cum lacrimile i se adunau în ochi și se așeză imediat pe marginea patului. Faptul că Charlotte, după tot ceea ce se întâmplase, se gândise la confortul ei o făcu să vrea să plângă. Însă își reprimă nevoia asta, așa cum făcea întotdeauna.

— Sophie, spuse ea cu vocea ușor nesigură. Aveam de gând - ba nu, *eram hotărâtă* - să-mi cer scuze față de tine.

— Să vă cereți scuze, domnișoară? spuse Sophie cu glasul voalat, punând pălăria pe pat.

Tessa se uită lung. Charlotte purta ea însăși haine simple. Nu ar fi crezut niciodată că avea înclinație sau gust pentru a alege asemenea lucruri drăguțe.

— Am greșit întru totul când ți-am vorbit în felul acela despre Gideon, spuse Tessa. Mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbe oala, iar tu ai dreptate, Sophie. O persoană nu poate judeca pe cineva pentru păcatele familiei sale. Și ar fi trebuit să-ți spun că, deși l-am văzut pe Gideon la bal în acea seară, el nu a luat parte la festivități; de fapt, nici măcar nu pot să știu ce gândește, și nu ar fi trebuit să mă comport ca și când aș ști. Nu am mai multă experiență decât tine, Sophie, iar când vine vorba de bărbați, sunt în

mod categoric pe lângă subiect. Îmi cer scuze că m-am purtat ca o încrezută; n-o s-o mai fac, doar să mă ierți.

Sophie se duse la șifonier și îl deschise pentru a scoate la iveală o a doua rochie - aceasta, de un albastru foarte închis, brodată, cu o panglică aurie de catifea, fusta fiind despicată în dreapta, lăsând la vedere voalul încrețit de dedesubt, de culoare deschisă.

— Ce frumoasă e, spuse ea un pic melancolică, și o atinse ușor cu mâna. Apoi se întoarse spre Tessa. Aceasta fuse… aceasta a fost o scuză foarte drăguță, domnișoară, și vă iert. V-am iertat încă din salon, chiar așa, când ați mințit pentru mine. Nu sunt de acord cu mințitul, dar știu că ați făcut-o din bunătate.

— A fost foarte curajos ce-ai făcut, zise Tessa. Să-i spui adevărul lui Charlotte. Știu că te-ai temut că se va înfuria.

Sophie zâmbi tristă.

— Nu e furioasă. E dezamăgită. Știu asta. A spus că nu putea să vorbească acum cu mine, dar că o va face mai târziu, și am văzut-o pe fața ei. Cumva, într-un fel e mai rău.

— O, Sophie! Ea e dezamăgită de Will tot timpul!

— Ei bine, cine nu e?

— Nu la asta mă refeream. Voiam să zic că te iubește, la fel ca pe Will sau pe Jem sau… ei bine, știi tu. Chiar dacă e dezamăgită, trebuie să încetezi să te temi că te va concedia. N-o s-o facă. Crede că ești minunată, și la fel cred și eu.

Ochii lui Sophie se măriră.

— Domnișoară Tessa!

— Ei bine, chiar așa cred, spuse Tessa cu încăpățânare. Ești curajoasă și altruistă și drăguță. Ca Charlotte.

Ochii lui Sophie străluciră. Și-i șterse imediat cu marginea șorțului.

— Bun, gata cu asta, zise ea deodată, încă clipind des. Trebuie să vă îmbrăcăm și să vă pregătim, deoarece Cyril sosește imediat cu trăsura, și știu că doamna Branwell nu

dorește să mai irosească vreo clipă.

Tessa înaintă ascultătoare, și, cu ajutorul lui Sophie, se schimbă în rochia cu dungi gri și albe.

— Și nu vă spun decât să aveți mare grijă, adăugă Sophie în timp ce o ajuta să-și încheie nasturii. Bătrânul acela e cam afurisit, să nu uitați asta! E foarte dur cu băieții aceia.

Băieții aceia. Felul în care o spusese o făcu pe Sophie să pară că-l compătimea și pe Gideon, dar și pe Gabriel. Dar oare ce credea Gideon despre fratele său mai mic și despre sora lui? se gândi Tessa. Dar nu întrebă nimic în timp ce Sophie o pieptănă și îi aranjă părul și o unse la tâmple cu apă de levănțică.

— Acum, nu-i așa că sunteți drăguță, domnișoară? rosti ea mândră când termină în cele din urmă, iar Tessa trebui să recunoască faptul că Charlotte făcuse o treabă bună alegând croiala potrivită pentru a-i scoate în evidență frumusețea, iar griul i se potrivea de minune. Ochii îi erau mai mari și mai albaștri, talia și brațele mai subțiri, iar bustul mai plin. Mai e un lucru…

— Ce anume, Sophie?

— Conașul Jem, spuse Sophie, făcând-o pe Tessa să tresară. Vă rog, indiferent ce-ați face, domnișoară… Cealaltă fată aruncă o privire spre lanțul cu pandantivul de jad care atârna pe partea din față a rochiei Tessei și își mușcă buza. Să nu-i frângeți inima!

20
RĂDĂCINA AMARĂ

Dar acum te-ai împărțit în două, te-ai separat,
Trup din trupul lui, dar suflet din sufletul meu;
Și adâncă în una e rădăcina amară
Și dulce pentru cealaltă e floarea nemuritoare.
- Algernon Charles Swinburne, *„Triumful timpului”*

Tessa își trăgea pe mâini mănușile de catifea, în timp ce ieșea pe ușile Institutului. Un vânt aspru sufla dinspre râu și împrăștia mormane de frunze prin toată curtea. Cerul devenise cenușiu și prevestea furtună. Will se afla la baza scărilor cu mâinile în buzunare, privind la clopotnița bisericii.

Avea capul descoperit, iar vântul îi răvășea părul negru, dându-i-l la o parte de pe față. Nu părea să o fi zărit pe Tessa, și, pentru o clipă, ea se opri și-l privi. Știa că nu se cuvenea s-o facă; Jem era al ei, ea era acum a lui, și nu mai trebuiau să existe și alți bărbați în viața ei. Dar nu se putu abține să nu-i compare pe cei doi; Jem, cu ciudata sa combinație de delicatețe și putere; și Will, precum o furtună pe mare, neagră-albăstruie, cu izbucniri strălucitoare înspumate asemănătoare fulgerelor. Ea se întreba dacă va veni și timpul când va putea să-l vadă fără să fie emoționată, fără să-i bată inima mai tare, și dacă

acel sentiment avea să cedeze dacă s-ar fi gândit mai mult la faptul că era logodită cu Jem. Totul se întâmplase atât de repede, că încă nu părea real.

Totuși, mai exista un lucru diferit. Acum, când îl privea pe Will, nu mai simțea niciun fel de durere.

Will o văzu și zâmbi printre șuvițele de păr care-i tot fluturau peste față. Ridică mâna și le dădu într-o parte.

— Asta e o rochie nouă, nu-i așa? spuse el în timp ce ea cobora. Nu e cumpărată de Jessamine.

Ea clătină din cap și așteptă resemnată ca el să spună ceva usturător despre ea, despre Jessamine, despre rochie sau despre toate trei.

— Ți se potrivește. Ciudat cum griul ăsta îți face ochii să pară albaștri, dar e adevărat.

Ea îl privi uimită, dar înainte să poată deschidă gura ca să-l întrebe dacă se simte bine, trăsura apăru hurducându-se de după colțul Institutului, condusă de Cyril. Opri în fața scărilor, iar portiera se deschise; Charlotte era deja înăuntru, purtând o rochie de catifea de culoarea vinului și o pălărie împodobită cu un mănunchi de flori uscate. Părea extrem de agitată.

— Urcați repede, strigă ea, ținându-și pălăria când se aplecă pe portieră. Cred că stă să plouă.

Spre surprinderea Tessei, Cyril nu-i duse la conacul din Chiswick, ci la o casă elegantă din Pimlico, care, aparent, era reședința din cursul săptămânii a familiei Lightwood. Începuse să plouă, iar lucrurile lor ude - mănuși, pălării și paltoane - le fură luate de un lacheu cu mutră acră, înainte să fie conduși prin multe coridoare lustruite spre o bibliotecă vastă, unde un foc plin de viață ardea într-un cămin mare.

În spatele unui birou masiv din lemn de stejar stătea Benedict Lightwood, profilul său fiind chiar și mai ascuțit decât de obicei, din pricina jocului de lumini și umbre din încăpere. Perdelele erau trase peste ferestre, iar pereții

erau plini de tomuri grele legate în piele neagră, titlurile de pe cotoare fiind inscripționate cu litere aurii. De-o parte și de alta, stăteau fiii săi - Gideon în dreapta, cu brațele încrucișate la piept, părul să blond căzându-i în ochi și ascunzându-i expresia. De cealaltă parte se afla Gabriel, ochii săi verzi fiind înviorați de un amuzament infatuat, ținându-și mâinile în buzunarele pantalonilor. Arăta ca și când mai avea puțin și începea să fluiere.

— Charlotte, spuse Benedict. Will. Domnișoară Gray. Cantotdeauna, o plăcere.

Le făcu semn să se așeze pe scaunele din fața biroului său. Gabriel îi rânji obraznic lui Will când se așeză. Will se uită la el, cu chipul complet inexpresiv, iar apoi privi în altă parte.

Fără să facă vreo remarcă usturătoare, gândi Tessa uimită. Fără să-i fi aruncat o privire urâtă. Oare ce anume se întâmpla?

— Îți mulțumesc, Benedict, zise Charlotte - micuță, cu spatele drept - pe un ton liniștit. Că ne-ai primit imediat.

— Desigur. Zâmbi. Dar știi că nu mai poți faci nimic pentru a schimba rezultatul acestei încercări. Nu de mine depinde ce decretează Consiliul. Este numai decizia lor.

Charlotte își înclină capul într-o parte.

— Într-adevăr, Benedict. Dar toate aceste lucruri se întâmplă din vina ta. Dacă nu l-ai fi forțat pe Consulul Wayland să dea un spectacol pentru a mă disciplina, n-ar mai fi fost nimic de decretat.

Benedict ridică din umerii săi înguști.

— Ah, Charlotte! Îmi amintesc de tine când erai Charlotte Fairchild. Erai o fetiță atât de încântătoare, și, mă crezi sau nu, eu încă țin la tine chiar și-acum. Ceea ce fac e pentru binele Institutului și al Conclavului. O femeie nu poate conduce Institutul. Nu-i stă în fire. O să-mi mulțumești când vei fi la casa ta alături de Henry, crescând următoarea generație de vânători de umbre, așa cum ar trebui să faci. S-ar putea să fie o lovitură pentru

orgoliul tău, dar în adâncul inimii tale, tu știi că am dreptate.

Charlotte respira precipitat.

— Dacă ai renunța să revendici Institutul înainte de decret, chiar crezi că va fi un dezastru de zile mari? Să conduc eu Institutul?

— Ei bine, n-o să aflăm asta, nu-i așa?

— O, nu știu! spuse Charlotte. Cred că majoritatea membrilor Conclavului ar alege mai degrabă o femeie decât un ticălos desfrânat care fraternizează nu doar cu locuitorii Lumii de Jos, ci și cu demonii.

Urmă o scurtă tăcere. Benedict nu se clinti. Nici Gideon.

În cele din urmă, Benedict vorbi, iar în vocea sa mieroasă era o nuanță de amărăciune.

— Zvonuri și aluzii perfide.

— Adevăr și observație, zise Charlotte. Will și Tessa au fost la ultima ta întrunire din Chiswick. Au observat multe lucruri.

— Acea femeie-demon cu care te hârjoneai pe canapea, spuse Will. Ai numi-o prietenă sau mai degrabă parteneră de afaceri?

Benedict își miji ochii.

— Cățeluș obraznic…

— O, aș zice că era prietenă, zise Tessa. De obicei, un asociat nu-i permite partenerului de afaceri să-l lingă pe față. Cu toate că s-ar putea să mă înșel. Ce știu eu despre toate astea? În fond, sunt doar o femeie prostuță.

Will schiță un zâmbet. Gabriel încă se uita lung; Gideon avea privirea ațintită în podea. Charlotte era extrem de calmă, cu mâinile în poală.

— Voi trei sunteți cam nătângi, spuse Benedict gesticulând cu dispreț spre ei.

Tessa văzu ceva pe încheietura mâinii lui - o umbră, precum zalele brățării unei femei - înainte ca mâneca să-i fi alunecat înapoi peste ea.

— Asta dacă voi aveți impresia că cei din Consiliu vor

crede toate minciunile voastre. Tu - aruncă o privire nimicitoare spre Tessa - ești din Lumea de Jos; cuvântul tău nu-nseamnă nimic. Și tu - făcu din mână spre Will - ești un nebun cu acte-n regulă, care fraternizează cu magicienii. Nu doar cu obraznica asta de-aici, dar și cu Magnus Bane. Și când o să fiu verificat cu Sabia Mortală, iar eu voi respinge toate acuzațiile voastre, pe cine vă imaginați că vor crede, pe voi sau pe mine?

Will schimbă o privire rapidă cu Charlotte și Tessa. Avusese dreptate, gândi Tessa, că Benedict nu se temea de Sabia Mortală.

— Benedict, mai sunt și alte dovezi, spuse el.

— Da? Lightwood zâmbi ironic. Cum ar fi?

— Dovada propriului tău sânge otrăvit, zise Charlotte. Chiar acum, când ai gesticulat spre noi, ți-am văzut încheietura mâinii. Cât de departe a ajuns descompunerea? Începe de la tors, nu-i așa? Apoi se întinde spre brațe și spre picioare…

— Despre ce vorbește?

Vocea lui Gabriel era un amestec de furie și groază.

— Tată?

— Variola demonului, spuse Will cu satisfacția unui om răzbunat pe deplin.

— Ce acuzație dezgustătoare… începu Benedict.

— Dezminte-o, atunci, rosti Charlotte. Ridică-ți mâneca! Arată-ne brațul!

Mușchii feței lui Benedict se contractară din nou. Tessa îl privi fascinată. El nu o îngrozea, cum o făcuse Mortmain, ci mai degrabă o dezgusta, așa cum s-ar întâmpla dacă ar vedea un vierme gras șerpuind printr-o grădină. Îl privi când se întoarse spre fiul său mai mare.

— Tu! mârâi el. Tu le-ai spus! Tu m-ai trădat!

— Așa am făcut, spuse Gideon, ridicându-și capul și lăsându-și în sfârșit brațele în jos. Și o voi face din nou.

— Gideon? întrebă Gabriel, nevenindu-i să creadă. Tată? Despre ce vorbiți?

— Gabriel, fratele tău ne-a trădat. Le-a dezvăluit secretele noastre celor din familia Branwell.

Benedict rosti cuvintele de parcă ar fi scuipat otravă.

— Gideon Arthur Lightwood, continuă Benedict.

Chipul său părea mai îmbătrânit, ridurile din colțurile gurii mai adânci, dar tonul său era neschimbat.

— Ți-aș sugera să meditezi cu multă atenție asupra a ceea ce ai făcut și a ceea ce vei face în continuare.

— *Am meditat*, zise Gideon pe un ton blând, scăzut. M-am tot gândit încă de când m-ai rechemat din Spania. Copil fiind, am presupus că toți vânătorii de umbre trăiau așa, ca noi, condamnând demonii la lumina zilei, dar fraternizând cu ei la adăpostul nopții. Acum îmi dau seama că nu e adevărat, că nu acesta este felul nostru de a fi, tată; e felul tău. Ai dezonorat și ai mânjit numele Lightwood.

— Nu e cazul să fii melodramatic…

— Melodramatic? În tonul de obicei egal al lui Gideon se simțea disprețul îngrozitor. Tată, mă tem pentru viitorul Enclavei dacă Institutul ajunge pe mâinile tale. Îți spun acum că voi depune mărturie împotriva ta la Consiliu. Voi ține Sabia Mortală cu mâinile mele și-i voi spune Consulului Wayland de ce consider că Charlotte este de o mie de ori mai potrivită decât tine să conducă Institutul. Voi dezvălui fiecăruia dintre membrii Consiliului ce se întâmplă noaptea pe-aici. Le voi spune că lucrezi pentru Mortmain. Le voi spune *de ce*.

— Gideon!

Era Gabriel, cu voce ascuțită, întrerupându-și fratele.

— Știi prea bine că dorința maniei noastre pe patul de moarte a fost ca noi deținem custodia Institutului. Și din vina celor din familia Fairchild a murit ea…

— Asta-i o minciună, zise Charlotte. Ea și-a luat viața, dar nu ca o consecință a ceva ce i-ar fi făcut tatăl meu.

Îl privi în față pe Benedict.

— A fost mai degrabă din cauza a ceva ce tatăl *tău* a făcut.

Gabriel ridică tonul.

— Ce vrei să spui? De ce ai spune una ca asta? Tată…

— Gabriel, taci!

Vocea lui Benedict se înăsprise și devenise poruncitoare, dar, pentru prima dată, în glasul și în ochii săi se întrezărea frica.

— Charlotte, ce insinuezi?

— Benedict, știi prea bine la ce mă refer, zise Charlotte. Întrebarea e dacă tu îți dorești cu adevărat ca eu să împărtășesc cunoștințele mele Conclavului și copiilor tăi. Știi prea bine ce ar însemna pentru ei.

Benedict se lăsă pe spate.

— Charlotte, recunosc când e vorba de șantaj. Ce vrei de la mine?

Will răspunse, prea nerăbdător pentru a se mai putea abține.

— Renunță la pretențiile tale asupra Institutului. Susține-o pe Charlotte în fața Consiliului. Spune-le de ce consideri tu că Institutul ar trebui să fie în continuare condus de ea. Ești un orator bun. Ai să găsești tu ceva, sunt sigur.

Benedict privi de la Will la Charlotte. Buzele i se arcuiră.

— Acestea sunt condițiile voastre?

Înainte ca Will să poată vorbi, Charlotte zise:

— Nu toate condițiile noastre. Trebuie să știm cum ai comunicat cu Mortmain și unde se află el.

Benedict chicoti.

— Am comunicat cu el prin intermediul lui Nathaniel Gray. Dar, de vreme ce l-ați omorât, mă îndoiesc că vom mai avea vreo sursă de informații la îndemână.

Charlotte păru îngrozită.

— Vrei să spui că nu mai există nimeni altcineva care să știe unde e?

— Eu cu siguranță nu știu, zise Benedict. Mortmain nu e chiar atât de prost, din nefericire pentru voi. A dorit ca eu să pot prelua Institutul astfel încât el să-l poată distruge

din interior. Dar ăsta era numai unul dintre multele lui planuri, doar un fir din pânza lui de păianjen. El va deține controlul Conclavului. Și o va avea pe *ea*.

Privirea lui zăbovi asupra Tessei.

— Ce intenționează să obțină de la mine? întrebă Tessa.

— Nu știu, zise Benedict cu un zâmbet viclean. Ceea ce știu este că cerea în mod hotărât să ai parte de bunăstare. Atâta grijă, atâta sentiment într-un posibil mire!

— El susține că m-a creat, zise Tessa. Ce vrea să spună cu asta?

— N-am nici cea mai vagă idee. Te înșeli dacă tu consideri că m-a făcut confidentul lui.

— Da, zise Will, voi doi nu prea păreți să aveți multe în comun, cu excepția unei înclinații spre femei-demon și spre răutate.

— Will! spuse Tessa enervată.

— Nu m-am referit la tine, zise Will, părând surprins. Mă refeream la clubul Pandemonium…

— Dacă ați terminat cu schimbul de replici, zise Benedict, aș vrea să-l lămuresc pe fiul meu în legătură cu un lucru. Gideon, sper că înțelegi că, dacă o susții pe Charlotte Branwell în demersul ei, nu vei mai fi bine-venit sub acoperișul meu. Nu degeaba se spune că nu trebuie să-ți lași întreaga moștenire unui singur urmaș.

Drept răspuns, Gideon își ridică mâinile în față ca și când ar fi vrut să se roage. Dar vânătorii de umbre nu se roagă, iar Tessa își dădu repede seama de ceea ce făcea el - își scotea inelul de argint de pe deget. Inelul semăna cu cel al lui Jem Carstairs, numai că acesta avea un model de flăcări deasupra verigii. Inelul familiei Lightwood. Îl așeză pe marginea biroului tatălui său și se întoarse spre fratele lui.

— Gabriel! zise el. Vii cu mine?

Ochii verzi ai lui Gabriel scăpărau de mânie.

— Știi că nu pot.

— Ba da, poți.

Gideon întinse mâna spre fratele său. Benedict privea lung spre amândoi. Pălise ușor, ca și când și-ar fi dat brusc seama că ar putea pierde nu numai un fiu, ci pe amândoi. Mâna lui strângea muchia biroului, degetele albindu-i-se din cauza strânsorii. Tessa nu se putu abține să nu privească fix la încheietura mâinii acestuia care ieșea de sub manșetă. Era foarte palidă, înconjurată de striații negre circulare. Ceva în legătură cu această imagine o îngrețoșă, iar ea se ridică de pe scaun. Will, lângă ea, era deja în picioare. Numai Charlotte stătea jos, la fel de formală și lipsită de expresie ca întotdeauna.

— Gabriel, te rog, zise Gideon. Vino cu mine!

— Și cine o să aibă grijă de tata? Ce va spune lumea despre familia noastră dacă îl abandonăm amândoi? zise Gabriel, din vocea lui răzbătând amărăciune și disperare. Cine va administra averea, locul din Consiliu…

— Nu știu, zise Gideon. Dar nu e nevoie să fii tu acela. Legea…

Vocea lui Gabriel tremura.

— Gideon, familia e mai presus de Lege.

Pentru o clipi, își încrucișă privirea cu a fratelui său; apoi se uită în altă parte, mușcându-și buza, și se duse să se așeze în spatele lui Benedict, punând o mână pe spătarul scaunului pe care stătea tatăl lui.

Benedict zâmbi; cel puțin în această privință ieșise triumfător. Charlotte se ridică în picioare, cu bărbia înainte.

— Benedict, sunt încredințată că ne vom vedea mâine în camera Consiliului. Sper că vei ști ce să faci, zise ea, și ieși din încăpere, cu Gideon și Tessa pe urmele ei.

Numai Will ezită o clipă, în cadrul ușii, cu ochii la Gabriel, dar cum acesta nu-l privi, ridică pentru ultima dată din umeri și ieși după ceilalți, închizând ușa în urma lui.

Călătoriră înapoi spre Institut, cu ploaia bătând în

geamurile trăsurii. Charlotte încercă de mai multe ori să-i vorbească lui Gideon, dar acest rămase tăcut, privind în gol spre priveliștea încețoșată a străzilor pe care treceau. Tessa nu-și dădu seama dacă era mânios sau regreta ceea ce făcuse, ori poate că se simțea ușurat. Era la fel de impasibil ca întotdeauna, cu toate că Charlotte îi explicase că va exista oricând o cameră pentru el la Institut, și că ei cu greu puteau să-și exprime recunoștința pentru ceea ce el făcuse. În sfârșit, în timp ce treceau pe Strand, trăsura hurducându-se, el spuse:

— Chiar am crezut că Gabriel va veni cu mine, de vreme ce a aflat despre Mortmain…

— Încă nu înțelege, zise Charlotte. Acordă-i timp.

— Cum de-ai știut?

Will îi privi lung pe Gideon.

— Noi de-abia acum am aflat ce i s-a întâmplat mamei tale. Iar Sophie a spus că tu habar n-aveai…

— L-am pus pe Cyril să înmâneze două bilete, zise Charlotte. Unul lui Benedict și unul lui Gideon.

— El mi l-a strecurat în mână în timp ce tata nu se uita, zise Gideon. Am reușit să-l citesc înainte ca voi să intrați.

— Și ai ales să-i dai crezare? zise Tessa. Atât de iute?

Gideon privi spre fereastra spălată de ploaie. Avea maxilarul încleștat.

— Povestea tatălui meu în legătură cu moartea mamei n-avea sens pentru mine. În schimb, asta are sens.

Îngrămădit în trăsura umedă, cu Gideon la doar câțiva centimetri de ea, Tessa simți nevoia ciudată de a-l atinge, de a-i spune că și ea avusese un frate pe care-l iubise și pe care-l pierduse într-un mod care era mai dureros decât moartea, că ea îl înțelegea. Înțelegea acum ce-i plăcea lui Sophie la el - vulnerabilitatea de sub mâna lui impasibilă, onestitatea adevărată de sub trăsăturile frumoase ale chipului său.

Totuși, ea nu spuse nimic, simțind că n-ar fi fost potrivit. Între timp, Will, care stătea lângă ea, clocotea de energie.

Din când în când, ea surprindea câte o licărire albastră, atunci când o privea, sau urma unui zâmbet - un zâmbet surprinzător de dulce, ceva amețitor, ceva ce n-ar fi putut niciodată până atunci să asocieze cu Will. Era ca și când el împărtășea cu ea o glumă numai de ei cunoscută, numai că ea nu era pe deplin convinsă că știa ce glumă era. Însă percepea tensiunea lui atât de acut, încât calmul ei, sau ce mai rămăsese din acesta, îi era pe deplin zdruncinat în momentul în care, în sfârșit, ajunseră înapoi la Institut, iar Cyril - ud leoarcă, dar prietenos ca întotdeauna - dădu roată trăsurii pentru a deschide portiera.

O ajută mai întâi pe Charlotte, apoi pe Tessa, iar apoi Will fu lângă ea, sărind din trăsură și evitând în ultima clipă o băltoacă. Ploaia se oprise. Will privi spre cer și o luă pe Tessa de braț.

— Vino! îi șopti el, conducând-o spre ușa din față a Institutului.

Tessa privi peste umăr spre Charlotte, care stătea la baza treptelor, părând că reușise în cele din urmă să-l facă pe Gideon să vorbească. Aceasta gesticula cu însuflețire.

— S-ar cuveni să-i așteptăm, nu-i așa… începu Tessa.

Will clătină din cap în mod hotărât.

— Charlotte va pălăvrăgi mult timp despre camera în care ar vrea să stea el și cât îi este de recunoscătoare pentru ajutor, iar eu nu vreau decât să vorbesc cu tine.

Tessa îl privi lung în timp ce intrau în Institut. Will voia să-i vorbească. Era adevărat că-i mai spusese acest lucru și înainte, dar să i-o spună atât de direct era nefiresc pentru el.

Îi trecu un gând prin minte. Oare Jem îi spusese de logodna lor? Era cumva mânios, considerând-o nedemnă de prietenul lui? Dar oare când avusese Jem *ocazia*? Poate în timp ce ea se îmbrăcase… dar atunci, Will nu păruse supărat.

— Abia aștept să-i spun lui Jem despre întâlnirea noastră, zise el în timp ce urca scările. N-o să-i vină să

creadă că scena a fost reală - că Gideon s-a întors împotriva tatălui său în felul ăsta! Una e să-i dezvălui secrete lui Sophie, și alta e să renunți la legăturile tale cu familia. Și, cu toate astea, el a renunțat la inelul familiei.

— Este precum ai spus, zise Tessa în timp ce cotiră în capul scărilor și păși pe coridor.

Simțea pe braț apăsarea caldă a mâinii lui Will înmănușate.

— Gideon e îndrăgostit de Sophie. Oamenii ar face orice în numele iubirii.

Will o privi ca și când cuvintele ei îl zdruncinaseră, apoi îi zâmbi, același zâmbet dulce, înnebunitor, pe care i-l oferise în trăsură.

— Uimitor, nu-i așa?

Tessa dădu să răspundă, dar deja ajunseseră în salon. Înăuntru era lumină; torțele cu lampa-vrăjitoarei luminau intens, iar în cămin ardea focul. Perdelele nu erau trase în lături, dezvăluind privirii pătrate de cer plumburiu. Tessa își scoase pălăria și mănușile și tocmai le punea pe măsuța marocană când văzu că Will, care o urmase, zăvora ușa.

Tessa clipi.

— Will, de ce încui…

N-apucă să-și termine propoziția. Parcurgând distanța dintre ei în doi pași lungi, Will întinse mâna spre ea și o îmbrățișă. Ea icni surprinsă. Când el o luă în brațe, păși împreună înapoi până când aproape că se ciocniră de perete, crinolina ei protestând.

— *Will*, zise ea surprinsă, dar el o țintuia de perete cu trupul lui, mâinile alunecându-i pe umerii ei, spre părul umed, lipindu-și brusc buzele fierbinți de ale ei.

Tessa cedă și se răsuci, sufocată de sărutarea lui; buzele îi erau moi, și îi simțea trupul contractat lipit de-al ei, el având gust de ploaie. Simți cum din stomac o cuprinde un val de căldură în timp ce el își apăsa gura peste a ei, forțând-o să-i răspundă.

În spatele ochilor ei închiși trecu, pentru o fracțiune de

secundă, chipul lui Jem. Își puse mâinile pe pieptul lui Will și-l îndepărtă de ea, împingându-l cât de tare putea. Expiră violent, rostind:

— Nu!

Surprins, Will făcu un pas înapoi. Vocea lui, când vorbi, era înăbușită și joasă.

— Dar noaptea trecută? În infirmerie? Eu… tu m-ai îmbrățișat…

Chiar așa am făcut? Șocată, își dădu seama că ceea ce luase drept vis nu fusese câtuși de puțin vis. Sau el mințea? Dar nu. N-avea cum să știe el ce visase ea.

— Eu… murmură ea. Am crezut că visam…

Emoția plină de dorință dispăru brusc din ochii lui, fiind înlocuită de durere și confuzie. El aproape că se bâlbâi:

— Dar chiar și astăzi. Ai spus că… ești la fel de nerăbdătoare să fii singură cu mine, după cum eram și eu…

— Mi-am închipuit că voiai ca eu să-mi cer scuze! Mi-ai salvat viața la depozitul de ceai, și eu chiar îți sunt recunoscătoare, Will. Am crezut că voiai să-ți spun asta…

Will o privi de parcă l-ar fi pălmuit.

— Nu ți-am salvat viața ca să-mi fii *recunoscătoare*!

— Atunci, de ce? zise ridicând vocea. Ai făcut-o pentru că asta e menirea ta? Fiindcă Legea spune…

— *Am făcut-o pentru că te iubesc!* aproape țipă el, și apoi, ca și când și-ar fi dat seama de șocul de pe chipul ei, spuse pe un ton mult mai blând: Te iubesc, Tess, și te-am iubit mereu, încă din clipa când ne-am întâlnit.

Tessa își împreună mâinile. Erau reci ca gheața.

— Am crezut că n-ai să poți fi mai crud decât ai fost atunci pe acoperiș. M-am înșelat. Acum ești și mai crud.

Will rămase nemișcat. Apoi clătină din cap lent, dintr-o parte în cealaltă, asemenea unui pacient care neagă diagnosticul unui doctor, referitor la moarte.

— Nu… mă crezi?

— Sigur că nu te cred. După toate lucrurile pe care le-ai

spus, după cum te-ai purtat cu mine…

— *A trebuit* s-o fac, zise el. N-am avut de-ales. Tessa, ascultă-mă.

Ea dădu să pornească spre ușă. El se repezi să-i țină calea, ochii săi albaștri implorând-o.

— Te rog, ascultă-mă! *Te rog!*

Tessa șovăi. Felul în care spunea „te rog” - rugămintea din vocea lui - nu semăna cu ceea ce fusese pe acoperiș. Atunci de-abia reușise s-o privească. Acum o privea lung, disperat, ca și când ar fi putut să-i subjuge voința de a rămâne numai cu ajutorul dorinței. Vocea care striga la ea că el o va răni, că el nu era sincer, cedă, acoperită de vocea mai puternică, trădătoare, care-i spunea să rămână. Să-l asculte.

— Tessa!

Will își trecu mâinile prin părul lui negru, degetele sale fine tremurând de agitație. Tessa își aminti cum era să atingă acel păr, să-și treacă degetele prin el, să-l simtă ca o mătase.

— Ce-ți voi spune acum n-am spus niciodată nici unei ființe vii, cu excepția lui Magnus, dar a fost numai pentru că aveam nevoie de ajutorul lui. Nu i-am spus nici măcar lui Jem.

Will inspiră adânc.

— Când aveam doisprezece ani și locuiam cu părinții în Țara Galilor, am găsit un Pyxis în biroul tatălui meu.

Ea nu prea știa la ce se așteptase din partea lui Will să-i spună. Dar cu siguranță nu la așa ceva.

— Un Pyxis? Dar de ce ar fi ținut tatăl tău un Pyxis?

— O amintire a zilelor lui ca vânător de umbre? Cine știe? Dar îți amintești din *Codex* capitolul referitor la blesteme și cum pot fi ele aruncate? Ei bine, când am deschis cutia, am eliberat un demon - un marbas - care m-a blestemat. El a jurat că oricine mă va iubi va fi condamnat să moară. Aș fi putut să nu-l cred - nu eram bine școlit într-ale magiei -, dar sora mea mai mare a murit în acea

noapte, într-un mod oribil. Am considerat că era începutul blestemului. Am fugit de la familia mea și am venit aici. Mi s-a părut că era singurul mod în care puteam să le ofer siguranță și să nu-i omor unul câte unul. La început, nu mi-am dat seama că intram într-o a doua familie. Henry, Charlotte, chiar și afurisita de Jessamine - trebuia să mă asigur că niciunul de-aici n-avea să mă iubească vreodată. Altminteri, m-am gândit, însemna să-i pun într-un pericol de moarte. Ani de zile i-am ținut pe toți la distanță - pe toți pe care nu i-am putut da cu totul la o parte.

Tessa îl privea lung. Cuvintele lui răsunau în mintea ei. „Să-i țin pe toți la distanță”… „la o parte”… Ea se gândi la minciunile lui, la felul în care se ascundea, la modul neplăcut în care se comporta față de Charlotte și Henry, la răutățile care păreau forțate, chiar la povestea Tatianei, care îl iubise așa cum iubesc fetițele, și a cărei afecțiune o zdrobise el. Și apoi mai era…

— Jem, șopti ea.

El o privi nefericit.

— Jem e diferit, șopti el.

— *Jem e pe moarte*. Pe Jem l-ai lăsat pentru că deja era pe moarte? Te-ai gândit că blestemul nu va avea efect și asupra lui?

— Și cu fiecare an care trecea, iar el supraviețuia, părea din ce în ce mai probabil. M-am gândit că m-aș putea adapta să trăiesc astfel. M-am gândit că, după ce Jem n-ar mai fi fost, după ce aș fi împlinit optsprezece ani, o să mă duc să trăiesc singur, pentru a nu aduce blestemul meu asupra nimănui - dar apoi, totul s-a schimbat. Din cauza ta.

— A mea? zise Tessa pe un ton liniștit, plin de uimire.

El zâmbi vag.

— Când te-am întâlnit prima dată, m-am gândit că erai diferită de toți cei pe care-i cunoscusem vreodată. M-ai făcut să râd. Nimeni în afară de Jem nu m-a mai făcut să râd. Timp de, Dumnezeule, cinci ani. Iar tu ai făcut toate astea fără efort, așa cum respiri.

— Nici măcar nu mă cunoșteai, Will…

— Întreabă-l pe Magnus. El îți va spune. După acea noapte pe acoperiș, m-am dus la el. Te-am respins pentru că mă gândeam că începuseși să-ți dai seama de sentimentele mele pentru tine. În acea zi, în Sanctuar, când am crezut că muriseși, mi-am dat seama că probabil puteai să citești pe chipul meu. Am fost îngrozit. Am fost obligat să te fac să mă urăști, Tessa. Așa că am încercat. Apoi, am vrut să mor. Am crezut că voi îndura ca tu să mă urăști, dar nu am putut. Mi-am dat seama că tu aveai să rămâi la Institut și că, de fiecare dată când te-aș fi văzut, ar fi fost la fel ca atunci când am stat pe acel acoperiș, făcându-te să mă disprețuiești și simțindu-mă de parcă aș fi înghițit otravă. M-am dus la Magnus și i-am cerut să mă ajute în primul rând să-l găsesc pe demonul care mă blestemase, astfel încât blestemul să poată fi ridicat. M-am gândit că apoi aș fi putut încerca din nou. Putea fi lent și dureros și aproape imposibil. Dar am crezut că te-aș putea face să ții din nou la mine, dacă ți-aș mărturisi adevărul. Că aș putea să-ți recâștig încrederea, să construiesc ceva cu tine, încetul cu încetul.

— Vrei… vrei să spui că blestemul a fost ridicat? Că *a dispărut*?

— N-a existat niciun blestem aruncat asupra mea, Tessa. Demonul m-a păcălit. N-a fost niciodată niciun blestem. În toți acești ani, am fost un prost. Dar nu chiar atât de prost, încât să nu-mi dau seama că primul lucru pe care trebuia să-l fac de îndată ce am aflat adevărul era să-ți spun ție ce simt cu adevărat.

El făcu un pas înainte, dar, de data asta, ea nu dădu înapoi. Îl privea lung, îi privea pielea palidă, aproape transparentă, de sub ochi, îi privea părul negru, ondulat la tâmple, conturul gâtului, albastrul ochilor și curbura gurii. Privea lung la el, așa cum ar fi putut privi un loc drag pe care nu era sigură că avea să-l mai vadă vreodată, încercând să-și întipărească toate amănuntele în minte, să

le zugrăvească în dosul pleoapelor, astfel încât să le poată vedea când ar fi închis ochii să doarmă.

Își auzi propria voce ca venind de foarte departe.

— De ce eu? șopti ea. Will, de ce eu?

El ezită.

— După ce te-am adus înapoi aici, după ce Charlotte a găsit scrisorile tale către fratele tău, eu… eu le-am citit.

Tessa se auzi spunând foarte calm:

— Știu că așa ai făcut. Le-am găsit în camera ta când am fost acolo împreună cu Jem.

El privi uimit.

— Nu mi-ai spus nimic despre asta.

— La început, am fost supărată, recunoscu ea. Dar asta a fost în noaptea în care te-am descoperit în bârlogul de ifriți. Presupun că țineam la tine. Mi-am spus că fuseseși doar curios sau că Charlotte te rugase să le citești.

— Nu ea m-a rugat, zise el. Le-am scos eu însumi din foc. Le-am citit pe toate. Fiecare cuvânt pe care l-ai scris. Tess, tu și cu mine semănăm. Noi trăim și respirăm cuvinte. Cărțile m-au împiedicat să-mi iau viața, după ce am crezut că n-aveam să mai pot iubi vreodată pe cineva, să mai fiu iubit de nimeni niciodată. Cărțile m-au făcut să simt că probabil nu eram complet singur. Acestea au fost cinstite cu mine, și eu cu ele. Să-ți citesc cuvintele, ceea ce ai scris, faptul că uneori te simțeai singură și speriată, dar întotdeauna curajoasă. Felul în care vedeai lumea, culorile, texturile și sunetele acesteia, m-au făcut să simt… să simt felul în care gândeai, sperai, simțeai, visai. Mi se părea că și eu visam și gândeam și simțeam *cu tine*. Visam ceea ce tu visai, voiam ceea ce tu voiai - și apoi mi-am dat seama că te voiam cu adevărat *pe tine*. Fata din spatele scrisorilor. Te-am iubit din clipa în care le-am citit. Încă te iubesc.

Tessa începuse să tremure. Era ceea ce-și dorise dintotdeauna să-i spună cineva. Ceea ce își dorise mereu, în cel mai îndepărtat colț al inimii ei, ca *Will* să-i spună.

Will, băiatul căruia îi plăceau aceleași cărți ca și ei, aceleași poezii care îi plăceau și ei, care o făcea să râdă chiar și când era furioasă. Și iată-l stând în fața ei, spunându-i că iubește cuvintele din inima ei, forma sufletului ei. Spunându-i ceva ce ea nu-și închipuise vreodată că-i va spune cineva. Spunându-i ceva ce nu avea să i se mai spună vreodată, nu în felul acesta. Și nu de către el.

Dar acum nu mai conta.

— E prea târziu, zise ea.

— Nu spune asta! Vocea lui era aproape o șoaptă. Te iubesc, Tessa! Te iubesc!

Ea clătină din cap.

— Will… oprește-te!

El respira greu.

— Știam că vei fi reținută și că nu vei avea încredere în mine, zise el. Tessa, te rog, e din cauză că nu mă crezi, sau nici nu-ți poți măcar imagina că și eu te iubesc; căci dacă e cea de-a doua…

— Will! Nu contează…

— Ba nimic nu contează mai mult!

Vocea lui deveni mai puternică.

— Știu că dacă mă urăști e pentru că te-am obligat eu. Știu că n-ai niciun motiv să-mi acorzi o a doua șansă, să mă privești într-o lumină diferită. Dar te implor să-mi acorzi această șansă! Voi face orice. Orice!

Vocea i se frânse, iar ea auzi ecoul unei alte voci în interiorul acesteia. Îl văzu pe Jem privind în jos spre ea, cu toată iubirea și lumina și speranța și așteptarea din lume în ochii lui.

— Nu, șopti ea. Nu se poate.

— Ba da, spuse el disperat. Trebuie. Nu mă poți urî într-atât, încât toate acestea…

— Nu te urăsc câtuși de puțin, zise ea cu o mare tristețe. Am încercat să te urăsc, dar n-am reușit.

— Atunci, există o șansă.

În ochi îi licări speranța. Ea n-ar fi trebuit să-i vorbească atât de blând - o, Doamne, nu exista nimic care să facă situația asta mai puțin îngrozitoare? Trebuia să-i spună. Acum. De îndată. Direct.

— Tessa, dacă nu mă urăști, atunci există o șansă ca tu să poți…

— Jem m-a cerut de soție, explodă ea. Și eu am spus da!

— *Poftim?*

— Am spus că Jem m-a cerut de soție, șopti ea. M-a întrebat dacă vreau să mă mărit cu el. Și eu am acceptat.

Will deveni palid de uimire.

—Jem. Jem *al meu*?

Ea încuviință din cap, fără să rostească vreun cuvânt.

Will se clătină și își puse mâna pe spătarul unui scaun pentru a-și păstra echilibrul. Arăta precum cineva care fusese brusc lovit în stomac.

— Când?

— Azi-dimineață. Dar am devenit mai apropiați, mult mai apropiați, de mai mult timp.

— Tu… și Jem?

Will arăta de parcă i s-ar fi cerut să creadă în ceva imposibil - zăpadă vara, iarna londoneză lipsită de ploaie.

Drept răspuns, Tessa atinse cu buricele degetelor pandantivul din jad pe care i-l dăduse Jem.

— Mi-a dat ăsta, zise ea. Vocea ei era foarte liniștită. A fost darul de nuntă primit de mama lui.

Will îl privi, se uită la literele chinezești de pe el - părea un șarpe încolăcit la gâtul ei.

— Nu mi-a spus niciodată nimic. Niciodată n-a pomenit nici măcar un cuvânt de tine. Nu în felul ăsta.

Își dădu părul de pe față cu acel gest tipic pe care ea îl văzuse făcându-l de o mie de ori. Numai că, de data asta, mâna îi tremura vizibil.

— Îl iubești?

— Da, îl iubesc, zise ea, și-l văzu pe Will tresărind. Tu nu?

— Dar el va înțelege, spuse el repezit. Dacă-i explicăm. Dacă-i spunem… va înțelege.

Pentru o clipă, Tessa se imagină scoțându-și pandantivul, ieșind pe hol, ciocănind la ușa lui Jem. Dându-i-l înapoi. Spunându-i că făcuse o greșeală, că ea nu se putea căsători cu el. I-ar fi putut spune, le-ar fi putut spune tuturor despre ea și despre Will - despre faptul că nu era sigură, despre faptul că avea nevoie de timp, despre cum nu-i putea promite toată inima ei, despre cum o parte din ea îi aparținea lui Will și îi va aparține mereu.

Apoi se gândi la primele cuvinte pe care le auzise rostite de Jem, la ochii lui închiși, la spatele lui întors spre ea, la fața lui spre lumina lunii. „Will? Will, tu ești?" Felul în care vocea lui Will și chipul său se îmblânzeau în prezența lui, așa cum nu se întâmpla când era vorba de altcineva; la felul în care Jem îl apucase pe Will de mâini în infirmerie când sângerase, la felul în care Will îl strigase „James!" când automatul de la depozit îl doborâse la pământ.

Nu-i pot separa pe unul de celălalt, gândi ea. *Nu pot fi răspunzătoare pentru un asemenea lucru*.

Nu-i pot spune nici unuia dintre ei adevărul.

Își imagină chipul lui Jem când ea ar fi rupt logodna. Avea să fie blând. Jem era întotdeauna blând. Dar ea ar urma să distrugă ceva prețios din interiorul lui, ceva esențial. El n-avea să mai fie același; și n-avea să mai fie niciun Will care să-l mângâie, iar el avea atât de puțin timp.

Iar Will? Ce va face atunci? Indiferent de ce gândea el acum, ea știa că dacă rupea logodna cu Jem, chiar și atunci, el n-avea s-o mai atingă, n-avea mai fie cu ea, indiferent cât de mult o iubea. Cum avea să facă el paradă de iubirea lui pentru ea în fața lui Jem, știind că fericirea lui însemna durerea prietenului său cel mai bun? Chiar dacă Will și-ar fi spus lui însuși că ar fi reușit, pentru el, ea avea să fie mereu fata pe care Jem o iubea, până în ziua în care Jem avea să moară. Până în ziua în care ea va muri.

Nu avea să-l trădeze pe Jem, nici măcar după moarte. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, oricine din lume… dar ea nu iubea pe oricine din lume. Aceștia erau băieții pe care îi iubea. La bine. Și la rău.

Își prefăcu vocea, să pară cât mai dură. Calmă.

— *Ce* anume să-i spunem?

Will doar o privi. Fusese lumină în ochii lui pe scări, când încuiase ușa, când o sărutase. O lumină strălucitoare, jucăușă. Iar acum, aceasta dispărea, pălind asemenea ultimei răsuflări a cuiva care trage să moară. Se gândi la Nate, care sângerase de moarte în brațele ei. Atunci fusese lipsită de puteri și nu putuse să facă nimic să-l ajute. Și la fel era acum. Se simțea de parcă privea cum se scurgea viața din Will Herondale, și ea nu putea face nimic pentru a opri lucrurile.

— Jem mă va ierta, zise Will, dar pe chipul lui se citea lipsa de speranță, și deja răzbătea și din voce.

A renunțat, gândi Tessa; Will, care nu renunța niciodată la luptă înainte ca aceasta să înceapă.

— El…

— Așa este, zise ea. Nu va putea să rămână supărat pe tine, Will; te iubește prea mult ca să facă asta. Nici pe mine nu cred că va fi supărat. Dar azi-dimineață mi-a spus că el crede că va muri fără să iubească pe cineva, așa cum tatăl lui a iubit-o pe mama sa fără ca vreodată să fie iubit și el în acest fel. Vrei ca eu să mă duc pe hol, să bat la ușa lui și să-l lipsesc de așa ceva? Și m-ai iubi în continuare dacă aș face-o?

Will o privi fix pentru o clipă, apoi păru să se prăbușească în sine însuși; se așeză pe fotoliu și își cuprinse fața în mâini.

— Promite-mi, zise el. Că-l vei iubi. Suficient cât să te căsătorești cu el și să-l faci fericit.

— Da, spuse ea.

— Apoi, dacă-l iubești, zise el liniștit, te rog, Tessa, nu-i spune ce ți-am spus acum. Nu-i spune că te iubesc.

— Și blestemul? El nu știe…

— Te rog, nu-i spune nici despre asta. Și nici lui Henry sau lui Charlotte - nimănui. Trebuie să le spun când socotesc eu că e momentul, în felul meu. Prefă-te că nu ți-am spus nimic. Dacă ții câtuși de puțin la mine, Tessa…

— Promit să nu spun nimănui, zise ea. Jur. Îți promit, pe îngerul meu. Pe îngerul mamei mele. Și, Will…

El își lăsase mâinile în jos, dar încă nu părea capabil s-o privească. Strânse brațele fotoliului până i se albiră încheieturile.

— Tessa, ai face mai bine să pleci.

Dar ea nu suporta gândul. Nu când el arăta astfel, ca și când era pe moarte înlăuntrul lui. Mai mult decât orice altceva, ea își dorea să meargă să-și pună brațele în jurul lui, să-i sărute ochii închiși, să-l facă să zâmbească iar.

— Ceea ce a trebuit să înduri, zise ea, încă de când aveai doisprezece mi - i-ar fi omorât pe cei mai mulți dintre oameni. Întotdeauna ai crezut că nimeni nu te-a iubit, că nimeni nu te-ar putea iubi, iar faptul că ei supraviețuiau era o dovadă a faptului că nu te iubeau. Dar Charlotte te iubește. Și Henry. Și Jem. Și familia ta. Cu toții te-au iubit dintotdeauna, Will Herondale, căci nu poți ascunde ce e bun în tine, oricât de tare te-ai strădui.

El își ridică fruntea și o privi. Ea văzu flăcările reflectate în ochii lui albaștri.

— Dar tu? Tu mă iubești?

Ea își înfipse unghiile în palme.

— Will, zise ea.

El o privi orbește, aproape că reușind să vadă prin ea.

— *Mă iubești?*

— Eu…

Ea inspiră adânc. O durea.

— În ceea ce te privește, Jem a avut dreptate în tot acest timp. Ai fost mai bun decât am crezut eu, și îmi pare rău pentru asta. Deoarece, dacă ăsta ești tu, dacă așa ești tu cu adevărat - iar eu cred că așa stau lucrurile -, atunci nu

vei avea nicio dificultate în a găsi pe cineva care să te iubească, Will, cineva în inima căreia să ai întâietate. Dar eu…

El scoase un sunet pe jumătate râs înăbușit, pe jumătate icnet.

— „Întâietate în inima ta”, zise el. Ai crede că nu e pentru prima dată când îmi spui asta?

Ea clătină din cap uimită.

— Will, eu n-am…

— Tu n-ai să mă poți iubi niciodată, rosti el monoton, iar când ea nu răspunse, când ea nu spuse nimic, el tremură - un tremurat care-i cuprinse tot corpul - și se ridică brusc din fotoliu, fără s-o privească.

Traversă încăperea încordat, zăbovind la încuietoarea ușii; ea îl privi cu mâna la gură când, după ceea ce păru un secol, reuși să deschidă cu degete tremurătoare ușa și să iasă pe coridor, trântind-o în urma lui.

Will gândi ea. *Will, tu ești?* Ochii o usturau. Descoperi cumva că stătea așezată pe podea în fața focului. Privi lung flăcările, așteptând ca lacrimile să-i curgă. Nu se întâmplă nimic. Se părea că după ce atâta timp și le reprimase, își pierduse abilitatea de a plânge.

Luă vătraiul din suportul lui de fier și vârî vârful acestuia între cărbunii incandescenți, simțind căldura acestora pe fața ei. Pandantivul de jad de la gâtul ei se încălzi, aproape arzându-i pielea.

Scoase vătraiul din foc. Strălucea roșu ca o inimă. Îl apucă de vârf cu mâna.

Pentru o clipă, nu simți absolut nimic. Iar apoi, ca de la mare depărtare, se auzi plângând, și era ca și când o cheie s-ar fi răsucit în inima ei, eliberând în cele din urmă lacrimile. Vătraiul zăngăni pe podea.

Când Sophie se repezi înăuntru auzind țipătul, o găsi pe Tessa în genunchi lângă foc, cu mâna arsă ținută la piept, suspinând ca și când avea să i se rupă inima.

Sophie o duse pe Tessa în camera ei, Sophie o îmbrăcă în cămașa de noapte și o băgă apoi în pat, Sophie îi obloji mâna arsă, i-o răcori cu o compresă rece și i-o pansă după ce-i dăduse cu o alifie care mirosea a ierburi și mirodenii, aceeași alifie, îi spuse ea Tessei, pe care Charlotte o folosise pe obrazul lui Sophie când ea venise pentru prima dată la Institut.

— Crezi c-o să-mi rămână cicatrice? întrebă Tessa mai mult de curiozitate decât că i-ar fi păsat vreun pic.

Arsura și lacrimile care urmaseră păreau că o goliseră de toate sentimentele. Se simțea ușoară și goală asemenea unei cochilii.

— Probabil, una mică, nu precum cea pe care o am eu, zise Sophie deschis, fixând bandajul pe mâna Tessei. Arsurile dor mai mult decât arată, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Și am pus repede alifia. Veți fi bine.

— Nu, n-am să fiu, zise Tessa privindu-și mâna, apoi privind-o pe Sophie.

Sophie, drăguță ca întotdeauna, calmă și răbdătoare în rochia ei neagră și cu boneta albă, cu buclele adunate în jurul feței.

— Sophie, îți cer scuze din nou. Ai avut dreptate în privința lui Gideon, iar eu m-am înșelat. Ar fi trebuit să te ascult. Ești ultima persoana de pe pământ care are tendința să se comporte prostește cu bărbații. Data viitoare când ai să spui că cineva e demn de încredere, am să te cred.

Sophie zâmbi în acel fel care-i făcea până și pe străini să uite că avea o cicatrice.

— Înțeleg de ce ați spus asta.

— Ar fi trebuit să am încredere în tine…

— Ar fi trebuit să nu fiu atât de supărată, zise Sophie. Adevărul este că nici eu nu eram chiar convinsă în legătură cu ce avea el de gând să facă. N-am fost sigură că, în cele din urmă, va fi de partea noastră, până când nu s-a întors în trăsură împreună cu toți ceilalți.

— Totuși, trebuie să fie drăguț, zise Tessa, jucându-se cu așternutul, că el va locui aici. Va fi atât de aproape de tine…

— Va fi cel mai rău lucru din lume, zise Sophie, și brusc, ochii i se umplură de lacrimi.

Tessa încremeni îngrozită, întrebându-se ce anume spusese atât de nelalocul lui. Lacrimile rămaseră în ochii lui Sophie, fără să cadă, făcând ca verdele pupilelor să strălucească.

— Dacă va locui aici, mă va vedea exact așa cum sunt în realitate. O servitoare.

Vocea i se frânse.

— Știu că n-ar fi trebuit să ies să-l văd când m-a rugat. Doamna Branwell nu este genul care să-și pedepsească servitorii pentru că au pretendenți și altele de genul ăsta, dar oricum știam că nu era firesc, pentru că el e el, iar eu sunt eu, și noi nu sunt meniți a fi împreună.

Se șterse la ochi, și apoi lacrimile porniră, curgându-i în jos pe ambii obraji, cel sănătos și cel cu cicatrice.

— Aș putea pierde tot ce am, dacă-mi îngădui… pe când el ce are de pierdut? Nimic.

— Gideon nu e așa cum crezi tu.

— E fiul tatălui său, zise Sophie. Cine spune că asta nu contează? Nu că el s-ar căsători cu o mundană, dar să mă vadă făcând focul în camera lui, spălându-i hainele…

— Dacă te iubește, n-o să-i pese de toate astea.

— Oamenilor le pasă întotdeauna de toate astea. Nu sunt atât de nobili pe cât credeți.

Tessa se gândi la Will, cu fața în mâini, spunând: „Dacă-l iubești, te rog, Tessa, nu-i spune ce ți-am spus acum.”

— Sophie, noblețea se găsește în cele mai ciudate locuri. Și-n plus, tu chiar ai vrea să fii vânătoare de umbre? N-ai vrea mai bine…

— O, dar chiar vreau! zise Sophie. Mai mult decât orice pe lume. Întotdeauna am vrut.

— N-am știut niciodată asta, zise Tessa uimită.

— Obișnuiam și cred că dacă m-aș mărita cu conașul Jem…

Sophie își făcu de lucru cu pătura, apoi privi în sus și zâmbi vag.

— Încă nu i-ați frânt inima, nu-i așa?

— Nu, zise Tessa. Mi-am frânt-o pe-a mea în două, își zise. Nu i-am frânt-o deloc.

21
JAR DE FOC

Fratele meu, blânzi au fost zeii cu tine.
Dormi și te bucură cât lumea mai ține.
Fii mulțumit cât anii se scurg în neștire;
Mulțumește pentru viață, farmec și iubire;
Mulțumește pentru viață și pentru moarte, fratele meu,
Pentru răsuflarea iubitei și ultimul dulce sunet al pasului său,
Pentru darurile - puține, delicate - oferite de ea,
Pentru lacrimi și sărutări de la doamna ta.
- Algernon Charles Swinburne, *„Triumful timpului”*

Prin ușa întredeschisă a camerei lui Jem se auzea muzică. Will stătea rezemat de perete, cu mâna pe clanță. Se simțea extrem de obosit, mult mai obosit decât fusese vreodată. O energie îngrozitor de arzătoare îl ținuse vioi încă de când plecase de pe Cheyne Walk, dar acum dispăruse, se evaporase, lăsând în urmă doar o înnegurare epuizantă.

Atunci când plecase din salon trântind ușa după el, se așteptase ca Tessa să-l strige, dar n-o făcuse. El încă o vedea, privindu-l, cu ochii ei precum norii cenușii aducători de furtună.

„Jem m-a cerut de soție, iar eu am acceptat.”

„Îl iubești?”

„Îl iubesc.”

Și totuși, el se afla aici, în fața ușii lui Jem. Nu știa dacă venise pentru a încerca să vorbească cu Jem să renunțe la Tessa - dacă un asemenea lucru putea fi realizat - sau, mai degrabă, dacă acesta era locul unde se învățase să vină pentru consolare și nu putea să se dezvețe de acest obicei pe care-l avea de ani de zile. Deschise ușa; lampa-vrăjitoarei lumină holul, iar el păși înăuntru.

Jem stătea pe cufărul de la picioarele patului, cu vioara pe umăr. Ținea ochii închiși, în timp ce arcușul aluneca pe coarde, dar schiță un zâmbet când *parabatai*-ul său intră în cameră, apoi spuse:

— Will? Will, tu ești?

— Da, rosti Will.

Stătea chiar la intrarea în cameră, simțind că nu mai putea să facă niciun pas.

Jem se opri din cântat și deschise ochii.

— Telemann, spuse el. Fantezie în mi major. Își puse jos vioara și arcușul. Ei bine, intră. Mă faci să mă îngrijorez dacă mai stai mult acolo.

Will mai înaintă câțiva pași. Petrecuse atât de mult timp în această încăpere, încât o cunoștea la fel de bine ca pe propriul lui dormitor. Colecția de partituri muzicale a lui Jem; cutia în care își ținea vioara când nu cânta la ea; ferestrele prin care pătrundea lumina soarelui. Cufărul care fusese adus tocmai din Shanghai. Bastonul cu mâner de jad, sprijinit de perete. Cutia cu Kwan Yin pe ea, care conținea drogurile lui Jem. Fotoliul în care Will dormise în nenumărate nopți, veghindu-i somnul lui Jem, numărându-i respirațiile și rugându-se.

Jem se uită la el. Ochii îi erau luminoși; nu arătau niciun fel de bănuială, ci doar fericirea de a-și vedea prietenul.

— Mă bucur că ești aici.

— Și eu, spuse Will pe un ton țâfnos.

Se simțea ciudat și se întreba dacă Jem vedea asta. Nu se mai simțise niciodată ciudat în preajma *parabatai*-ului său. De vină erau cuvintele, gândi el, care se aflau pe

vârful limbii lui, implorându-l să le dea drumul.

Înțelegi ți tu, Jem, nu-i așa? Că, fără Tessa, eu nu mai am nimic - nici bucurie, nici lumină, nici viață. Dacă m-ai iubi, atunci mi-ai permite să fie a mea. Tu n-o poți iubi așa cum o iubesc eu. Nimeni n-ar putea. Dacă ești cu adevărat fratele meu, ai face asta pentru mine.

Dar cuvintele rămaseră nerostite, iar Jem se aplecă în față, vorbind încet și încrezător.

— Will! Voiam să-ți spun ceva, dar nu când sunt și alții în jurul nostru.

Will se pregăti. Asta era. Jem avea să-i spună despre logodnă, iar el trebuia să se prefacă fericit, și nu să vomite pe geam - ceea ce își dorea din tot sufletul să facă. Își băgă mâinile în buzunare.

— Ce anume?

Soarele dispăru de pe părul lui Jem când acesta își plecă fruntea.

— Ar fi trebuit să-ți spun înainte. Dar noi n-am discutat niciodată despre dragoste, nu-i așa? Și cum tu ești atât de cinic… Jem zâmbi. Am crezut că o să-ți bați joc de mine. Și, în plus, n-am crezut vreodată că e cu putință ca și ea să aibă aceleași sentimente pentru mine.

— Tessa, spuse Will.

Îi rosti numele de parcă cineva i-ar fi picurat acid pe limbă.

Zâmbetul lui Jem era radiant, iluminându-i toată fața, și orice speranță pe care Will o ancorase într-un colț tăinuit al inimii sale că poate Jem nu o iubea cu adevărat dispăruse, fiind îndepărtată precum ceața de un vânt puternic.

— Nu ți-ai neglijat niciodată menirea, spuse Jem. Și știu că ai fi făcut orice ți-ar fi stat în putință pentru a o salva pe Tessa, atunci, la depozitul de ceai, sau pe oricine altcineva. Dar n-am putut să nu mă gândesc că poate motivul pentru care ai fost atât de hotărât să o salvezi era din cauză că știai ce înseamnă pentru mine.

Își ridică din nou capul, oferindu-i un zâmbet cald.

— Am bănuit corect sau sunt un prostănac cu capul mare?

— Ești un prostănac, spuse el și înghiți puternic. Dar… ai dreptate. Știu ce înseamnă ea pentru tine.

Jem zâmbi. Fericirea i se citea pe tot chipul, chiar și în ochi, gândi Will; nu-l mai văzuse niciodată arătând astfel. Mereu se gândise la Jem ca la o prezență calmă și liniștită, mereu se gândise că bucuria, la fel și furia erau niște sentimente mult prea umane și extreme pentru el. Abia acum își dădea seama că se înșelase; Jem pur și simplu nu mai fusese niciodată atât de fericit. Nu de când îi muriseră părinții, își imaginã Will. Dar el nu se gândise niciodată la asta. Mereu se gândise dacă Jem era bine, dacă supraviețuia, dar nu și dacă era fericit.

Jem e păcatul meu cel mai mare.

Tessa a avut dreptate, gândi el. Își dorise ca ea să rupă relația cu Jem, indiferent de consecințe; acum își dădea seama că ea nu putea face asta. „Poate că ar trebui măcar să crezi că am onoare - onoare și simțul datoriei”, îi spusese el lui Jem, și chiar vorbise serios. Îi datora lui Jem propria lui viață. Nu putea lua de la el singurul lucru pe care și-l dorea mai presus de orice. Chiar dacă acest lucru însemna fericirea lui Will, pentru Jem nu era doar cineva căruia îi era îndatorat fără să se poată vreodată revanșa, dar, așa cum spunea legământul, era cineva pe care-l iubea din tot sufletul.

Jem nu numai că părea mai fericit, dar era și mai puternic, gândi Will, având în obraji o culoare sănătoasă, spatele mai drept.

— Trebuie să-mi cer scuze, spuse Jem. Am fost prea sever cu privire la toată chestiunea cu bârlogul de ifriți. Știu că tu nu căutai decât consolare.

— Nu, ai avut dreptate să mă…

— N-am avut.

Jem se ridică.

— Dacă am fost aspru cu tine, a fost din cauză că nu pot suporta să te văd că te porți cu tine ca și când n-ai fi bun de nimic. Orice-ai inventa ca să mă contrazici, eu te văd cum ești cu adevărat, fratele meu de sânge. Nu doar mai bun decât pretinzi că ești. Ci mai bun decât ceea ce majoritatea oamenilor ar putea spera să fie.

Puse o mână pe umărul lui Will.

— Will, tu ești vrednic de orice.

Will închise ochii. Văzu camera de Consiliu din bazalt negru, cele două cercuri care ardeau pe jos. Jem pășind din cercul său într-al lui Will, așa că stăteau în același loc, delimitat de foc. Atunci, ochii încă îi erau negri, larg deschiși, pe chipul său palid. Will își aminti cuvintele din jurământul *parabatai*-ului său: „Încotro vei merge tu, voi merge și eu; unde vei muri tu, voi muri și eu, și voi fi îngropat acolo: facă-mi îngerul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decât moartea.”[47] Aceeași voce îi vorbi din nou acum.

— Îți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru Tessa, spuse Jem.

Will nu-l putea privi pe Jem; în schimb, privi înspre perete, unde umbrele lor se contopeau, așa că nu puteai să-ți dai seama unde se termina un băiat și unde începea celălalt.

— Îți mulțumesc că totuși l-ai privit pe fratele Enoch în timp ce-mi scotea așchiile de metal din spate, spuse el.

Jem râse.

— Păi pentru ce este un *parabatai*?

* * *

Camera Consiliului era decorată cu stindarde roșii inscripționate cu rune negre; Jem îi șopti Tessei că acelea erau rune de decizie și judecată.

Se așezară în față pe scaunele lor, pe rândul pe care

[47] Citat aproximativ din Biblic, *Rut* 1:16, I.

stăteau și Henry, Gideon, Charlotte și Will. Tessa nu mai vorbise cu Will din ziua precedentă; el nu coborâse la micul dejun, ci li se alăturase în curte mai târziu, încă încheindu-se la haină în timp ce cobora scările. Părul lui negru era ciufulit, iar el arăta de parcă n-ar fi dormit. Părea să încerce să evite să se uite la Tessa, iar ea, la rândul ei, evita să-i întoarcă privirea, deși simțea - de parcă ar fi fost fire de jar pe piele - cum el o privea din când în când.

Jem era un adevărat gentleman; logodna lor încă era secretă și, în afară de a-i zâmbi de fiecare dată când ea îl privea, el nu ieșea cu nimic în evidență. În timp ce-și ocupau locurile în Consiliu, simți cum el o mângâie blând pe braț cu vârfurile degetelor mâinii drepte, după care îndepărtă mâna.

Simțea cum Will îi privește de la capătul rândului pe care stăteau. Ea nu se uită la el.

Pe unul dintre scaunele de pe platforma din centrul încăperii stătea Benedict Lightwood, profilul lui acvilin fiind întors spre marea adunare a Consiliului, cu maxilarul încleștat. Lângă el stătea Gabriel, care, asemenea lui Will, părea epuizat și nebărbierit. Acesta îi aruncă o privire fratelui său, când Gideon intră în încăpere, și apoi privi în altă parte când Gideon își ocupă în mod deliberat locul printre vânătorii de umbre de la Institut. Gabriel își mușcă buza și privi în jos la încălțările lui, dar nu se mișcă de-acolo de unde se așezase.

Ea mai recunoscu câteva chipuri din public. Callida, mătușa lui Charlotte era acolo, la fel și sfrijitul de Aloysius Starkweather - în ciuda faptului că, fără îndoială, nu fusese invitat, după cum se plânsese. Acesta își miji ochii când privirea lui căzu asupra Tessei, iar ea se răsuci înapoi spre partea din față a încăperii.

— Ne-am adunat, zise Consulul Wayland când își ocupă locul din fața pupitrului, cu Inchizitorul în stânga lui, pentru a stabili în ce măsură Charlotte și Henry Branwell

au fost de ajutor pentru Conclav, în timpul ultimelor două săptămâni, în privința lui Axel Mortmain, și dacă, după cum a cerut într-o plângere Benedict Lightwood, Institutul din Londra va avea o soartă mai bună fiind condus de altcineva.

Inchizitorul se ridică. Ținea ceva ce strălucea argintiu și negru în mâinile lui.

— Charlotte Branwell, te rog să vii la pupitru!

Charlotte se ridică și urcă treptele spre scenă. Inchizitorul coborî Sabia Mortală, iar Charlotte o prinse cu ambele mâini. Pe un ton liniștit, ea povesti evenimentele din ultimele două săptămâni - despre cum căutaseră informații despre Mortmain în articole din ziar și în relatări istorice, despre vizita în Yorkshire, despre amenințarea împotriva familiei Herondale, despre descoperirea trădării lui Jessie, despre lupta de la depozitul de ceai, despre moartea lui Nate. Nu mințea deloc, deși Tessa își dădu seama că omisese ici-colo câte un amănunt. Aparent, Sabia Mortală putea fi păcălită, chiar dacă numai într-o foarte mică măsură.

În timpul cuvântării lui Charlotte, au existat câteva momente când membrii Consiliului au reacționat vizibil: respirații precipitate, foieli pe scaun, mai ales la descrierea rolului lui Jessamine în cadrul întâmplărilor.

— I-am cunoscut părinții, o auzi Tessa pe Callida, mătușa lui Charlotte, strigând din fundul încăperii. Îngrozitoare chestiune… îngrozitoare!

— Și unde e fata acum? întrebă Inchizitorul.

— E în temnița din Orașul Tăcut, zise Charlotte, așteptându-și pedeapsa pentru fapta ei. L-am informat pe Consul în legătură cu locul unde se află.

Inchizitorul, care mergea înainte și înapoi pe platformă, se opri și o privi pe Charlotte fix în ochi.

— Ai spus că fata ți-a fost ca o fiică, zise el, și totuși ai predat-o de bunăvoie Fraților? De ce ai făcut așa ceva?

— Legea e dură, răspunse Charlotte, dar e Lege.

Consulul Wayland schiță un zâmbet.

— Dar Benedict, tu ai afirmat că e prea blândă cu cei care greșesc, continuă el. Vreun comentariu?

Benedict se ridică în picioare; în mod clar, hotărâse să-și arate manșetele astăzi, iar acestea, albe ca zăpada, îi ieșeau de sub mânecile jiletcii negre din tweed făcute la comandă.

— Chiar am un comentariu, zise el. O susțin din toată inima pe Charlotte Branwell la conducerea Institutului și renunț la plângerea mea referitoare la ocuparea postului respectiv de către mine.

Din mulțime răzbătu un murmur de neîncredere.

Benedict zâmbi într-un mod încântător.

Inchizitorul se întoarse și-l privi suspicios.

— Deci acum afirmi, reluă el, că *în pofida* faptului că acești vânători de umbre l-au ucis pe Nathaniel Gray - sau sunt responsabili de moartea lui -, unica noastră legătură cu Mortmain, *în pofida* faptului că încă o dată ei au adăpostit un spion sub acoperișul lor, *în pofida* faptului că încă nu știu unde este Mortmain, tu ai recomanda ca Charlotte și Henry Branwell să conducă Institutul?

— Se prea poate ca ei să nu știe unde e Mortmain, zise Benedict, dar ei știu cine este el. După cum a afirmat marele strateg militar Sun Tzu în *Arta războiului*, „Dacă-ți cunoști vrăjmașii și te cunoști pe tine însuți, poți câștiga o sută de bătălii fără să suferi vreo pierdere.” Știm cine este Mortmain cu adevărat - un muritor, nu o ființă supranaturală; un bărbat care se teme de moarte; un bărbat înclinat să se răzbune pentru ceea ce consideră el a fi o crimă nemeritată îndreptată asupra familiei sale. Nici măcar nu are milă pentru locuitorii Lumii de Jos. Se folosește de vârcolaci pentru a-l ajuta să-și construiască iute armata lui de creaturi mecanice, dându-le droguri pentru a-i face să muncească fără oprire, știind bine că drogurile îi vor omorî, și se asigură că aceștia nu vor vorbi. Judecând după mărimea depozitului pe care îl folosește și

după numărul muncitorilor angajați, armata lui mecanică va fi de proporții mari. Și judecând după motivațiile lui și anii în care și-a rafinat strategiile în vederea răzbunării, e un bărbat cu care nu se poate discuta rațional, care nu poate fi convins, care nu poate fi oprit. Trebuie să ne pregătim de război, iar *acest lucru* nu l-am știut până acum.

Inchizitorul îl privi pe Benedict, strângându-și buzele, ca și când ar fi bănuit că ceva tocmai îi scăpa, dar nu-și putea da seama despre ce era vorba.

— Să ne pregătim de război? Și cum anume sugerezi să facem asta - să facem planuri, desigur, pe baza acestei presupuse informații valoroase pe care au aflat-o soții Branwell?

Benedict ridică din umeri.

— Păi, acest lucru, desigur, rămâne la latitudinea Consiliului, dar Mortmain încearcă să-i recruteze pentru cauza lui pe unii dintre locuitorii puternici ai Lumii de Jos, așa cum ar fi Woolsey Scott și Camille Belcourt. Se prea poate să nu știm unde este, dar îi cunoaștem căile și putem să-l prindem în capcană în acest fel. Poate aliindu-ne noi înșine cu unii dintre cei mai puternici locuitori ai Lumii de Jos. Charlotte pare să știe cum să se descurce cu ei, nu sunteți de acord?

Consiliul fu străbătut de un hohot de râs slab, dar ei nu râdeau de Charlotte; îi zâmbeau lui Benedict. Gabriel își privea tatăl, cu ochii lui verzi arzători.

— Și spionul din Institut? N-ai spus că era un exemplu clar de indolență? întrebă Inchizitorul.

— Câtuși de puțin, răspunse Benedict. Ea a tranșat chestiunea iute și fără milă.

Îi zâmbi lui Charlotte, un zâmbet tăios ca o lamă.

— Retrag declarația mea anterioară cu privire la blândețea ei. În mod evident, este capabilă să rezolve fără milă chestiuni juridice, asemenea tuturor bărbaților.

Charlotte păli, dar nu spuse nimic. Liniștită, ținea în

continuare mâinile pe Sabie.

Consulul Wayland oftă zgomotos.

— Benedict, mi-ar fi plăcut să fi ajuns la această concluzie în urmă cu două săptămâni și să ne scutești de tot deranjul ăsta.

Benedict ridică din umeri nonșalant.

— Am considerat că era nevoie ca ea să fie pusă la încercare, zise el. Din fericire, a trecut testul.

Wayland clătină din cap.

— Prea bine. Să votăm!

Îi înmână Inchizitorului ceea ce părea a fi un vas din sticlă fumurie, acesta coborî în mulțime și dădu fiola femeii care stătea în margine pe primul rând. Tessa privi fascinată cum ea își apleacă fruntea și cum șoptește în fiolă, apoi o dădu bărbatului din stânga ei.

În timp ce fiola circula prin încăpere, Tessa simți că Jem își strecoară mâinile într-ale ei. Tresări, cu toate că fustele ei voluminoase, bănui ea, le ascundeau pe deplin mâinile. Își împleti degetele cu degetele lui delicate, subțiri, și închise ochii. *Îl iubesc. Îl iubesc. Îl iubesc*. Și, într-adevăr, atingerea lui o făcu să tremure, deși o făcea de asemenea să vrea să plângă - din cauza iubirii, din cauza tulburării, din cauza inimii frânte, amintindu-și de privirea lui Will când îi spusese că ea și Jem erau logodiți, fericirea dispărându-i asemenea unui foc stins de ploaie.

Jem își trase mâna dintr-a ei pentru a lua fiola de la Gideon, care se afla lângă el. Îl auzi șoptind „Charlotte Branwell” înainte să i-o paseze lui Henry, care se afla lângă Tessa. Ea îl privi, iar el probabil că se înșelase asupra fericirii din ochii ei, căci îi zâmbi încurajator.

— Va fi bine, spuse el. O vor alege pe Charlotte.

Când fiola își încheie călătoria, îi fu înmânată înapoi Inchizitorului, care o prezentă cu un gest ceremonios Consulului. Acesta luă fiola și, punând-o pe pupitrul din fața lui, desenă cu stela o rună pe sticlă.

Fiola tremură asemenea unui ceainic care dădea în

clocot. Un fum alb ieși din deschizătura acesteia - șoaptele adunate a sute de vânători de umbre. Conturară literele în aer.

CHARLOTTE BRANWELL

Charlotte își luă mâinile de pe Sabia Mortală, respirând aproape ușurată. Henry scoase un strigăt de fericire și își aruncă pălăria în aer. Încăperea se umplu de murmure și de confuzie. Tessa nu se putu abține să nu-l privească pe Will, aflat la capătul rândului. Stătea prăbușit în scaunul lui, cu capul lăsat pe spate și cu ochii închiși. Părea palid și secătuit, ca și când ultima sa activitate i-ar fi stors și ultima picătură de energie.

Un țipăt traversă mulțimea. Într-o clipă, Tessa se ridică în picioare, răsucindu-se. Callida, mătușa lui Charlotte, era cea care țipase, cu capul lăsat pe spate și cu degetul îndreptat în sus. Se auziră și alte icnete în timp ce ceilalți vânători de umbre îi urmăreau privirea. Spațiul de deasupra lor era plin cu zeci - chiar sute - de creaturi din metal negru care bâzâiau, asemănătoare unor cărăbuși enormi din oțel de culoare închisă, cu aripi de cupru, zburând încolo și-ncoace, umplând încăperea cu sunetul neplăcut al unui bâzâit mecanic. Unul dintre cărăbușii din metal plonjă și se învârti în fața Tessei, la nivelul ochilor, scoțând un clinchet. N-avea ochi, dar pe partea netedă a frunții avea un disc de sticlă. Simți cum Jem întinse mâna spre brațul ei, încercând s-o tragă din fața insectei, dar ea se smuci nerăbdătoare, își înșfăcă pălăria de pe cap și o trânti peste insectă, prinzând-o între ea și scaun. Imediat, aceasta bâzâi enervată, cu un zgomot pătrunzător.

— Henry! strigă ea. Henry, am prins una dintre chestiile astea…

Henry apăru în spatele ei, îmbujorat, și privi spre pălărie. Într-o parte a elegantei pălării din catifea gri tocmai se căsca o gaură, acolo unde creatura mecanică o rodea. Înjurând, Henry dădu cu pumnul, zdrobind pălăria și insecta. Aceasta bâzâi și rămase nemișcată.

Jem întinse mâna și ridică pălăria distrusă. Ce rămăsese sub aceasta erau câteva părți componente: o aripă de metal, un cadru spart și niște resturi de picioare din cupru.

— Îhh! zise Tessa, E atât de… seamănă așa de bine cu un gândac, își ridică privirea, când din încăpere răzbătu un alt strigăt.

Creaturile-insectă se reuniseră sub forma unui vârtej negru în centrul încăperii, în timp ce ea privea lung, acestea se învârteau din ce în ce mai repede, și apoi dispărură așa cum cărăbușii negri ar fi fost absorbiți de o gură de scurgere.

— Îmi pare rău pentru pălărie, spuse Henry. Am să-ți iau alta.

— Lasă pălăria, zise Tessa când strigătele mânioase ale membrilor Consiliului răsunară zgomotos. Privi spre centrul încăperii; Consulul stătea în picioare, Sabia Mortală strălucind în mâna lui, iar în spatele său se afla Benedict, cu fața împietrită, cu ochii ca de gheață. În mod evident, există lucruri mai importante pentru care să ne facem griji.

— E un soi de aparat de fotografiat, zise Henry, ținând în poală resturile de metal zdrobit, în timp ce trăsura îi ducea către casă. Fără Jessamine, Nate sau Benedict, Mortmain trebuie să fi rămas fără spioni umani de încredere care să-i poată raporta. Așa că a trimis chestiile astea.

Arăta cu degetul spre o aschie; bucățile erau adunate laolaltă în ceea ce fusese pălăria Tessei, pe care o ținea în poală în timp ce mergeau zgâlțâiți spre casă.

— Benedict nu părea prea încântat să vadă chestiile astea, zise Will. Trebuie să-și fi dat seama că Mortmain știe deja de dezertarea lui.

— Era doar o chestiune de timp, zise Charlotte. Henry, chestiile astea pot să înregistreze sunete, asemenea unui fonograf, sau numai simple imagini? Zburau atât de repede…

— Nu sunt sigur.

Henry se încruntă.

— Va trebui să examinez rămășițele mai îndeaproape, în criptă. Nu găsesc niciun mecanism de închidere, dar asta nu înseamnă că…

Privi la chipurile concentrate din jurul lui, care nu înțelegeau, și ridică din umeri.

— În orice caz, zise el, poate că nu e cel mai rău lucru pentru Consiliu să arunce o privire la invențiile lui Mortmain. Una e să auzi despre ele, și alta să vezi cu adevărat ce fac. Lottie, nu ești de aceeași părere?

Charlotte murmură un răspuns, dar Tessa nu-l auzi. Gândurile ei erau îndreptate asupra unui lucru ciudat care se întâmplase imediat ce ieșise din sala de Consiliu, când aștepta trăsura familiei Branwell. Jem tocmai se întorsese pentru a vorbi cu Will, când înregistrase cu coada ochiului o fâlfâire de mantie neagră, iar Aloysius Starkweather pășise spre ea, cu chipul lui cenușiu feroce.

— Domnișoară Gray, lătrase el. Acea creatură mecanică - felul în care s-a apropiat de dumneata…

Tessa rămăsese tăcută, privind lung - așteptându-l să o acuze de ceva, cu toate că nu-și putea închipui de ce anume.

— Sunteți bine? întrebase el deodată, și, în cele din urmă, accentul lui de Yorkshire păruse brusc foarte evident. Nu v-a făcut niciun rău?

Tessa scuturase ușor din cap.

— Nu, domnule Starkweather. Vă mulțumesc mult pentru că vă preocupă starea mea, dar nu.

Atunci Jem și Will se întorseseră și o priviseră lung. Ca și când conștientizase că atrăgea atenție, Starkweather dăduse din cap o dată, se întorsese și se îndepărtase, mantia lui neagră și zdrențuită fâlfâind în urma lui.

Tessa nu reuși să-i dea de cap întregii chestiuni. Ea tocmai se gândea la puținul timp pe care-l petrecuse în mintea lui Starkweather și uimirea pe care o simțise acesta

când o văzuse pentru prima dată, când trăsura se opri cu o smucitură în fața Institutului. Mulțumiți să se dea jos din trăsura aglomerată, Tessa și vânătorii de umbre coborâră pe alee.

Prin spărtura din norul cenușiu care acoperea orașul se strecura o lumină aurie, făcând ca treptele din față să strălucească. Charlotte porni într-acolo, dar Henry o opri, trăgând-o lângă el cu brațul liber, cel în care nu ținea pălăria distrusă a Tessei. Tessa îi privi, încântată pentru prima dată în ultimele două zile. Ea își dădu seama că ajunsese să țină cu adevărat la Charlotte și Henry și că voia să-i vadă fericiți.

— Ceea ce trebuie să ne amintim este că totul a mers la fel de bine pe cât am sperat, zise Henry strângând-o în brațe. Sunt atât de mândru de tine, draga mea!

Tessa s-ar fi așteptat la un comentariu sarcastic din partea lui Will, dar acesta privea fix înspre poartă. Gideon se uita stânjenit, iar Jem, de parcă ar fi fost încântat.

Charlotte se desprinse de Henry, roșind de furie și îndreptându-și pălăria, dar încântată în mod evident.

— Nu zău, Henry?

— Absolut! Nu numai că nevasta mea e frumoasă, dar este și deșteaptă, iar deșteptăciunea ei trebuie să fie recunoscută.

— Aici, zise Will, încă privind spre poartă, e momentul când Jessamine ar fi spus să încetați, fiindcă i se face greață.

Zâmbetul pieri de pe chipul lui Charlotte.

— Biata Jessie…

Dar privirea lui Henry era neobișnuit de dură.

— N-ar fi trebuit să facă ceea ce a făcut, Lottie. Nu e vina ta. Nu putem decât să sperăm că cei din Consiliu o vor trata cu blândețe. Își drese vocea. Și haideți să nu mai vorbim astăzi despre Jessamine, vreți? Astăzi sărbătorim. Institutul e în continuare al nostru.

Charlotte îl privi radiind, cu atât de multă iubire în ochi,

încât Tessa se simți nevoită să se uite în altă parte, spre Institut. Clipi. Sus, pe peretele de piatră, surprinse o mișcare vagă. O perdea fusese dată deoparte dintr-un colț de fereastră, iar ea văzu un chip palid privind în jos. Sophie, căutându-l pe Gideon? Nu putea fi sigură - chipul dispăru la fel de repede precum apăruse.

În acea seară, Tessa se îmbrăcă cu o atenție sporită, cu una dintre rochiile noi pe care i le dăduse Charlotte: satin albastru, cu un decolteu în formă de inimă, peste care era prinsă o șemizetă din dantelă de Mechlin. Mânecile îi erau scurte și aveau volane din dantelă, dezvelindu-i brațele lungi și albe, iar părul îi era aranjat în bucle prinse într-un coc înalt, o coafură în care avea prinse panseluțe albastre. Abia după ce Sophie i le prinsese cu grijă în păr, Tessa își dădu seama că erau de culoarea ochilor lui Will și, brusc, voi să și le scoată, dar, desigur, nu făcu nimic de genul ăsta, ci doar îi mulțumi lui Sophie pentru eforturile ei și o complimentă sincer pentru cât de drăguță se dovedea a-i fi coafura.

Sophie ieșise înaintea ei, să meargă s-o ajute pe Bridget la bucătărie. Tessa se așeză jos în mod automat, în fața oglinzii, pentru a-și mușca buzele și pentru a-și ciupi obrajii. Avea nevoie de puțină culoare, gândi ca. Era neobișnuit de palidă. Pandantivul de jad era acoperit de dantela de Mechlin și nu putea fi văzut; Sophie îl privise în timp ce Tessa se îmbrăcase, dar nu comentase. Întinse mâna, luă îngerul mecanic și și-l puse și pe acesta la gât. Îl strecură sub celălalt pandantiv, mai jos de claviculă; o alina cu ticăitul său. Nu exista niciun motiv pentru care să nu le poarte pe amândouă, nu-i așa?

Ieși pe coridor, unde Jem o aștepta. Când o văzu, ochii i se luminară și, după ce privi în ambele părți ale holului, o trase spre el și o sărută pe gură.

Ea își dori să se topească sub sărutarea lui, să se dizolve așa cum mai făcuse și altă dată. Buzele lui erau moi și

aveau un gust dulce, iar mâna cu care o ținea de gât era puternică și blândă în același timp. Se apropie de el, dorind să-i simtă bătăile inimii.

El se trase înapoi, nemaiputând să respire.

— N-am vrut să fac asta…

Ea zâmbi.

— Ba cred că ai vrut, James.

— Nu înainte să te văd, spuse el. Am vrut numai să te întreb dacă pot să te însoțesc la cină. Dar ești atât de frumoasă! îi atinse părul. Mă tem că prea multă pasiune te-ar putea face să-ți pierzi petalele una câte una, așa cum copacii își pierd frunzele toamna.

— Păi, poți, zise ea. Condu-mă la cină, asta spun.

— Îți mulțumesc. Își trecu degetele repede peste pomeții ei. Credeam că dimineață, când mă voi trezi, totul a fost doar un vis în care tu mi-ai spus da. Dar n-a fost. Nu-i așa?

Ochii lui îi scrutară chipul.

Ea clătină din cap. Avea un nod în gât și era recunoscătoare pentru mănușile din piele de ied care îi ascundeau fierbințeala mâinii stângi.

— Îmi pare rău, Tessa, că ai făcut un târg atât de prost cu mine, zise el. Ca ani, mă refer. Să te legi de un om pe moarte când ai numai șaisprezece ani…

— Iar *tu* ai numai șaptesprezece. Destul timp să găsim un leac, șopti ea. Și o vom face. Vom găsi unul. Voi fi cu tine. Pentru totdeauna.

— Ei, *asta* chiar o cred, zise el. Când două suflete sunt unul singur, rămân împreună pe roată[48]. M-am născut pe lumea asta pentru a te iubi, și te voi iubi și în viața viitoare, și în cea de după.

Ea se gândi la Magnus. „Suntem înlănțuiți de această viață cu un lanț de aur, și nu îndrăznim să-l retezăm de teama a ceea ce zace dincolo de abis.”

Acum înțelegea ce voise el să spună. Nemurirea era un dar, dar nu unul lipsit de consecințe. *Căci dacă sunt*

[48] Referire la *Ezechiel* 1:15-21.

nemuritoare, gândi ea, *atunci am numai această viață. Nu mă voi întoarce și nu mă voi schimba așa ca tine, James. N-am să te întâlnesc în ceruri sau pe malurile râului cel mare, sau în oricare altă viață de dincolo de aceasta*.

Dar nu rosti aceste cuvinte. L-ar fi rănit și dacă era sigură de ceva era că exista în ea o dorință dincolo de rațiune de a-l proteja să nu fie rănit, de a sta între el și dezamăgire, între el și durere, între el și moarte, și de a lupta împotriva lor așa cum luptase regina Boadicea împotriva romanilor care înaintau. În schimb, întinse mâna și-i atinse obrazul, și își lipi fața de a lui, și părul ei plin de flori de culoarea ochilor lui Will, și rămaseră așa, lipiți unul de celălalt, până ce clopotul care anunța cina sună pentru a doua oară.

Bridget, care putea fi auzită cântând melodii de jale în bucătărie, se întrecuse pe sine în sufragerie, punând peste tot lumânări în sfeșnice de argint, astfel încât totul strălucea de lumină. Trandafiri și orhidee pluteau în vase de argint, pe o față de masă din in alb. Henry și Charlotte stăteau în capul mesei. Gideon, în ținută de seară, își ținea ochii ațintiți asupra lui Sophie, care intra și ieșea din încăpere, și care părea să-i evite cu multă abilitate privirile. Iar lângă el stătea Will.

Îl iubesc pe Jem. Mă căsătoresc cu Jem. Tessa își repetase asta tot drumul, dar nu conta deloc; inima îi bubui în piept când îl zări pe Will. Nu-l mai văzuse în haine de seară din noaptea balului, și, în ciuda palorii bolnăvicioase, el încă arăta ridicol de chipeș astfel îmbrăcat.

— Bucătăreasa voastră cântă mereu? tocmai întreba Gideon pe un ton înfiorat, când Jem și Tessa intrară.

Henry privi spre ei, zâmbindu-le prietenos cu toată fața lui pistruiată.

— Începuserăm să ne întrebăm unde sunteți voi doi… zise el.

— Eu și Tessa avem noutăți, izbucni Jem.

Mâna lui o găsi pe a ei și o strânse tare; ea stătea înlemnită în timp ce trei chipuri curioase se întoarseră spre ei - patru, dacă o numărau și pe Sophie, care tocmai intrase în încăpere. Will rămase locului, privind vasul de argint din fața lui. Un trandafir alb plutea acolo, iar el părea pregătit să-l privească până când se scufunda. În bucătărie, Bridget continua să cânte unul dintre cântecele ei îngrozitor de triste; versurile răzbăteau de dincolo de ușă:

Era într-o seară când am ieșit să iau o gură de aer,
Și am auzit o slujnică suspinând;
Iar ea zicea: „Mi-ai văzut tatăl? Sau mi-ai văzut mama?
Sau l-ai văzut pe fratele meu, John?
Sau l-ai văzut pe flăcăul pe care-l iubesc cel mai mult,
Pe care-l cheamă William Drăguțul?

S-ar putea s-o omor, gândi Tessa. Ia să vedem cum face un cântec despre *asta*.

— Păi, spuneți-ne, zise Charlotte zâmbind. Jem, nu ne ține în suspans!

Jem ridică mâinile lor împreunate și zise:

— Tessa și cu mine suntem logodiți. Am cerut-o de soție, și… ea m-a acceptat.

Urmă o tăcere șocantă. Gideon privi uimit - Tessei îi păru chiar rău pentru el, într-un fel oarecum detașat -, iar Sophie rămase cu gura căscată, ținând în mână un vas cu smântână. Atât Henry, cât și Charlotte păreau năuciți. Niciunul dintre ei nu se așteptase la așa ceva, gândi Tessa; în ciuda a ceea ce spusese Jessamine despre mama Tessei, cum că ar fi fost o vânătoare de umbre, ea încă era o locuitoare a Lumii de Jos, iar vânătorii de umbre nu se

căsătoreau cu ei. Ea nu se așteptase la acest moment. Se gândise cumva că aveau să le spună tuturor, separat, cu grijă, și nu că Jem avea să izbucnească într-un șuvoi de fericire și veselie în sufragerie. Iar ea gândi; *O, vă rog zâmbiți! Vă rog, felicitați-ne! Vă rog de dragul lui, nu stricați acest moment! Vă rog!*

Când zâmbetul lui Jem era pe cale să dispară, Will se ridică în picioare. Tessa inspiră adânc. Era frumos în ținuta de seară, era adevărat, dar el întotdeauna fusese frumos. Cu toate astea, acum era ceva diferit la el, un strat mai profund în albastrul ochilor lui, crăpături în armura dură și perfectă care-l înconjura, ceea ce-i permitea unei raze de lumină să pătrundă. Acesta era un nou Will, un Will diferit, un Will din care ea zărise numai câteva frânturi - un Will pe care probabil că numai Jem îl cunoscuse cu adevărat. Iar acum, ea n-avea să-l cunoască. Gândul o străpunse cu tristețe, ca și când și-ar fi amintit de cineva care tocmai murise. El ridică paharul cu vin.

— Nu cunosc doi oameni mai buni, zise el, și nu-mi pot imagina vești mai bune. Fie ca viețile voastre împreună să fie fericite și lungi!

Privirea lui o căută pe-a Tessei, apoi se îndreptă spre Jem.

— Felicitări, frate!

Un șuvoi de alte voci urmă cuvintelor lui. Sophie puse jos vasul și veni s-o îmbrățișeze pe Tessa; Henry și Gideon dădură mâna cu Jem, iar Will rămase în picioare privind totul, încă ținând paharul. În toată zarva, numai Charlotte rămase tăcută, cu mâna la piept; Tessa se aplecă îngrijorată spre ea.

— Charlotte, e totul în ordine?

— Da, zise Charlotte, iar apoi cu voce mai tare: *Da*. Este, doar că… și eu am noutăți. Bune.

— Da, dragă, zise Henry. Am recâștigat institutul. Dar toată lumea știe asta deja…

— Nu, nu e asta, Henry. Tu… Scoase un sunet ca de

sughiț, jumătate râs, jumătate lacrimi. Henry și cu mine vom avea un copil. Un băiat. Mi-a spus fratele Enoch. N-am vrut să dezvălui nimic până acum, dar…

Restul cuvintelor fură acoperite de chiotul de bucurie al lui Henry.

O luă pe sus pe Charlotte de pe scaun și o îmbrățișă.

— Draga mea, dar asta e minunat, minunat…

Sophie scoase un mic țipăt și bătu din palme. Gideon arăta de parcă era atât de stânjenit, încât ar fi putut să moară pe loc, iar Will și Jem schimbară zâmbete amuzate. Nici Tessa nu se putu abține să nu zâmbească. Încântarea lui Henry era molipsitoare. Valsă cu Charlotte de-a lungul și de-a latul încăperii, după care se opri brusc, îngrozit de gândul că valsul ar putea dăuna copilului, și o așeză pe cel mai apropiat scaun.

— Henry, pot foarte bine să merg, zise Charlotte indignată. Chiar și să dansez.

— Draga mea, acum ai o indispoziție! Trebuie să rămâi la pat în următoarele opt luni. Micul Buford…

— Nu am să-i pun copilului nostru numele de Buford. Nu-mi pasă că a fost numele tatălui tău sau că e un nume tradițional din Yorkshire… începu Charlotte exasperată, când la ușă se auzi un ciocănit, iar Cyril își îți capul ciufulit.

Privi lung la scena de veselie care se desfășura în fața lui și spuse șovăind:

— Domnule Branwell, e cineva care dorește să vă vadă pe toți.

Henry clipi.

— Cineva care dorește să ne vadă pe toți? Cyril, dar asta e o cină particulară. Și n-am auzit clopotul sunând…

— Nu, e nefilim, spuse Cyril. Și zice că e foarte important. Nu vrea să aștepte.

Henry și Charlotte schimbară priviri uimite.

— Prea bine, atunci, zise Henry în cele din urmă. Să urce, dar spune-i că va trebui să se grăbească.

Cyril dispăru. Charlotte se ridică în picioare, netezindu-și rochia și aranjându-și părul ciufulit.

— Poate că e mătușa Callida? zise ea încurcată. Nu-mi pot imagina cine altcineva…

Ușa se deschise iar și intră Cyril, urmat de o fată care avea în jur de cincisprezece ani. Purta o mantie neagră de călătorie peste o rochie verde. Chiar dacă Tessa n-o mai văzuse până atunci, ar fi recunoscut-o instantaneu - ar fi cunoscut-o după părul negru, după albastrul-violet al ochilor ei, după curba grațioasă a gâtului alb, după unghiurile delicate ale feței, după buzele pline.

Îl auzi pe Will inspirând adânc.

— Bună seara, zise fata, cu o voce surprinzător de blândă, dar și surprinzător de fermă. Îmi cer iertare că v-am întrerupt cina, dar nu am unde în altă parte să mă duc. Vedeți dumneavoastră, eu sunt Cecily Herondale. Am venit să mă antrenez ca vânătoare de umbre.

O NOTĂ ASUPRA ANGLIEI DIN LUMEA TESSEI

La fel ca în *Îngerul mecanic*, Londra din *Prințul mecanic* este, pe cât am reușit eu să o zugrăvesc, un amestec între cea reală și cea ireală, între cea celebră și cea uitată. (De exemplu, în Catedrala Westminster chiar există o Cameră Pyx.) Am păstrat pe cât posibil geografia adevăratei Londre victoriene, dar au existat situații când nu am putut s-o fac.

Pentru cei care-și pun întrebări în legătură cu Institutul: a existat cu adevărat o biserică numită All-Hallows-the-Less, care a ars în timpul Marelui Incendiu din Londra, în 1666; totuși, aceasta se găsea în Upper Thames Street, nu acolo unde am plasat-o eu, pe Fleet Street. Cei familiarizați cu Londra își vor da seama că locul unde se află Institutul și forma clopotniței lui sunt ale faimoasei biserici St. Bride, iubită de jurnaliști, pe care nu am menționat-o în *Dispozitive infernale*, substituind-o cu Institutul. Pentru cei care-și pun întrebări în legătură cu Institutul din York, acesta este inspirat de Holy Trinity Goodramgate, o biserică pe care încă o puteți vizita în York.

În ceea ce privește casa din Chiswick a familiei Lightwood, în timpul secolelor al șaisprezecelea și al șaptesprezecelea se credea că Chiswick era suficient de departe de Londra pentru a constitui un refugiu sănătos, departe de mizeria și bolile orașului, iar familiile înstărite aveau conace acolo. Casa familiei Lightwood este oarecum o copie a faimoasei Chiswick House. Cât despre casa de la numărul 16 de pe Cheyne Walk, unde locuiește Woolsey Scott, aceasta chiar a fost la acea vreme închiriată de către Algernon Charles Swinburne, Dante Gabriel Rosetti și George Meredith. Aceștia erau membri ai mișcării estetice și ar fi apreciat motto-ul de pe inelul lui Woolsey: *„L'art*

pour l'art", sau „Arta pentru artă".

Cât despre bârlogul fumătorilor de opiu din Whitechapel, s-au întreprins multe cercetări asupra subiectului, dar nu există nicio dovadă că acest loc, extrem de iubit de către fanii lui Sherlock Holmes și entuziaștii goticului, a existat vreodată cu adevărat. Aici a fost substituit cu un bârlog de vicii demonice. Nici existența acestora nu a fost dovedită, și totuși nici contrariul nu a fost demonstrat vreodată.

Pentru cei ce se întreabă ce i-a spus Will Tessei la poarta conacului din Chiswick, *Caelum denique* a fost strigătul de bătălie al cruciaților și înseamnă „În sfârșit, Raiul!".

EXCLUSIV

În această ediție din Prințul mecanic mai puteți citi trei texte inedite:

Dedicația lui Will pentru Tessa pe un exemplar din Poveste despre două orașe, de Charles Dickens

Epistola scrisă de Will pentru familia lui, la împlinirea vârstei de șaptesprezece ani, dar pe care nu o va expedia niciodată

Scurtă relatare a primei întâlniri dintre Jem și Tessa

Tess, Tess, Tessa!

Oare a existat vreodată un sunet mai frumos decât numele tău? Când îl rostesc cu voce tare, inima-mi răsună precum un clopoțel. E ciudat să-ți închipui așa ceva, nu? - o inimă răsunând -, dar când tu mă atingi, așa mă simt, de parcă inima îmi cântă în piept, iar sunetul tremură în venele mele și eu mă umplu de bucurie până-n măduva oaselor.

De ce ți-am scris aceste cuvinte în cartea de față? Datorită ție. Tu m-ai învățat să iubesc această carte când eu nu făceam decât s-o urăsc. Când am citit-o pentru a doua oară, cu mintea și sufletul deschise, am simțit cea mai desăvârșită deznădejde și invidie pe Sydney Carton. Da, pe Sydney, deoarece, chiar dacă nu a avut nicio speranță că femeia pe care o iubea avea să-l iubească la rându-i, cel puțin i-a putut mărturisi dragostea pe care o nutrea pentru ea. Măcar a putut face ceva pentru a-și demonstra pasiunea, chiar dacă acel lucru a fost să moară.

Aș fi ales moartea, ca să am în schimb șansa de a-ți spune adevărul, Tessa, dacă cineva m-ar fi asigurat că moartea avea să fie a mea. Și de aceea l-am invidiat pe Sydney, deoarece el era liber.

Iar acum, în cele din urmă, sunt și eu liber și îți pot spune, în sfârșit, fără teama de a te pune în primejdie, tot ce simt.

Tu nu ești cel din urmă vis al sufletului meu.

Tu ești cel dintâi vis, singurul vis pe care nu am fost niciodată în stare să mă opresc să nu-l visez. Tu ești cel dintâi vis al sufletului meu și din acel vis sper să se nască și altele, vrednice de a fi amintite toată viața.

Al tău, cel puțin cu speranță,
Will Herondale

Mamă, tată, surioară…

Astăzi este a șaptesprezecea aniversare a mea. Știu că încalc Legea scriindu-vă. Știu că cel mai probabil voi rupe bucățele această scrisoare când o voi termina de scris, așa cum am făcut la toate aniversările mele, începând cu cea de-a douăsprezecea. Însă, oricum, scriu pentru a marca ocazia, la fel cum unii întreprind pelerinaje anuale la un mormânt pentru a-și aminti de moartea unei persoane dragi. Pentru că noi suntem morți unii pentru ceilalți, nu-i așa?

Mă întreb dacă, atunci când v-ați trezit dimineață, v-ați amintit că astăzi, în urmă cu șaptesprezece ani, vi s-a născut un băiat. Mă întreb dacă vă gândiți la mine și la viața mea de aici, de la Institutul din Londra. Mă îndoiesc că v-o puteți închipui. Institutul este foarte diferit de casa noastră străjuită de munți și de uriașul cer albastru, fără nori, și de verdele infinit. Aici, totul e negru și gri și maro, iar apusurile sunt în culorile fumului și sângelui.

Mă întreb dacă vă faceți griji că sunt singur sau, așa cum obișnuia mama să spună, că sunt răcit sau că am ieșit în ploaie fără pălărie pe cap. Nimănui de-aici nu-i pasă de aceste amănunte. Aici există atât de multe lucruri care ne-ar putea omorî în orice moment, că o răceală de-abia poate fi considerată o amenințare.

Mă întreb dacă știați că v-am auzit în acea zi când ați venit după mine, când aveam doisprezece ani. M-am ascuns sub pat pentru a nu vă mai auzi strigându-mă. Și totuși, v-am auzit. Am auzit-o pe mama strigându-și copilașul, pe micuțul ei. Mi-am mușcat mâinile până ce mi-a dat sângele, dar nu am coborât și, în cele din urmă, Charlotte v-a convins să plecați. M-am gândit că urma să vă întoarceți, dar n-ați mai făcut-o niciodată. Cei din familia Herondale sunt foarte încăpățânați.

Îmi amintesc cum răsuflați ușurați de fiecare dată când Consiliul venea să mă întrebe dacă doream să mă alătur

nefilimilor și să-mi părăsesc familia, iar eu spuneam de fiecare dată nu, și îi rugam să plece. Mă întreb dacă știați că eram tentat de gândul de a avea o viață glorioasă. De a mă lupta și de a omorî pentru a proteja, așa cum trebuie să facă orice bărbat. Este în sângele nostru chemarea pentru pumnalul de seraf și stela pentru peceți și monștri.

Mă întreb de ce i-ai abandonat pe nefilimi, tată; mă întreb de ce mama nu a ales să se Înalțe și să devină o vânătoare de umbre. A fost din cauză că-i considerai nemiloși și reci? Eu nu-i consider astfel. În special pe Charlotte, care e foarte amabilă cu mine, cu toate că nu știe că nu merit toată bunătatea pe care mi-o oferă. Henry e nebun de-a binelea, dar e un om bun; ar fi făcut-o pe Ella să râdă în hohote. Despre Jessamine nu pot spune prea multe lucruri bune, dar e inofensivă. Dacă pe ea nu pot s-o laud, pe Jem da - el e fratele pe care tata a crezut mereu de cuviință că ar fi trebuit să-l am, sânge din sângele meu, chiar dacă nu suntem rude. Cu toate că se prea poate să fi pierdut totul, cel puțin am câștigat un lucru: prietenia lui. Și avem și pe cineva nou în căminul nostru. Numele ei este Tessa. Un nume frumos, nu-i așa? Când norii obișnuiau să se adune deasupra munților, venind dinspre ocean - așa de cenușii sunt ochii ei.

IUBIRE ARZĂTOARE

Vioara tatălui lui Jem fusese creată pentru el de către lutierul Guarneri, care făurise viori pentru muzicieni la fel de faimoși precum Paganini. De fapt, uneori, Jem se gândea că tatăl său ar fi putut fi el însuși un Paganini, faimos în lumea largă pentru măiestria în ale cântarului, dacă n-ar fi fost vânător de umbre. Vânătorii de umbre își puteau îngădui să se lase prinși în mrejele muzicii sau ale picturii sau ale poeziei mai ales după ce se retrăgeau din activitate, căci, mai presus de orice, erau vânători de umbre. Jem era conștient că talentul lui de a cânta la vioară nu era la fel de grozav ca al tatălui său, care îl învățase să cânte încă de când era atât de mic, încât avea probleme să țină instrumentul greu, dar el cânta din motive care treceau dincolo de arta în sine.

În acea seară, nu se simțise prea bine ca să li se alăture celorlalți la cină, acuzând dureri în oase și slăbiciune a membrelor. În cele din urmă, cedase și luase suficient *yin fen*, încât să-și aline durerea și să capete un pic de vlagă. Apoi a urmat iritarea față de dependența lui, și când se dusese să-l caute pe Will, cei care se găsea întotdeauna în prima linie de apărare contra dependenței, desigur, *parabatai*-ul său nu era de găsit. Ieșise iar, se gândi Jem, să cutreiere străzile precum Diogene, însă cu un scop mai puțin nobil.

Astfel că Jem se retrăsese în camera lui, la vioară. Acum cânta Chopin, inițial o piesă pentru pian, pe care tatăl său o adaptase pentru vioară. Muzica începea domol și continua cu un crescendo care avea să-i stoarcă și ultima picătură de energie, sudoare și concentrare, lăsându-l prea epuizat pentru a mai tânji după drogul care-i răscolea nervii asemenea focului.

Era, de fapt, una dintre piesele cu care tatăl lui o curtase pe mama sa înainte să se fi căsătorit. Tatăl lui Jem

era cel romantic, mama lui fiind mai practică, dar fără doar și poate că muzica o mișcase. Tatăl lui insistase ca Jem s-o învețe: „Eu am cântat-o pentru mireasa mea, iar într-o bună zi, o vei cânta și tu pentru a ta”.

Dar eu nu voi avea niciodată o mireasă. Nu se gândea la așa ceva într-un mod în care să-și fi plâns de milă. Jem, asemenea mamei lui, era practic în legătură cu majoritatea lucrurilor, chiar și cu propria-i moarte. Era capabil să ia problema în propriile-i mâini și s-o examineze. Toți copiii de la Institut erau ciudați, gândi Jem: răutăcioasa Jessamine, cu căsuța ei de păpuși; Will, cu minciunile și secretele lui; iar el - faptul că era pe moarte era doar un alt soi de ciudățenie.

Se opri o clipă, trăgând aer în piept. Cânta lângă fereastră, unde era mai răcoare. O întredeschisese, iar aerul aspru londonez îi mângâia obrajii și părul, asemenea unor degete, în timp ce arcușul din mână rămase nemișcat. Stătea în lumina lunii, argintiu precum pulberea de *yin fen*…

Închise ochii și se aruncă din nou în muzică, arcușul alunecând pe strunele viorii de parcă plângea. Uneori, nevoia de drog era aproape copleșitoare, mai puternică decât nevoia de mâncare, de apă sau de aer, de iubire…

„Eu am cântat-o pentru mireasa mea, iar într-o bună zi, o vei cânta și tu pentru a ta.” Jem se agăță hotărât de acest gând. Câteodată, se întreba cum ar fi să le privească și el pe fete așa cum o făcea Will, cu ochii lui albaștri pătrunzători, aruncând insulte și complimente cu voce tare, astfel încât era pălmuit aproape la fiecare petrecere de Crăciun. Jem își dorea companie ocazional, atunci când, uneori, o fată drăguță flirta cu el sau când se simțea extrem de singur.

Dar nu se gândea, nu putea să se gândească la fete ocazional. Socotea că o aventură ar fi putut fi posibilă, dar nu așa ceva își dorea. Voia ceea ce avusese și tatăl său - genul de iubire pe care îl descriau poeții. Felul în care

părinții lui se priveau unul pe celălalt, tihna care îi învăluia când erau împreună. Imitația de iubire nu avea să-i aducă așa ceva. Iar de-ar fi fost să piardă vremea cu asta, ar fi putut pierde șansa unei iubiri adevărate - iar el n-ar fi avut parte de prea multe.

Pe măsură ce nevoia de drog creștea, simți un junghi, și înteți ritmul cântecului. Încerca să nu se uite la cutia de pe noptieră. În asemenea momente, se întreba de ce nu lua pur și simplu o mână plină din acea pulbere. Cei mai mulți dintre dependenții de *yin fen* îl luau neîncetat până când mureau din pricina euforiei de a fi neobosiți și de neînvins, de a avea forța și puterea unei stele. Euforia îi omora în cele din urmă, arzându-le nervii, zdrobindu-le plămânii și istovindu-le inimile. După cum spunea Bătrânul Maestru în Tao Te Ching, lumânarea aprinsă la ambele capete luminează de două ori mai puternic, dar durata se înjumătățește.

Uneori, Jem simțea că-și dorea să ardă. Alteori, nu înțelegea de ce se lupta împotriva drogului, de ce prețuia o viață mai lungă de suferință față de una mai scurtă, dar lipsită de dureri. Dar apoi își reamintea că lipsa durerii nu era nimic altceva decât o altă iluzie, asemenea căsuței de păpuși a lui Jessamine sau a poveștilor lui Will despre bordeluri și cârciumi.

Și, dacă era să fie întru totul sincer, știa că ar fi însemnat sfârșitul șanselor de a găsi genul de iubire de care se bucuraseră cândva părinții lui. Căci asta însemna dragostea, nu-i așa? — ca iubirea-ți arzătoare să se reflecte în ochii celuilalt.

Continuă să cânte. Muzica era în crescendo. Respira greoi, sudoarea acoperindu-i fruntea și gâtul, în ciuda aerului răcoros al nopții. Auzi cum se deschise ușa dormitorului și se simți ușurat, dar nu se opri din cântat.

— Will, spuse el după o clipă. Will, tu ești?

Tăcerea care urmă nu îi era caracteristică lui Will. Probabil că Will era enervat de ceva. Jem lăsă jos arcușul

și se întoarse încruntat.

— Will… începu el.

Dar nici vorbă de Will. În cadrul ușii stătea o fată, care șovăia, o fată îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă, cu un halat aruncat pe deasupra. Ochii ei cenușii erau deschiși la culoare în lumina lunii, dar liniștiți, ca și când nimic legat de apariția lui n-ar fi speriat-o. Ea era fata magiciană, își dădu el seama brusc, cea despre care îi povestise Will mai devreme; dar Will nu pomenise nimic despre cât era ea de liniștită, lucru care-l făcea pe Jem să se simtă calm în ciuda faptului că tânjea după drog, și nici de zâmbetul care-i lumina fața. Probabil că stătea acolo de ceva timp, ascultându-l cântând; în expresia ei, în modul visător în care își înclinase capul, se vădea faptul că-i plăcuse.

— Dar tu nu ești Will, zise el, și imediat își dădu seama că spusese un lucru îngrozitor de prostesc.

Când ea îi zâmbi, drept răspuns îi zâmbi și el. Vreme îndelungată, Will fusese persoana pe care își dorea cel mai mult s-o vadă când era în această stare, iar acum, pentru prima dată, descoperi că era bucuros că nu-l vedea pe *parabatai*-ul său, ci pe altcineva.

C U P R I N S

Prolog Morții proscriși....4
1 Camera consiliului....9
2 Despăgubiri....31
3 Moarte nejustificabilă....50
4 O călătorie....70
5 Umbre ale trecutului....96
6 În tăcere învăluite....121
7 Blestemul....135
8 O umbră în suflet....155
9 Nopți cumplite....179
10 Virtutea îngerilor....203
11 Cruntă neliniște....231
12 Bal mascat....263
13 Sabia mortală....296
14 Orașul tăcut....321
15 Mai sunt mii....349
16 Furie mortală....370

17 În vise....388
18 Până ce voi muri....410
19 Dacă trădarea izbândește....429
20 Rădăcina amară....447
21 Jar de foc....473

versiune eBook: [v1.0] hunyade